

A BYZANTINE TEXTBOOK OF THE PALAEOLOGAN PERIOD
THE SCHEDOGRAPHIC COLLECTION
OF MS LAURENTIANUS 56.17

IOANNIS VASSIS – SOFIA KOTZABASSI – IOANNIS POLEMIS

1. Introduction

The codex Laurentianus 56.17 preserves a schedographic collection, containing 153 *schede* of various provenance, and can be safely dated to the first decade of the XIV c. At least some of these *schede* were written by John Peditasimos Pothos, a native of Thessalonike who flourished in the late quarter of the XIII c. Therefore, in all probability the whole collection was produced inside the intellectual circle surrounding Peditasimos in the late XIII or early XIV c.

Although Laurentianus 56.17 is neither one of the oldest nor one of the most important Byzantine schedographic collections, we decided to proceed to its full publication,¹ editing both the *schede* and the *epimerismoi* accompanying them. The reason for this decision is the unique nature of this manuscript, which is the result of the collaboration of a teacher and his student; this is evidenced by the different manner of writing of scribe A, who is very experienced, and scribe B, whose handwriting is primitive and inexperienced. The reader will thus be able to see how the Byzantine teachers dealt with their teaching material and in which way their students were expected to react to the educational initiative of their teachers. It should be noted in advance that most of the *schede* included in this collection are preserved in other manuscripts as well, accompanied by the same or slightly different *epimerismoi*. Ideally their editor should consult all the manuscripts preserving them. However, the reader should be warned that any attempt at publishing these *schede* out of their original context on the basis of all the manuscripts containing them, besides being a rather difficult enterprise, is perhaps futile. It is much more important for any scholar dealing with Byzantine schedography to have at his disposal the editions of some of the most important schedographic collections in their entirety. Most of those collections are prod-

1 We left aside only the *epimerismoi* pertaining to the *schede* 1-22, drawn from the schedographic collection compiled by Manuel Moschopoulos (ed. R. STEPHANUS, *Manuelis Moschopuli de ratione examinandae orationis libellus. Ex Bibliotheca Regia. Lutetiae, ex officina Roberti Stephani typographi Regii, 1545*).

ucts of a particular school either of Constantinople, or of one of the main cities of the empire, and are connected with the activities of some particular teachers. Thus their full publication will contribute to the study of the Byzantine educational practices during the Komnenian or the Palaeologan period on the basis of some concrete material, will enrich our knowledge about certain obscure teachers (about whom there is hardly any information available except for certain isolated references to their names in some schedographic collections, such as, for example, Konstantinos Arabites), and will shed a new light on the activity, or even the rivalry of several Byzantine schools of this period. This will enable us to obtain a clearer picture of the way knowledge was reproduced in Late Byzantium, a subject that has been neglected so far.

An edition of some isolated *schede* out of their context will create a certain confusion, prohibiting the reader from clearly seeing the original function of these *schede* inside the educational environment, in which they were composed. Hoping to make a meaningful contribution to the study of Byzantine education in its later period, we are currently preparing the edition of the *schede* contained in some of the older and most important schedographic collections, i.e. those preserved by codices Vaticanus Palatinus gr. 92,² Laurentianus Conventi Soppressi 2, and Parisinus gr. 2556.³ That edition is to be completed in the near future.

2. The description of codex Laurentianus 56.17

XIV c., 1st decade paper IV, 156, III' (blank folios 84v, 97v-98r, 130v-132v, 156v) 213 × 147 mm (written surface ca. 170 × 95 mm) no fixed number of lines to a page

COLLATION. The manuscript is divided into three parts:

I. ff. 1-84v: 10 × 8 (80), 1 × 4 (84). Quire marks in Greek letters written by the scribe in the lower margin of the first verso of each quire and in the lower margin of last verso; preserved on f. 64v η', f. 65r/72v θ', and f. 80v ι'.

II. ff. 85-132v: 6 × 8 (132). Quire marks in Greek letters written by the scribe, in the lower margin of the first verso of each quire and in the lower margin of last verso. The only existing quire mark is β on f. 93r/100v.

2 See C. GALLAVOTTI, Nota sulla schedografia di Moscopulo e suoi precedenti fino a Teodoro Prodromo. *Bollettino dei Classici* ser. III, 4 (1983) 3-35; I. VASSIS, Τῶν νέων φιλολόγων παλαιόσηματα. Ἡ συλλογὴ σχεδῶν τοῦ κώδικα Vaticanus Palatinus gr. 92. *Hell* 52 (2002) 37-68; I. POLEMIS, Μία ὑπόθεση γιὰ τὴν προέλευση τῆς σχεδογραφικῆς συλλογῆς τοῦ κώδικα Vaticanus Palatinus graecus 92, in: E. KARAMALENGOU – E. MAKRYGIANNI (eds.), Ἀντιφιλήσις. Studies on Classical, Byzantine and Modern Greek Literature and Culture. In Honour of John-Theophanes A. Papademetriou. Stuttgart 2009, 558-565.

3 See a preliminary description of their contents by I. POLEMIS, Προβλήματα τῆς βυζαντινῆς σχεδογραφίας. *Hell* 45 (1995) 277-302, esp. 278-282.

III. 133-156v: 3 × 8 (156). There are no quire marks.

MATERIAL AND WATERMARKS. Western paper; in some folios (e.g. ff. 111-121) the paper is thicker and without watermarks. In some other folios traces of watermarks which cannot be safely identified can be discerned, e.g. in f. 6 the Letter C (similar to Briquet 8098 [1299-1306]), in f. 39 the Letter B (similar to Briquet 7962 [1297]), in f. 87 the Letter B (similar to Briquet 7962 [1297]), in f. 106 and 110 Letters (similar to Harlfinger Lettres 70 [1310/11]), in f. 122 the Letter L (similar to Briquet 8276 [1295]), and in f. 151 the Letter N.

SCRIBES. The manuscript was copied by two contemporary scribes, A and B. A is the teacher, and B, whose handwriting is unaccomplished and uncertain, is clearly his student. Here is the distribution of their handwritings:

Part I: A. ff. 1r-20v (lines 22), ff. 21r-84r (lines 32-34). The style of writing is not uniform. Several *schede* are copied with a larger space between their lines, into which some explanations for individual words have been inserted afterwards: ff. 25r, 35v, 39v, 44rv, 46r, 49v, 52r, 54v, 60r, 64v, 68r, 72v, 75v, 76v-77r, 78r, 79r, 81r, 82rv, 83r. Most interlinear explanations were written by scribe A. The other marginalia are written by several different hands.

Part II: A. 87r, 88v, 89v-90v, 95v-96r, 97r, 98v-100r, 102r, 104v, 109r-112r, 113rv, 115r-117v, 118v-119r, 121v, 122v-130r; B. ff. 92r-93r, 104r, 105r-107r, 108r, 112v, 114v, 120r. The other folios have been copied by A and B alternatively.

Part III: A. ff. 135r-140v (lines 33), f. 142r (an addition at the lower bottom of the page), 142v-143r, 146rv, 147v-148r, 149v-151r, 152r, 154r; B. ff. 141r-142r, 153r. The other folios have been copied by A and B alternatively.

NOTES. f. Iv: 620 / Erudimenta grammatice moscopoli quae dicuntur schedae.

f. 84r: + τῷ συντελεστῇ τῶν καλῶν θεῶ χάρις +

f. 84v: schema διὰ τεσσάρων/ διὰ πέντε / διὰ πασῶν ἐν διπλασίῳ/ δις διὰ πασῶν ἐν τετραπλασίῳ (by a hand of the XIV c.)

below (f. 84v) <E>βεργήτης ... / θάνη καλά ἡδοῦ καλὸν· εἰ δὲ ... / ἐπάνω εἰς τὴν ράχην σου ... κακὸς ἄν(θρωπος) ... (by a hand of the XV-XVI c.)

below (f. 84v) 4 verses (by a hand of the XVI c.):

+ Χριστὸς ὁ θεὸς τε καὶ ἄνθρωπος Λόγος

τὴν ῥῶσιν πᾶσαν ἐν Σάββασιν δεικνύει,

ῥώννυ τε καμοὶ ἐν τῷ τοιοῦτῳ πρώτ(ῳ)

καὶ Σαββάτῳ τουτὶ δεικνύει τέλος.

3. The contents of the collection

The *schede* were in most cases short texts, written by the Byzantine teachers for the sake of their young students who needed some practice in writing and understanding Greek. Those texts were artificial compositions, which familiarized

the young students with certain peculiarities of the Greek language, gave concrete examples of the proper use of certain difficult Greek words, and provided the students with useful and easily memorable examples of the main rules of the Greek grammar and syntax, thus offering both the teacher and the student a basis for their mutual interaction in class. In most cases those texts were excerpts from certain well-known pieces of Greek (and Byzantine) literature, which were paraphrased and adapted to the needs of the young students. The case of the *schede* preserved in Laurentianus 56.17 is no exception. The texts contained in it may be divided as follows:

ff. 1-84v: twenty-two *schede* drawn from the schedographic collection of Manuel Moschopoulos. That collection was compiled by Moschopoulos in the late XIII c.⁴ on the basis of older texts, mainly written in the late XII c. It became very popular and was in constant use as a textbook both during the late Palaeologan period and afterwards. It was also popular among Italian humanists and was subsequently printed in Paris (1545) and Vienna (1773).⁵ Since Fevronia Nousia is preparing a comprehensive study and edition of this collection, we shall refrain from dealing with those *schede* here.

ff. 85-156v: one hundred thirty-one *schede*, constituting a different collection from the one of Moschopoulos. This collection will be published below in its entirety.

The *schede* of the second part of the MS (ff. 85-156v) are drawn from various sources. Sixty-three *schede* are short extracts from the *Hortatory Chapters* of Agapetos Diakonos⁶ addressed to the emperor Justinian I, which were popular among the writers of *schede* even after the fall of Constantinople,⁷ as well as from the *Hortatory Chapters*, attributed to the emperor Basil I the Macedonian,⁸ while

4 F. NOUSIA, *Byzantine Textbooks of the Palaeologan Period (StT, 505)*. Vatican City 2016, 78.

5 STEPHANUS, Manuelis Moschopuli (cited n. 1); J.L. KURZBÖCK, Τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου Μανουήλου τοῦ Μοσχοπούλου Περὶ σχεδῶν ἤτοι Γραμματικῆ ἐν σχήματι τεχνολογικῶ ..., Ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας, παρὰ Ἰωσήφ τῷ Κουρτζβέκ. Vienna 1773.

6 Ed. R. RIEDINGER, Agapetos Diakonos. Der Fürstenspiegel für Kaiser Iustinianos erstmals kritisch herausgegeben (*Εταιρεία Φίλων του Λαού. Κέντρον Ερεῦνης Βυζαντίου*, 4). Athens 1995.

7 See J.J. KEANEY, Moschopulea. *BZ* 64 (1971) 303-321, esp. 320, n. 49; P. CANART, Pour un répertoire des anthologies scolaires commentées de la période des Paléologues, in: A. BRAVO GARCÍA – I. PÉREZ MARTÍN – J. SIGNES CODOÑER (eds.), *The Legacy of Bernard de Montfaucon: Three Hundred Years of Studies on Greek Handwriting. Proceedings of the Seventh International Colloquium of Greek Palaeography (Madrid–Salamanca, 15-20 September 2008)* (*Bibliologia*, 31). Turnhout 2010, 449-462, esp. 460.

8 Ed. K. EMMINGER, Studien zu den griechischen Fürstenspiegeln III, *Programm des K. Luitpold-Gymnasiums*. Munich 1913, 50-73.

eleven other texts are extracted from the collections of the letters of Isidore of Pelusium, and Theophylaktos Simokates. Seven texts are borrowed from such well-known collections of maxims or proverbs as the so-called *Sacra Parallela*, which is attributed to John of Damascus, the *Gnomologium Vaticanum*,⁹ and the so-called *Loci Communes*, a sacro-profane florilegium falsely attributed to Maximus the Confessor.¹⁰ Three texts are drawn from the *Parekbolaion* of Konstantinos Arabites, an obscure teacher of the Late Byzantine period.¹¹ Nousia¹² placed his *floruit* in the early XV c., but the excerpts from his text contained in the Laurentianus 56.17 prove that he lived much earlier. Eight *schede* are written in iambic verse; three of these poems were composed by John Pediasimos Pothos. There are also several anonymous *schede*: eleven hortatory texts, three paraphrases of liturgical *troparia*,¹³ a small description (*ekphrasis*) of a garden, four fables (*mythoi*) and a narrative (*diegema*). These short texts resemble the preliminary exercises (*progymnasmata*) of the schools of Late Antiquity and Byzantium.¹⁴

Here is a comprehensive list of the *schede* of Laurentianus 56.17:

- 1-22. *Schede* of Manuel Moschopoulos
23. A maxim of Gregory of Nazianzus (taken from the *florilegium* of Pseudo-Maximus)
24. A hortatory *schedos*
25. A poetic fable of Ignatius the Deacon
26. A maxim from Aelianus' *Varia Historia*
27. A letter of Isidore of Pelusium
28. A maxim of Plutarch (from the *florilegium* of Pseudo-Maximus)
29. A maxim from *Gnomologium Vaticanum*
30. Paraphrasis of a troparion
- 31-32. Two iambic poems of John Pediasimos
33. A hortatory *schedos*
34. A *schedos* based on some Psalms of David

9 Ed. L. STERNBACH, *Gnomologium Vaticanum e codice Vaticano graeco 743 (Texte und Kommentare, 2)*. Berlin 1963.

10 Ed. S. IHM, *Ps.-Maximus Confessor. Erste kritische Edition einer Redaktion des sacro-profanan Florilegiums Loci communes nebst einer vollständigen Kollation einer zweiten Redaktion und weiterem Material (Palingenesia, 73)*. Stuttgart 2001.

11 Ed. NOUSIA, *Byzantine Textbooks* (cited n. 4), 173-209.

12 See NOUSIA, *Byzantine Textbooks* (cited n. 4), 89, who dates the Laurentianus 56.17 in the XV c. following Bandini's Catalogue.

13 Cf. CANART, *Pour un répertoire* (cited n. 7), 462; D.N. STRATIGOPOULOS, 'Η παρουσία ύμνογραφικών κειμένων στις σχεδογραφικές συλλογές: Η περίπτωση του κώδικα Lesbiacus Leimonos 91. *Byzantina* 33 (2014) 75-87.

14 See, for example, VASSIS, *Τῶν νέων φιλολόγων παλαιάσματα* (cited n. 2), 42-43.

35. An iambic poem in honour of St. Theodora of Thessalonike
36. An iambic poem in honour of St. Nestor
37. An excerpt from the *Parekbolaion* of Konstantinos Arabites
- 38-43. Letters of Isidore of Pelusium
44. Paraphrasis of a troparion (?) for St. Athanasius of Alexandria
45. Description of a garden
46. A letter of Isidore of Pelusium
- 47-50. Four hortatory *schede*
51. A fable
52. A hortatory *schedos*
53. An iambic poem referring to the resurrection of Lazarus
54. A poem in praise of a certain *grammatikos*
55. A hortatory *schedos*
- 56-68. John Pediasimos' short texts on the labours of Hercules
- 69-71. Miracles of St. Demetrios of Thessalonike
72. Paraphrasis of a text on St. Basil of Caesarea (troparion?)
73. Paraphrasis of a text on the Baptism of Christ (troparion?)
- 74-77. Miracles of St. Demetrios of Thessalonike
78. A hortatory *schedos*
- 79-80. Miracles of St. Demetrios
81. A passage from the scholia on the *De ideis* of Hermogenes
- 82-83. Two excerpts from the *Parekbolaion* of Konstantinos Arabites
84. Two maxims from *Gnomologium Vaticanum*
85. A fable
86. A hortatory *schedos*
87. A narrative
88. A hortatory *schedos*
89. Paraphrasis of a *troparion*
- 90-95. Chapters 1-6 of the *Hortatory Chapters* of the emperor Basil I
96. A passage from the scholia on the *Orations* of Gregory of Nazianzus
by Pseudo-Nonnus
- 97-98. Chapters 7-8 of the *Hortatory Chapters* of the emperor Basil I
99. Paraphrasis of a text on the Dormition of Virgin Mary (a troparion?)
- 100-132. Chapters 9-42 of the *Hortatory Chapters* of the emperor Basil I
(ch. 24 is missing, ch. 29 is placed after ch. 30)
133. A maxim
134. A letter of Isidore of Pelusium
135. Paraphrasis of a short extract from the oration *On fasting* of Basil

of Caesarea (taken from the *Sacra Parallela* of Pseudo-John of Damascus)

- 136. A *schedos* on the pseudo-Homeric *Battle of Frogs and Mice* (*Batrachomyomachia*)
- 137-138. Letters 67 and 73 of Theophylaktos Simokates
- 139-150. *Hortatory Chapters* 1-12 of Agapetos the Deacon
- 151. Six maxims from the *florilegium* of Pseudo-Maximus
- 152. A fable
- 153. A hortatory *schedos*

4. *The origin of the schedographic collection and its connection to the intellectual circle of John Pediasimos Pothos*

As we saw above, several of the *schede* from our collection were written by the well-known writer of the late XIII c., John Pediasimos Pothos (*ca.* 1240–1310/14, *PLP* 22235).¹⁵ There is no doubt that *schede* no. 31 and 32, which are written in verse (a poem referring to the qualities of the good and the bad wife, thanks to which Pediasimos earned the nickname Pothos¹⁶), and all the fables about the labours of Hercules (56-68) were written by Pediasimos:¹⁷ although the name of their author is not preserved in our collection, there can be no doubt about their authorship, since in other collections they are explicitly attributed to him.

15 On John Pediasimos see *ODB* III, 1615 (R. J. MACRIDES); C.N. CONSTANTINIDES, *Higher Education in Byzantium in the Thirteenth and Early Fourteenth Centuries (1204–ca. 1310)*. Nicosia 1982, 116-128; D. BIANCONI, *Tessalonica nell'età dei Paleologi. Le pratiche intellettuali nel riflesso della cultura scritta (Dossiers byzantins, 5)*. Paris 2005, 60-72 and passim; K. LEVRIE, Jean Pédiasimos. *Essai sur les douze travaux d'Héraclès. Édition critique, traduction et introduction (Orientalia Lovaniensia Analecta, 270 / Bibliothèque de Byzantion, 16)*. Leuven–Paris–Bristol, CT 2018, 1-10; D. SKREKAS, *Translations and Paraphrases of Liturgical Poetry in Late Byzantine Thessalonica*, in: A. RHOBY – N. ZAGKLAS (eds.), *Middle and Late Byzantine Poetry: Texts and Contexts (Byzantioç. Studies in Byzantine History and Civilization, 14)*. Turnhout 2018, 245-282, esp. 258-60, and the older studies of M. TREU, *Theodori Pediasimi eiusque amicorum quae exstant*. Potsdam 1899, 60-61, and D. BASSI, *I manoscritti di Giovanni Pediasimo. Rendiconti del Reale Istituto Lombardo di scienze e lettere ser. II*, 31 (1898) 1399-1418.

16 See M. L. AGATI, *Pediasimi Carmen de utroque genere feminarum. Bollettino dei Classici ser. III*, 6 (1985) 86-105.

17 See GALLAVOTTI, *Nota sulla schedografia* (cited n. 2), 34-35; J. SCHNEIDER, *Les traités orthographiques grecs antiques et byzantins (Corpus Christianorum. Lingua Patrum, 3)*. Turnhout 1999, 357, n. 63, and 437 n. 4; CANART, *Pour un répertoire* (cited n. 7), 461. The text of Pediasimos has been recently re-edited by LEVRIE, Jean Pédiasimos (cited n. 15), 121-149. Laurentianus 56.17 is not included among the manuscripts consulted by the new editor.

The *schede* referring to the miracles of St. Demetrios of Thessalonike (no. 69-71, 74-77, 79-80), which are preserved in our manuscript anonymously, were also written by Pediasimos: *schede* 69-70 are preserved in MS Vat. gr. 2226 (XIV c.)¹⁸ as well (together with an introductory *schedos* referring to the martyrdom of St. Demetrios and Nestor, which is not included in the collection of Laurentianus 56.17) under the title τοῦ αὐτοῦ; since those three *schede* have been copied by the scribe of Vat. gr. 2226 immediately after the poem about the good and the bad wife (Pothis), which bears the title τοῦ Βουλγαρίας χαρτοφύλακος Πόθου, it is obvious that these *schede* on St. Demetrios were also written by Pediasimos too. MS Vat. gr. 2299,¹⁹ which contains many more texts by Pediasimos, thus offering a substantial assistance to the editor of Laurentianus 56.17, also preserves some *schede* on the miracles of St. Demetrios (nos. 70-71, 74-77 and 79). Those *schede* have been copied under the title τοῦ αὐτοῦ, immediately after the *schedos* of Pediasimos referring to the killing of the lion of Nemea, a fact indicating that they were written by Pediasimos as well, although one has to be careful: sometimes the presence of the words τοῦ αὐτοῦ is not a safe indication of a text's authorship, since very often certain scribes copied some texts out of their original context, not caring to omit the phrase τοῦ αὐτοῦ, and then joined them artificially to other texts of a totally different provenance, creating confusion among their readers about the true authorship of the texts. This practice was rather common in the case of short texts, like the *schede*.

In any case, in the *schede* of Laurentianus dealing with the miracles of St. Demetrios there are several references to Thessalonike, a fact indicating that both their author and his students were natives of this city, and that the texts were written (and taught, at least initially) there. For example, in *schedos* 75, the author of the text, describing the siege of the city by the Avars, speaks about “the walls of our own country” (τοις τείχεσι τῆς πατρίδος ἡμῶν). In all probability those texts were composed at the time Pediasimos was living in his native Thes-

18 S. LILLA, *Codices Vaticani Graeci. Codices 2162-2254 (Codices Columnenses) (In Bibliotheca Vaticana)*. Vatican City 1985, 302. The manuscript was copied in the first quarter of the XIV c. in paper, (size: 230 × 150 mm; written surface: 180 × 110 mm). The *schede* of Pediasimos (ff. 298-304) form a distinct part of it: in f. 295v there is a notice, ff. 296-297 are blank, while a new quire (bearing the number λζ') begins in f. 298. The paper of it is rather thick, while in f. 301 a part of an unidentified watermark is visible (possibly the jot of L or P).

19 On this manuscript see GALLAVOTTI, *Nota sulla schedografia di Moscopoulo* (cited n. 2), 33-35, and NOUSIA, *Byzantine Textbooks* (cited n. 4), 60 (n. 58), and 89 (n. 185). It was copied in the first quarter of the XIV c. in paper (size: ca. 220 × 150 mm), by five scribes (A. 1-49v, 56-65v; B. 50rv; C. 51; D. 52r-55v; E. 66-73v). The 110 *schede* of it are preserved in ff. 1-49v, 56-65v. No watermarks may be found in its pages.

salonike, where he continued with his teaching activities, despite holding the office of *megas sakellarios* as well.²⁰ The possibility that several other *schede* of our collection were also written by Pédiasimos cannot be rejected out of hand. For example, *schedos* 35, an iambic poem praising St. Theodora, a saint closely connected with Thessalonike, may have been written by Pédiasimos himself, or at least by one of his collaborators, or students, who might have been responsible for the compilation of the second part of the schedographic collection of Laurentianus 56.17.

5. *Some formal aspects of the collection of Laurentianus 56.17:*

The method of teaching a schedos

The *schede* of the collection are accompanied by various grammatical or syntactical notes, the so-called *epimerismoi*, which were especially written in order to draw the student's attention to various aspects of the *schedos* he had in front of him, helping him to enrich his knowledge of the vocabulary, grammar, and syntax of the ancient Attic dialect, which had become canonical in Byzantium. The word *epimerismos*, the original meaning of which was "division, distribution", came to designate the grammatical explication, or other information on individual words of a text taught in classroom by the teacher: by dividing every sentence of this text into its component parts and dealing with each of them separately the teacher provided his students with valuable, easily digestible information. In some cases, these *epimerismoi* warned the students about the traps posed to them by the vowels of words which had the same sound, but a completely different meaning, or offered them useful advice about the synonyms of a given word or pairs of words which had the opposite meaning from each other.

The *schede* of Laurentianus 56.17 are somewhat different from the *schede* of the XII c., which were written in such a way as to offer the students the possibility to discern two different levels of meaning: the meaning of the text as given to them by their teacher, and a different, "hidden" meaning, which was to be deciphered after the student had read the text carefully, paying attention to the sound of the syllables, which, when constructed differently, gave a new meaning, different, or even opposite from the first one. The whole game was based on the correct deciphering of the so-called ἀντίστοιχα, i.e. those syllables which were pronounced identically, but were differently written.²¹ Those *antistoichika schede* were sometimes called "labyrinths" by the teachers themselves, presumably because of the

20 See LEVRIE, Jean Pédiasimos (cited n. 15), 2-3.

21 A detailed explanation of this procedure is provided by I. VASSIS, Graeca sunt, non leguntur. Zu den schedographischen Spielereien des Theodoros Prodromos. *BZ* 86/87 (1993/4) 1-19, esp. 10-12.

difficulties posed to the students who were expected to decipher them. It was an innovative practice which was introduced to Byzantine schools in the late XI c.; though severely criticized at the time, it was adopted by most Byzantine teachers of the Komnenian period, who were convinced about the value of the new method for the proper training of their students. Those labyrinths were not accompanied by *epimerismoi*. At the same time, however, the older practice of teaching *schede* with the help of the *epimerismoi* was not completely abandoned: that practice is reflected in the collection of Laurentianus 56.17. It should be pointed out that by the time of the compilation of Laurentianus, the practice of composing labyrinths had been almost abandoned. The tendency of the teachers of the Palaeologan period to return to the old method of teaching their *schede* with the help of *epimerismoi* is reflected in Moschopoulos' schedographic corpus: it is a collection of 22 *schede*, which were drawn from older collections;²² however, Moschopoulos, besides copying some of the older *epimerismoi* accompanying those *schede*, added to them several new *epimerismoi*, thus creating a new and in some respects original textbook which became very popular in Greek schools both in the late Palaeologan period and in the period of the Ottoman domination.

The method of teaching the students through the *epimerismoi* has been described in detail by R. H. Robins.²³ However, in order to illustrate the method adopted by the teacher who compiled the collection of the second part of Laurentianus 56.17, we shall quote a short *schedos*, no. 48, giving a short account of the *epimerismoi* accompanying it afterwards:

Ὁ ἐπωρεγμένος εἰδήμων ἀναδειχθῆναι λόγων σοφῶν καὶ ἐπήβολος γνώσεως
ὀφείλει ἀδιαλείπτως ἐπὶ τῷ μανθάνειν πονεῖν καὶ ἴδη τοι χεῖν. Καὶ σὺ τοῖνυν,
εἰ αἰρῆ κλεινὸς ἐν λόγοις γενέσθαι,
πόνους φιλήδει τοῖς καλῶν παραιτίοις.

Here is a translation of it:

“Anyone who has an appetite for becoming knowledgeable about wise words and for acquiring wisdom must tire himself unceasingly in order to learn and profuse sweating. Therefore, if you wish too to acquire glory on account of the words,

you must love hard labour, which is the cause of good things”.

22 Ed. STEPHANUS, Manuelis Moschopuli (cited n. 1); cf. R. WEBB, A Slavish Art? Language and Grammar in Late Byzantine Education and Society. *Dialogos. Hellenic Studies Review* 1 (1994) 81-103, esp. 85-86; NOUSIA, Byzantine Textbooks (cited n. 4), 76-82.

23 R. H. ROBINS, The Byzantine Grammarians: Their Place in History (*Trends in Linguistics*, 70). Berlin–New York 1993, 125-148. See also NOUSIA, Byzantine Textbooks (cited n. 4), 56-57.

This is a text composed earlier, probably in the XII c.; it is preserved by older collections of *schede* as well, like the one of Vat. Pal. gr. 92. Similarly to many other *schede* composed in the XII c. this *schedos* ends with an iambic verse, which summarizes the contents of the text, giving the moral of it in a poetic form. The scribe of Laurentianus who copied it took care to leave sufficient space between the lines, in order to insert certain interlinear explanatory notes at a later stage if necessary.

Even if this text was not accompanied by the *epimerismoi*, it would still be evident that it was written by a teacher for the sake of his students. The various phrases employed by the writer which have almost the same meaning (εἰδήμων λόγων σοφῶν and ἐπήβολος γνώσεως, or πονεῖν and ἴδη χεῖν) are indicative of its didactic function. In any case the points the teacher wanted to impress on his students' memory by teaching this *schedos* are revealed by the *epimerismoi* accompanying it. First there is an extensive observation on the participle ἐπωρεγμένος, introduced by a question: "To which part of speech does it belong". This way of introducing an *epimerismos* was quite common; it creates the impression of a real dialogue conducted between the student and the teacher. One should remember that several Byzantine grammatical treatises are written in the form of a fictitious dialogue between a teacher and a student (e.g. the works of Maximos Planoudes and Manuel Moschopoulos). The sense and etymology of the participle ἐπωρεγμένος are carefully and succinctly explained; there is also a note referring to the syntax of the simple verb (ὀρέγω χεῖρα, versus ὀρέγομαί τινος), as well as a warning to the student not to confuse the participle of the present (ὀρεγόμενος) with the participle of the perfect (ἐπωρεγμένος).

The next *epimerismos* refers to the infinitive ἀναδειχθῆναι. The various forms of the tenses of this verb are enumerated, and the student is reminded of a grammatical canon referring to the correct spelling of the verbs ending in -εῖκω. The canon is not quoted, since it had been taught to the students during a previous lesson; there is just a short reference to it introduced through a phrase used in other cases too (καὶ ἔμαθες).

The meaning of the word ἐπήβολος, which was presumably rather difficult for a young student, is discussed in detail in the following *epimerismos*, which is the longer one of those accompanying our text. The teacher takes care to explain the difference between those words which are formed with the preposition ἐπι-, and the words starting with ἐπιη-.

A short note refers to the infinitive χεῖν: the various forms of the indicative of the present are enumerated, while the student is warned not to confuse this word with the noun χῆν (goose).

There is also a note referring to the particle τοίνυν. The anxiety of the teacher

about the possibility of the confusion which might arise out of certain words having the same sound is revealed once more: τοίνυν must be distinguished from the infinitives τείνειν and τίνειν as well as from the Doric pronoun τύνη. An additional observation warns the student not to confuse the phrase εἰ αἰρή, the dative ἱερεῖ, and the phrase εἰ ἐρεῖ.

Two more *epimerismoι* specify the meaning of the words κλεινός and φιλήδει. The compiler takes care to distinguish between the genitives κλεινῶν (glorious) and κλινῶν (beds); on the other hand, while discussing the meaning of the imperative φιλήδει, he refers to a grammatical rule about the ending -εἶδω of certain verbs, which was taught earlier, introducing it by the common phrase: καὶ ἔμαθες.

6. *The sources of the epimerismoι*

It is a bit strange that no observation on the word εἰδήμων is to be found among the *epimerismoι* of *schedos* 48. In all probability this observation was omitted by a scribe. There can be no doubt that other manuscripts preserving the *schedos* in question will provide us with an observation on this word too. It should be noted that a more complete version of the *epimerismoι* accompanying certain of the *schede* of our collection are to be found in the collection of Vat. Pal. gr. 92, which is one of the most important schedographic collections of Late Byzantium, although certainly rather different from the collection of Laurentianus 56.17. One should be aware that the teachers, or the compilers of the *epimerismoι*, were free to change the original form of the grammatical rules, to add new material, or to adapt the original *epimerismoι* to the needs of their classes. Therefore, different forms of the *epimerismoι* accompany the same *schede* in the various manuscripts preserving them, and it is difficult or even impossible to reconstruct the original form of each *epimerismos*. It is also very difficult for the editor of those texts to establish the exact source from which the various *epimerismoι* were derived.

We shall give an example of the way the compiler of the collection of Laurentianus 56.17 drew the material of his *epimerismoι* from the various sources which were at the disposal of most Byzantine teachers of the early XIV c. In *schedos* 53 there is an *epimerismos* referring to the adjective προσφιλή: Ποίου μέρους λόγου ἐστίν; Ὀνόματος, γένους οὐδέτερου, ἢ εὐθεῖα τὸ προσφιλέες, ἢ γενικὴ τοῦ προσφιλέος. Ὁ κανὼν; Παρατηρητέον ὅτι πᾶν οὐδέτερον ἀρσενικῶ, καὶ ἔμαθες. We have already referred to the way the compiler of the *epimerismoι* quoted grammatical rules previously taught or discussed, by employing the phrase: καὶ ἔμαθες. However, the search for the grammatical rule referred to in the previous folios of Laurentianus 56.17 would be in vain. The rule in question in its complete form is to be found in Vat. Pal. gr. 92, f. 22: Παρατηρητέον ὅτι πᾶν οὐδέτερον ἀρσενικῶ παρεσχηματισμένον, εἰ μὲν ἰσοσυλλάβως κλῖνοιτο, τῇ αἰτιατικῇ τοῦ

ἀρσενικοῦ ὁμοφωνεῖ, τὸ σοφὸν τὸν σοφόν, τὸ εὐγερων καὶ τὸν εὐγερων, εἰ δὲ περιττοσυλλάβως, τῇ κλητικῇ, τὸ ἄρσεν ᾧ ἄρσεν, τὸ σῶφρον ᾧ σῶφρον. This short text was taken almost verbatim from the so-called *Introductory Canons concerning the Declension of Noun and Verb* of Theodosios the Grammarian of Alexandria (Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως, *Εἰσαγωγικοὶ κανόνες περὶ κλίσεως ὀνομάτων*, p. 11, 10-14 HILGARD): (κανὼν θ') Πᾶν οὐδέτερον ἀρσενικῶ παρεσχηματισμένον, εἰ μὲν ἰσοσυλλάβως κλίνοιτο, τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ ὁμοφωνεῖ, τὸ σοφὸν καὶ τὸν σοφόν, τὸ εὐγερων καὶ τὸν εὐγερων, εἰ δὲ περιττοσυλλάβως, τῇ κλητικῇ, τὸ ἄρσεν ᾧ ἄρσεν, τὸ σῶφρον ᾧ σῶφρον. Οὕτως οὖν ἔσται ἡ κλητικὴ ᾧ χαρίεν, ἵνα ὁμοφωνήσῃ τῷ οὐδετέρῳ. The ultimate source of this grammatical rule is the treatise of Aelius Herodianus, *On the declension of nouns*; Theodosios had abbreviated the relevant passage of Herodianus to a considerable extent. This is the passage of Herodianus (Αἴλιος Ἡρωδιανός, *Περὶ κλίσεως ὀνομάτων*, ed. A. LENTZ [Grammatici Graeci, 3.2/2]. Leipzig 1867, p. 692, 8-19): ἔτι πᾶν οὐδέτερον ἀρσενικῶ παρεσχηματισμένον, εἰ μὲν ἰσοσυλλάβως κλίνοιτο, τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ ὁμοφωνεῖ, οἷον ὁ καλὸς τοῦ καλοῦ τὸν καλὸν καὶ τὸ καλόν, ὁ σοφὸς τοῦ σοφοῦ, τὸν σοφὸν καὶ τὸ σοφόν, ὁ ἀλλότριος τοῦ ἀλλοτρίου τῷ ἀλλοτρίῳ τὸν ἀλλότριον καὶ τὸ ἀλλότριον, ὁ γνήσιος τοῦ γνησίου τῷ γνησίῳ τὸν γνήσιον καὶ τὸ γνήσιον, εἰ δὲ περιττοσυλλάβως κλίνοιτο, τῇ κλητικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ ὁμοφωνεῖ, οἷον ὁ χαρίεις τοῦ χαρίεντος τῷ χαρίεντι τὸν χαρίεντα ᾧ χαρίεν καὶ τὸ χαρίεν, ὁ σῶφρων τοῦ σῶφρονος τῷ σῶφρονι τὸν σῶφρονα ᾧ σῶφρον καὶ τὸ σῶφρον, ὁ ταχὺς τοῦ ταχέος τῷ ταχεῖ τὸν ταχέα ᾧ ταχὺ καὶ τὸ ταχύ, ὁ ἄρσην τοῦ ἄρσενος τῷ ἄρσενι τὸν ἄρσενα ᾧ ἄρσεν καὶ τὸ ἄρσεν, ὁ λιπόπατρις τοῦ λιποπάτριδος τῷ λιποπάτριδι τὸν λιποπάτριδα ᾧ λιπόπατρι καὶ τὸ λιπόπατρι.

After a thorough investigation of the sources of the *epimerismoι* of Laurentianus 56.17, we may conclude that the compiler of Laurentianus drew his material from various grammatical treatises which were known to and used constantly by most Byzantine teachers of the early Palaeologan period: the treatises of Herodianus (*De orthographia*, *De prosodia catholica*),²⁴ the so-called *Canons* of Theodosios the Grammarian (*Introductory Rules on the Declension of Noun and Verb*), and most important of all, the *Scholia* to the *Canons* of Theodosios, and the *Epimerismoι* to the Psalms written by George Choïroboskos, probably in the IX c., which were the most common textbooks in the Middle and Late Byzantine period. There are also some similarities with the *Parekbolai* of Eustathios of Thes-

24 On the complicated question of the authorship of the works written by Herodianus or falsely attributed to him, see the useful article of E. DICKEY, A Catalogue of Works Attributed to the Grammarian Herodianus. *Classical Philology* 109.4 (2014) 325-345.

salonike, as well as with the *Questions* (Ἐρωτήματα) of Manuel Moschopoulos. Certain similarities detected between the *epimerismoi* of the Laurentianus 56.17 and the *Scholia* of John Pediasimos to the *Aspis of Hercules* attributed to Hesiod are easily explained, since the collection of Laurentianus was produced in the circle of Pediasimos. The *Epimerismoi* of Pseudo-Herodianus must be compiled after the date of the production of the collection of Laurentianus 56.17;²⁵ therefore, several similarities observed between the *epimerismoi* of Laurentianus 56.17 and the *Epimerismoi* of Pseudo-Herodianus may be explained as the result of the fact that one or more collections similar to that of Laurentianus 56.17 were in all probability the sources of those *Epimerismoi* falsely attributed to the great grammarian of the Late Antiquity.

As we have already pointed out, each compiler was free to alter the material he had at his disposal, either by abbreviating it, or by adding to the previous *epimerismoi* new ones drawn from different sources, some of which are unknown to us. Therefore, in most cases the editor of these texts cannot be certain about the sources of the *epimerismoi* he publishes. Any indication of the sources the compiler used while compiling the *epimerismoi* accompanying his *schede* is rather tentative and highly conjectural. The investigation of the sources of the schedographic collections may become easier, after all the ancient and medieval treatises on grammar are properly published; but the task of editing all these treatises is not to be accomplished in the near future. In any case, it would be a vain task to try to publish the *epimerismoi* accompanying the *schede* in the various collections on the basis of all the manuscripts preserving them, since there are innumerable differences among them. *Mutatis mutandis* the same applies to the *schede* themselves: we have already pointed out that the *schede* of Laurentianus 56.17 are preserved by other manuscripts as well. But the edition of all the schedographic collections is a laborious task the completion of which will take many years. Therefore, it is better to limit ourselves to the edition of certain basic collections, occasionally taking into account the testimony of other manuscripts as well, if at all possible; that will help us to form a general picture of the way the Byzantine teachers taught these texts and of the way the students reacted to such teaching. The edition of Laurentianus 57.16 is a contribution to such an inquiry.

25 Ed. J.F. BOISSONADE, *Ps.-Herodiani Epimerismi*. London 1819, 1-282; A. LUDWICH, *Anekdotia zur griechischen Orthographie, I-IX*, in *Verzeichnis der auf der Königlichen Albertus-Universität zu Königsberg ... zu haltenden Vorlesungen*. Königsberg 1905-1909, 1-276; cf. SCHNEIDER, *Les traités orthographiques* (cited n. 17), 465-749. On their dating to the XII c., see SCHNEIDER, 506, and K. ALPERS, *Die griechischen Orthographien aus Spätantike und byzantinischer Zeit*. Anmerkungen zu einer Publikation. *BZ* 97 (2004) 1-50, esp. 37.

Conspectus siglorum
in apparatu fontium et parallelorum adhibitorum

- Anecd. Orth. A. LUDWICH, Anekdotä zur griechischen Orthographie, I–IX, Verzeichnis der auf der Königlichen Albertus-Universität zu Königsberg ... zu haltenden Vorlesungen. Königsberg 1905-1909, 1-276
- Ap. Dysc. Apollonius Dyscolus, De constructione, ed. J. LALLOT, Apollonius Dyscole, De la construction (syntaxe), vol. I. Paris 1997
- Choer. Ep. Ps. Georgii Choerobosci Epimerismi in Psalmos, ed. TH. GAISFORD, vol. III. Oxonii 1842
- Choer. Orth. Georgii Choerobosci Orthographia, ed. J. A. CRAMER, Anecdota Graeca e codicibus manuscriptis bibliothecarum Oxoniensium, vol. II. Oxonii 1835, 167-281
- Choer. sch. Theod. Georgii Choerobosci scholia in Theodosii Alexandrini canones, ed. A. HILGARD (Grammatici Graeci, IV/1-2). Lipsiae 1894, IV/1, 103-417; IV/2, 1-371
- EM Etymologicum Magnum, ed. TH. GAISFORD. Oxonii 1848
- Ep. Hom. Epimerismi Homerici, ed. A.R. ДΥΚΚ, vol. I-II. Berlin – New York 1983-1995
- Et. Gud. Etymologicum Gudianum, ed. F.W. STURZ, Etymologicum Graecae linguae Gudianum. Lipsiae 1818; ed. E.L. DE STEFANI, Etymologicum Gudianum (ἀάλιον–ζειαί), fasc. 1 et 2. Leipzig 1909-1920
- Et. Gud. Add. Etymologicum Gudianum, Additamenta in Etymologicum Gudianum (ἀάλιον–ζειαί), ed. E.L. DE STEFANI, Etymologicum Gudianum, fasc. 1 et 2. Leipzig 1909-1920
- Et. Sym. Etymologicum Symeonis, ed. D. BALDI, Etymologicum Symeonis Γ–Ε. Turnhout 2013
- Eust. Il. Eustathii archiepiscopi Thessalonicensis Commentarii ad Homeri Iliadem pertinentes, ed. M. VAN DER VALK, vol. 1-4. Leiden 1971-1987
- Eust. Od. J. G. STALLBAUM, Eustathii archiepiscopi Thessalonicensis Commentarii ad Homeri Odysseam, I-II. Lipsiae 1825-1826
- Greg. Corinth. Sch. Herm. Gregorius Corinthius, Scholia in Hermogenis librum de methodo vehementiae, ed. CHR. WALZ, Rhetores Graeci VII.2. Stuttgartiae et Tubingae, Londini, Lutetiae 1834, 1090-1352
- Greg. Corinth. De comp. orat. Gregorius Corinthius, De compositione orationis, ed. D. DONNET, Le traité Περὶ συντάξεως λόγου de Grégoire de Corinthe. Bruxelles 1967
- Hdn. Herodiani Technici reliquiae, tom. I–II, ed. A. LENTZ (Grammatici Graeci, III/1-2). Lipsiae 1867-1870
- Hdn. Ep. Ps.-Herodiani Epimerismi, ed. J.F. BOISSONADE, Herodiani Partitioes. Londini 1819, 1-282
- He. Hesychii Alexandrini Lexicon, ed. K. LATTE, vol. I (Α-Δ). Hauniae 1953; vol. II (Ε-Ο). Hauniae 1966; vol. III (Π-Σ) rec. et emend. P.A.

- HANSEN, Berlin – New York 2005; vol. IV (T-Ω) rec. et emend. P.A. HANSEN et I.C. CUNNINGHAM, Berlin – New York 2009
- Lex. Αἰμ. Lexicon Αἰμωδεῖν, ed. A.R. ДΥСК, Epimerismi Homerici, pars altera. Lexicon Αἰμωδεῖν quod vocatur seu verius Ἑτυμολογίαι διάφοροι. Berlin – New York 1995, 825-1016. 1033-1034
- Lex. synt. Lexicon syntacticum, ed. F. W. STURZ, Etymologicum Graecae linguae Gudianum. Lipsiae 1818, 587-592
- Lex. synt. Laur. Lexicon syntacticum Laurentianum (e cod. Laur. 59.16), ed. L. MASSA POSITANO – M. ARCO MAGRÌ. Napoli [1965], 75-83
- Lex. Vind. Lexicon Vindobonense, ed. A. GUIDA. Firenze 2018
- Max. Plan. Maximus Planudes, Dialogus de grammatica, ed. L. BACHMANN, Anecdota graeca, vol. II. Lipsiae 1828, 1-101
- Mosch. Erot. Manuel Moschopulus, Erotemata, ed. I. VUALDER, Grammaticae artis graecae methodus Manuele Moschopulo auctore, eiusdem artis Theodori Gazae lib. II. Basileae 1540, 1-158
- Pedias. Sch. Iohannis Pediasimi Pothi, Scholia in Hesiodi Scutum, ed. TH. GAISFORD, Poetae minores Graeci, vol. II. Lipsiae 1823, 609-654
- Hes. Scut. Phot. Lex. Photii Patriarchae Lexicon, ed. CHR. THEODORIDIS, vol. II: E-M. Berlin – New York 1998
- Sch. Aesch. Sept. Scholia in Aeschylum, ed. O.L. SMITH, Scholia graeca in Aeschylum quae exstant omnia, Pars II, fasc. 2: Scholia in Septem adversus Thebas continens. Berolini et Novi Eboraci 2009
- Sch. Ar. Plut. rec. Scholia recentiora in Aristophanis Plutum, ed. M. CHANTRY. Groningen 1996
- Sch. Ar. Plut. vet. Scholia vetera in Aristophanis Plutum, ed. M. CHANTRY. Groningen 1994
- Sch. Arist. Pan. Scholia in Aelii Aristidis Panathenaicus, ed. G. DINDORF, Aristides, vol. III. Lipsiae 1829, 1-343
- Sch. Batrach. Scholia in Batrachomachiam, ed. A. LUDWICH. Leipzig 1896, 198-308
- Sch. Dion. Per. Scholia in Dionysii Periegetae orbis descriptionem (scholia vetera), ed. C. MÜLLER, Geographi Graeci minores, vol. 2. Paris 1861, 427-457
- Sch. Eur. Orest. Scholia in Euripidis Orestem, ed. G. DINDORF, Scholia Graeca in Euripidis tragoedias, vol. II. Oxonii 1863
- Sch. Opp. Hal. Scholia in Oppiani Haliutica, ed. U.C. BUSSEMAKER, Scholia et paraphrases in Nicandrum et Oppianum. Paris 1849, 260-364
- Suid. Suidae Lexicon, ed. A. ADLER, vol. I-V. Lipsiae 1928-1938
- Theod. Can. Theodosii Alexandrini canones, ed. A. HILGARD (Grammatici Graeci IV/1). Lipsiae 1894, 3-99
- Thom. Mag. Thomae Magistri Ecloga vocum Atticarum, ed. FR. RITSCHL. Halis Saxonum 1832
- Zonar. Iohannis Zonarae Lexicon, ed. I.A.H. TITTMANN, vol. I-II. Lipsiae 1808

Sigla codicum

- L = Laurentianus 56.17, s. XIV in., ff. 1r-156r
 Va = Vat. gr. 2226, s. XIV, ff. 298r-304r
 Vb = Vat. gr. 2299, s. XIV in., ff. 1r-49v, 56r-65v

Pars I

Manuelis Moschopuli schedographia

textus 1-22 cum epimerismis continens (epimerismos non descriptissimus)

1. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ θεὸς ἡμῶν, ὁ ἀσπόρως εὐδοκήσας τεχθῆναι ἐκ τῆς ἀγίας θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ταῖς πρεσβείαις αὐτῆς καὶ τοῦ χρυσορρήμονος Ἰωάννου φώτισον τὸν νοῦν τοῦ νέου τοῦ νῦν ἀρξαμένου τοῦ σχεδογραφεῖν,

5 _____ καὶ τὴν καταρχὴν εὐλόγησον τοῦ σχεδους.

L f. 1r ed. Stephanus 3 (1)

2. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο. | Ἄλλὰ τριήμερος ἀνέστης, Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

L f. 25r-v ed. Stephanus 49 (2)

3. Γεωργηθεὶς ὑπὸ Θεοῦ, ἀνεδείχθης τῆς εὐσεβείας γεωργὸς τιμιώτατος, τῶν ἀρετῶν τὰ δράγματα συλλέξας ἑαυτῷ· σπείρας γὰρ ἐν δάκρυσιν, εὐφροσύνη θερίζεις, ἀθλήσας δὲ δι' αἵματος, τὸν Χριστὸν ἐκομίσω· καὶ ταῖς πρεσβείαις, ἅγιε, ταῖς σαῖς πᾶσι παρέχοις πταισμάτων συγχώρησιν.

L f. 31v ed. Stephanus 66 (3)

4. Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς διψῶσαν μου τὴν ψυχὴν εὐσεβείας πότισοννάματα, ὅτι πᾶσι, Σῶτερ, ἐβόησας· «ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω». Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

L f. 35v ed. Stephanus 77 (4)

5. Ἀνῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλήμ στοὰ τοῦ Σολομῶντος, καὶ ἐν αὐτῇ κολυμβήθρα, ἣν ἄγγελος Κυρίου κατὰ καιρὸν διετάρασσε, καὶ ὁ πρῶτως ἐμβεβηκῶς ὑγιάζετο, καὶ τοῦ τρύχοντος νοσήματος ἀπηλλάττετο. Ἰδὼν τοιγαροῦν ἄνθρωπον παραλελυμένον, ᾠκτεῖρησεν αὐτὸν καὶ

- 5 εἶπεν· «ἄρον τὸ σὸν κλινίδιον καὶ περιπάτει». Καὶ τῷ λόγῳ εὐθέως ἠκολούθει ἡ θεραπεία.

L f. 39v ed. Stephanus 88 (5)

6. Δεικνὺς ὁ Χριστός, ὅτι καταρχὰς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸς ἐδημιούργησε, | καὶ ἀπὸ χόρος διήρτισε, πηλῷ καὶ νῦν χρησάμενος, ὀμματοῖ τὸν πεπηρωμένον τοὺς ὤπας, καὶ ὡς παντοδύναμος τῶν ὀπῶν, ἦτοι τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ φῶς αὐτῷ χαρίζεται.

L f. 44r-v ed. Stephanus 102 (6)

7. Τοῦ σχεδογραφεῖν ἀρχόμενοι, οἰοεῖται βᾶθρον καὶ θεμέλιον κάλλιστόν τε καὶ ἰσχυρότατον τὴν ὑμετέραν βοήθειαν, τοῦ Σωτῆρος θειότατοι κήρυκες, προβαλλόμεθα, ἐπικεκλημένοι τὴν ὑμῶν τῶν κορυφαίων τοῦ Χριστοῦ μαθητῶν καὶ ἀρχηγῶν τῆς πίστεως ἀρωγῆν· οἱ καὶ ἡμῖν ἀρήγοιτε φῶς παρέχοντες γνώσεως, |
5 καὶ πᾶσαν στροφήν ἐλιγματώδη τοῦ σχέδους θέητε εὐμαρῆ· ὑμῖν γὰρ ἀναθέμενοι τὴν ἐλπίδα, ἐγχειροῦμεν τῷ τοιούτῳ ἐγχειρήματι.

L f. 46r ed. Stephanus 108 (7)

8. Πόνοι γεννώσι δόξαν καὶ κάματοι προξενούσι ταινίας, ὥσπερ φησὶν ὁ μέγας Βασίλειος, καὶ χωρὶς πόνων οὐδὲν κατορθοῦται χρηστόν. Εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, πονεῖτε καὶ ὑμεῖς καὶ φιλεῖτε τὴν μελέτην, καὶ τῇ ἀναγνώσει πρόσκεισθε, ἵνα σοφώτατοι γένοισθε.

L f. 49v ed. Stephanus 118 (8)

9. Ἀπόστολοι ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι καὶ οἰκτίρμονι καὶ κηδεμόνι πάντων Θεῷ, τῷ παροχεῖ καὶ δοτήρι καὶ χορηγῷ παντοίων χρηστῶν, τοῦ φωτίσαι καὶ φωταγωγῆσαι τουτῶν τῶν παίδων τὴν διάνοιαν, ἵνα μὴ προσκόπτωσιν ἐν τῇ τοῦ σχέδους ὁδῷ.

L f. 52r ed. Stephanus 125 (9)

10. Ἔχε ἐπὶ λογισμῶν, ὦ παῖ, τὰ γραφόμενά σοι ῥησεΐδια καὶ λεξεΐδια, τὰ τιμιώτερα ὑπὲρ χρυσίον καὶ προτιμώτερα ὑπὲρ μυριάδας ἀργυρίων, καὶ ἡδύτερα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον· ταῦτα γὰρ σε θήσει κλεινὸν καὶ ἀρίδηλον καὶ ἀρίζηλον καὶ ἀριδείκετον καὶ ἐν βροτοῖς περιώνυμον.

L f. 54v ed. Stephanus 133 (10)

11. Αἴλουρος εἶσω χειᾶς κατοικιδίων ὀρνίθων δεδυκῶς καὶ ὠφῶς ὄρνιν νόσφ αἰνῆ συνεχομένην, ἠρωτήκει ταύτην· «πῶς ἔχεις;» Ἡ δὲ ἔφη· «εἰ σὺ ἀπίης τῶν ἐνταῦθα τόπων, κρειπτόνως ἔχω». Οὕτω δὴ καὶ ἀνθρώποις ἡ παρουσία τῶν ἐχθρῶν ἀποθύμιος.

L f. 60r ed. Stephanus 148 (11)

12. Ὁ τοῦ Πριάμου παῖς Ἀλέξανδρος τὰς ἀρχεκάκους ναῦς εἰληφῶς, ἄς Φέρεκλος ἐτεκτῆναι, ἐπὶ τὸν τῶν Λακῶνων χῶρον κατέπλευσε, καὶ Ἑλένην τὴν Λήδας παῖδα, ἣ ὠμευνέτει νομίμως ὁ Ἄτρείδης Μενέλαος, ἠρπακῶς, ἐπὶ τὴν οἰκείαν αὐτοῦ ὦχετο ἄγων, τὴν Ἴλιον καὶ Τροίαν κεκλημένην καὶ ὠνομασμένην,
5 καὶ πολλοῖς ὀλέθρου αἴτιος ἐγεγόνει.

L f. 64v ed. Stephanus 160 (12)

13. Ἀχιλλεὺς ὁ Πηλεΐδης καὶ Αἰακίδης, ὁ Θετίδος τῆς Νηρέως θυγατρὸς παῖς, ἀνδρείοτατος ἦν τῶν Ἑλλήνων καὶ γενναιότατος, καὶ μέγα ὄφελος τοῖς Ἀργείοις καὶ Ἀχαιοῖς ἐχρημάτιζε, καὶ τὴν στρατιὰν τῶν Τρώων ἐλύπει, κτείνων ἀφειδῶς καὶ ἀνοικτὶ τοὺς χερσὶ ταῖς αὐτοῦ περιπίπτοντας.

L f. 68r ed. Stephanus 170 (13)

14. Ἀλέξανδρος ὁ Πριαμίδης, ὁ καὶ Πάρις ὠνομασμένος καὶ Ἰδαῖος κεκλημένος, τὴν Λάκαιναν Ἑλένην ἠρπακῶς εἰς Ἴλιον ἐπανήει. Ὁ δὲ Ἄτρείδης Μενέλαος, ὁ τῆς εἰρημένης ὠμευνέτης, ἐστράτευσεν ἐπὶ τὸν τῆς Ἰλίου τόπον μετὰ τοῦ ὀμαίμονος αὐτοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ ταύτην κατασκάψας, ἐπανέζευξεν οἴκαδε.

L f. 72v ed. Stephanus 182 (14)

15. Εἶχε μὲν ὁ Πριαμίδης Ἀλέξανδρος Ἑλένην, τὴν ὠμευνέτιν Μενέλεω, ἣν ἐκ Λακεδαίμονος ἠρπακῶς, ἐπὶ τὴν οἰκείαν αὐτοῦ ὦχετο ἄγων, τὴν Ἴλιον καὶ Τροίαν κεκλημένην καὶ ὠνομασμένην. | Ὁ δὲ ταύτης ὠμευνέτης Μενέλαος, πλεῖστον στρατὸν συναγοχῶς καὶ συνηθροικῶς, καὶ στόλον οὐ ῥαδίως ἀριθμητὸν εἰληφῶς, ἅμα τῷ ὀμαίμονι αὐτοῦ Ἀγαμέμνονι ἐπὶ τὸν Ἰλιακὸν ἐστράτευσε χῶρον.
5 Καὶ χρόνον ἑναετῆ τὴν Τροίαν πολιορκήσας, τῷ δεκάτῳ ἔτει κατέσκαψε καὶ ὡς ἔδη κατήρειψε, καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν πάλιν πατρίδα, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα λαβῶν, ἐπανέζευξε.

L ff. 73v-74r ed. Stephanus 185 (15)

16. Ὁ μὲν Χρύσης μεθ' ὑβρισμῶν σφοδρῶν ἀπεπέμφθη τῷ Ἀγαμέμνονι, τῷ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Χρυσήϊδα ζητεῖν, ἦν πολέμου νόμῳ πλήθη Ἀχαιῶν ἤρηκει, καὶ εἰδῶν εὖ ἔχουσαν καὶ κάλλει νικῶσαν ἄλλων φῦλα γυναικῶν, τῷ βασιλεῖ Ἀγαμέμνονι ὡς καλλιστεῖον σκύλων πολεμικῶν ἐδεδώκει. Μὴ λαβῶν δὲ τῷ αἰτεῖν
5 ὁ γέρων, ἀλλ' ἐπιπλέον τῷ ὑβρισθῆναι δηχθεὶς, ἐπηρᾶτο τῷ Ἀπόλλωνι τῷ εἶξι τῶν νεῶν (τουδὶ γὰρ ἱερεὺς ἐχρημάτιζε), καὶ πλείστων αἰλίνων αἴτιος πλήθει Ἑλλήνων ἐγεγόνει.

L f. 75v ed. Stephanus 191 (16) 3 ἰδῶν L 6 πλήθη L

17. Εἰπόντος καὶ εἰρηκότος τοῦ μάντεως, ὅτι διὰ τὸν προπηλακισμόν | τοῦ ἱερέως ὁ λοιμὸς τοῖς Ἀχαιοῖς ἐπεισέφησε, καὶ τοῦ Αἰακίδου Ἀχιλλέως τὸν θεὸν κελεύσαντος ἐξιλιάσκεσθαι, ὠργίσθη ὁ Πελοπίδης Ἀγαμέμνων καὶ διηνέχθη πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ αὐτοῦ τὸ γέρας ἀφείλετο, τὴν Βρισηΐδα. Ὁ δὲ λυπῶν πληροῦται,
5 καὶ ὄργῃ καὶ μῆνιδι βαρεῖα ὡς εἰκὸς κατέχεται, καὶ τῆς συμμαχίας τῶν Ἑλλήνων ἀφίσταται.

L ff. 76v-77r ed. Stephanus 194 (17) 3 καὶ διηνέχθη — Ἀχιλλέα s.l. al. man. L

18. Ὁ Ἄτρείδης Ἀγαμέμνων τὸν τῆς Χρυσήϊδος ἔρωτα τῶν στεμμάτων τοῦ Ἀπόλλωνος προτιμότερον ἠγησάμενος, καὶ τῷ πατρὶ Χρῦση τὴν εἰρημένην παῖδα μὴ ἀποδοῦς, λοιμῶδους ἀρρωστίας τοῖς Ἀχαιοῖς καθίσταται αἴτιος· ἦν ὄργισθεὶς ὁ Λητοῖδης ἐπήνεγκε, καὶ τῆς στρατιᾶς τὸ πλεῖστον διέφθειρεν.

L f. 78r ed. Stephanus 197-98 (18) 4 στρατείας L

19. Ὁ Χρύσης διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄτρείδου Ἀγαμέμνονος μεθ' ὑβρισμῶν, εἶξεν ἀδημονῶν, πρὸς δὲ τὸν νηὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἰὼν καὶ πλείστα εὐξάμενος, ἠλείφει αὐτὸν ἐπὶ τὸ πλήρη αἰλίνων ἀποφῆναι πλήθη Ἑλλήνων. Ὁργισμένων δὲ κατ' ἀλλήλων Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνονος, ὁ Νέστωρ ἐξαναστάς, τὸν λόγον τοῦτον
5 ἤσε, τῶν θῶκων· «ὄντως γηθήσει Πρίαμος ἅμα παισίν, ἄλλοι τὲ Τρῶες τῷ τοὺς κρείττονας τῶν Ἑλλήνων ἀντιφερίζειν. Ἀλλὰ μοι πείσθητε, γενναιότατοι, ἐπεὶ γε νεώτατοι ἐστέ μου τὸν χρόνον ἐμοὶ παραβαλλόμενοι, καὶ τὸν χόλον καταπαύσατε».

L f. 79r ed. Stephanus 201 (19) 3 τῷ L 4 τοῦτον s.l. L 7 ἐμοὶ s.l. L

20. Ἐννέα ἡμέρας ἡ λοιμώδης νόσος τοὺς Ἕλληνας ἐπεβόσκετο, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐν αἶα ἔκειντο ἀποθνήσκοντες, τῇ δέκατῃ δ' ἔφ Πηλεΐδης Ἀχιλλεὺς τὸν λαὸν συνήθροισε, καὶ τῶν λοιμῶν ἐζήτησε τὴν αἰτίαν. Κάλχας δὲ ὁ Θεστορίδης τὸ ἀληθὲς διεσάφησε καὶ εἰρήκει, ὅτι διὰ τὸν προπηλακισμόν τοῦ ἱερέως

- 5 ὁ λοιμὸς τοῖς Ἀχαιοῖς ἐπεισέφρησε, καὶ οὐ παύσεται ὄλλων τὸ στρατόπεδον, εἰ μὴ τὴν Χρυσηΐδα τῷ πατρὶ οἱ Ἀχαιοὶ ἀποδώσουσιν.

L f. 81r ed. Stephanus 207 (20)

21. Ἐστράτευσεν ἐπὶ τὸν τῆς Ἰλίου τόπον μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀχαιῶν καὶ Διομήδης ὁ Αἰτωλός, καὶ προθύμως κατὰ τῶν Τρώων ἐξώρμησεν. Εἶχε γὰρ ζήλον τῶν πατρικῶν ἔργων, | καὶ τὰς ἀριστείας τοῦ Τυδέως ἐπὶ λογισμῶν ἔστρεφε, καὶ περιφανῆς κατ' ἐκείνον γενέσθαι ἰμείρετο, καὶ τρόπαια ἐγείραι ἐν αἶα τῶν πολεμίων, καὶ δεῖξαι ὅσον βαρβάρων Ἑλληνες ὑπέρτεροι φρονήσει τὲ καὶ τῇ κατὰ πόλεμον ἐμπειρία.

L f. 82r-v ed. Stephanus 211 (21)

22. Νιόβη Ταντάλου θυγάτηρ ἦν, Ἀμφίονι δὲ ὠμευνέτει· ἐκ τούτου γοῦν ἐσχηκυῖα παῖδας ἕξ ἄρρενας καὶ ἕξ θηλείας, καὶ ἐπὶ πλήθῃ παίδων ἐπαρθεῖσα, σκωπτικὸν λόγον ἔειπε πρὸς τὴν Λητώ, ὡς εὐδαιμονεστέρα λέγουσα γένοιτο. Συνέβη γὰρ τὴν Λητώ παῖδας δύο τετοκέσαι, τὸν ἀκειρεκόμην Ἀπόλλωνα καὶ τὴν 5 κελαδεινὴν Ἄρτεμιν. Μὴ φέρουσα γοῦν τὸν ὑβρισμὸν ἢ Λητώ, τοὺς αὐτῆς παῖδας ἀνῆκεν ἀφεικέσαι τόξων ἰδὼν κατὰ τέκνων Νιόβης, καὶ οὕτω φόνων ἔργον ἐγένονεσαν. Θρηνούσης δὲ τῆς Νιόβης τὸ πάθος, ὁ Ζεὺς ὤκτίσατο καὶ εἰς λίθον ταύτην μετέβαλεν· ὅς, ὡς λόγος αἰρεῖ, πηγὰς δακρῶν ἀφίησι.

L f. 83r ed. Stephanus 213 (22)

Pars II

textus 23–153 cum epimerismis continens

(85r) 23. Τῆς αὐτῆς ἐστὶ δυσχερείας καὶ κτήσασθαι τι τῶν ἀγαθῶν οὐχ' ὑπάρχον, καὶ κτηθὲν διασώσασθαι. Πολλάκις γὰρ ὁ μὲν σπουδῆ συνέλαβε, ῥαθυμία διέφθειρεν· ὁ δὲ ὄκνος ἀπώλεσεν, ἀνεκαλέσατο ἐπιμέλεια.

fons: Greg. Naz., Or. 40, 31, 5-8 (p. 268 Moreschini); Ps.-Max., Loc. comm. 62.–/69.9. Ihm; Io. Georg. G 989; Ant. Mel. 1.69; 2.45 (PG 136, 980C; 1121C)

Δυσχερείας. Ὄνομα θηλυκόν· καὶ ἔστιν ἡ εὐθεία ἢ *δυσχέρεια*, καὶ κλίνεται τῆς *δυσχερείας*. Γίνεται δὲ *δυσχέρεια* ἐκ τοῦ *δυσ*, τοῦ σημαίνοντος τὸ κακόν, καὶ τοῦ *χειρ* *χειρός*, ὃ καὶ *χερός* γράφεται, ἐκβολῇ τοῦ *ι*. Τὸ *ρει*, δίφθογγον. Τὰ ἀπὸ τῶν *ης* ἀρσενικῶν διὰ τοῦ *εια* γινόμενα θηλυκὰ προπαροξύτονα διὰ τῆς *ει* διφθόγγου γράφεται, οἷον *εὐτελής* *εὐτέλεια*, *ἀληθής* *ἀλήθεια*, *ἀσθενής* *ἀσθένεια*, *δυσχερής* *δυσχέρεια* καὶ τὰ λοιπὰ, πλὴν τοῦ *ἀμαθής* *ἀμαθία*, *εὐφυής* *εὐφυΐα*, *ἀφυής* *ἀφυΐα*, *εὐτυχής* *εὐτυχία* καὶ τὰ ὅμοια.

Κτήσασθαι. Τὸ θέμα *κτάω* *κτώ*, ὁ μέλλων *κτήσω*, ὁ ἀόριστος *ἔκτησα*, ἄχρηστον, ὁ μέσος *ἐκτησάμην* *ἐκτήσω* *ἐκτήσατο*, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον *κτήσασθαι*· οὗ τὰ μὲν ἐνεργητικὰ ἄχρηστα, τὰ δὲ παθητικὰ ἐν χρήσει, ἄπερ διὰ τοῦ *η* γράφεται. *Κτίσαι* δέ, *καὶ* οἰκοδομήσαι, *ι*. *Κτήσαι* δέ, καὶ λάβε, *η*.

Ἀπώλεσε. Τὸ θέμα ὄλλω καὶ ὄλλω, τὸ φθείρω, ὁ μέλλων ὄλέσω, ὁ ἀόριστος ὄλεσα ὄλεσας ὄλεσε, καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως καὶ ἐν συγκοπῇ ἀπώλεσε. Τὸ *πω* μέγα ἐκ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀορίστου.

3-6 Hdn. Ep. 222, 3-7: Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς *ης* ἀρσενικῶν διὰ τοῦ *εια* γινόμενα προπαροξύτονα θηλυκὰ, διὰ τῆς *ει* διφθόγγου γράφονται, οἷον *ἀληθής* *ἀλήθεια*, *ἀσεβής* *ἀσέβεια*, *ἀσθενής* *ἀσθένεια*, *ἀδρανής* *ἀδράνεια*, *εὐμαθής* *εὐμάθεια*, καὶ τὰ ὅμοια.

3 ἐκβολῇ τοῦ *ι* s.l. ἀρσενικῶν s.l.

24. Ἀφύεστατος πέλεις, ὦ Γεώργιε, καὶ ἀμελέστατος· ὥσπερ γὰρ ἡ σπουδῆ τῇ εὐφυΐᾳ συνελθοῦσα, σοφίαν οἶδε προξενεῖν, οὕτω καὶ ἡ ἀμέλεια τῇ ἀφυΐᾳ συνδραμοῦσα, τῆς ἀμαθίας παραίτιος γίνεται. Ἐρρεῖν γοῦν ἀφεις τὸ ῥαθυμεῖν, τῷ μελετᾶν ἐνασμένιζε, ἵνα κἂν γοῦν ἐπιμικρὸν λόγου μετάσχης.

4 ἐπιμικρὸν (sic) L

Ἀφύεστατος. Γίνεται ἐκ τοῦ *ἀφυής*, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ *α* στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ *φύω*, τὸ ἀναβλαστάνω.

Ἀμελής. Ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ *α* στερητικοῦ μορίου καὶ | (85v) τοῦ *μέλω*, τὸ φροντίζω· ὁ τοῦ οἰκείου μαθήματος μὴ φροντίζων.

5 *Οἶδεν*, ἀντὶ τοῦ γινώσκει, δίφθογγον, ο καὶ *ι*. Καὶ κανονίζεται οὕτως· *εἶδω*, τὸ γινώσκω, ὁ μέλλων *εἶσω*, ὁ μέσος παρακείμενος *οἶδα* *οἶδας* *οἶδεν*. *Εἶδεν* ἐπὶ ἀορίστου, ἀντὶ

- τοῦ θεάσατο, δίφθογγον, ε και ι. Ἴδε, και θέασαι, προστακτικόν, και ἴδε, ἀντί τοῦ ἰδοῦ, ι και ψιλόν. Ἴδαι, αἱ βοτάναι, ι και δίφθογγον. Ἴδε δέ, και αὐτη, δύο μέρη τοῦ λόγου (ἡ ἄρθρον, δέ σύνδεσμος), και ἦδε, και ἔψαλλε, και ἦδε, και εὔφραινεν, η και ψιλόν.
- 10 Ἀφείς, και καταλείψας, δίφθογγον. Και κανονίζεται οὕτως· ἀφήμι συζυγίας πρώτης τῶν εἰς μι, ὁ μέλλων ἀφήσω, ὁ δευτερος ἀόριστος ἀφήν, ἡ μετοχή ὁ ἀφείς. Αφῆς δέ, τῆς χειρός, και ἀφ' ἧς (δύο μέρη τοῦ λόγου· ἀπό πρόθεσις, ἧς ἄρθρον ὑποτακτικόν, γένους θηλυκοῦ, πτώσεως γενικῆς τῶν ἐνικῶν, ἀντί τοῦ ἦστινος), η.
- 15 Μετάσχις ἐστίν αὐθυπότακτον, και κανονίζεται οὕτως· ἔχω, τὸ κρατῶ, ὁ μέλλων ἔξω, ὁ δευτερος ἀόριστος ἔσχον, και τὸ ὑποτακτικόν ἐάν σχῶ, ἐάν σχῆς, και μετὰ τῆς μετὰ προθέσεως και ἀναβιβασμῶ τοῦ τόνου, μετάσχις.

10-13 cf. Anecd. Orth. 137, 27-33: ἀφήμι, ὁ μέλλων ἀφήσω, ὁ ἀόριστος ἀφήκα, ὁ δευτερος ἀόριστος ἀφήν και ἡ μετοχή ἀφείς. ... ἀφείς, ὁ καταλείψας, μετοχή, δίφθογγον· ἐάν ἀφῶ δέ, ἐάν ἀφῆς, ἀντί τοῦ ἐάν καταλείψης, η. ὡσαύτως και ἀφή, ἡ χεῖρ, και κλίνεται τῆς ἀφῆς· και ἀφ' ἧς, ἀντί τοῦ ἀπό ἦστινος, δύο μέρη τοῦ λόγου, ἀπό πρόθεσις, ἧς ἄρθρον ὑποτακτικόν, η.

5 γινώσκειν a. corr. L 6 ἀορίστου: παρατατικοῦ a. corr. L 7 δίφθογγον s.l. L

25. Ῥάβδω κατήξεν αἰγὸς αἰπόλος κέρας·
ἦ προσπεσῶν, ἐδεῖτο δακρῶν μετὰ
«μη δῆτα φήσης ταῦτα πρὸς τὸν δεσπότην».
ἦ δ' αὖ γε φησί· «πλεῖον ἠχήσει κέρας».

fons: Ignat. Diac., Fab. I 35 (ed. C. F. MÜLLER, Ignatii Diaconi aliorumque tetrasticha iambica, in: O. Crusius, Babrii fabulae Aesopaeae. Lipsiae 1897, 277)

- Πλεῖον. Τὸ πλει, δίφθογγον, διατί; Τὰ εἰς ὧν συγκριτικὰ δισύλλαβα τῆ εἰ διφθόγγω παραλήγεται, οἷον μείζων, χείρων, πλείων, πλὴν τοῦ ἦττων και ἦσων, ὁ ἐλάτων· τὰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβάς διὰ τοῦ ι, οἷον βελτίων, αἰσχίων, πλὴν τοῦ ἀμείνων, χερείων, ἀρείων (Ἀρίων δέ, ὄνομα κύριον, ι). Και ἄλλως· πλεῖον, τὸ περισσότερον, δίφθογγον
- 5 ε και ι. Πλοῖον δέ, ἡ ναῦς, δίφθογγον ο και ι.
- Ἥχῃσει, ἀντί τοῦ φωνήσει, η η τὰ δύο και δίφθογγον. Οἰχήση δέ, ἀντί τοῦ πορευθήση, δίφθογγον ο και ι, και η η τὰ δύο.
- Αἰπόλος, ὁ τῶν αἰγῶν ἐπιμελητής· και γίνεται ἀπὸ τοῦ αἶξ αἰγὸς και τοῦ πολῶ, τὸ ἀναστρέφομαι· ὁ περὶ τὰς αἶγας ἀναστρεφόμενος. Τὸ αι, δίφθογγον, διατί; Αἶξ, τὸ αἰγίδιον, δίφθογγον. Ἐξ δὲ ἐπὶ | (86r) ἀριθμοῦ και ἐξ, πρόθεσις, ψιλόν.
- 10 Κατήξε. Κανόνισον. Κατάγω, τὸ συντρίβω, ὁ μέλλων κατάξω, ὁ ἀόριστος κατήξα κατήξας κατήξε.
- Προσπεσῶν. Κανόνισον. Προσπίπτω, ὁ μέλλων προσπέσω, ὁ δευτερος ἀόριστος προσέπεσον, ἡ μετοχή ὁ προσπεσῶν.

1-3 Hdn. II, 433, 30-31: Τὰ εἰς ὧν καθαρὰ συγκριτικὰ οὐ παραλήγεται τὴν εἰ δίφθογγον, ἀλλὰ τὸ ι, ἀλγίων, αἰσχίων, βραδίων, ταχίων, ἠδίων.

26. Ὅτι Πλάτων ἰδὼν Ἀκραγαντίνους οἰκοδομοῦντας πολυτελῶς καὶ ὁμοίως δειπνοῦντας, εἶπεν· «Ἀκραγαντῖνοι οἰκοδομοῦσι μὲν ὡς αἰεὶ βιωσόμενοι, δειπνοῦσι δὲ ὡς αὔριον τεθνηξόμενοι».

fons: Aelian., Var. hist. 12, 29

Ἀκραγαντίνους. Ἡ εὐθεία ὁ Ἀκραγαντίνος ἐκλήθησαν δὲ Ἀκραγαντῖνοι ἀπὸ Ἀκράγαντος, πόλεως ὑπὸ Σικελίαν τελοῦσης.

Οἰκοδομοῦντας. Κανόνισον. *Οἰκοδομέω οἰκοδομῶ*, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ *οἰκοδομέων* ὁ *οἰκοδομῶν*, τοῦ *οἰκοδομέοντος* τοῦ *οἰκοδομοῦντος*, ἡ αἰτιατικὴ τοὺς *οἰκοδομέοντας* τοὺς *οἰκοδομοῦντας*.

Οὕτω καὶ τὸ *δειπνοῦντας*. Τὸ *δει*, δίφθογγον· *δεῖ* ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ πρέπει, ἀφ' οὗ *δεῖπνος* καὶ *δειπνῶ*, ῥῆμα, δίφθογγον. *Δεῖπνος* σημαίνει δύο· τὸ ἄριστον, τὸ κοινῶς λεγόμενον γεῦμα, καὶ τὸ ἐπὶ τέλει τῆς ἡμέρας. Καὶ τὸ ἄριστον ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ *δεῖ* πονεῖν, τὸ δὲ ἕτερον ἀπὸ τοῦ *δεῖ* ὑπνεῖν.

10 *Βιωσόμενοι.* Κανόνισον. *Βιώω βιώω*, ὁ μέλλον *βιώσω*, καὶ ὁ μέσος μέλλον *βιώσωμαι*, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ *βιωσόμενος*. Τὸ *ω*, μέγα, ἐκ τοῦ *βιώω βιώω*, *βιώσω* μέλλοντος.

Τεθνηξόμενοι. Χρόνου μετ' ὀλίγον μέλλοντος μετοχικοῦ. Τὸ θέμα *θάνω*, ἄχρηστον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ λαμβάνομεν τὸ *ἀποθνήσκω*, ὁ μέλλον *θανῶ*, ἄχρηστος καὶ αὐτός, ὁ παρακείμενος *τέθνηκα*, ὁ παθητικὸς ἄχρηστος, καὶ ὁ μετ' ὀλίγον μέλλον *τεθνήξομαι*, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ *τεθνηξόμενος* τοῦ *τεθνηξομένου*, ἡ εὐθεία τῶν πληθυντικῶν οἱ *τεθνηξόμενοι*.

15 Τὸ *αὔριον* παράγεται ἀπὸ τοῦ *αὔρα*, ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου· ὡσπερ γὰρ ἡ *αὔρα* ἀσύστατος ἐστίν, οὕτω καὶ τὸ *αὔριον* ἄδηλον.

7-9 Et. Sym. δ 101, 1-4 (p. 71): Δεῖπνος· τὸ παρ' ἡμῖν ἄριστον μεθ' ὃ *δεῖ* πονεῖν δόρπος ὁ ἑσπερινός· ὅθεν καὶ *δειπνῶ*· παρὰ γὰρ τὸ *δεῖ* πονεῖν γέγονε *δεῖπνον* καὶ *δειπνῶ*. Τινὲς δὲ καὶ τὸ ἑσπερινὸν ὅπερ παρὰ τὸ *δεῖ* ὑπνεῖν γίνεται. 17-18 Et. Gud. Add. 234, 15-16: τὴν *αὔριον* οὖν τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν. *αὔω* αὔιον καὶ πλεονασμῶ τοῦ ρ *αὔριον*.

7 σημείνει L 12 ὀλίγου L 13 θανῶ: ἀποθανοῦμαι εὐχρηστος notitia i. mg.

27. Οἱ δύο ληστὰι τοὺς δύο ὑπέγραφον λαούς· ὁ μὲν μέχρι τελευτῆς τὸ ἀγνώμον ἐνδειξάμενος καὶ οὐδὲ τὴν ἐσχάτην αἰχμαλωσίαν, | (86v) ἦν ὑπὸ Ῥωμαίων ὑπομένει, εἰς ἄμυναν τῶν κατὰ Χριστοῦ παροινιῶν ὁμολογήσας ὑφίστασθαι· ὁ δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει μὴ ἀπογνοὺς τῆς ἀφέσεως αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν αὐτῷ τὸν ἐσμὸν τῶν κακῶν θεολογία διορθωσάμενος.

fons: Isidor. Pelus., Epist. I 255 (PG 78, 336C)

3-4 ὑφίστασται L

Λησταί. Ἡ εὐθεία ὁ *ληστής* πόθεν γίνεται; Ἀπὸ τοῦ *ληίζω*, τὸ λαφυραγωγῶ, ὅθεν καὶ προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι· ἀπὸ τούτου καὶ *ληστεία* καὶ *ληστρικὸν* τάγμα. Ἰστέον δὲ ὅτι *ληστὰι* οἱ κατὰ τὴν ἡπειρον κακοῦργοι λέγονται, *πειραταί* δὲ οἱ κατὰ θάλατταν.

5 *Αγνώμων*. Ἐπί οὐδετέρου μέγα καὶ μικρόν, ἐπὶ δὲ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, ὁ *ἀγνώμων* καὶ ἡ *ἀγνώμων*, τὰ δύο μεγάλα. *Ἀγνώμονες* λέγονται οἱ ἀχάριστοι, παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ οἱ ἀμαθεῖς, *εὐγνώμονες* δὲ οἱ εὐχάριστοι.

10 *Ἐσχάτη*, ἡ αἰχμαλωσία, καὶ *ἐσχάτη*, ἡ ἄκρα καὶ ἡ τελεία. *Ἐσχάτη γαστρός*, τὸ κωλοέντερον, ὡς λέγει καὶ Ἱπποκράτης καὶ ὁ Ψελλός: «τὸν θώρακα δὲ κίθαρον, κραντήρας τοὺς ὀδόντας, / τὸ κῶλον καὶ τὸ ἔντερον, ἐσχάτην που γαστέρα» [*Roem.* 6, 467-68 Westerink], καὶ *ἔγχος*, τὸ κοντάριον, ψιλόν. *Αἰχμὴ* δὲ καὶ *αἰχμητῆς* καὶ *αἰχμάλωτος* καὶ *αἰχμαλωσία*, δίφθογγον.

15 *Παροινῶν*. Ἡ εὐθεία ἡ *παροινία*, καὶ κλίνεται τῆς *παροινίας*, αἰ *παροινία*, τῶν *παροινιῶν*. Τὸ *ροι* δίφθογγον, ο καὶ ι. *Παροινῶ* καὶ *παροινία* λέγεται ἡ ἀπὸ μέθης ὕβρις, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ *οῖνος*, *οἰνίζω* καὶ *παροινία*.

15 *Ἀπογνοῦς*. Κανόνισον. *Ἀπογινώσκω*, ὁ μέλλον *ἀπογνώσομαι*, ὁ ἀόριστος *ἀπέγγων*, ἡ μετοχὴ ὁ *ἀπογνοῦς*.

Ἄμυνα, ἡ ἔχθρα, καὶ *ἀμύνω*, τὸ βοηθῶ, καὶ *ἀμυντήριον* καὶ *ἀμύνομαι*, ψιλόν. Τὸ *ἄμεινον*, τὸ κρεῖττον, καὶ ὁ *ἀμείνων* τοῦ *ἀμείνονος*, τὰ *ἀμείνονα* καὶ *ἀμείνω*, καὶ ἡ *ἀμείνων* τῆς *ἀμείνονος*, δίφθογγον, ε καὶ ι.

2 πρὸς γεγραμμένον a. corr.

28. Τὴν σελήνην, ὅταν ἀποστῇ τοῦ ἡλίου, περιφανῆ καὶ λαμπρὰν ὀρῶμεν, ἀφανίζεται δὲ καὶ κρύπτεται πλησίον | (87r) γενομένη· τὴν δὲ σῶφρονα γυναῖκα δεῖ τοῦναντίον ὀρᾶσθαι μάλιστα μετὰ τοῦ ἀνδρὸς οὔσαν, οἰκουρεῖν δὲ καὶ κρύπτεσθαι, μὴ παρόντος.

fons: Plut., Coniug. praec. 139C 1-5; cf. Ps.-Max., Loc. comm. 68.31./39.29. Ihm

Σελήνη ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ *σέλας*, ὃ σημαίνει τὸ φῶς, καὶ τοῦ *νέον*: κατὰ γὰρ μῆνα μειοῦται καὶ αὐξεται. Τὸ *λη*, η. Τὰ διὰ τῶν *νηη* θηλυκὰ διὰ τοῦ η γράφεται, οἶον *Μυκῆνη*, *εἰρήνη*, *σαγήνη*.

5 *Ἀποστῇ*. Ἐγκλίσεως ὑποτακτικῆς. Τὸ θέμα *ἀφίσταμαι* (τὸ γὰρ *ἀφίστημι* ἄχρηστον), ὁ μέλλον *ἀποστήσομαι*, ὁ δεῦτερος ἀόριστος *ἀπέστην*, ἡ μετοχὴ ὁ *ἀποστάς* τοῦ *ἀποστάντος*, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν *ἀποστῶ* ἐὰν *ἀποστῆς*, τὸ τρίτον ἐὰν *ἀποστῇ*. Τὸ *στη*, η. Πᾶν ὑποτακτικόν.

Περιφανῆ. Ἡ εὐθεία ἡ *περιφανής*, καὶ κλίνεται τῆς *περιφανέος* καὶ *περιφανοῦς*, ἡ αἰτιατικὴ τὴν *περιφανέα* καὶ *περιφανῆ*.

10 *Πλησίον*, ἐπίρρημα, η ι καὶ μικρόν, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. *Πλησίων* δέ, ὁ μέλλον, *πλήσαι*, ἤγουν γεμίσαι, η δίφθογγον καὶ μέγα. Καὶ κανονίζεται οὕτω: *πλήθω*, τὸ γέμω, ὁ μέλλον *πλήσω* καὶ αἰολικῶς *πλησεῖω*, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ *πλησεῖων*.

Σῶφρων, *σωφροσύνη*, *Σωφρόνιος*, κύριον, καὶ *σωφρονῶ*, μέγα. *Ἰσόφρων* δέ, μικρόν τὸ *σο*.

15 *Γυναῖκα*. Ἡ εὐθεία ἡ *γυνή*, καὶ κλίνεται τῆς *γυναικός*, ἑτεροκλίτως, ἢ ἀπὸ τοῦ *γύναιξ* ἀχρήστου. Τὸ *ναι*, δίφθογγον. *Γύναιξ*, *γυναικεῖος* κόσμος, *γυναικωνίτις*, οἶκος ὁ τὰς γυναῖκας συνέχων, *γυναιμανής*, ὁ μαινόμενος κατὰ γυναικῶν, ψιλόν καὶ δίφθογγον.

20 *Ἀνδρός*, γενική. Ἡ εὐθεΐα τῶν ἐνικῶν ὁ *ἀνήρ*, καὶ κλίνεται τοῦ *ἀνέρος*, καὶ πλεονασμῶ τοῦ δ *ἀνδρός*.

Οὔσαν. Μετοχικὸν ὄνομα, καὶ παράγεται οὕτως: ἔω, τὸ ὑπάρχω, καὶ ἡ μετοχή ὁ ἔων, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε *ᾶν*, καὶ κλίνεται τοῦ *ὄντος*: τὸ θηλυκόν, ἡ *οὔσα*.

25 *Οἰκουρεῖν* λέγεται τὸ ἐν τῷ οἴκῳ διάγειν τινά. Τὸ θέμα | (87v) *οἰκουρέω οἰκουρῶ*, τὸ δευτέρον *οἰκουρέεις οἰκουρεῖς*, τὸ τρίτον *οἰκουρέει οἰκουρεῖ*, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον *οἰκουρέειν οἰκουρεῖν*. Τὸ *οι*, δίφθογγον, ο και ι, ἀπὸ τοῦ *οἴκος*. Ἡ *οι* συλλαβὴ εἶτε κατ' ἀρχὴν <...>

1 EM 709, 25: Σελήνη: παρὰ τὸ σέλας νέον ἔχειν. 2-3 Hdn. Ep. 226, 3-12: Τὰ διὰ τοῦ ινη ἐκφερόμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται, οἶον ἀξίνη, μυρρίνη, ὑσμίνη, ἡ μάχη ... Πλὴν τοῦ εἰρήνη, γαλήνη, σελήνη, καὶ τὰ τῶν πόλεων ὀνόματα Μυκήνη, Πυρήνη καὶ Βηρήνη. Σὺν τούτοις σαγήνη, ἀπήνη, ἡ ἄμαξα, ὑπήνη τὸ γένειον, Ἀλκμήνη καὶ Ἰσμήνη, κύρια.

25-26 καταρχὴν L

29. Διογένης ἔφασκεν ἡδονὴν ἀληθινὴν εἶναι τὸ τὴν ψυχὴν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἰλαρότητι ἔχειν, ἄνευ δὲ τούτων οὐδὲ τὰ Μίδου οὐδὲ Κροίσου χρήματα ὠφέλιμα εἶναι. Ἐὰν δὲ τις ἢ ὑπὲρ μεγάλου ἢ ὑπὲρ μικροῦ λυπῆται, οὐκ εὐδαίμων, ἀλλὰ κακοδαίμων ἐστίν.

fons: Gnom. Vat. 181 (p. 74 Sternbach)

Ὁ Διογένης κλίνεται τοῦ Διογένης καὶ Διογένης, καὶ ἔστι κύριον. Διογενῆς δέ, ὁ ἐκ Διδος ἔχων τὸ γένος.

Ἀλήθεια, ἡ καὶ δίφθογγον. *Ἀληθινός* δέ, ἡ καὶ ι. Γίνεται δὲ *ἀλήθεια* καὶ *ἀληθές* ἀπὸ τοῦ α στερητικῷ μορίου καὶ τοῦ *λήθω*, τὸ λανθάνω· ἡ μὴ λήθη ὑποπίπτουσα.

5 *Ἥσυχος*, ἡσυχία, ἡσυχαστής, *Ἥσύχιος*, κύριον, καὶ ἡσυχάζω, ῥῆμα, ἡ καὶ ψιλόν. *Ἥσιδος* καὶ *ἡσις*, ἡ εὐφροσύνη, καὶ *Ἥσιόνη*, ἡ καὶ ι. *Ἥσις*, ὄνομα θεᾶς, καὶ *Ἰσίδωρος*, κύριον, ι τὰ δύο.

Τὸ ἄνευ, τὸ χωρὶς, τὸ ἄλις, τὸ αὐτάρκως, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα <ἐπι>ρήματα γενικῇ συντάσσεται.

10 *Μίδας*, καὶ κλίνεται *Μίδου* (ἦν δὲ βασιλεύς), ι. *Μειδίας* δέ, ὁ λιθοξόος, δίφθογγον. *Μήδεια* γυνή, ἡ καὶ δίφθογγον.

Κροῖσος, κύριον, ὁ βασιλεὺς Λυδίας, καὶ κλίνεται *Κροίσου*, καὶ *Κροίσειος* θησαυρός, δίφθογγον, ο καὶ ι. *Κρείσων* δέ, ὄνομα συγκριτικόν, δίφθογγον, ε καὶ ι.

Ἥδονή, ἡ εὐφροσύνη, ἡ καὶ μικρόν. *Ἥδωνοὶ* δέ, οἱ Μακεδόνες, ἡ καὶ μέγα.

15 *Ἰλας* καὶ *ἰλεως* καὶ *ἰλασμός* καὶ *Ἰλάριος* καὶ *Ἰλαρίων* καὶ *ἰλαρύνω* καὶ *ἰλαρότης*, καὶ κλίνεται *ἰλαρότητος*, καὶ *ἰλάσθητι*, ῥῆμα, ι. *Ἠλάσκομαι* δέ, ἀντὶ τοῦ *πλανῶμαι*, ἡ.

Ὀφείλω, ῥῆμα, καὶ *ὀφειλή*, μικρά. *Ὠφελῶ* δὲ καὶ *ὠφέλεια* καὶ *ὠφέλιμος*, μεγάλα.

8 ἐπιρήματα: ῥήματα L

30a. Οἱ τοῦ Χριστοῦ τεσσαράκοντα μάρτυρες, πρῶτον μὲν εἰς λίμνην τινὰ χειμῶνος ὥρα ἐνεβλήθησαν, καὶ τὰς σάρκας διαθρυφθέντες ὑπὸ τοῦ κρούους, οὕτω τῷ πυρὶ παρεδόθησαν· καὶ λοιπὸν διήλθοσαν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, ὡς ἡ ψαλμωδία φησί. | (88r)

3 Ps. 65, 12 διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος; Men. Rom. IV 51: διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος διήλθετε

1 τεσσαράκονκα L 2 διαθρυφθένταις L

30b. Οἱ τοῦ Χριστοῦ τεσσαράκοντα μάρτυρες, πρῶτον μὲν εἰς λίμνην τινὰ χειμῶνος ὥρα ἐνεβλήθησαν, καὶ τὰς σάρκας διαθρυφθέντες ὑπὸ τοῦ κρούους, οὕτω τῷ πυρὶ παρεδόθησαν· καὶ λοιπὸν διήλθοσαν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, ὡς ἡ ψαλμωδία φησίν.

Λίμνη. Πόθεν γίνεται; Ἄπο τοῦ λίαν μένειν ἐν αὐτῇ τὸ ὕδωρ.

Χειμῶνος. Τὸ μῶ, μέγα. *Χειμῶν χειμῶνος* καὶ *λειμῶν λειμῶνος*, δίφθογγα καὶ μεγάλα. *Χιῶν χιόνος*, ἰ καὶ μικρόν. *Χιτῶν χιτῶνος*, ἰ καὶ μέγα.

5 Ὅρα, ὁ καιρός, καὶ ὥρα, ἡ εὐμορφία, καὶ ὥρα, καὶ ἔβλεπε, μέγα. Ὅρα δέ, καὶ βλέπε, μικρόν.

Ἐνεβλήθησαν. Κανόνισον. *Βάλλω*, οὗ ὁ μέλλον βαλῶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ βλήσω, ὁ παρακείμενος *βέβληκα*, ὁ παθητικὸς *βέβλημαι*, ὁ ἀόριστος *έβλήθην* *έβλήθης* *έβλήθη*, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν *έβλήθησαν*, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως *ένεβλήθησαν*.

10 *Διήλθοσαν.* Κανόνισον. *Ἐλεύθω*, ὁ μέλλον *έλεύσω*, ὁ δεύτερος ἀόριστος *ήλυθον* καὶ *ήλθον*, *ήλυθες* καὶ *ήλθες*, *ήλυθε* καὶ *ήλθε*, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν *ήλυθον*, καὶ *ήλθον* ἀττικῶς, *ήλθοσαν* δὲ κατὰ τὴν τῶν Ἀλεξανδρῶν διάλεκτον.

1 Sch. Opp. Hal. 1, 47 (p. 264a, 36): λίμνη ἀπὸ τοῦ λίαν μένειν τὸ ὕδωρ ἐν αὐτῇ. 2-3 Hdn. Ep. 266, 2: Χειμῶν χειμῶνος, καὶ λειμῶν λειμῶνος, δίφθογον καὶ ω.

31. Γυνὴ πονηρά, ναυάγιον ἀρρένων·
 ἀρρωστία σύννοικος οὐκ ἰωμένη·
 καθημερινὴ τῷ συνοίκῳ ζημία·
 γῆρας ἄωρον εὐνέτη τρισαθλίω·
 5 στερκτὸν κακόν, μέριμνα συγκαθημένη·
 νύξ ἀσέληνος, χειμερινὴ πικρία·
 ὕπουλον ἔλκος, ἔνδομυχοῦσα φθόη·
 πονηρὰ φύσις, ἀκατάλλακτος μάχη·
 βίου σκεδασμός, ὑπὸ κόλπον σκορπίος·
 10 ἀνήμερος λέαινα συμπεπλεγμένη·
 πυρίπνοος Χίμαιρα μὴ νικωμένη·
 ὕδρα πολυκέφαλος, ἄμαχον τέρας·
 μαινάς, σοβάς, ἄντικρυς ἀκολασία·

- 15 ρίζα πονηρὰ χειρόνων βλαστημάτων·
 γαστήρ ἀκρατής, ἠκονημένον στόμα·
 πάντολμον ὄμμα, θρύψις ἐξησκημένη·
 ὑποψίας θάλασσα συγκυκωμένη·
 κακουργίας θύελλα συστροβουμένη·
 Συμπληγὰς ἄλλη, Σκύλλα, Χάρυβδις φάγος·
 20 Εὐριπος ἄλλη, Στύξ γέμουσα δακρύων·
 ὑφ' ἑστίας πῦρ, κατακλυσμός οἰκίας·
 ἐτώσιον γῆς καὶ δυσάγκαλον βάρος·
 κρημνὸς κοράκων, Ταινάρου χάσμα μέγα·
 τὸ προστυχὸν πᾶν Ἀχέρων παρασύρων·
 25 Ἐριννὺς ὑπόπικρος, Ἄδης παμφάγος·
 οἰωνὸς ἀπαίσιος ἀνδρὶ συζύγῳ.
 ὦ τίς γυναιῖκα τηλικαύτην ἐκφύγη; | (88v)

Ioann. Pediasimus, In mulierem malignam (ed. M.L. AGATI, *BollClass* III 6, 1985, 96-97)

L f. 88r; Va f. 298r 10 συμπληγμένη Va 20 ἄλλη L: ἄλη Va 21 ὑφ' L: ἀφ' Va

Glossae interlineares: 1 πονηρά: κακή ναυάγιον: ποντισμός 2 ἰωμένη: θεραπευομένη 5 στερκτὸν: ἀναγκαῖον 7 ὕπουλον: κρυπτὸν φθόη: περιπνευμονία 10 συμπεπλεγμένη: συνημμένη τῷ ἀνδρὶ 11 πυρίπνοος: πῦρ πνέουσα 12 ὕδρα: ὄφις 16 θρύψις: ἀλαζονεία 17 ὑποψίας: ὑπονοίας 19 Συμπληγὰς: πέτρα ὕφαλος 23 κρημνὸς κοράκων: τόπος ἐν Ἀθήναις

- Μοιχός, ὁ πόρνος, δίφθογγον, ο καὶ ι. Μυχός δέ, ὁ λάκκος, ψιλόν. Ὁ μὲν γὰρ μοιχός, ὁ πόρνος, ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ μὴ εἰκέναι ποιεῖν τὰ βρέφη τοῖς γονεῦσιν, ὅθεν καὶ γράφεται διὰ διφθόγγου. Λέγει γὰρ ὁ κανὼν· «εἰ μήπω ἐν δισυλλάβῳ μέλλοντι». Μυχός δέ, ὁ λάκκος, ἀπὸ τοῦ μύειν, καὶ κρύπτειν, ὅπερ ἐντὸς ἔχει, ἤγουν κέκτηται,
- 5 ἢ ἀπὸ τοῦ ἀμύσσω, τὸ κόπτω· ὁ μέλλων ἀμύξω, ὁ παρακείμενος ἤμυχα, ἀφ' οὗ καὶ ἀμυχή, ἢ τοῦ δέρματος τομῆ· οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἐστὶ λάκκος ἢ γῆ ἀμυσομένη, ἥτοι κοπτομένη. Εἶτε γοῦν ἀπὸ τοῦ μύω, τὸ κρύπτω, εἶτε ἀπὸ τοῦ ἀμύσσω, τὸ κόπτω, τὸ μν ψιλὸν ὀφείλει γράφεσθαι. Ἀπὸ γοῦν τοῦ μυχοῦ, τοῦ λάκκου, καὶ τὸ ἐνδομυχῶ ῥῆμα, τὸ φυλάσσω.
- 10 Φθόη καὶ φθίσις τὸ αὐτὸ ἐστίν, ἤγουν ἢ περὶ πνεύμονα σῆψις καὶ ἔλκωσις, ὃ καὶ σύντομον ἀπειλεῖ θάνατον· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ φθεῖρω, φθόρη, καὶ ἐκθλίψει τοῦ ρ φθόη. Διότι δὲ ἀνεφάνη τὸ ε ἐν τῷ φθεῖρω, διατοῦτο φθόη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται.
- 15 Μέριμνα, ἢ φροντίς, ἀπὸ τοῦ μέλειν, καὶ φροντίζειν, τὸ μένος, καὶ τὴν ψυχὴν· καὶ γίνεται μέλιμνα, καὶ τροπὴ τοῦ λ εις ρ ἀττικῶς μέριμνα, ὡσπερ κεφαλαλγία κεφαλαργία, ποδαλγία ποδαργία, ἀλγαλέον ἀργαλέον, τὸ κακόν. Τὸ ρι, ι. Τὰ ἀπὸ ἐνεστῶτων ἢ μελλόντων γινόμενα ὀνόματα σύνθετα διὰ τοῦ ι γράφεται· ἐνεστῶτων μὲν, οἷον τέρπω τερπικέραννος, μέλω μέλιμ<ν>α καὶ μέριμνα· μελλόντων δέ, οἷον παύσω παυσίκακος, ἀλέξω ἀλεξίκακος. Ἡ μέριμνα ἀπὸ τοῦ μερίζεσθαι τὸ μένος, καὶ τὴν ψυχὴν, εἰς διαφόρουσ βουλάς.

20 *Πικρόν*. Ἀπὸ τοῦ *πίνειν κείρειν*, ἤτοι κόπτειν· τὸ γὰρ πικρόν ἄποτον ὡσπερ καὶ ἄβρωτον. Τὸ *πι*, *ι*, ὡς ἀπὸ τοῦ *πίνω*.

Μαϊνάς, ἢ πόρνη, ἀπὸ τοῦ *μαίνω*, τὸ ὀργίζομαι καὶ ἐξάπτομαι, διὸ γράφεται καὶ διὰ διφθόγγου. *Μένω* δέ, τὸ προσκαρτερῶ, ψιλόν.

25 *Ἄντικρυς* καὶ *ἀντικρύ*, ἐπιρρήματα σημαίνοντα τὸ κατέναντι. Γίνεται ἀπὸ τῆς *ἀντι* προθέσεως καὶ τοῦ *κάρα*, ἢ κεφαλῆ, ἴν' ἢ *ἀντικρυς*, τὸ ἀντιπρόσωπον καὶ κατέναντι τῆς κάρας. Τὸ *κρυς*, ψιλόν. Τὰ εἰς *υν* καὶ εἰς *υς*. Ἄλλ' οὐκ ἔστιν ὄνομα, ἀλλ' ἐπίρρημα. Ἄλλ' ἔμαθες ὅτι τὰ ἐπιρρήματα ἀπάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν γίνονται. Τὸ γοῦν *ἀντικρυς* δοκεῖ ἀπὸ ὀνόματος γίνεσθαι, τοῦ ὁ *ἀντικρυς*, ὁ ἀντιπρόσωπος. Εἰ καὶ ἄχρηστόν ἐστι τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐκείθεν οὖν τὴν διὰ τοῦ *υ* ψιλοῦ | (89r) ἔχει γραφήν.

30 *Ρίζα*, ἢ ἐν τῇ ἔρα, καὶ τῇ γῆ, καθημένη. Τὸ *ρι*, *ι*, ἐκ τοῦ ἴζω.

Χείρων. *Χείρωνος*, τὸ συγκριτικόν, δίφθογγον καὶ μικρόν. *Χείρωνος* δέ, τοῦ ἵπποκενταύρου, οὗ ἢ εὐθεία ὁ *Χείρων*, ἀφ' οὗ καὶ *Χειρώνια ἔλκη*, τὰ κακοῦρη καὶ μονονουχὶ Χείρωνος δεόμενα τοῦ κενταύρου, καὶ *Χαιρώνεια*, πόλις πρὸς τῷ Παρνασσῷ, καὶ *Χαιρωνεύς*, ὁ ἐντόπιος, ὅθεν καὶ Πλούταρχος *Χαιρωνεύς*, δίφθογγα καὶ μεγάλη.

35 *Θρύψις*. Ἡ τῶν γυναικῶν ἀλαζονεία, ὅπερ ἰδίωμα λέγουσιν οἱ πολλοί. Τὸ *θρυ* ψιλόν ἐκ τοῦ *θρύπτω*, ὡς τὸ *τύπτω*.

Νωμῶ, *στρωφῶ* καὶ *τρωπῶ*, μεγάλα. *Πολῶ* δὲ καὶ *σοβῶ* καὶ *στροβῶ*, τὸ ταράσσω, μικρά.

40 *Εὔριπος* θάλασσα λέγεται ἢ εὐκίνητος καὶ ποτὲ μὲν τὸ ρεῦμα φέρουσα πρὸς τόδε τὸ μέρος, ποτὲ δὲ πρὸς τόδε. Ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ *εὔ* ἐπιρρήματος, τοῦ σημαίνοντος οὐ μόνον τὸ καλῶς ἀλλὰ καὶ τὸ εὐκόλως, καὶ τοῦ *ρίπιζω*, τὸ κινῶ, ἴν' ἢ *εὔριπον*, τὸ εὐκόλως *ρίπιζόμενον*, ἤγουν *σαλευόμενον*.

45 *Χάρυβδις* ἐστὶ πλημμύρα θαλάσσης πολὺν τόπον διαλαμβάνουσα καὶ πάλιν ἀποστρεφομένη ὅθεν ἐπλήμμυρε. Καλεῖται δὲ καὶ *σύρτις* καὶ *ἄμπωτις* ἢ αὐτή. Ἐτυμολογεῖται δὲ *Χάρυβδις* ἀπὸ τοῦ *χέω* καὶ *ρύω*, ἤγουν *ρέω*, ἀφ' οὗ καὶ *ρύσις*, καὶ τοῦ *βαδίζω* ἢ *χεομένη* καὶ *ρέουσα* καὶ *βαδίζουσα* ἐν τῷ πλημμυρεῖν· διὸ καὶ γράφεται τὸ *ρυ* ψιλόν. Κλίνεται δὲ *Χαρυβδεως*, ὡς *ᾠφίς ὄφεως*.

Στύξ, πηγὴ Ἄδου, καὶ κλίνεται *Στυγός*. Τὸ *Στυ*, ψιλόν, ἐκ τοῦ *στύγω*, τὸ μισῶ. *Στίξ* δέ, ἢ τάξις, καὶ κλίνεται *στιχός*, *ι* ἀπὸ τοῦ *στείχω*, τὸ ἐν τάξει πορεύομαι.

50 *Κρημνός*, ὁ βάραθρος, *η*· ἐτυμολογεῖται γὰρ ἀπὸ τοῦ *κρεμνόν*, κατὰ τροπὴν τοῦ *ε* εἰς *η*. *Κριμνόν* δέ, τὸ κριθάριον, *ι*· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ *κρίνω*, τὸ διαχωρίζω, διότι οἱ τῆς κριθῆς κόκκοι κεχωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων εἰσὶ.

Χαίρων, μετοχή, ὁ εὐφραϊνόμενος, δίφθογγον καὶ μέγα. *Ἀχέρων* δέ, ποταμὸς Ἄδου, ψιλόν· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ *ἄχος*, ἢ λύπη, καὶ τοῦ *ρέω*· ἐν ᾧ ἄχη καὶ λύπαι *ρέουσιν*.

55 *Ἐριννύς*. Ἡ ἔρρουσα, καὶ φθειρούσα, τὸν νοῦν. Λέγονται γὰρ εἶναι δαιμόνια τινὰ τιμωρητικὰ φόνων *μανίας ἐμποιοητικῆς*, ἃ καλοῦνται Ἐριννῦδες, εἰσὶ δὲ τρεῖς· Ἀλυκτώ, Μέγαιρα καὶ Πισιφόνη. Κλίνεται δὲ *Ἐριννύος*, ὡς *πίτυς πίτυος*.

{Ἀπὸ τοῦ οἰῶ, τὸ μονῶ} *Οἰωνός*, ὄρνεον, ὁ λεγόμενος γύψ. Τὸ *ω*, μέγα, ὡς ἀπὸ τοῦ οἰῶ, τὸ μονῶ. Τὰ | (89v) ἀπὸ ἐνεστώτων ἢ μελλόντων.

60 *Ἀπαισίον*, τὸ κακόν, ὡσπερ *αἴσιον*, τὸ ἀγαθόν· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ *αἴσα*, ἢ τύχη, ἐκεῖνο δὲ ἀπὸ τοῦ *αἴθω αἴσω*, τὸ καίω· ἢ ἀπὸ τῆς ἐκκαύσεως τοῦ οὐρανοῦ πυρὸς καθ' Ἑλληνας γινομένη, ἢ ἢ αἴθουσα καὶ καίουσα τινὰς τῶν ἀνθρώπων. Τὸ *αι*, δίφθογγον, ὡς ἀπὸ τοῦ *αἴθω*. *Ἔθω* μὲν γάρ, τὸ ἐξ ἔθους τί διαπράττομαι, ψιλόν. *Αἴθω* δέ,

τὸ καίω, δίφθογγον.

Ioann. Peditasimus, *Technologia* (ed. M.L. AGATI, *BollClass* III 7, 1986, 157-59)

3 ὁ κανών: cf. Theod. Can. 50, 10-12: Παραλήγουσαν δὲ τὴν αὐτὴν ἔχει τῷ ἐνεργητικῷ ὁ μέσος παρακειμένος, οἷον νένηκα νένηθα, εἰ μὴ πω ἐν δισυλλάβῳ μέλλοντι τὸ εὐρεθείη ἢ μόνον ἢ μετὰ τοῦ ι. Τότε γὰρ εἰς ο αὐτὸ τρέπει ὁ μέσος. 24-26 Zonar. 225,26-226,2 Ἀντικρύ. ἐξ ἐναντίας, κατέναντι, παρὰ τὴν ἀντι καὶ τὸ κάρα ἀντικαρύ, καὶ ἐν συγκοπῇ ἀντικρύ. 40-42 EM 395, 25-26: Εὐριπος. Παρὰ τὸ ῥιπίζω, οἰονεὶ ὁ εὐχερῶς ῥιπιζόμενος. 54 Ep. Hom. α 369, 13: Ἀχέρων, ὁ τὰ ἄχη ῥέων 58-59 Zonar. 1432, 13-14: Οἰωνός. ὁ γύψ. Παρὰ τὸ οἰώ, τὸ μονῶ, γέγονεν οἰωνός.

L ff. 88r-89v; Va ff. 298r-v 16 ἢ μελλόντων s.l. L 28 τοῦ ὁ Va : τοῦτο L 32-33 μονουχί L 37 στρωφῶ: στρωβῶ L 40 ἐτυμολογεῖ a. corr. L 57 μέγερα L 58 Ἀπὸ τοῦ οἰῶ, τὸ μονῶ L: seclusimus 58-59 ὡς ἀπὸ τοῦ οἰῶ, τὸ μονῶ post μελλόντων praebet L; sensu causa hic transposuimus

32. Ἄνδρεία γυνή, πλοῦς ἀκύμων συζύγω·
 εὐρωστία σύμφυλος οὐ συλωμένη·
 καθημερινὸν κέρδος ἐξ ἐργασίας·
 γῆρας λιπαρὸν εὐνέτη μακαρίω·
 5 δῶρον Θεοῦ, σύνεδρος ἀμεριμνία·
 εὐήλιον φῶς, ἦρος ἠδυθυμία·
 πρόδηλον ἄκος, συμφανῆς σωτηρία·
 φύσις ἀγαθή, φίλτρον ἐκ τῆς καρδίας·
 βίου πλατυσμός, ἀγαθῶν μυρμηκία·
 10 ἐργατικὸς βοῦς ἀρότης ἐξευγμένος·
 παροιμιακὸν τῆς Ἀμαλθείας κέρας·
 νέφος μυθικὸν βλύζον ἄδρον χρυσίον·
 εὐσχημοσύνης ἀπραγμάτευτος τύπος·
 βλαστῶν ἀγαθῶν ρίζα κοσμιωτέρα·
 15 μέτρον κατειδῶς λαιμός, εὐφημιον στόμα·
 κάτω νενευκὸς ὄμμα, σεμνότης τρόπου·
 κῦμα γαληνὸν ἀπλότητος καρδίας·
 αὖρα πνέουσα πραέως εὐποιίαν·
 ἐν νυκτὶ φρυκτός, ὄρμος ἐν κλυδωνίω·
 20 ἄσειστος ἰσθμός, ἐν παραδείσῳ πίδαξ·
 ποδηγετοῦν φῶς, αἰθρία τῆς οἰκίας·
 γῆς εὐλογον γέννημα, γῆς ἰσαξία·
 σώτειρα προβλής, ἀσφαλῆς βίου κλίμαξ·
 ὀλβιόδωρος Νεῖλος ἀργυρορροάς·
 25 σίμβλον μελισσῶν, Ἠλύσιον μακάρων·

αἴσιον οἰώνισμα τῷ συνευνέτη.
Ὡ τίς γυναῖκα τηλικαύτην ἐκλάχη;

Ioann. Pediasimus, In mulierem prudentem (ed. M.L. AGATI, *BollClass* III 6, 1985, 98-99)

L f. 89v; Va 298r 2 συλομένη L 9 μυρμηκίας Va 15 κατειδος (sic) L 17 ἀπλόττος LVa: ἀπλότης τῆς ed. 21 φῶς om. L 23 προβολῆς Va

Glossae interlineares: 2 σύμφυλος: συγγενής συλωμένη: κλεπτομένη 3 ἐξ ἐργασίας: τῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν 4 λιπαρόν: καὶ πολυχρόνιον 5 ἀμεριμνία: ἀφροντισία 6 εὐήλιον: καθαρὸν ἠδυσθυμία: γλυκύτες 7 συμφανής: φανερά 9 μυρμηκία: πλήθος 13 εὐσημοσύνης: σωφροσύνης ἀπραγμάτευτος: ἀνεπιτήδευτος 15 μέτρον: συμμετρίαν 19 φρυκτός: φανός 20 πίδαξ: πηγῆ 21 ποδηγετοῦν: ὀδηγοῦν 23 προβλής: πέτρα 24 ὀλβιόδωρος: πλουτοποιοὺς ἀργυρορράας: ἀργυρᾶ βέματα 25 σίμβλον: οἶκημα 26 αἴσιον: ἀγαθὸν 27 ἐκλάχη: εὐρήσει

Ἀκύμων, ὁ ἀτάραχος, ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ κύμα, ἡ ταραχή. Κύμα δὲ ἀπὸ τοῦ κύειν αἶμα, καὶ φόνον· ἡ γὰρ ταραχή τῆς θαλάσσης πολλάκις οἶδε τοὺς πλέοντας φονεύειν.

- Ἀρρωστία, δις τὸ ρρ. Εὐρωστία δέ, ἅπαξ τὸ ρ. Καὶ ὁ μὲν Χοιροβοσκὸς <λέγει>, ὅτι τὸ ρ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται, ἐν τῇ μέσῃ δὲ τῆς λέξεως ψιλοῦται· ἐν γοῦν τῇ | (90r) <συν>θέσει, ἐπεὶ κινδυνεύει τὸ ρ ἐν μέσῃ λέξεως εἶναι, ὀφείλει ψιλοῦσθαι. Ἵνα γοῦν μὴ γένηται τόδε, προστίθεται καὶ ἕτερον ρ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, τὸ δὲ δευτέρον δασύνεται. Ἐλέγχεται δὲ ὁ λόγος οὗτος, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀληθής. Ἴδου γὰρ τὸ εὐρωστος ἐν ρ ἔχει καὶ τὸ πρόσρημα καὶ τὸ δύσριγον καὶ τὸ εὐροον, καὶ ῥῆμα εὐροῶ, τὸ εὐτυχῶ, καὶ τὸ εἰσρέω, καὶ ἄλλα μυρία, καὶ φαίνεται ἐντεῦθεν ὁ τοῦ Χοιροβοσκοῦ λόγος ψευδής. Ἄλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἄλλο εἶναι τὸ αἴτιον· ἐπεὶ γὰρ τὰ φωνήεντα χασμωδίαν καὶ ἄνεσιν ποιεῖ τῆς φωνῆς, ἔστι δὲ καὶ τὸ ρ ἐξ ἡμισείας φωνῆεν, ὅταν μὲν οὖν αἱ συντιθέμενα δύο λέξεις τὴν πρώτην λέξιν ἔχωσιν εἰς φωνῆεν λήγουσαν, τὴν δὲ δευτέραν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ ρ, ἀπαρεσκομένη ἢ φύσις τὴν χασμωδίαν, διπλασιάζει τὸ ρ, οἷον ῥῆμα ἐπίρρημα, ῥοῦς κατάρρους· ὅταν δὲ ἡ πρώτη λέξις λήγῃ εἰς σύμφωνον, οὐ γίνεται χασμωδία, καὶ διατοῦτο μένει τὸ ρ ἀδιπλασίαστον, οἷον ῥέω ἐκρέω, ῥῆμα πρόσρημα, καὶ τὰ ὅμοια. Ἐπεὶ γοῦν καὶ τὸ εὐ δοκεῖ <λήγειν> εἰς σύμφωνον, τὸ φ, διατοῦτο ἐν τῇ συνθέσει οὐ διπλασιάζει τὸ ρ, οἷον ῥώσις εὐρωστία, καὶ τὰ τοιαῦτα. Τῇ γοῦν φύσει ἀκολουθοῦσα καὶ ἡ τέχνη, οὕτω ταῦτα ποιεῖ.
- Ἦρος, τοῦ ἕαρος, ἡ ἔστι γὰρ τὸ ἐντελὲς ἕαρος, καὶ κατὰ κράσιν τοῦ ε καὶ α εἰς ἡ μακρὸν ἦρος. Εἶαρος δέ, δίφθογγον· ἔστι γὰρ τὸ ἐντελὲς ἕαρος, καὶ προσθέσει τοῦ ι εἶαρος. Τοῦ ἦρος ὁ τόνος διατὶ βαρύνεται; Αἱ εἰς ος δισύλλαβοι γενικαὶ ὀξύνεσθαι θέλουσι, χωρὶς τοῦ κῆρος, ἦρος, υἴος, ἡγουν τῆς ψυχῆς, τοῦ ἕαρος, τοῦ υἱοῦ. Καὶ διατὶ χωρὶς τούτων; Ἐπειδὴ μετὰ πάθους εἰσί· κέαρ γὰρ κέαρρος καὶ κῆρος, καὶ ἕαρ ἕαρρος καὶ υἴος υἴος, κατὰ συγκοπήν.

<Παροιμία γίνεται ἀπὸ τῆς παρὰ προθέσεως καὶ τοῦ οἶμος, ἡ ὁδός, ἴν' ἡ παροιμία πάροδος τις καὶ εἰσέλευσις εἰς τὴν προκειμένην> ὑπόθεσιν. Οἶμος δέ, ἡ ὁδός, γίνεται ἀπὸ τοῦ εἶμαι, ἡγουν πορεύομαι, ὅπερ κανονίζεται οὕτως· εἶω, τὸ πορεύομαι, ὁ μέλων εἶσω, ὁ παρακείμενος εἶκα, ὁ παθητικὸς εἶμαι, καὶ ἐκ τούτου οἶμος, ἡ ὁδός, ὁ καὶ

30 ι. Τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ ἐ ἐγκείμενον. Καὶ διατὶ δασύνεται; Διότι αἱ παραγωγαὶ πολλακίς ἀμειβούσι τὰ πνεύματα, οἷον *εἶργω εἶρκτή*, ἡ φυλακὴ, *ἔνω ἐνύω*· οὕτω καὶ *εἶμαι οἶμος*· ἔστι δὲ θηλυκοῦ γένους. Λέγεται δὲ *οἶμη* ἢ *ψδῆ*· εἴη δ' ἂν ἀπὸ τῆς τοιαύτης *οἶμης* παραγομένη ἢ *παροιμία*.

Ἀμαλθείας. Ἡ εὐθεΐα, ἢ *Ἀμάθεια*. Λέγεται δὲ αἷξ εἶναι, | (90v) ἢ τροφὸς τοῦ Διός. 35 *Ἀδρόν*. Τὸ μέγα καὶ εὖογκον, οὗ ἔστι δράξασθαι ἀμφιλαφῶς, ἦγουν ἀμφοτέραις χερσίν· ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ α, ὃ σημαίνει τὸ ὄμοῦ, ὅπερ καὶ δασύνεται, καὶ τοῦ *δράπτω*, τὸ ἄπτομαι· τὸ ὄμοῦ, ἦγουν ἀμφοτέραις χερσὶ, δραπτόμενον.

Γαλήνη. Ἡ τῆς γῆς καὶ τῆς ἀλός ἐνωσις, ἦγουν φιλία· ὅταν μὲν γὰρ ἦ κλύδων, μάχεται ἢ θάλασσα τῇ γῆ, ὅταν δὲ γένηται γαλήνη, φιλιούνται ἀμφω τὰ στοιχεῖα. 40 Τρέπεται γοῦν τὸ ἐ ψιλὸν εἰς η, καὶ διατοῦτο *γαλήνη* διὰ τοῦ η.

Λαιμός. Τὸ ἀπολαυστικὸν μέρος τοῦ σώματος, ἦγουν τὸ τῶν γευστῶν κριτικὸν καὶ αἰσθητικὸν· ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ *λαύω*, τὸ τρυφῶ καὶ ἠδύνομαι, καὶ γίνεται *λαυμός*, καὶ τροπῇ τοῦ δίχρονου εἰς δίχρονον, *λαιμός*.

Αὔρα, ἡ πνοή, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ *ἄω*, τὸ πνέω (ἄφ' οὗ καὶ *ἄημα*, τὸ πνεῦμα, καὶ 45 *ἄνεμος*), καὶ κατὰ παραγωγὴν *αὔρα*, ἐπενθέσει τοῦ υ ψιλοῦ.

Φρυκτός, ὁ φανός, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ *φρύττω*, τὸ καίω, ὅπερ καὶ ψιλογραφεῖται. *Φρύσσω* μὲν γάρ, τὸ καίω, ψιλόν. *Φρίσσω* δέ, τὸ τρέμω, ι. Ὁμοίως καὶ *φρικτός*, ὁ φοβερός, ι. *Φρυκτός* δέ, ὁ φανός, ψιλόν.

Ὅρμος λέγεται ἢ καταγωγὴ τῶν νηῶν, ἦγουν τὸ τοῦ λιμένος ἐνδότατον, ἔνθα αἱ 50 νῆες σχοίνοις εἰρόμεναι, ἦγουν πλεκόμεναι καὶ συνδούμεναι, ἀσάλευτοι ἴστανται· γίνεται οὖν ἀπὸ τοῦ *εἶρω*, τὸ συμπλέκω, καὶ ἐπεὶ ἀνεφάνη τὸ ἐ ἐν τῷ *εἶρω*, μικρογραφεῖται ὁ ὄρμος· δασύνεται δὲ ὡσπερ καὶ *εἶρμός*, καὶ ἐκεῖνο ἀπὸ τοῦ *εἶρω* γινόμενον.

Ἰσθμός καὶ *πορθμός* ἐναντία ἐστίν· *ισθμός* γάρ ἐστι γῆ στενὴ μέσον δύο θαλασσῶν, *πορθμός* δὲ θάλασσα στενὴ μέσον δύο γαιῶν. Καὶ *ισθμός* μὲν ἐτυμολογεῖται <ἀπὸ 55 τοῦ> *εἰσθέειν*, καὶ εἰσέρχεσθαι, *ἡμᾶς* δι' ἐκείνου εἰς τὴν χερρόνησον (ἔνθα γὰρ ἢ χερρόνησος, ἐκεῖ καὶ ἰσθμός), *πορθμός* δὲ ἀπὸ τοῦ *διαπεραιοῦσθαι θαμά*, καὶ συχνῶς, τοὺς περαιουμένους. Γίνεται οὖν *εἰσθμός*, τὸ εἰ δίφθογγον, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἐ *ισθμός*, ὡσπερ *πέδιλον πέδιλον*, *ἄμειλλα ἄμιλλα*, καὶ ἄλλα πολλά.

Παράδεισος, τόπος κατάφυτος, ἀπὸ τῆς *παρὰ* προθέσεως καὶ τοῦ *δεῖσσα*, ἡ ὑγρασία· ἦπερ γὰρ ὑγρότης, συμβάλλεται γενέσθαι παράδεισον. | (91r) *Δεῖσσα* δέ, ἡ ὑγρασία, ἀπὸ τοῦ *δεύω*, τὸ χέω, *δεῦσα* καὶ *δεῖσσα*.

Ποδηγός, ὁ ὁδηγός, ἀπὸ τοῦ τοὺς πόδας ἄγειν ἡμῶν εἰς εὐθεΐαν, καὶ γίνεται *ποδαγός*, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η *ποδηγός*.

Σίμβλον. Τὸ τῶν μελισσῶν οἶκημα, ἐν ᾧ τὰ κηρία κατασκευάζουσι· γίνεται δὲ ἀπὸ 65 τοῦ *σιμόν*, τὸ πατζόν, καὶ τοῦ *μολῶ*, τὸ ἔρχομαι (ἐν ᾧ αἱ σιμαί, καὶ πατζαί, μέλισσαι μολοῦσι καὶ παραγίνονται), καὶ γίνεται *σίμμλον* διὰ δύο μμ, καὶ τροπῇ τοῦ ἐνός μ εἰς β *σίμβλον*.

Ἠλύσιον. Τόπος κατὰ τοὺς Ἑλληνας εὐκραῖης καὶ κατάφυτος, ἐν ᾧ αἱ τῶν ἀποιομένων ψυχῶν δικαίων ἔρχονται· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ *ἐλέυθω ἤλυθον Ἠλύθιον*, καὶ 70 τροπῇ τοῦ θ εἰς σ *Ἠλύσιον*· ἢ ἀπὸ τοῦ *ἄλις*, καὶ αὐτάρκως, *ἕεσθαι*, καὶ βρέχεσθαι· κατάρρητοι γὰρ οἱ παράδεισοι.

Ἰστέον γὰρ ὅτι *ἀνδρία*, ἡ ἀρετὴ, ι γράφεται. *Ἀνδρεία* δὲ *γυνή*, δίφθογγον.

Πλοῦς λέγεται ἢ πλεῦσις, καὶ ἔστι τὸ ἐντελές αὐτοῦ *πλόος*.

Ἰστέον ὅτι *κύμα* ἀπὸ τοῦ *κυκῶ*, τὸ ταρασσῶ, γίνεται, οὗ ὁ παθητικὸς παρακείμενος

75 *κεκύκημαι*, καὶ ἐξ αὐτοῦ *κύκημα* καὶ *κῦμα*.

Ioann. Pediasimus, *Technologia* (ed. M.L. AGATI, *BollClass* III 7, 1986, 159-62)

1-3 Et. Gud. 351, 7 4-8 Choer. sch. Theod. IV/2, 43, 26-27: τὸ ρ ἀρχόμενον λέξεως δασύνεσθαι θέλει, et ibid. 44, 17-20: Τούτου οὖν χάριν προσλαμβάνει ὁ παρατατικός ἕτερον ρ, οἷον ἔρραπτον ἔρράπιζον, ἵνα φυλάξη τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστώτος. Κανῶν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι ἐὰν ἐυρεθῶσι δύο ρρ, τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται. 22-23 Theod. Can. 37, 7-8: Αἱ μέντοι εἰς ος δυσύλλαβοι γενικαὶ ὀξύνεσθαι θέλουσιν, χηνός γραός φωτός. 41 cf. EM 558, 34-36: Λαιμός ... ἢ παρὰ τὸ λάειν, ὃ ἐστιν ἀπολαεῖν. 53-54 Phot. Lex. ι 210 ἴσιθμός†. θάλασσα μεταξὺ δύο γαιῶν. †πορθμός† γὰρ γῆ μεταξὺ δύο θαλασσῶν. 59-60 Choer. Orth. 251, 29-30: ἢ παρὰ τὴν δεῖσα, ὃ σημαίνει τὴν ὑγρασίαν, γέγονεν παράδεισος. 60-61 Choer. Orth. 251, 27-28; Eust. II. I, 649, 17-18: καὶ ἐκ τοῦ δεύω δεῖσσα ἢ ὑγρασία.

L ff. 89v-91r; Va ff. 298v-299v 4 λέγει Va: om. L 6 θέσει ἐπικινδυνεύει L 17 λήγειν Va: om. L 26-27 Παροιμία — προκειμένην Va: om. L 35 εὐογγον L 50 συνδούμεναι Va: συνδέμεναι L 54-55 ἀπὸ τοῦ Va: om. L 55 δι' ἐκείνου Va: διακειμένου L 60 ἥπερ scripsimus: ὅπερ L Va

33. Ὁ δουλαγωγῆσαι καὶ ὑποτάξει καὶ χαλινῶσαι τὰ πάθη βουλόμενος τὸν λόγον ἐχέτω τῶν ἡδονῶν αὐτοκράτορα, καὶ καταλυέτω τὸν ὄγκον ἐγκρατεῖα τοῦ σώματος, καὶ νηστεία χαιρέτω, καὶ ἀσπαζέτω τὴν ἀγρυπνίαν, καὶ φιλείτω ὑδροποσίαν καὶ τὰ δροσερὰ τῆς κωμωδίας ἄγρια λάχανα.

4 Aristoph., *Plut.* 298

4 ὑδροποσία a. corr.

Τοῦ αὐτοκράτορος. Ὁ κανῶν; Τὰ εἰς ωρ βαρύτερα συστολῆ τοῦ ω μεγάλου καὶ προσθέσει τοῦ ος κλίνονται, οἷον *Νέστωρ Νέστορος*, *Ἐκτωρ Ἐκτορος*, πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ λ ἢ τὸ μ, οἷον *ἔλωρ ἔλωρος*, *κέλωρ κέλωρος*, *τέκμωρ τέκμωρος*, καὶ τῶν ῥωμαϊκῶν ἀξιωματῶν *κοιαιστωρος*, *πραίτωρος*, *δικτάτωρος*, *μανδάτωρος*: ταῦτα γὰρ

5 διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνονται. «Ῥωμαϊκῶν» δὲ εἶπε διὰ τὸ αὐτοκράτορος, *σεβαστοκράτορος*, *πράκτορος*, ἃ ἀξιώματα μὲν εἰσίν, οὐ ῥωμαϊκὰ δέ.

<Ἐχέτω> τὸ τω, μέγα. Καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν προστακτικῶν μακροκαταληκτοῦσι καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται.

Κώμη, ἢ θριξί, μικρόν. *Κώμη* δέ, ἢ πόλις, μέγα.

1-6 Mosch. *Erot.* p. 56: Ὁ κανῶν; Τὰ εἰς ωρ βαρύτερα συστολῆ τοῦ ω μεγάλου καὶ προσθέσει τοῦ ος κλίνονται, οἷον *Νέστωρ Νέστορος*, *Ἐκτωρ Ἐκτορος*, πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ λ ἢ τὸ μ, οἷον *ἔλωρ ἔλωρος*, *κέλωρ κέλωρος*, *τέκμωρ τέκμωρος*, καὶ τῶν ῥωμαϊκῶν ἀξιωματῶν *κοιαιστωρος*, *πραίτωρος*, *δικτάτωρος*, *μανδάτωρος*: ταῦτα γὰρ διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνονται. «Ῥωμαϊκῶν» δὲ εἶπε διὰ τὸ αὐτοκράτορος, *σεβαστοκράτορος*, *πράκτορος*, ἃ ἀξιώματα μὲν ἐστίν, οὐ ῥωμαϊκὰ δέ; cf. etiam *Anecd. Orth.* 108, 13-25

7 *supplevimus*

34. Κύριε ὁ Θεός μου, ἀντιλήπτορ μου ἦττω· ἑλεός σου προφθάσοι με | (91v)
κινδυνεύοντα γενέσθαι ἐχθρῶν. Ὁ Κύρει' ὡς ἐβασίλευσεν εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο
ὡς δυνατὸς θεός, καὶ Δαρειακὰ μόνῳ τῷ βούλεσθαι καταβάλλων στρατεύματα. Εἰ
τῷ ἀκούειν ὡς ὁ φοβούμενος τὸν λόγον, ἡδοῦ δὴ εὐλογεῖται τὸν Κύριον, πάντως
5 ἂν καὶ σὺ τῷ σχεῖν τὰς ἐντολὰς ὑποδεῖμον ἐτήρεις.

1 Ps. 92, 1 2 Ps. 58, 10–11 4 Ps. 133, 1

1 ἀντιλήπτορ μου ἦττω: lege ἀντιλήπτωρ μου εἶ, τὸ 2 Κύρει' ὡς: lege Κύριος 4 ἡδοῦ δὴ
εὐλογεῖται: lege ἰδοῦ δὴ εὐλογεῖται

- Τὸ εἶκω γραφόμενον διὰ διφθόγγου σημαίνει ἕξ, οἷον εἶκω, τὸ ὁμοῖω, ἕξ οὐ καὶ
εἰκῶν, τὸ ὁμοίωμα· εἶκω, τὸ ὑποτάσσομαι, ἕξ οὐ καὶ οἶκος, εἰς ὃν πάντες ὑποτασσό-
μεθα· εἶκω, τὸ πρέπω, ἕξ οὐ καὶ εἰκός, τὸ πρέπον, καὶ ἔοικεν, ἀντὶ τοῦ πρέπει· εἶκω, τὸ
ὑποχωρῶ, καὶ ὑπεἶκω· εἶκω, τὸ εἰκάζω· καὶ εἶκω, τὸ θέλω, ἕξ οὐ καὶ ἡ ἐκῶν μετοχή.
5 Ἦκω, τὸ ἔρχομαι, ἦ. Ἴκω, τὸ ἰκετεύω, ι.

Προφθάσοι. Ἀττικόν. Τὸ θέμα φθάω φθῶ, ὁ μέλλων φθάσω. Ἐκ τοῦ φθάω δὲ τὸ
φθάνω.

Κύρεια στρατεύματα. Τοῦ Κύρου. Διὰ τὸ ὡς <ἀπὸ τοῦ Κύρος εἶναι> κτητικὸν δι-
φθογγίζεται, ὡς τὸ Ἀχιλλεῖον καὶ Γαλήνειον, καὶ τὰ τοιαῦτα.

- 10 Δαρειακὰ, τὰ τοῦ Δαρείου, δίφθογγον. Τὰ εἰς κος κτητικὰ οὐδέποτε διφθόγγω παρα-
λήγεται, πλὴν τοῦ Κεραμεικός, Δαρειακός, βοειακός, Δεκελεικός. Καὶ τὸ μὲν Κεραμεικός
διφθογγίζεται, ὡς ἀπὸ τοῦ κεραμεὺς κεραμέως Κεραμεικός καὶ Κεραμεικός, κατὰ συ-
ναίρεσιν· τὸ δὲ βοειακός ἐκ τοῦ βόειος, τὸ δὲ Δαρειακός ἐκ τοῦ Δαρειός (ὁ δὲ Δαρειός
Περσῶν ἦν βασιλεὺς), τὸ δὲ Δεκελεικός τοπικόν ἐστι· Δεκέλεια γὰρ τόπος ἐστί.

8 ἀπὸ τοῦ Κύρος εἶναι sensu causa addidimus 10 δαρειακὰ L

10-14 cf. Hdn. I, 151, 14-20: Τὰ εἰς κος ὑπερδισύλλαβα εἰ παραλήγοιτο ι μακρῶ βαρύνε-
ται, Εὐνικός κύριον, Κάϊκος ποταμός, ὅθεν ἄνεμος Καικίας ὡς ἐκεῖθεν πνέων, Γρήνικος
ποταμός, Φιλόνικος, Ἑλλάνικος, Ἀριστόνικος, εἰ δὲ τῇ εἰ διφθόγγω, ὀξύνεται, δαρειακός,
βοειακός «βοεικὰ ζεύγη» ἢ παράδοσις, ἀλλὰ διὰ διφθόγγου δεῖ γράφεσθαι, ἀπὸ γὰρ τοῦ
βοειακός κατὰ συγκοπὴν ὡς καὶ Δεκελεικός ἀπὸ τοῦ Δεκελειακός. Κεραμεικός.

35. Εἰς τὴν ἁγίαν Θεοδώραν

- Τὴν μυροβλύτιν ἐν λόγοις θειαστέον,
ὡς οὖσαν ἡμῖν προστάτιν παντὸς βίου
σωτηρίας τὲ δεξιὰν ὁδηγίαν·
τὴν ἀγγέλων γὰρ ἐν βροτῶν διαρτία
5 βιώσασα πρὶν διαγωγὴν, ἀγγέλων
ἐνασμενίζει ταῖς αὔλοισ νῦν ἴλαις,
ἡμῖν δὲ τοῖς σέβουσι μῦρα βλυστάνει
κατὰ ποταμῶν ἀδαπανήτους δίνας,

- καὶ ψυχικὰς μὲν προυργιαίτατα νόσουσ
 10 καὶ σώματος δὲ βλαβερὰς καχεξίας
 νίζοντα καὶ ρύπτοντα πλουσίᾳ δόσει.
 Ἄλλ' ὦ Θεοῦ δώρημα ταπεινῆ φύσει,
 δειλῶν βροτῶν δέχοιο τόνδε τὸν λόγον | (92r)
 μικρὸν μὲν ἴσως, ἰσοτάλαντον δ' ὅμως
 15 παισὶν ἀπαλοῖς ἀδυνάτοις πρὸς λόγον,
 καὶ καρδίαν μοι καθάρισσα ρύπου
 τῶν πταισμάτων, ἄνοιξον ὀφθαλμοὺς νέων
 τοὺς τῆς ψυχῆς, ὡς ἂν ἴδοιεν φῶς λόγων.

L f. 91v-92r; Vb f. 23v 2 ἡμῶν Vb παντὶ βίῳ Vb 5 βιώσασαν a. corr. L 7 σέβουσιν L quod metro obstat 7 μύρα L 8 ἀδανήτους a. corr. L 11 γρ. ρύπτοντα sscr. : πλύνοντα in textu L 14 ἴσως (ut vid.) ante μικρὸν del. et post μὲν supra lin. al. man. scripsit: ἀλλ' οὖν Vb 18 λόγου Vb

Glossae interlineares: 4 διαρτία: διαπλάσει 6 ένασμενίζει: καὶ εὐφραίνεται 8 ἀδαπανή-
 τους: ἀειρρόους 9 προυργιαίτατα: προηγουμένως

Μυροβλήτης καὶ *προστάτης*, ἀρσενικῶς, ἠ· θηλυκῶς δέ, ι. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν
 ὁμοίων· ὁ *εὐεργέτης* καὶ ἡ *εὐεργέτις*, ὁ *ἐπιστάτης* καὶ ἡ *ἐπιστάτις*, ὁ *προδότης* καὶ ἡ
προδότις. Τὰ μὲν γὰρ ἀρσενικὰ ἔχουσιν εἰς *ου* τὴν γενικὴν, τὰ δὲ θηλυκὰ κλίνονται
 εἰς *δος*, καὶ διατοῦτο γράφεται διὰ τοῦ ι.

- 5 *Θειαστέον*. Ἐπίρρημα θετικόν, ὡς τὸ *γαμητέον* καὶ *πλευστέον* καὶ τὰ τοιαῦτα, ἅπερ
 καὶ γίνονται ἀπὸ τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, οἷον ἀπὸ τοῦ
τεθείασται *θειαςτέον*, καὶ *γεγάμηται* *γαμητέον*. Τὸ *θει*, δίφθογγον, ἐκ τοῦ *θεῖος*. Καὶ
 ἐκεῖνο διατι; Ἐκ τοῦ *θεός*, *θεῖος* καὶ *θεῖος*.

- 10 *Προυργιαίτατα*. Τὸ *αι*, δίφθογγον. Τὰ διὰ τοῦ *αιτερος* καὶ *αιτατος* συγκριτικὰ δι-
 φθογγίζονται· *παλαιτέρος* *παλαιτατος*, *μυχαίτερος* *μυχαίτατος*, *προυργιαίτερος* *προυρ-
 γιαίτατος*, πλὴν τοῦ *ἔτερος*, ὁ ἄλλος.

Καχεξία, ἡ νόσος, ἀπὸ τοῦ *κακόν* καὶ τοῦ *ἕξις*. Ἐξίς δὲ ἀπὸ τοῦ *ἔχω* *ἕξω*, *ἕξις*.

Ρύπτω, τὸ καθαίρω, ψιλόν. *Ρίπτω* δέ, τὸ καταβάλλω, ι.

- 15 *Δότης* καὶ *δόσις* καὶ *δοτήρ*, μικρά. *Δώτωρ* δὲ καὶ *δῶρον*, μέγα· ὡσαύτως καὶ *δω-
 ρεὰ* καὶ *δώρημα*. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν παθητικῶν γίνονται, ταῦτα δὲ ἀπὸ τῶν
 ἐνεργητικῶν.

Δειλός, ὁ ἀσθενὴς καὶ ἄθλιος, καὶ *δειλαιος*, τὸ αὐτό, δίφθογγα· ὃν πρέπει ἐλεεῖν.
 Τὸ *δει*, δίφθογγον, ὡς ἀπὸ τοῦ *δεῖ*, καὶ πρέπει.

- 20 Ἴδοιεν. Κανόνισον. *Εἶδα*, τὸ βλέπω, ἄχρηστον, ὁ μέλλον *εἶσω*, ὁ ἀόριστος *εἶσα*,
 ἄχρηστος καὶ αὐτός, ὁ δεύτερος *ἴδον*, ἡ μετοχή ὁ *ιδὼν τοῦ ἰδόντος*, καὶ τὸ εὐκτικόν
ἴδοιμι, τὸ πληθυντικὸν τὸ πρῶτον *ἴδοιμεν* καὶ τὸ τρίτον *ἴδοιεν*. | (92v)

9-10 Hdn. Ep. 166, 5: Τὰ διὰ *αιτερος* *αιτατος* δίφθογγον ἔχουσι τὸ *αι*.

36. — Ὅραξ Λυαίου παλάμας νεοκτόνους
καὶ βλέμμα καὶ φώνημα θηρίοις πρόπον
καὶ σχῆμα καὶ κίνημα θανάτου πνέον;
Πόρρω σεαυτόν, εἰ φρονεῖς, Νέστορ, τίθει.
5 — Θάρσει, βασιλεῦ· στ[αυ]ρ[οῦ καὶ] γὰρ ἰσχύι
φράξει με Δημήτριος, ὡς παντευχία,
κράτος δὲ θεῖον ἐμβαλεῖ τῇ καρδίᾳ
καὶ θάρσος ἀνίκητον, ὡς Θεοῦ φίλος·
ἐν οἷς πεποιθῶς συγκλονήσω παλάμας
10 κ[αὶ] βλέμμα καὶ φώνημα Λυαίου μόνος
ὁ Νέστωρ· ἡ χάρις Δ[ημη]τρίου.
Νικᾶς, ὁ Δημήτριος, οὐ ξένη χάρις.

3 θανάτου: an θάνατον scribendum? 12 οὔ: οὐ L

Ἦρῶ, τὸ φυλάσσω, ἀφ' οὗ καὶ *πυλωρός* καὶ *θυρωρός* καὶ *ἄρειον*, τὸ σιτοδοχεῖον, μέγα. Ὅρῶ δέ, τὸ βλέπω, ἀφ' οὗ καὶ *δρασις*, μικρόν.

Θηρίον. Ἀπὸ τοῦ *θήρ* θηρός κατὰ παραγωγήν. Θήρ δὲ κυρίως ὁ λέων, ἀπὸ τοῦ *θέρω*, τὸ θερμαίνω· ὑπέρθερμον γὰρ τὸ ζῶον τοῦτο.

- 5 *Πρέπω*. Ἀπὸ τοῦ *περιέπω* κατὰ συγκοπήν. Τὸ γὰρ *πρέπω* κυρίως ἐπὶ τῶν ἱματίων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων· συντάσσεται δὲ δοτικῇ, ὡς τὸ «σοὶ πρέπει ὕμνος, ὁ Θεός, ἐν Σιών» [Ps. 64, 2], καὶ «πρέπει τῷ Ἰωάννῃ ἡ εὐωδία» [Men. Rom. V 343, 366].

- 10 *Κοινῶ*, τὸ μολύνω, καὶ *κοινῶ*, τὸ πολλοῖς μεθεκτόν τι ποιεῖν, δίφθογγον, ο καὶ ι.
Κινῶ δέ, τὸ σαλεύω, ι.

Θάνατος. Ἀπὸ τοῦ *τείνω*, τὸ ἐξαπλῶ, *τάνατος*, καὶ *θάνατος* τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἢ ἀπὸ τοῦ *θείνω*, τὸ τύπτω.

- 15 *Τίθει*. Κανόνισον. *Τιθέω τιθῶ*, καὶ ὁ παρατατικός *ἐτίθειον ἐτίθουν*, *ἐτίθειες ἐτίθεις*, *ἐτίθειε ἐτίθει*, καὶ τὸ προστακτικὸν *τίθειε τίθει*. Ἰστέον ὅτι τὸ *τίθημι* καὶ *δίδωμι* ἐν χρήσει εὐρίσκονται, τὸ δὲ *τιθῶ* καὶ *διδῶ* οὐδαμῶς. Οὐχ' οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ παρατατικοῦ, ἀλλὰ τὸναντίον· *ἐτίθην* γὰρ καὶ *ἐδίδων* καὶ *τίθει* καὶ *δίδοθι* οὐδαμῶς, *ἐτίθουν* δὲ καὶ *ἐδίδουν* καὶ *τίθει* καὶ *δίδου* ἐν χρήσει εὐρίσκονται.

- 20 Ἰστέον ὅτι *θάρσος* καὶ *θράσος* διαφέρουσι. *Θάρσος* μὲν ἐπὶ καλοῦ | (93r) λαμβάνεται, *θράσος* δὲ ἐπὶ κακοῦ· τὴν γὰρ ἄλογον ὁρμὴν *θράσος* λέγουσιν. Τὸ *θάρσει* κανονίζεται οὕτως· *θαρσέω θαρσῶ*, καὶ ὁ παρατατικός *ἐθάρσειον ἐθάρσουν*, *ἐθάρσειες ἐθάρσεις*, *ἐθάρσειε ἐθάρσει*, καὶ τὸ προστακτικὸν *θάρσειε θάρσει*, ἔστι δ' ὅτε καὶ *θάρρει*, τροπῇ τοῦ σ εἰς ρ, ὡς καὶ *ἄρσην ἄρρη* καὶ *Τυρσηνικὸν Τυρρηνικὸν* καὶ *τάρσιχος* *τάρριχος*, καὶ τὰ τοιαῦτα.

20 παρατικός L

3-4 Choer. Ep. Ps. 125, 29-30: Θήρ, κυρίως λέγεται ὁ λέων θήρ. Καὶ γίνεται παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω, ἐπεὶ καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα θερμά εἰσιν.

37. Ὅδε γὰρ ὡσεὶ δέρριν ἔτεινεν οὐρανόν, ἤδρασε γῆν ἐφ' ὑδάτων, εἰ καὶ ὁ λόγος ἡμῶν οὐκ ἔχει ἐφ' ὃ ἐρεισθῆ, ὕδωρ ἔδησε νέφει. Ἐρείσεις αὐτῷ ἐν γνώσει καὶ ἀποκλίσεις αὐτῷ ἐπιφανῶν ἀστέρων, μειώσει τῆ αὐτοῦ βουλή καὶ αὔξη μήνη δουλεύει, ἰχθὺς πελάγη ἀμείβει, ὄρον θάλασσα τὸν αὐτῆ ὠρισμένον οὐκ ἐκβαίνει·
 5 μόνον γὰρ τῶν αἰγιαλῶν ἀψαμένη, τὴν ὀπίσω εὐθέως χωρεῖ, θισὶν δοκοῦσα εἴκειν καὶ οἰκείων λόγον ὀρίων τίθεσθαι. Κατ' αὐτὴν καὶ σύ, ἐφ' ὧν ἐτάχθης μένε ὄρων.

fons: Const. Arabites, Parecbol. 2, 8–15 (p. 173 Nousia) 1 Ps. 103, 2 4 Ps. 103, 9

1 ὡσεὶ L 4 ἐμβαίνει L 5 θισὶ fons: θεοὶ a. corr., θεσίν p. corr. L 6 κατ': μετ' e corr. L

Τὰ εἰς ἰλήγοντα ἐπιρρήματα διὰ τοῦ ἰ γράφεται, πλὴν τοῦ ὡσεὶ, ὃ σημαίνει τὸ καθά. *Δέρριν*, ἡγουν δέρμα, ἀπὸ τοῦ *δέρω*, τὸ ἐκδέρω, ἔστι κατὰ μεταπλασμόν, ὡς ἀπὸ τοῦ *δέρος* ἢ *δέρας*: ταῦτα μὲν γὰρ κλίνονται, τὸ δὲ *δέρριν* κατὰ τὸν λόγον τῶν πεπλασμένων οὐ προκόπτει εἰς ἑτέραν πτώσιν. *Μεταπλασμός* δὲ ἔστιν ἐναλλαγὴ λήξεως
 5 λέξεως εἰς ἑτέραν λήξιν τῆς αὐτῆς πτώσεως.

Ἔτεινε. Τὸ *δει*, δίφθογγον. Εἰ μέντοι περισπῶτο ὁ μέλλων, τὴν παραλήγουσαν αὐτοῦ ἐκτείνει ὁ ἀόριστος. *Τείνω*, τὸ ἐξαπλῶ, αἰτιατικῆ συντάσσεται, ὡς τὸ «τενεῖ ἐπὶ πλέον σου τὰ σχοινίσματα».

Ἦδρασε. Τὸ θέμα *ἐδράζω* ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ *ἔδρα*, ἢ καθέδρα, ἐκεῖνο δὲ
 10 ἀπὸ τοῦ *ἔδω*, τὸ κάθημαι, ὅπερ ἀπὸ τοῦ *ἔζω* γέγονε.

Ἰῆ. Ἐτυμολογεῖται κατὰ πρῶτον λόγον ἀπὸ τοῦ *γῶ*, τὸ χωρῶ, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ *γῶ γέα* διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, ὡσπερ ἄρα ἀπὸ τοῦ *ῥῶ ῥέα*: εἶτα κερνάται τὸ ε καὶ α εἰς ἡ μακρόν, | (93v) καὶ γίνεται *γῆ*: ἐκ δὲ τοῦ *γῆ* καὶ τὸ *γαῖα* διφθογγίζεται, ὡς ἀπὸ τοῦ *τιμῆ τιμαῖα* καὶ ἀπὸ τοῦ *Ἀθήνη Ἀθηναία*: {τὸ δὲ} ἐκεῖνα μὲν μακροκαταληκτοῦσιν ὡς ὑπὲρ
 15 δύο συλλαβάς, τὸ δὲ *γαῖα* βραχυκαταληκτεῖ ὡς δισύλλαβον ἄλλου λόγου. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ λέγων· «τοῦνεχ' ὑποτρέσει γαῖα καὶ οὐρανὸς ἀστερόεις τε»· κάκεινος γὰρ *γαῖα* διὰ τὸ α βραχὺ ἐδέξατο, ἀλλὰ καὶ ὁ Ὅμηρος πανταχοῦ.

Ἐρεισθῆ. Τὸ θέμα *ἐρείδω*, ὁ μέλλων *ἐρείσω*. Γίνεται δὲ τὸ *ἐρείδω* ἀπὸ τοῦ *ἐρι* ἐπιτατικού μορίου καὶ τὸ *ἔδω*, τὸ κάθημαι, ἴν' ἢ *ἐρειδω*, τὸ ἐδρασμένος εἰμί, καὶ κατὰ
 20 μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν *ἐρείδω*.

Ἐδησε. *Δίδημι*, ὁ μέλλων *δήσω*, ὁ ἀόριστος *ἔδησα ἔδησας ἔδησε*: δύναται κανονισθῆναι καὶ ἀπὸ τοῦ *δέω δῶ*, τὸ δεσμεύω.

Ἀστήρ, καὶ κλίνεται τοῦ *ἀστέρος*: ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ *εὔω εὔσω*, τὸ λάμπω, *εὔστήρ*, καὶ ἀποβολῆ τοῦ υ καὶ τροπῆ δωρικῆ τοῦ ε εἰς α, καὶ τρεπομένου τοῦ τόνου κατὰ συνήθειαν, *ἀστήρ*.

Μείωσις, ἢ ἐλάττωσις, καὶ *μείον*, τὸ ἔλαττον· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ *μῆ* στερητικού μορίου καὶ τοῦ *ὄν*, τὸ ὑπάρχον, ἴν' ἢ *μῆον*, τὸ μὴ ὄν, ἴσον τῷ παραβαλλομένῳ, καὶ τροπῆ τοῦ ο μικροῦ καὶ τροπῆ τοῦ μακροῦ εἰς βραχὺ ε, καὶ προσθήκη τοῦ ι, *μείον*.

Ἔστιν οὐ μόνον *αὔξησης*, ἀλλὰ καὶ *αὔξη*: οὐ μόνον *ἐξάνθησις*, ἀλλὰ καὶ *ἄνθη*: οὐ
 30 μόνον *βλάστησις*, ἀλλὰ καὶ *βλάστη*.

Μήνη λέγεται ἢ σελήνη ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν ἐν εἶδος, ἀλλὰ διάφορα. Ἔχει γὰρ φάσεις ἕξ: σύνοδον, ἀνατολήν, ὅτε ἔστι κερατοειδής, ὅτε μήνη, ὅτε πλησισέληνος, ὅτε πανσέληνος.

- Δουλεύω, ὑπουργῶ, λειτουργῶ, δοτικῇ συντάσσεται.*
 35 *Ἰχθύς ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἴκομαι καὶ τοῦ θύω, ἐκ δύο ταυτοσημάντων λέξεων.*
Πέλαγος, τὸ πέλας τῆς γῆς, κατ' ἀντίφρασιν.
Ὅρος, ὁ λόγος καὶ ὁ ὀρισμός, δασύνεται. Ὅρος δέ, ὁ βουνός, φιλοῦται. Ἐτυμολογεῖται ὄρος μὲν, ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ εἶρω, τὸ λέγω· ὄρος δέ, ὁ βουνός, ἀπὸ τοῦ εἶρω, τὸ πλέκω· τὸ συνειρόμενον καὶ πυκνούμενον δένδροις. Δασύνεται δὲ ὄρος, ὁ λόγος,
 40 *πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὄρους, τοῦ βουνοῦ.*
Θάλασσα, ἡ θανῆς ἄσσοι, καὶ πλησίον.
Ἀψαμένη τῶν αἰγιαλῶν. Καὶ αὐθις τὸ ἄπτομαι γενικῇ συντάσσεται.
Αἰγιαλός. Ἡ αἰγίς, καὶ τὸ δέρμα, τῆς ἄλός. | (94r)

4-5 Eust. II, I, 94, 2: ἔστι γὰρ μεταπλασμός μεταθέσις καὶ μετασηματισμός λέξεως λέξεως εἰς ἕτερον συγγενὲς τελικόν 11 Hdn. II, 379, 31: γῆ παρὰ τὸ γῶ τὸ χωρῶ. 11-13 Eust. II, I, 289, 8-10: ὡς δὲ ἀπὸ τοῦ γῶ τὸ χωρῶ καὶ τίκτω γέα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, ὅθεν κατὰ κράσιν τὸ γῆ, ἔτι δὲ καὶ γαῖα διὰ διφθόγγου, ὡς τὸ μῶ μαῖα, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. 16 fontem non invenimus 36 Et. Gud. 458, 33: πέλαγος. Τὸ μὴ πέλας γῆς ὄν; Zonar. 1535, 19: πέλαγος. Τὸ μὴ πέλας γῆς. 41 Et. Gud. 253, 45: παρὰ τὸ θάσσοι εἶναι θανάτου τοῦς πλείοντας ἐν αὐτῇ.

I σημεῖναι 7 τεινεῖ L 14 τὸ δὲ seclusimus 16 λέγων: λέων L ὑποτρέση a. corr. 32 ἀντολὴν a. corr.

38. Οὐκ ἔστιν, ὧ βέλτιστε, δεινὸν τὸ δεινὰ πράξαντας δεινὰ καὶ παθεῖν· τὸ δὲ μηδὲν δεινὸν πράξαντας δεινὰ παθεῖν, πάντη δεινότατον. Πῶς οὖν τοῖς ἐγκαλοῦσι περὶ τούτου ἀπολογησαίμεθα; Οἶμαι οὐδαμῶς ἄλλως ἢ περὶ μὲν τῶν πρώτων λέγοντες, ὅτι δικαίως· περὶ δὲ τῶν δευτέρων, ὅτι δοκίμως. Ἡ γὰρ δίκη τοὺς μὲν ἡμύνατο, τοῖς δὲ στεφάνων ὑπόθεσιν προυξένησεν. Οἱ γὰρ γένεσιν ὀριζόμενοι περὶ ἀμφοτέρων ἀπορήσουσιν ἀποκρίνασθαι· οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τὸν ἀναγκασθέντα δρᾶσαι δεινὰ, οὔτε τὸν μηδὲν δρᾶσαντα δεινὸν δεινὰ παθεῖν. Οἱ δὲ πρόνοιαν εἶναι διαβεβαιούμενοι καὶ εὐστομοῦμεν καὶ εὐσεβοῦμεν καὶ αἰτίας εὐλόγους λέγομεν.

fons: Isidor. Pelus., Epist. III 26 (PG 78, 748C)

8 εὐλογίας a. corr. L

39. Τίς σε οὐ γράφεται ἀτοπίας, ὅτι καὶ πλοῦτον περιφρονήσας καὶ γένος καὶ τὴν σικιώδη ταύτην τιμῆν, καὶ πολλοῖς ὁδὸς γενόμενος ταπεινώσεως, νῦν ἐάλως ὑπέροπτος, τοῦ θείου ὡσπερ ἐπιλαθόμενος νόμου, τοῦ ταπεινοῦσθαι κελεύοντος τὸν ὑποῦσθαι βουλούμενον; Εἰ τοίνυν μὴ ἅπας ὑποβρύχιος τοῖς τῆς ἀλαζονείας κύμασι γέγονας, νῆψον πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν· οὐ γὰρ τοῦτο σε λέληθεν, ὅτι μετριότης ταῖς ἀρεταῖς συναύξουσα, Θεοῦ μιμητὰς τοὺς οὕτω βιοῦντας ἐργάζεται, ὑψηλοφροσύνη δὲ οὐ μόνον τὰ παρόντα οἶδε καθελεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῶν οὐρανῶν καθαιρεῖ τὸν ὑψαύχεναν· ὅπερ ὁ ἑσφόρος, ὁ πρωῖ ἀνατέλλων

ὑπέμεινεν. | (94v)

fons: Isidor. Pelus., Epist. I 15 (PG 78, 189A–B)

5 ἀλαζονίας post corr. L 5-6 λέλυθεν a. corr.

40. Θεοδώρω σχολαστικῶ

Αὐτὸς μὲν ἐφύβριστον ἡγήη πᾶσαν χειρόκμητον ἐργασίαν, βιωφελῆ τὲ ὑπάρχουσαν καὶ πρὸς τὸ ζῆν χρησιμεύουσαν· ὁ Μιτυληναῖος δὲ Πιττακός, καίτοι βασιλεὺς ὢν, τὸν μύλωνα ἠτύουργει, καὶ ἐνεργῶς γυμναζόμενος καὶ τὴν τροφήν ἐργαζόμενος.

5

fons: Isidor. Pelus., Epist. I 470 (PG 78, 440B)

41. Πέτρῳ

Ἡ κραταιότης τῶν ἀρχῶν φιλία ἐστὶ Θεοῦ. Ὁ τοίνυν ἄρχων κραταιῶς φίλος ἐστὶ Θεοῦ. «Ἐμοὶ γὰρ ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σου, ὁ Θεός, καὶ ἐκραταιώθησαν αἱ ἀρχαὶ αὐτῶν», γέγραπται. Εἰ οὖν φίλος εἶναι βούλει Θεοῦ, ἄρχε κραταιῶς, οὔτε δώροις οὔτε φιλίᾳ, ἀλλ' ἀξία ὀρέγων τὸ δίκαιον.

5

fons: Isidor. Pelus., Epist. I 290 (PG 78, 352D–353A) 3-4 Ps. 138, 17

4 βούλει s.l. (al. man.?) suppl. L

42. Βίος ἄνευ λόγου μᾶλλον ὠφελεῖν πέφυκεν ἢ λόγος ἄνευ βίου· ὁ μὲν γὰρ καὶ σιγῶν ὠφελεῖ, ὁ δὲ καὶ βοῶν ἐνοχλεῖ. Εἰ δὲ καὶ λόγος καὶ βίος συνδράμοιεν, φιλοσοφίας ἀποτελοῦσιν ἄγαλμα.

fons: Isidor. Pelus., Epist. II 275 (PG 78, 708C)

43. Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ

Εἰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐρυθριᾷς, οὐδὲ ὑπολήψεως ἀντιποιῆ, κἂν τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ τοῖς τοιοῦτοις τολμήμασιν ἐπομένην φοβήθητι δίκη. Εἰ γὰρ καὶ αὐτίκα δὴ μάλα μακροθυμεῖ, εἰς μετάνοιαν καλοῦσα, ἀλλὰ μικρὸν ὕστερον πικρότερον μετελεύσεται τοὺς μὴ δὲ τὴν τοσαύτην φιλανθρωπίαν αἰδεσθέντας. Πολλοὶ μὲν οὖν κἀνταῦθα τὴν ἀήτητον οὐ διαπεφύγασι χεῖρα, ἀλλ' ὑπὸ τῶν τοιούτων κατελήφθησαν συμφορῶν, ὡς ἀποκρύψαι τῷ μεγέθει τὰς τραγωδίας. Πολλοὶ δ' ἐνταῦθα δόξαντες διαπεφευγῆναι τὰ κολαστήρια, τῶν ἐκέῖσε πικρότερον ἀπέλασαν, τῆς δίκης δικαίως αὐτοῖς ἀντιμετρησάσης τὴν δίκη. | (95r)

5

fons: Isidor. Pelus., Epist. II 261 (PG 78, 693C)

2 ἀντὶ ποιῆ L

44. Ψυχῆς ἀθανάτου μετείληφώς κατ' ἴσον ἀνθρώποις ἅπασιν ὁ τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμος, οὐ κατὰ θνητοὺς ἐφρόνει, ἐλογίζετο δὲ τὰ ἀθάνατα, καὶ τὸν μόνον φύσει ἀθάνατον εὐσεβῶς κηρύττων τοῖς πέρασι, τὸν εἰς τὸ ὕψος βλασφημίαν λαλήσαντα Ἄρειον ἐθανάτωσε· καὶ θεὸς κατὰ χάριν μετὰ τέλος γενόμενος, ἀθάνατον ἐπλούτησεν εὐκλείαν.

L f. 95r; Vb f. 25r-v I κατίσον L^{ac}Vb

Ψυχή. Ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ *ψύχω*, τὸ ζωογονῶ, ἢ ἀπὸ τοῦ *φύσις* καὶ τοῦ *ἔχω*· ἢ ἔχουσα καὶ συνιστάσα τὴν φύσιν. Τὸ *ψυ*, ψιλόν, ἐκ τοῦ φύσις· τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ *φύω*. Τὰ διὰ τοῦ *νω* ῥήματα.

- Ἴσον, τὸ ὅμοιον, ι. Καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἴζω, τὸ κάθημαι, ἐκβολῇ τοῦ δ· τὸ γὰρ ζ ἐκ τοῦ δ καὶ σ σύγκειται, διὰ τοῦτο καὶ ἰωτογραφεῖται. Ἦσσον δέ, τὸ ἔλαττον, η· ἔστι δὲ τριγενές.

Φύσει, ἀντὶ τοῦ λίαν, καὶ *φύσει*, τῇ γεννήσει, ψιλόν καὶ δίφθογγον. *Φήσει* δέ, ἀντὶ τοῦ εἶποι, η καὶ δίφθογγον.

- 10 *Κηρύττω.* Γίνεται ἀπὸ τοῦ *γαρύω*, τὸ φωνῶ. Τὸ *κη*, η, ἐκ τοῦ *γαρύω*, τροπῇ τοῦ α εἰς η. Τὸ *ρυ*, ψιλόν. Οὐδέποτε πρὸ τῶν δύο σσ εὐρίσκεται δίφθογγον, πλὴν τοῦ *κρείσων* καὶ *λεύσων*.

Ἄρειος. Ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ Ἄρης, ὁ πόλεμος.

Ἐπλούτησε τίς ἑαυτόν, η. Ἐπλούτισε δὲ ἕτερον, ι.

- 15 *Εὐκλεία.* Τὸ *κλει*, δίφθογγον. Τὰ διὰ τοῦ *εια* προπαροξύτονα ἅπαντα διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται, χωρὶς τῶν παρὰ τὸ *τρια* καὶ <*τνια* καὶ *μια* καί> *μνια* συγκειμένων. Παρὰ τὸ *τρια*, οἷον *ὀδηγήτρια*, *ἀσκήτρια*. Τὰ παρὰ τὸ *τνια*, οἷον *πότνια*, ἢ σεβασμία. Παρὰ τὸ *μια*, οἷον *λάμια*. Τὰ παρὰ τὸ *μνια*, οἷον *Ἰάμνια*, πόλις, καὶ ἕτερα.

9 Eust. II, Π, 628,22–629,1: φωνητικοὶ γὰρ οἱ κήρυκες ..., οἳ καὶ ἀπὸ τοῦ γαρύω τὸ φωνῶ, τὴν ἐτυμολογίαν ἔχουσι. 14–17 Hdn. II, 450,31–451,6: Τὰ διὰ τοῦ *τρια* προπαροξύτονα πάντα διὰ μόνου τοῦ ι γράφεται, ψάλτρια, μαθήτρια, μονάστρια, λεκάστρια, ἢ πόρνη αὐλήτρια, πανδοκεύτρια, Ἐρέτρια, ποιήτρια. Καθόλου τὰ διὰ τοῦ *εια* προπαροξύτονα εἶτε ἐπὶ πόλεως εἶτε ἐπ' ἄλλης τινὸς οἴασου ἰσχυρίας πλὴν τῶν διὰ τοῦ *τρια* διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται, ἀλήθεια, εὐλάβεια, Ἀλεξάνδρεια, Ἀπάμεια, Μήδεια, βοήθεια, ὠφέλεια, χαλκοβάρεια, Πηνελόπεια, ἀναΐδεια, εὐγένεια, ἀδράνεια, ἀπώλεια, Ἀντιόχεια, Ἄνθεια, ἐπιφάνεια, ἀπέχθεια, εὐκλεία, ἄδεια. Σεσημειωμένων τοῦ πότνια, Ὀμπνια, Λάμια, Πολύμνια.

11 κρείσσω καὶ λεύσω a. corr. : κρείσων καὶ λεύσων (sic) post corr. L

45. Ἐχθὲς ἀφικόμην ἐπὶ κηπίδιον, τὸ δὲ κηπίδιον καὶ ἄνθεσι καὶ δένδροις κατακεκόσμητο. Ἦν ἐκεῖσε μῆλέα πολυκαρπος, τὸ μῆλον τὴν φύσιν ἀπήλεγχε· δι' αὐτῆς γὰρ γογγυλισθὲν καὶ ἀριστοτέχνως οἷον ἔκτορνευθέν, τὸν οὐράνιον | (95v) σφαῖρον ἐξαπεικόνιζε τῇ θέσει, τῷ χρώματι, τῇ στιλπνότητι. Ἦν ἐκεῖσε καὶ μῆλον τὸ Περσικὸν ὑπόχνοον, μιλτοπάρηον. Παρθένων κάλλος ἐδόκουν κατενοπτρίζεσθαι· ἐπικαθήμενον γὰρ ἐν τούτοις τὸ βύσσινον, τὸ κάλλος ὡς βέλος ἐς ψυχὴν αὐτὴν ἀπετόξευε, καὶ τιτρώσκον ἀνίστα, καὶ ἀνιστῶν, ἐραστὴν οἰκεῖον ἐξαπειρ-

γάζετο. Τὸ μῆλον ὑπέπνεεν ἔρωτας, καὶ ἤρπαζέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐδόκουν
 10 ἔξαπαρτᾶσθαι τῶν μῆλων τοὺς ἔρωτας, καὶ τῶν ἐρώτων τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τῶν
 ὀφθαλμῶν καρδίαν ὄλην, ὄλον τὸν νοῦν, καὶ χρυσοῖν αὐτὴν ἀνέπλαττον ἄλυσιν.
 Ἦν ἐκεῖσε καὶ μῆλον Δαμασκηνόν. Τὸ μῆλον ἀμφοτέραις ἄκραις περιεζώννυτο·
 τοῦτο καὶ γὰρ ἐσφιγμένον, λειπόκρεων, λαγαρόν ἢ φύσις ἐδημιούργησεν. Ἔβρυνε
 καὶ τοῖς ἄνθεσιν ὁ λειμών· ἦν ἰδεῖν τὸ μὲν ἐρυθροβαφές, χρυσοπάστον ἕτερον,
 καὶ σανδαράχινον ἕτερον. Ἀπήστραπτεν ὁ ὑάκινθος, ὁ νάρκισσος ἡμιλλᾶτο τοῖς
 15 νέφεσι, καὶ ἅπασιν ὁ χώρος ἅπας ἐκεῖνος κατηγλαΐζετο.

Ταῦτ' εἶδον ἐχθές· οἷς τράφηθι, φιλότης.

Glossae interlineares: 1 ἀφικόμην: παρεγενόμην 2 ἀπήλλεγχε (sic L): ἀπεδείκνυε 3 γογ-
 γυλισθὲν: στρογγυλισθὲν ἔκτορνευθὲν: σφαιρωθὲν 4 στιλπνότητι: λαμπρότητι 5 περ-
 σικόν: ἦγουν δωράκινον ὑπόχρουν: ὑπόμαλλον 6 ἐπικαθήμενον: ἐπιβεβηκός 6 βύσσιον:
 κόκκινον 7 ἀπετόξευε: ἔπεμπε 7 ἀνίστα: διήγειρε 9 ἔξαπαρτᾶσθαι: ἐκκρεμαῖσθαι 11
 ἄκραις: ἦγουν λ[έ]π[εσι] περιεζώννυτο: ἦν 12 ἔβρυνε: ἔθαλλε 14 σανδαράχινον: κίτρι-
 νον ἡμιλλᾶτο: ἠγωνίζετο 15 κατηγλαΐζετο: ἐλαμπρύνετο

Ἐχθές. Ἐπίρρημα καιρικόν, γίνεται ἀπὸ τοῦ *χέω*· τὸ *χεθέν*, οἶον <...>. *Ἐχθές* δέ,
 ἀττικόν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς· «ἐχθές δὲ δεῖπνον ἡμῖν οὐκ ἦν ἐσπέρας» [Aristoph. *Nub.*
 175]. | (96r)

Ἰστέον ὅτι *παρεῖα* μὲν, δίφθογγον, ἐν τῇ συνθέσει δὲ *καλλιπάρης* καὶ *μιλτο-*
 5 *πάρης*, η, τροπή τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ ι προσγεγραμμένου. *Μίλτος* δὲ λέγεται τὸ
 κόκκινον βάμμα.

Καθήμενος. Κανόνισον. Ἔω, ὃ σημαίνει τὸ ἐνδύομαι καὶ τὸ καθέζομαι, καὶ ἐκ τού-
 του ρῆμα εἰς μι *ἔμι*, καὶ τὸ παθητικὸν *ἔμαι*, καὶ κράσει τῶν δύο ε εἰς η μακρόν, *ἤμαι*
 ἢ μετοχή ὁ *ήμενος* καὶ ὁ *καθήμενος*. Καὶ πῶς ἐνταῦθα τὰ δύο ε ε οὐ κερνάται εἰς τὴν
 10 εἰ δίφθογγον, ἀλλὰ εἰς η; Καὶ φαμὲν ὅτι εἰ κερνάτο εἰς τὴν εἰ δίφθογγον, συνέπεσεν
 ἂν τῷ *εἶμαι*, ὃ σημαίνει τὸ ἐνδύομαι· διὰ τοῦτο οὖν εἰς η ἐγένετο ἢ κρᾶσις. Ἦ οὕτω
 κατὰ τινος· *ἔζω*, ὁ μέλλων *ἔσω*, ὁ παρακείμενος *ἦκα*, ὁ παθητικὸς *ἦμαι*, ἢ μετοχή ὁ
ἦσμένος (καὶ ὡσπερ *οὐτασμένος οὐτάμενος* καὶ *ἐληλασμένος ἐληλάμενος*, οὕτω καὶ
 ἐνταῦθα *ἦσμένος*), καὶ ὑπερβιβασμῶ καὶ ἐκβολῇ τοῦ σ, *ἦμενος* καὶ *καθήμενος*.

15 *Βύσσιος*, τὸ κόκκινον βάμμα, καὶ *βύσσα*, ὁ βυθός, ψιλόν. *Βῆσσα* δέ, ὁ βάσιμος τό-
 πος τοῦ ὄρους, η.

Ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, καὶ *ἔξαπαρτᾶμαι*, τὸ κρεμῶμαι, γενικῇ συντάσσεται.

Ἦν, ἀντί τοῦ ὑπῆρχον ἐγώ. Κανονίζεται οὕτως· *εἶμί*, τὸ ὑπάρχω, καὶ ὁ παρατατικὸς
εἶν κοινῶς, ἀττικῶς δὲ *ἦν*. Ἦν δέ, ἀντί τοῦ ὑπῆρχεν ἐκεῖνος – καὶ προέμαθες. Ἦν
 20 δέ, ἀντί τοῦ ἀπέλυσσα, οὕτως· *ἦμι* τὸ πέμπω καὶ ἀπολύω, ὁ μέλλων *ἦσω*, ὁ δευτέρος
 ἀόριστος *ἦν*. Ἦν δέ, ἀντί τοῦ ὑπῆρχον ἐκεῖνοι, οὕτως· *εἶμί*, καὶ ὁ παρατατικὸς *εἶν* καὶ
ἦν, ὡς προεγράφη, τὸ πληθυντικὸν τὸ πρῶτον *ἦμεν*, καὶ ἀποβολῇ τοῦ μ καὶ ε, *ἦν* ἢ
 καὶ ἀπὸ τῆς *εἶς ἔντος* μετοχῆς, ἀποβολῇ τῆς *τος* καὶ αὐξήσει τῆς ἀρχούσης· οὕτω καὶ
 ἀπὸ τοῦ *τυφθέντος ἔτυφθεν* γίνεται, καὶ ἄλλα μυρία.

25 *Ζῶω* οὐ μόνον τὸ ζῶ, ἀλλὰ καὶ πλεονασμῶ δύο νν ζώννω, καὶ ἐκ τούτου ζωννῶ,
 ἐπεκτάσει τοῦ μι ζώννυμι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ *περιεζώννυτο*.

Λειπόκρεως. Τὸ *ως*, μέγα. Τὰ παρὰ τὸ *γῆρας* καὶ *κέρας* <καὶ *κρέας*> συγκεείμενα

μεγεθύνονται, οἷον *καλόγηρος, χρυσόκερος, λειπόκρεως*, καὶ τὰ ὅμοια.

30 *Βρύω*, τὸ θάλλω, δοτική συντάσσεται, ὡς τὸ «πολυειδέσι βρώμασιν ἢ τράπεζα ἔβρυε», καὶ ἐνταῦθα «βρύει τοῖς ἄνθεσιν ὁ λειμών». *Βρύω* δέ, τὸ ῥέω, αἰτιατική, ὡς τὸ «βρύει ὕδατα ἢ πηγὴ».

35 *Ἐρυθροβαφές*, τὸ βεβαμμένον ἐρυθρῶ, καὶ κοκκίνῳ, βάμματι. *Ἐρυθρόν* δὲ ἀπὸ τοῦ ἐρυθρῶ, τὸ βάπτω, *ἐρευθηρόν*, καὶ κατὰ συγκοπὴν *ἐρε<υ>θρόν*. Ὡσπερ *ψυδρόν*, τὸ ψευδές παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀπὸ τοῦ *ψεύδους*, | (96v) ἀποβολῆ τοῦ ε, οὕτω καὶ ἐνταῦθα *ἐρευθηρόν*, καὶ ἐκβολῆ τοῦ ε *ἐρυθρόν*, ἵνα καὶ τοῦτο παραχθῆ. Αἱ παραγωγαὶ τῶν πρωτοτύπων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βραχυτέρας.

Σαρδαράχινον, κυρίως τὸ λεγόμενον ἀρσενίκιον· καὶ πάντα τὰ κίτρινα *σαρδαράχυνα* λέγονται.

40 *Ἄμιλλα*, κυρίως ὁ ἀγών, ἀπὸ τοῦ *ἄμα εἰλεῖσθαι*· ἐκ δὲ τοῦ *ἄμιλλα, ἀμιλλάω ἀμιλλῶ*, ἀφ' οὗ καὶ *ἀμιλλᾶτο* εἰς παθητικὸν παρατατικόν.

Νέφος, ἀπὸ τοῦ *νεῖφω*, τὸ βρέχω, κατὰ συστολήν, ἢ κατὰ τινὰς ἀπὸ τοῦ *νη* στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ *φῶ*, τὸ λάμπω.

45 *Τρέφομαι* δοτικὴ συντάσσεται, ὡς τὸ «οὐ τρέφομαι τοῖσδε», *ἐσθίω* δέ, αἰτιατική. *Ἔστίω* δὲ <... μῆλα δὲ> λέγομεν τάδε· *μῆλον Δαμασκηρόν*, τὸ δαμάσκηνον· *μῆλον Περσικόν*, τὸ δωράκινον· *μῆλον Ἰνδικόν*, τὸ ἐράνζιον· *μῆλον Ἰβηρικόν*, τὸ ἰβηρόκοκ<κ>ον. *Σφαῖρα*, ἀπὸ τοῦ *σφειν*, καὶ ὀρμᾶν καὶ κινεῖσθαι, *ἴφι*, καὶ *λίαν*, ἐν τῇ *ἔρα*, καὶ τῇ γῆ.

5-6 Hdn. Ep. 84, 4: μίλτος, τὸ κόκκινον βάμμα. 10-11 Ep. Hom. η 33, 2-4: ἐπὶ δὲ τοῦ ἔμαι ἦμαι, τοῦ σημαίνοντος τὸ κάθημαι, ἵνα μὴ συνεμπέση ἐτέρῳ ῥήματι τῷ σημαίνοντι τὸ ἐνδύομαι τῷ εἶμαι. 15-16 Sch. Opp. Hal. 1, 453 (p. 286a, 18-19): βύσσαν· ὑπὸ βύσσαν, βάσιμον τόπον, βυθὸν λέγει; Hdn. Ep. 225, 10-11: βῆσσα, ὁ βάσιμος τόπος τοῦ ὄρους. 18-19 Hdn. II, 835, 10-12: τὸ δὲ «ἦν ἐγῶ» ὁ σημαίνει τὸ ὑπῆρχον γέγονεν οὕτως· ἔστιν εἰμί ὁ σημαίνει τὸ ὑπάρχω, τούτου ὁ παρατατικὸς εἶν διὰ τῆς εἰ διφθόγγου τροπῆ τῆς μι εἰς ν καὶ λοιπὸν Ἀττικῶς ἐπεκτείνεται τὸ ε εἰς τὸ η. 27-28 Thom. Mag. 78, 3-6: Τὰ παρὰ τὸ γῆρας καὶ κρέας καὶ κέρας γινόμενα ὀνόματα διὰ τοῦ ω μεγάλου γραφόμενα, τὰ μὲν παρὰ τὸ γῆρας καὶ κρέας κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ κλίνεται, οἷον εὐγηρος, εὐγηρω, καλόγηρος καλόγηρω. 30 cf. Greg. Corinth. De comp. orat. 430-31 (p. 209 Donnet): βρύει δὲ ὁ λειμών ἄνθεσιν ἀντὶ τοῦ θάλλει, δοτικῆ. 32-36 Eust. II. II, 426, 11-17: Ἐνθα γὰρ κακοφωνεῖται ἡ παραγωγὴ, ἐκεῖ ἐκτρέχει τὸ ε τῆς διφθόγγου, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐρυθρόν. ἐρεῦθω γὰρ ἐρευθηρόν καὶ ἐν συγκοπῇ ἐρευθηρόν καὶ ἀπελεύσει τοῦ ε δι' εὐφωνίαν ἐρυθρόν, ὁμοίως τῷ ψεύδω ψευδηρός, ψευδρός καὶ ψυδρός, ὡς τὸ «ψυδραῖσι φήμαις». Καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ἐκ μὲν τοῦ ἐρεῦθω ἐνεστῶτος γίνεται τὰ εἰρημένα καὶ εἴ τι κατ' αὐτὰ φυλάττει τὴν εὐ δίφθογγον, ἐκ δὲ τοῦ ἤρυθον δευτέρου ἀορίστου, ὁμοίου τῷ ἐλεύθω ἤλυθον, γίνεται καὶ τὸ ἐρυθρόν καὶ ἐν συγκοπῇ ἐρυθρόν. 39 Et. Gud. Add. 114, 21: ἄμιλλα. ἢ ἔρις καὶ ὁ δρόμος, παρὰ τὸ ἄμα εἰλεῖσθαι.

11 τῷ: τὸ L 12 κάτινας L 16 ὄρους scripsimus: βάθους L 35 παραχθῆ scripsimus: ἐπαρχθῆ L 37 σαρδαράχινον (pro σανδαράχινον, vide supra ad 45.14) L: servavimus 45 ἐράν ζιον (sic) L

46. Ἀθανασίῳ πρεσβυτέρῳ

Πυνθάνομαι ὅτι κόλακες ἐξήρτηνται τῆς σῆς γλώσσης, ὁμνύντες μὲν, ὅτι πάν-

- των ἄριστον εἶη, εἰ καὶ τι τῶν ἀτοπωτάτων ἔλοιο θαυμάσαι κακῶν· κακίζοντες δέ, ἢ τάχος, εἰ καὶ αὐτὴν ἐκκακύνεις τὴν ἀρετὴν. Εἰ τοῖνυν μὴ ἐθέλεις ἡμῖν πεισθῆναι, ἀλλὰ γε κἂν Ἰσοκράτει πείσῃτη, παραινέσαντι μισεῖν τοὺς κολακεύοντας ὡσπερ τοὺς ἐξαπατώντας. Ἀμφοτέροι γὰρ πιστευ[θ]έντες, τοὺς πιστεύσαντας ἀδικοῦσι.

fons: Isidor. Pelus., Epist. II 128 (PG 78, 573A) 5-6 Isocr. Ad Dem. 30, 1-2

2 κόρακες e corr. L ὀμῦντες L 3 εἶην L ἀτοποτάτων ἔλειο L

47. Ἰερεῖ, ὃ οὗτος, παντὶ πρόσεχε καὶ θώκων τούτῳ ὑπεξίστασο. Εἰ ἐρεῖ λόγον χρηστόν, πλαξὶ καρδίας τοῦτον ἔγγραψον, εἰ αἰρῆ προκοπῆς τυχεῖν, προσέτι τε σωτηρίας ψυχικῆς· πᾶς γὰρ τῶν ἱερωμένων
ἔστι μεσίτης τοῦ βροτησίου γένους
5 πρὸς τὸν βροτουργὸν καὶ Θεὸν παντὸς γένους.

2 πλαξὶ καρδίας; 2 Cor. 3, 3

L f. 96v; Vat. Pal. gr. 92, f. 65v; Vat. Pian. gr. 54, f. 265r-v; Laur. Conv. soppr. 2, f. 98v

Οὗτος ὁ ἄνθρωπος, δεικτικόν, καὶ ὃ οὗτος, ἀντὶ τοῦ ὃ φίλε, μικρόν. Οὕτω δέ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τοιοῦτον τὸν τρόπον, μέγα.

Πάντη καὶ ταύτῃ καὶ ἄλλῃ, η. Παντὶ δὲ καὶ ταυτὶ καὶ ἀλί, τῇ θαλάσῃ, ι.

- Ἐπεξίστασο. Κανόνισον. Ἰστημι, ὁ μέλλων στήσω, ὁ παρακείμενος ἔστακα, ὁ παθητικὸς ἔσταμαι, ὁ ὑπερσυντέλικος ἰστάμην ἴστασο, καὶ τὸ προστακτικὸν ἴστασο, καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ καὶ ἐξ προθέσεως καὶ ἐν συγκοπῇ, ὑπεξίστασο. Ὁ κανών; Τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ παθητικοῦ ὑπερσυντελικῆς δεύτερον ἐστὶ προστακτικόν. Τὸ σο, μικρόν. Καθόλου τὰ δεύτερα | (97r) πρόσωπα τῶν προστακτικῶν.

Χρηστόν, τὸ ἀγαθόν, η. χριστόν δέ, τὸ ἀλειφθέν, ι.

- 10 Πλαξί. Πῶς ἐστὶν ἡ εὐθεΐα; Ἡ πλαξ, τῆς πλακός, τῶν πλακῶν, ἡ δοτικὴ ταῖς πλαξί. Τὸ ξι, ι. Πᾶσα γὰρ δοτικῆ.

Αἴτης, ὁ πτωχός, καὶ ἐπαίτης καὶ προσαίτης, δίφθογγον. Ἔτης, ὁ πολίτης, ψιλὸν καὶ η. Ἔτι, ἀντὶ τοῦ ἀκμῆν, καὶ προσέτι, ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις, ψιλά.

Ψυχικῆς. Τὸ χι, ι. Τὰ εἰς κος κτητικά.

- 15 Ἰερωμένων. Κανόνισον. Ἰερώ ἱερώ, συζυγίας τρίτης τῶν περισπωμένων, ὁ μέλλων ἱερώσω, ὁ παρακείμενος ἱέρωκα, ὁ παθητικὸς ἱερωμαι, ἡ μετοχὴ ὁ ἱερωμένος τοῦ ἱερωμένου, ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν τῶν ἱερωμένων.

Ἔστιν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει, ι. Ἔστη δέ, ἀντὶ τοῦ ἐστάθη, η. Αἰσθῆ, καὶ καθῆ, δίφθογγον καὶ η. Ἔσθι, καὶ τρώγει, ψιλὸν καὶ δίφθογγον.

- 20 Μεσίτης. Ποίου μέρους λόγου ἐστίν; Ὀνόματος, πτώσεως εὐθείας τῶν ἐνικῶν. Τὸ σι, ι. Τὰ διὰ τοῦ ἰτης ὀνόματα, εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ, διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον πολίτης, μαργαρίτης, λυχνίτης, γυμνίτης, ἀλίτης, ὁ θαλάσσιος, καλυβίτης, Σταγειρίτης, Αἰδηρίτης, πρωρίτης, πρυμνίτης, δικελλίτης, φυλακίτης, τεχνίτης, τρωγλίτης, Ἄγιοπαντίτης, Ἄγιοηλίτης, πλευρίτης νόσος, χρυσίτις γῆ, καὶ τὰ λοιπά. Διὰ δὲ τοῦ η ταῦτα, ὅσα ἀπὸ τῶν εἰς ω περισπωμένων ῥημάτων· πλανῶ πλανήτης, πεδῶ πεδήτης,

κομῶ κομήτης, σφενδονῶ σφενδονήτης, κυβερνῶ κυβερνήτης, κηλῶ κηλήτης, σκηνῶ σκηνήτης, ἀλῶ ἀλήτης, ὁ πλανήτης, φηλῶ, τὸ ἀπατῶ, φηλήτης, προφήτης, ὑποφήτης. Σημείωσαι τὰ μὴ ἀπὸ τῶν περισπωμένων, καὶ ταῦτα διὰ τοῦ η· ὑπήνη ὑπηνήτης, Αἴγινα Αἰγινήτης. Σὺν τούτοις ἐπήτης, ὁ φρόνιμος, καὶ μαγνήτης λίθος. Δίφθογγα δὲ ταῦτα, 30 ὅσα ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ εἰα προπαροξυτόνων θηλυκῶν, οἶον· Ἀντιόχεια Ἀντιοχεΐτης, Σαμάρεια Σαμαρεΐτης, Μαρώνεια Μαρωνεΐτης, Ζέλεια Ζελεΐτης, καὶ τὰ ὅμοια. Σὺν τούτοις ἀλεΐτης, ὁ ἁμαρτωλός, ὀρείτης, ὁ ὀρεινός, βαθυρεΐτης ποταμὸς καὶ ἀκαλαρεΐτης, ὁ ἠσύχως ῥέων.

Βροτός, ὁ ἄνθρωπος, μικρόν. Βρωτὸν δέ, τὸ βρῶμα, καὶ βρωτός, ὁ βεβρωμένος, 35 μέγα. Βρότειον γένος καὶ βροτεία φύσις, μικρόν καὶ δίφθογγον. | (98v) Βροτήσιον δὲ καὶ βροτησία, μικρόν, η καὶ ι. Καὶ ἄλλως· βροτήσιος, τὸ τη, η, καὶ τὸ σι, ι. Τὰ διὰ τοῦ ησιος ὀνόματα διὰ τοῦ η καὶ ι γράφεται, οἶον ἐτήσιος καρπός, Μενδήσιος τράγος, παραπλήσιος, ἡμερήσιος, Ἰθακήσιος, βροτήσιος, πρυμνήσιος, κομενταρήσιος, Τιταρήσιος, Φιλιππήσιος, γνήσιος, Θρακῆσιος, καὶ τὰ ὅμοια· πλὴν τοῦ Ἀρτεμίσιοις, καὶ ὀστρίσιοις, 40 ὀφίκιοις, ἀφροδίσιοις, Χαρίσιοις, Ἀκρίσιοις, κύριον. Ἀνθακείσιοις δέ, ὁ ἄνθη ἔχων, καὶ Σιμοείσιοις καὶ Ἀκτείοις, ἀπερείσιοις, ὁ πολὺς, Ἀρκείοις, κουβουκλείσιοις, δίφθογγον.

Πάντως, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς, μέγα. Παντός δὲ καὶ διαπαντός καὶ ἔξαπαντός, μικρά.

6-7 Theod. Can. 66, 11-12: Τὸ δεῦτερον πρόσωπον τοῦ ὑπερσυντελικῆς συστολῆς τῆς ἀρχούσης προστακτικὸν γίνεται. 21-33 Hdn. Ep. 181,1-182,2: Τὰ διὰ τοῦ ιτῆς ὀνόματα εἴτε ἀρσενικά, εἴτε θηλυκά, διὰ τοῦ ι γράφονται, οἶον, πολίτης, λυχνίτης, μαργαρίτης, γυμνίτης, ἀλίτης ὁ θαλάσσιος, καλυβίτης, Σταγειρίτης, Ἀβδηρίτης, πρωρίτης, πρυμνίτης, δικελίτης, φυλακίτης, τεχνίτης, τρωγλίτης, ἀγιοπαντίτης, ἀγιοκλίτης (sic), πλευρίτης, νόσος, χρυσίτης γῆ, καὶ τὰ ὅμοια. Τὰ διὰ τοῦ ητα δέ, ὅσα ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων, οἶον, πλανῶ πλανήτης, πεδῶ πεδήτης, κομῶ κομήτης, σφενδονῶ σφενδονήτης, κυβερνῶ κυβερνήτης, κηλῶ κηλήτης, φηλῶ, τὸ ἀπατῶ, φηλήτης, προφήτης, ὑποφήτης καὶ τὰ ὅμοια. Σημείωσαι τὰ μὴ ἀπὸ τῶν περισπωμένων, ὑπήνη, ὑπηνήτης, Αἴγινα Αἰγινήτης. Σὺν τούτοις ἐπήτης ὁ φρόνιμος, καὶ μαγνήτης ὁ λίθος. Δίφθογγα δὲ ὅσα ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ εἰα παροξυτόνων (sic) θηλυκῶν, οἶον Ἀντιόχεια Ἀντιοχεΐτης, Σαμάρεια, Σαμαρεΐτης, Μαρώνεια Μαρωνεΐτης, καὶ τὰ ὅμοια. Σὺν τούτοις ἀλεΐτης ὁ ἁμαρτωλός, ὀρείτης ὁ ὀρεινός, βαθυρεΐτης ὁ ποταμὸς, καὶ ἀκαλαρεΐτης ὁ ἠσύχως ῥέων. 36-40 Hdn. Ep. 184, 6-11: Τὰ διὰ τοῦ ισιος ὀνόματα διὰ τοῦ ἰῶτα ἔχουσι τὴν προπαραλήγουσαν, οἶον Ἀφροδίσιος, Ἀρτεμίσιοις, Καὶ ὀστρίσιοις, καὶ τὰ λοιπά. Διὰ τοῦ ἦτα δὲ ταῦτα, Θρακῆσιος, Ἰθακῆσιος, Φιλιππήσιος, βροτήσιος, ἐτήσιος καὶ Τιταρήσιος, ὀνόματα ποταμοῦ; Anecd. Orth. 118, 24-30

10 ἡ δοτικὴ τῶν πλακῶν L

48. Ὁ ἐπωρεγμένος εἰδήμων ἀναδειχθῆναι λόγων σοφῶν καὶ ἐπήβολος γνώσεως ὀφείλει ἀδιαλείπτως ἐπὶ τῷ μανθάνειν πονεῖν καὶ ἴδη τοι χεῖν. Καὶ σὺ τοίνυν, εἰ αἰρῆ κλεινὸς ἐν λόγοις γενέσθαι,

πόνους φιλήδει τοῖς καλῶν παραιτίοις.

L f. 98v; Vat. Pal. gr. 92, f. 71r-v; Vat. Pian. gr. 54, f. 263r; Laur. Conv. soppr. 2, f. 105v-106r

2 εἶδη a. corr. L 3 αἰρεῖ a. corr. L

Ἐπωρεγμένους. Ποίου μέρους λόγου ἐστί; Μετοχῆς, χρόνου παθητικοῦ παρακειμένου, συζυγίας δευτέρας τῶν βαρυτόνων. Τὸ θέμα ὀρέγω, ὅπερ ἐνεργητικῶς γραφόμενον δηλοῖ τὸ παρέχω, ὡς τὸ «ὀρέγω σοι χεῖρα», παθητικῶς δέ, τὸ ἐπιθυμῶ, ὡς τὸ «ὀρέγομαι λόγου»· ὁ μέλλων ὀρέξω, ὁ παρακείμενος ὄρεχα, ὁ παθητικὸς ὄρεγμαι, ἢ μετοχή ὁ ὄρεγμένος καὶ ἔπωρεγμένος· καὶ συντάσσεται μετὰ γενικῆς. Τὸ πω, μέγα, ἐκ τῆς αὐξήσεως τοῦ παρακειμένου. Ὀρεγόμενος, μικρόν. Ἐπωρεγμένος, μέγα.

Ἀναδειχθῆναι. Ῥήματος ἀπαρεμφάτου, χρόνου ἀορίστου πρώτου παθητικοῦ. Τὸ θέμα δείκω, τὸ δεικνύω, συζυγίας δευτέρας τῶν βαρυτόνων, ὁ μέλλων δείξω, ὁ παρακείμενος δέδειχα, ἄχρηστος, ὁ παθητικὸς δέδειγμαι, ὁ ἀόριστος ἐδείχθην ἐδείχθης ἐδείχθη, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον δειχθῆναι, καὶ μετὰ τῆς ἀνά | (99r) προθέσεως ἀναδειχθῆναι. Τὸ δει, δίφθογγον, ἐκ τοῦ δείκω. Τὰ διὰ τοῦ εἰκω ῥήματα – καὶ ἔμαθες.

Ἐπήβολος λέγεται ὁ ἐπιτευ<κ>τικός καὶ ἐπιτυχῆς καὶ μέτοχος, οἶον «ἐπήβολος πλοῦτου καὶ ἐπιτευ<κ>τικός γνώσεως». Τὸ πη, η. Ἐπίβουλος καὶ ἐπιβουλή καὶ ὅσα ἀπὸ τῆς ἐπὶ προθέσεως σύγκειται διὰ τοῦ ι γράφεται, οἶον ἐπίκουρος, ὁ βοηθός, καὶ ἐπιτάριθος, ὁ βοηθός, καὶ ἐπιτήδειος καὶ ἐπικήδειος καὶ ἐπικηδεῖα, ἢ ταφή, ἐπινίκιος καὶ ἐπιτάφιος, ἐπιθαλάμιος, ἐπίτηδες καὶ ἐπιτηδευτόν, καὶ ἕτερα. Διὰ δὲ τοῦ η ταῦτα· ἐπήβολος, ὁ μέτοχος καὶ ἐπιτευ<κ>τικός, ἐπήρεια, ἢ βλάβη (ἐπίρροια δέ, ἢ ῥεῦσις τοῦ ὕδατος, ι καὶ δίφθογγον, ο καὶ ι), ἐπηετανός, ὁ πολυχρόνιος, ἐπηλυσ, ὁ ξένος (ἐπιλυσ δέ, τόπος ὁ ἰδὺν ἔχων, ι), ἐπήτυς, ὁ φρόνιμος καὶ ὁ λόγιος, καὶ ἐπητύς, ἢ φρόνησις, ἐπήρητος, ποιητικῶς ὁ ἐπέραστος (ἐπίρρητος δέ, ὁ διεφθαρμένος λόγος, ι), ἐπηρεάζω καὶ ἐπηρεασμός, ἐπηρεαστής, ἐπηγκενίς, ἢ μακρὰ σανίς, ἐπήτριμνος, ὁ συνεχῆς, ἐπήρυγμα, ἐπηλυγάζω, τὸ σκεπάζω, ἐπήλυσις, ἢ ἐπέλευσις (ἐπίλυσις δέ, ἢ διάλυσις, ι)· ταῦτα μὲν η γράφεται. Ἐπειλυσις δέ, ἢ ἐπίκρυσις, καὶ ἐπειλῦω, τὸ ἐπικρύπτω, καὶ ἔμπειρος καὶ ἐμπειρία, δίφθογγον.

Χεῖν. Ῥῆμα ἀπαρέμφατον. Τὸ θέμα χέω, τὸ δεύτερον χέεις χεῖς, τὸ τρίτον χέει χεῖ, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον χέειν χεῖν, καὶ γράφεται δίφθογγον. Χῆν δέ, τὸ ζῶν, καὶ κλίνεται χηνός, η.

Τοῖνυ. Ποίου μέρους λόγου ἐστί; Συνδέσμου, καὶ γράφεται δίφθογγον, ο καὶ ι, καὶ ψιλόν. Εὐρίσκεται ῥῆμα ἀπαρέμφατον τείνειν, ἀντὶ τοῦ ἀφορᾶν καὶ ἀντὶ τοῦ ἔξαπλοῦν, καὶ γράφονται τὰ δύο δίφθογγα, ε καὶ ι. Τίνειν δέ, ἀντὶ τοῦ ἀνταποδιδόναι, ι καὶ δίφθογγον. Τύνη δέ, σὺ δωρικῶς, ἀντωνυμία, ψιλόν καὶ η.

Σημειώσαι ὅτι τὸ εἰ αἰρή ὁμώνυμός ἐστι φωνή. Ἔστι γὰρ ὄνομα ἀρσενικὸν ὁ ἱερεὺς τοῦ ἱερέως, ἢ δοτικὴ τῶ ἱερέϊ καὶ ἱερεῖ, καὶ γράφεται ι καὶ ψιλόν καὶ δίφθογγον. Εὐρηται ῥῆμα ἐνεργητικὸν καὶ παθητικόν· καὶ τὸ μὲν ἐνεργητικὸν εἰ ἐρεῖ, καὶ λέξει τίς, γράφεται δίφθογγον, ψιλόν καὶ δίφθογγον, καὶ εἰσὶ δύο μέρη τοῦ λόγου· τὸ δὲ παθητικὸν εἰ αἰρή, | (99v) ἀντὶ τοῦ βούλει, καὶ αὐτὸ δύο μέρη, δίφθογγα τὰ δύο, καὶ η, καὶ κανονίζεται οὕτως· αἰρέω αἰρῶ, καὶ τὸ παθητικὸν αἰρέομαι αἰροῦμαι, τὸ δεύτερον αἰρέη αἰρή. Εἰ αἰρεῖ, καὶ αὐτὸ δύο μέρη τοῦ λόγου· εἰ σύνδεσμος, ἀντὶ τοῦ ἕαν, αἰρεῖ, καὶ κρατεῖ, δίφθογγα τὰ δύο. Αἰροῦμαι αἰρή, τὸ ρη, η. Καθόλου τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν παθητικῶν ῥημάτων διὰ τοῦ η γράφεται, πλὴν τοῦ βούλει, οἶει, ὄψει, εἰ, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις (ἦ δέ, καὶ ὑπάρχη ἕτερος, η ὑποτακτικὸν γάρ ἐστι).

Κλεινός, ὁ ἔνδοξος, ὅπερ ἀπὸ τοῦ κλεινός γίνεται. Κλεινῶν, τῶν ἐνδόξων, δίφθογγον. Κλινῶν, τῶν κραββάτων, ἢ εὐθεῖα ἢ κλίνη, τῆς κλίνης, ἢ γενικῆ τῶν πληθυντικῶν τῶν κλινῶν, ι.

- 45 *Φιλῆδει*. Ῥῆμα προστακτικόν, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ *φιλῶ* παράγωγον· καὶ *φιληδῶ*, ῥῆμα συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων, καὶ ὁ παρατατικὸς *ἐφιλήδεον ἐφιλήδουν, ἐφιλήδεες ἐφιλήδεις, ἐφιλήδεε ἐφιλήδει*, καὶ τὸ προστακτικὸν *φιλήδεε φιλήδει* καὶ συντάσσεται δοτικῆ, οἷον «φιληδῶ τῷ μανθάνειν», τὸ δὲ *φιλῶ*, αιτιατικῆ. Τὸ *λη*, ἡ ἀπὸ τοῦ *ῆδομαι*, τὸ εὐφραίνομαι. Τὰ διὰ τοῦ *ειδω* ῥήματα – καὶ ἔμαθες. Τὸ *δει*, δίφθογγον·
- 50 τὰ δύο ε ε εἰς τὴν εἰ δίφθογγον κερνῶνται.

12-13 Zonar. 790, 2: ἐπήβολος, ἐπιτευκτικός, ἐπιτυχής, ἢ ὁ μέτοχος, ἢ ὁ γνωστικός. 16-22 cf. Hdn. Ep. 186, 12-14: ὅσα δὲ μὴ καθαρὰν ἔχουσι τὴν ἐπὶ πρόθεσιν, διὰ τοῦ ἦτα γράφονται, οἷον ἐπήβολος, ὁ γνωστικός, ἐπήνεμος τόπος ὁ εὐκραής, ἐπήρετος ναῦς, ἢ ἔγκωπος, ἐπήλυτος καὶ ἐπήλυσις, ἢ ἐπέλευσις, ἐπηετανὸς ὁ ὀλιγοχρόνιος. Σὺν τούτοις καὶ ἐπηρεαστής καὶ ἐπήρεια; Anecd. Orth. 158, 8-18 49 Hdn. II, 461, 16-17: Τὰ διὰ τοῦ *ειδω* ῥήματα εἴτε δισύλλαβα εἴτε τρισύλλαβα διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται.

11 ἠκω a. corr. L 12-13 ἐπιτευκτικός (bis) L 21 ἐπηγενής L μακρά: μικρά L 31 δέ scripsimus: καὶ L 38 αἰρέη: αἰραίη L

49. Ἐχεις, ἰδού, καὶ τρίτην ἀπόπειραν παρ' ἐμοῦ, καὶ σπεῦσον ἵνα δείξης σαυτὸν εὐεῖκτον ταῖς ἐμαῖς παραινήσεσι, καὶ τῶν ὧν σοι ὑποτίθεμαι ἀκροατὴν συνετώτατον· οὕτω γὰρ ἂν <ποιῶν> καὶ ἐμὲ καθηδύνῃς, καὶ σαυτὸν ἀπαλλάξῃς λοιδωρησῶν καί, τὸ μείζον εἰπεῖν, αἰκισμῶν.

L f. 99v; Barocc. 112, ff. 158v-159r 3 ποιῶν Barocc.: om. L

Ἰδού, ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικόν, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως, ἰ. Ἡδοῦ, ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ἐνετρέπου, ἡ, καὶ κανονίζεται οὕτως· *αἰδέω αἰδῶ*, τὸ ἐντρέπομαι, καὶ τὸ παθητικὸν *αἰδέομαι αἰδοῦμαι*, καὶ ὁ παρατατικὸς *ἠδεύμην ἠδεύμην*, τὸ δεύτερον *ἠδέου ἠδοῦ*. *Εἰ δ' οὖν* δέ, ἀντὶ τοῦ εἰ δὲ οὖν, δίφθογγον.

- 5 *Σπεῦσον*, ῥῆμα προστακτικόν, μικρόν. Τὸ θέμα *σπεύδω*, ὁ μέλλων *σπεύσω*, ὁ ἀόριστος *ἔσπευσα ἔσπευσας ἔσπευσε*, καὶ τὸ προστακτικὸν *σπεῦσον* (*σπεύσων* δὲ ἐπὶ μετοχῆς, ἀντὶ τοῦ μέλλων *σπεύσειν*, μέγα). Ἰστέον δὲ ὅτι *σπεῦσον*, *τύψον*, *λέξον*, *γράψον*, *φράσον*, προστακτικά, μικρά. *Σπεύσων* δέ, *τύψων*, *λέξων*, *γράψων*, *φράσων* καὶ ἕτερα πλείονα, ἐπὶ μετοχῆς γένους ἀρσενικοῦ, μεγάλα, | (100r) ἐπὶ δὲ γένους οὐδετέρου,
- 10 διὰ τοῦ ο μικροῦ.

Δείξης. Ἐγκλίσεως ὑποτακτικῆς, χρόνου ἀορίστου πρώτου, συζυγίας δευτέρας τῶν βαρυτόνων, καὶ κανονίζεται οὕτω· *δείκω*, τὸ δεικνύω, ὁ μέλλων *δείξω*, ὁ ἀόριστος *ἔδειξα*, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν *ἐὰν δείξω*, τὸ δεύτερον *ἐὰν δείξης*. Τὸ *δει*, δίφθογγον. *Δείκω*, τὸ δεικνύω, δίφθογγον. *Δήκω*, τὸ δάκνω καὶ λυπῶ, ἡ. *Δίκω* δέ, τὸ τιτρώσκω, ἰ. Τὸ *ξῆς*, ἡ. Πᾶν ὑποτακτικόν.

- 15 *Εὐεῖκτον*, τὸ πειθήνιον, δίφθογγον, ἀπὸ τοῦ *εὐ*, ὃ σημαίνει τὸ καλόν, καὶ τοῦ *εἶκω*, τὸ ὑποτάσσομαι. *Εὐήκοον* δέ, ἡ.

Παραινέσεις. Πτώσεως δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν, γένους θηλυκοῦ, καὶ ἔστιν ἡ εὐθειᾶ ἢ *παραίνεις*, καὶ κλίνεται *τῆς παραινέσεως*, ἢ δοτικῆ τῶν πληθυντικῶν *ταῖς παραινέσεσι*. Τὸ *ραι*, δίφθογγον. *Αἶνος*, ὁ ἔπαινος, καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ *ἐπαινῶ ἐπαινέτης*, καὶ *παραινῶ παραίνεις*, δίφθογγον τὸ *ραι*.

20

Ἦν, καὶ ὦντινων, καὶ ὦν, καὶ ὑπάρχων, μεγάλα· καὶ τὸ μὲν πρῶτον δασύνεται καὶ περισπάται, τὸ δὲ δεύτερον φιλοῦται καὶ βαρύνεται.

Ἰποτίθεμαι. Κανόνισον. Ἰποτίθημι, συζυγίας πρώτης τῶν εἰς μι, καὶ τὸ παθητικὸν
25 ὑποτίθεμαι.

Συνετώτατον. Γένους ἀρσενικοῦ, πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν ἐνικῶν· καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ὁ συνετώτατος, καὶ κλίνεται τοῦ συνετωτάτου, ἢ αἰτιατικῆ τὸν συνετώτατον. Τὸ τω, μέγα. Τὰ διὰ τοῦ ωτερος καὶ ὠτατος – καὶ ἔμαθες.

Καθηδύνης. Κανόνισον. Ἦδω, τὸ εὐφραίνομαι, συζυγίας τρίτης τῶν βαρυτόνων, οὗ ὁ μέλλων ἡδυνῶ, ὁ ἀόριστος ἡδυνα, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἐάν ἡδύνα, ἐάν ἡδύνης, 30 καὶ μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ φιλοῦ τ εἰς δασὺ θ, διὰ τὸ ἐπαγόμενον δασὺ πνεῦμα ἐν τῷ ἡδύνης, καθηδύνης. Ἰστέον δὲ οὕτως· ἰάνης, εὐφράνης, γλυκάνης, ποιμάνης, λεάνης, ἄρης, ἐπάρης, κατάρης, ἀγγελίης, τέμης καὶ τάμης, τὸ αὐτὸ, ἐπιστείλης καὶ νείμης, ἀντὶ τοῦ παράσχης, η. Ταῦτα χρόνου εἰσὶν ἀο-
35 ρίστου καὶ αἰεὶ αὐθυπότακτα. Ἰανεῖς δὲ καὶ εὐφρανεῖς, καὶ γλυκανεῖς, καὶ ποιμανεῖς, καὶ λεανεῖς, καὶ ἀρεῖς, καὶ ἐπαρεῖς, καὶ καταρεῖς, καὶ ἀγγελεῖς, καὶ ἐπιστελεῖς, καὶ νεμεῖς, καὶ ταμείς, δίφθογγον αἰεὶ, μέλλοντος χρόνου εἰσὶ, μέλλων δὲ οὐδέποτε ὑποτάσσεται.

Λοιδορησμός, ἡ ὕβρις, δίφθογγον ο καὶ ι, μικρὸν καὶ η. Κληδονισμός, ἡ μαντεία, η, μικρὸν καὶ η. Κλυδωνισμός δέ, ἡ ταραχή, ψιλόν, μέγα καὶ ι.

40 Μικρός, ι, μειών δέ, ὁ ἐλάττων, καὶ μείζων, ὁ μεγαλύτερος, καὶ ἀμείνων, ὁ κρείττων, δίφθογγον· | (100v) ἡσων δέ, ὁ ἐλάττων, η. Γίνεται δὲ μείζων ἀπὸ τοῦ μέγας, τὸ συγκριτικὸν μεγίων, ὡς καλλίων, ἐχθίων, εἶτα ἄλλο συγκριτικόν, μέσων, ὡς ἡσων, ὁ ἐλάττων, καὶ βράσων, ὁ βραχύτερος, καὶ τροπῇ τῶν δύο σσ εἰς ζ κατὰ Αἰολεῖς, καὶ παρενθῆσει ἰωνικῇ τοῦ ι, μείζων, καὶ κλίνεται μείζονος.

14 Hdn. Ep. 247, 4-5: δεῖκω, τὸ φανερῶ δίφθογγον· δῆκω, τὸ δάκνω καὶ τὸ λυπῶ, η· δίκω δέ, τὸ τιτρώσκω 28 Hdn. Ep. 202, 2-3: Τὰ διὰ τοῦ ωτερος καὶ ὠτατος, εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ω συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. 43-44 cf. Zonar. 524, 15-17: οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὰ δύο σσ εἰς ζ τρέπουσιν. οὕτω καὶ τὸ μείζων ἀπὸ τοῦ μέγα μέσων φασὶ καὶ μείζων.

6 ἔσπευσας: ἔσπευσα a. corr. L 29 τρίτης: γ' (ε' a corr.) L 37 οὐδέποτε e corr. L 38 κληδονησμός L

50. Ὁ φιλῶν τὸ πονεῖν καὶ ἀγαπῶν τὸ κοπιᾶν περὶ λόγων εἶδη οὐδέποτε τῆ τῶν ἀτίμων μοῖρα καὶ τῆ τῶν ἀδόξων αἴση συναριθμῶς γενήσεται, καὶ τῷ τυχόντι ὀνειδισθήσεται οὐδαμῶς, μᾶλλον δὲ ἔπαινον λήψεται, προτίων τὸν πόνον ἀντὶ τῶν ὄκνων, καὶ ἐν λόγοις φαινόμενος δόκιμος.

L f. 100v; Vat. Pian. gr. 54, f. 417v; Vat. gr. 18, f. 58r; Barocc. 112, f. 146v; Paris. gr. 2578, f. 68r 2 post τυχόντι rasura L 3 πόνονον L

Ὀφειλῶν, τῶν χρεῶν· ἡ εὐθεῖα ἢ ὀφειλή, τῆς ὀφειλῆς, ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν τῶν ὀφειλῶν, μικρὸν καὶ δίφθογγον. Ὁ φιλῶν δέ, δύο μέρη τοῦ λόγου· ὁ ἄρθρον, φιλῶν, ὁ ἀγαπῶν, μικρὸν καὶ ι. Σημείωσαι ὅτι τὸ φιλῶ, ποθῶ, ἀγαπῶ, κοπιῶ, μισῶ, βδελύττομαι, αἰτιατικῇ συντάσσεται, <...> διὸ καὶ τὸ πονεῖν, καὶ τὸ κοπιᾶν, διὰ τοῦ

5 ο μικροῦ γράφεται. Πόνος σημαίνει δύο, τὸν πόνον καὶ τὴν ἐνέργειαν, ὡσαύτως καὶ τὸ *πονεῖν*, καὶ τὸ *κοπιᾶν* καὶ τὸ ἐνεργεῖν.

Κοπιᾶν. Κανόνισον. *Κοπιᾶω κοπιᾶ*, συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων, καὶ ὁ παρατακτικὸς *ἐκοπιᾶον ἐκοπιῶν, ἐκοπιᾶες ἐκοπιᾶς, ἐκοπιᾶε ἐκοπιᾶ*, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον *κοπιᾶν*. Οὕτω κανονίζονται ἀπὸ τοῦ παρα<τα>τικῆ διατῆσεως οἱ ἐνεστώτες τῶν ἀπαρεμμάτων τῶν περισπωμένων συζυγιῶν.

Μοῖρα σημαίνει δύο. *Μοῖρα*, ἡ μερὶς καὶ τὸ πρέπον· καὶ Ὅμηρος· «ναὶ δῆτα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπας» [Il. A 286], ἤγουν κατὰ τὸ πρέπον. *Μοῖρα*, καὶ ἡ παρ' Ἑλληνιστῶν τύχη, ἀφ' οὗ *μοιρηγενής*, ὁ εὐτυχῆς καὶ μοιραῖος, καὶ *ἀμοιρῶ* καὶ *εὐμοιρῶ*. Γράφεται ὁ καὶ ἰ. *Μύρρα* δέ, ὄνομα κύριον, καὶ *Μύρα*, ὄνομα τόπου, καὶ *μύρα*, τὰ εὐώδη, ψιλὰ.

15 Ἄδοξος, ὁ μὴ μετέχων δόξης, καὶ ἐνδοξος, ὁ μετέχων, *ἐπίδοξος* δέ, ὁ προσδοκώμενος.

Αἴση, τῆ μοῖρα, δίφθογγον καὶ η, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ *δαίω*, τὸ μερίζω, *δαίσω*, καὶ ἀποβολῆ τοῦ δ, | (101r) καὶ τροπῆ τοῦ ο εἰς η, *αἴση*. *Αἴσει*, τῆ καύσει, δίφθογγα τὰ δύο. Ἔση δέ, ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ὑπάρξεη, ψιλὸν καὶ η, καὶ κανονίζεται οὕτως· *ἔω*, τὸ ὑπάρχω, ἄχρηστον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ λαμβάνομεν τὸ *εἰμί*, ὁ μέσος μέλλων πρώτος *ἔσομαι*, τὸ δεύτερον *ἔση*.

20 *Συναριθμῖος*. Τὸ ρι, ἰ. Ἀριθμὸς καὶ συναριθμῖος καὶ ἀριθμητός, ὁ δυνάμενος ἀριθμηθῆναι, καὶ *μνηθμῖος*, ἰ. *Βρυχηθμῖος* δέ, ἡ τῶν λεόντων φωνή, καὶ *μυκηθμῖος*, ἡ τῶν βοῶν, η.

25 *Γένηται*, ὑποτακτικόν, ἀείποτε η. *Γένοιτο* δέ, εὐκτικόν, ο καὶ ἰ.

Μᾶλλον καὶ *θάττον* καὶ *ἤττον*, μικρά. *Ἀμαλῶν* δέ, τῶν ἀγκαλῶν (ἡ εὐθεία ἢ *μάλη* καὶ ἡ *ἀμάλη*), καὶ *οὐθάτων*, τῶν μαστῶν, μέγα.

30 Ὀνειδισθήσεται. Κανόνισον. Ὀνειδίζω, ὁ μέλλων *ὀνειδίσω*, ὁ παρακείμενος *ὀνειδίκα*, ὁ παθητικὸς *ὀνειδίσμαι*, ὁ ἀόριστος *ὀνειδίσθην ὀνειδίσθης ὀνειδίσθη*, καὶ ὁ μέλλων πρώτος *ὀνειδισθήσομαι ὀνειδισθήσῃ ὀνειδισθήσεται*. Τὸ *νει*, δίφθογγον. Ὀνειδος καὶ *ὀνειδίζω*, ῥῆμα – καὶ ἔμαθες.

Πρωτείων, τῶν γερῶν, μέγα, δίφθογγον καὶ μέγα. *Πρωτεῖον*, ἡ νίκη, ἐπὶ ἐνικοῦ, μέγα, δίφθογγον καὶ μικρόν. *Προτίων* δέ, μετοχή, ὁ προτιμῶν, μικρόν, ἰ καὶ μέγα, καὶ κανονίζεται οὕτω· *προτίω*, καὶ ἡ μετοχή ὁ *προτίων*.

35 Ὄκνος σημαίνει δύο· ὄκνος, ὁ φόβος καὶ ἡ δειλία, ὄκνος καὶ ἡ ῥαθυμία, ὧ ἐναντίον ἄοκνος καὶ ἄοκνία.

Δόκιμος λέγεται ὁ δοκιμότητα ἔχων πρὸς τι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ *εὐδοκιμεῖν*· *ἀδόκιμος* δέ, τὸ ἐναντίον.

11-12 EM 589, 31-34: σημαίνει καὶ τὴν μερίδα, ὡς τὸ «μοίρας δασσαμένοι δαίνυντο». Σημαίνει καὶ τὸ πρέπον, ὡς τὸ, «κατὰ μοῖραν ἔειπας». 17 cf. Zonar. 82, 10-11: Αἴσα. ἡ μοῖρα. τὴν σὴν ἤθελον αἴσαν ἔχειν. [παρὰ τὸ δαίω, τὸ μερίζω, ὁ μέλλων δῆσω.] 35 Lex. Vind. ο 26 (16): ὄκνος· ἡ ῥαθυμία καὶ ὁ φόβος.

I εὐθεία L 4 lacunam indicavimus 8 ἐκοπιῶν: ἐκοπιῶν L 9 post οὕτω rasura L παρατακτικῆ L 11 ναὶ e corr. L 13 μοιρηγενής L 27 οὐθάτων L

51. Μύρμηξ καὶ τέττιξ ἐν ὥρᾳ θερειάτῃ, ὁ μὲν ἐπόνει, ὁ δὲ ἦδε. Καὶ τοῦ μὲν πονοῦντος μύρμηκος οἱ θῖνες καὶ σωροὶ καὶ θημῶνες ἐωρῶντο πολλοί, τῷ ψάλλοντι δὲ τέττιγι κενεὸς ἦν ὁ πόνος. Ἐπεὶ δὲ χειμῶν ἦν, καὶ οὐκ ἦσαν λείρια ἄνθη, προσήλθεν ὁ τέττιξ τῷ μύρμηκι, ζητῶν ᾧ τραφήσεται. Ἦρετο δὲ ὁ μύρμηξ τὸν
 5 τέττιγα· «ὦ ἑταῖρε, διατί μὴ ἔχῃς, ᾧ τραφήσῃ; Οὐκ ἐν θέρει | (101v) συνηγή-
 χεις τὸ αὐταρκες;» Ὁ δὲ ἀπελογήσατο· «οὐκουν, ὦ ἑταῖρε· ἀπησχόλημαι γὰρ τῷ
 ἄδειν».

Ἐφη δ' ὁ μύρμηξ· «νῦν χόρευε καὶ κρότει».

L f. 101r-v; Neap. Branc. IV A 5, f. 190r ed. Sbordone 144 (XIV); Hausrath–Hunger, vol. 1.2, p. 84 5 ἔχεις a. corr. L

Θῖνες. Πῶς ἐστὶν ἡ εὐθεΐα; Ὁ θῖν καὶ ὁ θίς, ὡς τὸ ἀκτὶν καὶ ἀκτίς· κλίνεται δὲ τοῦ θινός, ἡ εὐθεΐα τῶν πληθυντικῶν οἱ θῖνες.

Σορός, ὁ τάφος, μικρόν. Σωρός δέ, ἡ πληθύς, μέγα.

5 Ὁ σιτήσομαι καὶ ὁ νέμομαι καὶ ὁ βόσκομαι, μικρά. Ἰτραφήσομαι καὶ ᾧ ἀρκε-
 σθήσομαι, μεγάλα.

Ἐωρῶντο. Κανόνισον. Ὅραω ὄρω, τὸ βλέπω, καὶ τὸ παθητικὸν ὄραομαι ὄρωμαι, καὶ ὁ παρατατικὸς ὄραόμην ὄρώμην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ὄραόντο ὄρῶντο, καὶ προσθέσει ἀττικῇ τοῦ ε, ἐωρῶντο.

10 Ἦρετο, ἀντὶ τοῦ ἠρώτησεν, η. Καὶ κανονίζεται οὕτως· ἔρω, βαρύτονον, τὸ ἐρωτῶ, τὸ παθητικὸν ἔρομαι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἠρόμην ἠρου ἠρετο. Τὸ η, η ἐκ τοῦ ἔρω, τὸ ἐρωτῶ. Καὶ ἐκεῖνο διατί; Τὸ ε ποτὲ μὲν εἰς η τρέπεται. Εἶρετο δέ, ἀντὶ τοῦ ἐπλέκετο, δίφθογγον· καὶ ἔστι τὸ θέμα εἶρω, τὸ πλέκω.

15 Συνηγήοχαις. Κανόνισον. Ἄγω, ὁ μέλλων ἄζω, ὁ παρακειμένος ἦγα, καὶ ἀττικῶς ἄγηχα, καὶ ἐπεκτάσει τοῦ ο ἀγήοχα, ὁ ὑπερσυντέλικος ἠγήοχην ἠγήοχαις, καὶ μετὰ τῆς σὺν προθέσεως συνηγήοχαις.

Ἀπελογήσατο. Κανόνισον. Ἀπολογέω ἀπολογῶ, ἀπελόγησα, ἄχρηστον, ὁ μέσος ἀπελογησάμην ἀπελογήσω ἀπελογήσατο. Ἀπελογίσατο δέ, ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν ἀλόγων ἐφρόνησεν, ι· τὸ θέμα ἀλογίζω. Ἠλογηκῶς δέ, ὁ καταφρονήσας, η· τὸ θέμα ἀλογέω ἀλογῶ.

20 Ἐφη. Κανόνισον. Φάω φῶ, τὸ λέγω, καὶ ἐξ αὐτοῦ φημί, ὁ μέλλων φήσω, ὁ δευτε-
 ρος ἀόριστος ἔφην ἔφης ἔφη.

Ἰτρα λέγεται κυρίως τὸ ἔαρ, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ὄρω, τὸ βλέπω· ἐπιτατικὸν γὰρ βλέπομεν τὰ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἄνθημα. Τὸ ω, μέγα, κατὰ κράσιν τοῦ αο εἰς ω μέγα.

25 Ἀπὸ τοῦ θέρος θέρεος, ὃν ἀρσενικόν, γίνεται ὁ θέρεος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι θέ-
 ρειος, καὶ ἐκ τούτου ὑπερθετικὸν ὁ θεριότατος καὶ θερείτατος, κατὰ συγκοπὴν, καὶ θερειάτῃ.

Κενεός. Τὸ νε, ψιλόν. Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος ἀρσενικῶν διὰ τοῦ εὸς γινόμενα ὀνόματα ὀξύτονα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· ἀδελφός ἀδελφεός, ἐρινός ἐρινεός, ἡ ἀγρία συκῆ, κενός κενεός, καὶ | (102r) τὰ ὅμοια.

30 Χειμῶν. Ἀπὸ τοῦ χεύω χευμών, καὶ χειμῶν τροπὴ τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον.
 Λείρια, τὰ ἄνθη τὰ ἀλλόμενα, ἦτοι φυόμενα, κατὰ τὸ εἶαρ.

Ἐταῖρος, ἀπὸ τοῦ ἐθάς ἐθάρος, καὶ τροπή τοῦ θ εἰς τ ἐτάρος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι ἐταῖρος, διὸ καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θ τὸ δασὺ πνεῦμα προσειλήφεν.

3 Choer. Orth. 183, 12: Σορὸς τῶν λειψάνων μικρὸν ο· σωρὸς δὲ ἄλλων τινῶν μέγα; ib. 263, 9 Σορός: Τὸ μνημεῖον μικρὸν· Σωρὸς τὸ σωρευόμενον μέγα. 32-33 Et. Sym. ε 870a 1-3 (p. 345): Ἐταῖρος. Ἀπὸ τοῦ ἐθάς, ὁ συνήθης καὶ γνώριμος. Τροπή τοῦ δασέος εἰς ψιλόν, γίνεται ἐτάς, ὃ ἐτάρος κλίνεται, καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι κατ' Ἴωνας γίνεται ἐταῖρος.

31 ἀλόμενα L

52. Εἰ βούλει καὶ ἦν βούλη, καὶ εἰ αἰρή καὶ ἦν αἰρή κλεινότατος γενέσθαι, παι-
 δίον, καὶ ἐνδοξότατος ἐπὶ λόγων εἶδει καὶ παρ' ὄλων αἶνον βροτῶν λαβεῖν σοφῶν
 τε καὶ μὴ τοιούτων, στοίχει τῷ πονεῖν δι' ὄλων ἡμερινῶν καὶ νυκτερινῶν καιρῶν,
 καὶ τῷ ἀπωθεῖν, τῷ μελετᾶν φιλήδει, τὸ ἀμελεῖν, ὡς ἂν παρ' ὄλων θειασμόν δέξη
 5 καὶ κλεισθήσῃ χορεία σοφῶν καὶ δόξης μετάσχης,
 ἥσπερ μετέσχον οἱ λόγων θέντες λόγον.

L f. 102r; Vat. Pal. gr. 92, f. 48v; Vat. Pian. 54, f. 213r-v; Laur. Conv. soppr. 2, f. 72r-v; Vat. Barb. gr. 102, ff. 77v-78r 4 τῷ ἀμελεῖν L

- Ἰστέον ὅτι οἱ Ἀττικοὶ καθόλου τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ὀριστικῶν παθητικῶν
 διὰ τῆς εἰ διφθόγγου φέρειν εἰώθασιν· ἐπεκρατήθησαν δὲ καὶ παρ' ἡμῖν μόνα τέσ-
 σαρα διὰ διφθόγγου γραφόμενα. Εἰσὶ ταῦτα· ὄψομαι ὄψει, βούλομαι βούλει, οἶομαι
 οἶει, ἔομαι ἔει, καὶ κράσει εἶ, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις, ὧν τὸ μὲν βούλει καὶ οἶει, τεθέντος
 5 ὑποτακτικοῦ μορίου, <ὑποτάσσονται, τὸ δὲ ὄψει καὶ τὸ εἶ, οὐχ' ὑποτάσσονται, κἂν
 ὑποτακτικὸν μόριον ἔχωσι.>

- Αἰρεῖ*. Τὸ αἰ, δίφθογγον. Τὰ διὰ τοῦ αἰρω ρήματα διὰ τῆς αἰ διφθόγγου γράφεται,
 οἷον *καρκαίρω*, τὸ ἠχῶ, *γεραίρω*, τὸ ὑμνῶ, *ἀσπαίρω*, τὸ ψυχορραγῶ, καὶ *ἀναιρῶ*, τὸ
 φονεύω, *αἰρῶ*, τὸ βούλομαι καὶ κρατῶ καὶ προκρίνω, *καθαίρω*, *διαίρω*, τὸ χωρίζω,
 10 *σφαιρῶ*, καὶ τὰ ὅμοια. Πλήν τοῦ *ἀφιερῶ*, *περῶ*, τὸ περνῶ, *καρτερῶ*, *έρῶ*, τὸ ἐπιθυμῶ,
ὑπερτερῶ, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Γενέσθαι. Τὸ θέμα *γείνω*, τὸ γεννῶ καὶ εἰς ὑπαρξίν τι προάγω.

Ἐπὶ λόγων *εἶδει*, δίφθογγοι τὰ δύο. Περὶ λόγων *εἶδη*, δίφθογγον καὶ η.

Αἶνος, ὁ ἔπαινος, καὶ *Αἶνος*, ὄνομα πόλεως, καὶ *Αἰνείας*, ὄνομα κύριον, δίφθογγοι.

- 15 Ἔνος δέ, ὁ χρόνος, καὶ *ἐνιαυτός* καὶ *ἔννοος*, ὁ φρόνιμος, ψιλά.

- Βροτός*. Γίνεται ἀπὸ τοῦ *ρέω*, τὸ παρέρχομαι, *ρότός*, ὁ ταχὺ τῆς ἐνταῦθα ζωῆς
 ἀπερχόμενος ἄνθρωπος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β αἰολικῶς, *βροτός*. Ἔθος γάρ ἐστι τοῖς
 Αἰολεῦσι τὸ β πρὸ τοῦ ρ πλεονάζειν, ἠνίκα ἐφεξῆς τὸ τ ἢ τὸ κ ἢ τὸ δ ἐπάγοιτο, οἷον
ρήτήρ, ὁ χαλινός, *βρητήρ*, *ράκος βράκος*, ἀφ' οὗ καὶ τὸ λεγόμενον *βρακίον*, *ρόδον*
 20 *βρόδον*. Τὸ *βρο*, μικρὸν. | (102v) *Βροτός*, ὁ ἄνθρωπος, καὶ *βροτολογία*, καὶ *βρότειον*
 καὶ *βροτήσιον* γένος, καὶ *βρόχος*, τὸ δίκτυον, καὶ *βρόμος*, τὸ ἦχος τοῦ πυρός, μικρὸν.
Βρωτὸν δέ, τὸ βρῶμα, καὶ *βρωτός*, ὁ βεβρωμένος, καὶ *βρωτύς*, ἡ βρῶσις, καὶ *βρῶμος*,
 ἡ δυσωδία, καὶ *βρῶμιον*, τὸ παρὰ τῶν ἀλόγων τρωγόμενον σπέρμα, μέγα. Καὶ ἄλλως
 τὰ διὰ τοῦ ωτὸς ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, οἷον *ἀλυσιδωτὸς* χιτῶν, καὶ *φολι-*

25 δωτός, κλιμακωτός, ζηλωτός, κροσσωτός και βωτός, πλωτός και βρωτός, ό βεβρωμένος. Πλήν του βρωτός, ό άνθρωπος, δοτός, ό δεδομένος, νεοτός, ό στρουθός, και ποτός.

Ωθῶ και ἀπωθῶ, τὸ ἀποδιῶκα, αἰτιατικῆ συντάσσεται, ὡσαύτως και φιλῶ, τὸ ἀγαπῶ. Φιληδῶ δέ, τὸ πρόσκειμαι, δοτικῆ, ὡσπερ και τὸ στοιχῶ.

Μετάσχησ. Ῥῆμα αὐθιπότακτον, χρόνου ἀορίστου δευτέρου. Αὐθιπότακτοι δέ
30 ἀόριστοι εἰσίν, ἤγουν ἀφ' ἑαυτῶν και δίχα ὑποτακτικοῦ μορίου ὑποτασσόμενοι, ὧν αὐτὸ τὸ ὑποτακτικὸν ῥῆμα βαρύνεται, ἢ μετοχῆ ὀξύνεται, και τὸ ἀπὸ τοῦ δευτέρου μέλλοντος κανονιζόμενον ἀπαρέμφατον περισπᾶται, οἶον εὔρω εὔρων εὔρείν και τὸ αὐθιπότακτον εὔρρησ, ἐνέγκω ἐνεγκῶν ἐνεγκεῖν ἐνέγκης, μετάσχω μετασχῶν μετασχεῖν
35 μετάσχησ, και τὰ ὅμοια. Κανονίζεται δέ τὸ μετάσχησ οὕτως· ἔχω, ὁ μέλλον ἔξω, ὁ δευτέρος ἀόριστος ἔχον, και πλεονασμῶ τοῦ σ, ἔσχον, και μετὰ τῆσ μετὰ προθέσεωσ και ἐν συσκοπῆ μετέσχον, και τὸ ὑποτακτικὸν μετάσχω μετάσχησ.

Φησίν. Εἰς τὸ σιν, ὀξείαν. Ἐγκλινόμενόν ἐστι, και τὰ ἐγκλινόμενα καθ' ἑαυτὰ μὲν ὄντα ὀξύνεται, μεθ' ἑτέρων δέ συντιθέμενα ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, οἶον φημί σύμφημι, ἐστὶ σύνεστιν, εἰμί, ἐγὼ εἰμι, και ἕτερα.

2-4 Choer. Ep. Ps. 88, 26-29: ἐπεκράτησε και παρ' ἡμῖν τέσσαρα γράφεσθαι διὰ τῆσ εἰ διφθόγγου· εἰσὶ δέ ταῦτα, ὄψομαι ὄψει, βούλομαι βούλει, οἶομαι οἶει, ἔομαι ἔει και κράσει εἶ. 7-11 Hdn. Ep. 243, 3-8: Τὰ διὰ τοῦ αἰρω βαρύτενα ῥήματα διὰ τῆσ αἰ διφθόγγου γράφονται, οἶον, μαρμαίρω, τὸ λάμπω, μεγαίρω, τὸ φθονῶ, ἀσπαίρω τὸ ψυχορραγῶ, καρκαίρω τὸ ἠχῶ, αἶρω τὸ ὑψῶ, ἐπαίρω, daίρω, τὸ τύπτω, και τὰ ὅμοια. Ὅσα δέ ἐξ αὐτῶν παράγουσιν ὀνόματα βραχεῖ παραληγόμενα, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται, οἶον φέρω φόρος. 17-18 Hdn. II, 575, 22-23: τότε γὰρ προστίθεται τὸ β τῷ ρ, ἠνίκ' ἐπιφέρεται τὸ κ ἢ τὸ δ ἢ τὸ τ ἢ τὸ ζ. 24-26 Hdn. Ep. 212, 8-12: Τὰ διὰ τοῦ ωτος ὀξύτονα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, οἶον, πετρωτός, φολιδωτός, ἀλυσιδωτός, κροσσωτός, μυττωτός, ὁ τρυγίας τοῦ οἴνου, κροκωτός, ἰμάτιον, και τὰ λοιπὰ ὡσαύτως. Πλήν τοῦ μολοττός, βρωτός, βοτός και δοτός.

5-6 lacunam e cod. Vat. Pal. gr. 92, f. 48v supplevimus 8 ψυχοραγῶ L 12 προάγω scripsimus: προάγων L 16 ταχὺς L: correximus 21 τὸ ἦχος (sic) L 26 βρωτός a. corr. L 34 ἔχω: ἠχω L

53. Ὁ Λάζαρος τέθνηκε φύσεωσ νόμω,
τοῦτον δέ Χριστός ἐξανιστᾶ τοῦ τάφου,
ἄψυχον ὄντα και νέκυν ὀδωδότα.
Ἄλλ' αὐτὸς οὗτος ὁ πνοῆσ χορηγέτης,
5 ζωῆσ ὁ κρατῶν και θανάτου δεσπότησ,
ὁ πάντα ποιῶν και φύσεισ μετατρέπων,
ὁ και θανατῶν ζωοποιῶν τὲ ξένωσ
ὑμᾶσ ἀναστήσειε, προσφιλῆ τέκνα,
τῆσ ἀμαθίας, ὡσ νεκροῦσ ἐκ τοῦ τάφου. | (103r)

Ὀδωδότα. Κανόνισον. Ὅζω, τὸ βρωμῶ, καὶ ἐν διαλύσει τοῦ ζ καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ὄδω, ὁ μέλλων ὄσω, ὁ παρακείμενος ὄκα, ἄχρηστος, ὁ μέσος ὄδα, καὶ ἀττικῶς ὄδω-
 5 δα, ἡ μετοχή ὁ ὄδωδῶς τοῦ ὄδωδότης. Τὸ ο, μικρόν. Τὸ ο πρὸ τοῦ δ διὰ τοῦ ο μικροῦ
 γράφεται, οἷον ὀδός, ὀδοιπότης, ὀδηγός, ὄδω, τὸ βρωμῶ, καὶ ἄλλα. Πλὴν τοῦ ὄδε, ἀντι
 τοῦ ἐνταῦθα, καὶ ἕτερα. Καὶ ἄλλως· ὄδωδα ὄλωλα ὄπωπα, καὶ ὄδωδῶς καὶ ὄπωπῶς
 καὶ ὄλωλῶς, μικρὰ καὶ μεγάλα.

Ἀναστήσειε. Κανόνισον. Ἰστημι, ὁ μέλλων στήσω, ὁ ἀόριστος ἔστησα, ἡ μετοχή
 ὁ στήσας τοῦ στήσαντος, καὶ τὸ εὐκτικὸν στήσαιμι, καὶ τροπή τῆς μι εἰς α αἰολικῶς,
 καὶ τῆς αἰ διφθόγγου εἰς τὴν ει, στήσεια, τὸ δεῦτερον στήσειας, τὸ τρίτον στήσειε, καὶ
 10 μετὰ τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἀναστήσειε.

Ξένος ἄνθρωπος, μικρόν. Ξένως δέ, ἀντὶ τοῦ παραδόξως, μέγα.

Προσφιλή. Ποίου μέρους λόγου ἐστίν; Ὀνόματος, γένους οὐδετέρου· ἡ εὐθεία
 τὸ προσφιλέος, ἡ γενική τοῦ προσφιλέος. Ὁ κανών; Παρατηρητέον ὅτι πᾶν οὐδέτερον
 ἄρσενικῶ – καὶ ἕμαθες. Καὶ ποίω ἄρσενικῶ παρεσχηματισμένον ἐστὶ †τὸ προσφιλέος,
 15 οὐ καὶ τῇ κλητικῇ κατὰ τὴν ἰδίαν εὐθείαν ὁμοφωνοῦντα τῇ ἐκεῖνῶν <v>† αἰτιατικῇ;
 Ὁ καλὸς τοῦ καλοῦ, τὸ καλῶς, τὸ καλόν. Εἰ δὲ περιττοσυστάβως αὐτὰ τὰ ἄρσενικὰ
 κλίνονται, ποιοῦσι τὰ οὐδέτερα ὁμόφωνα τῇ ἑαυτῶν κλητικῇ, οἷον ὁ εὐσεβῆς τοῦ
 εὐσεβέος, ἡ δοτική τῶ εὐσεβεί, ἡ αἰτιατική τὸν εὐσεβέα, ἡ κλητικὴ ᾧ εὐσεβές, τὸ οὐδέ-
 20 τερον τὸ εὐσεβές· εὐθής, ὁ ἀγαθός, καὶ κλίνεται τοῦ εὐθέος, ἡ κλητικὴ ᾧ εὐθέος, καὶ
 τὸ οὐδέτερον τὸ εὐθέος· ὁ μονογενῆς τοῦ μονογενέος, ἡ κλητικὴ ᾧ μονογενές, καὶ τὸ
 οὐδέτερον τὸ μονογενές. Οὕτως οὖν καὶ τὸ προσφιλέος τοῦ προσφιλέος, ᾧ προσφιλέος,
 καὶ τὸ οὐδέτερον τὸ προσφιλέος κλίνεται δὲ τοῦτο, ὡς εἶπομεν, τοῦ προσφιλέος, καὶ
 τὸ συννηρημένον καὶ προσφιλοῦς, ἡ δοτικὴ τῶ προσφιλεῖ καὶ προσφιλεῖ, ἡ αἰτιατικὴ
 τὸν προσφιλέα καὶ προσφιλή, ἡ κλητικὴ ᾧ προσφιλέος. Ὁμοφωνεῖ γὰρ τῇ εὐθείᾳ τῶν
 25 πληθυντικῶν, τὰ προσφιλέα καὶ προσφιλή, ἡ κλητικὴ τῶν πληθυντικῶν, ᾧ προσφιλέα
 καὶ ᾧ προσφιλή.

Τέκνον. Πόθεν γίνεται; Ἀπὸ τοῦ τέκω, τὸ γεννώ. | (103v)

3-4 Hdn. Ep. 97, 7-10: Τὸ ο πρὸ τοῦ δ σμικρύνεται, οἷον, ... ὀδημὴ ἢ ὀσμή, ... ὄδωδῶς, ὁ
 βρῶμος. 13-17 Theod. Can. 11, 10-14: πᾶν οὐδέτερον ἄρσενικῶ παρεσχηματισμένον εἰ
 μὲν ἰσοσυστάβως κλίνοιτο τῇ αἰτιατικῇ τοῦ ἄρσενικοῦ ὁμοφωνεῖ, τὸ σοφόν καὶ τὸν σοφόν,
 τὸ εὐγερῶν καὶ τὸν εὐγερῶν, εἰ δὲ περισσοσυστάβως τῇ κλητικῇ, τὸ ἄρσεν ᾧ ἄρσεν, τὸ
 σῶφρον ᾧ σῶφρον· οὕτως οὖν ἔσται ἡ κλητικὴ ᾧ χαρίεν, ἵνα ὁμοφωνήσῃ τῶ οὐδετέρῳ;
 Hdn. II, 673, 2-8; 692, 8-19

5 ὄδωδῶς a. corr. L 14 παρεσχηματισμένω L 14-15 locus corruptus videtur 17
 ποιοῦσι e corr. L 19 εὐθὺς L 24 ὁμοφωνοῦσι L: correximus 24 εὐθεία L

54. Ὡς ὑπερηγά<σ>θην σε τῆς στιχουργίας
 καὶ τῆς ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον μουσουργίας
 τὸν γραμματικῶν πρόκριτον μυστηπόλων,
 ψυχὴν ἐμὴν θέλξαντα ρυθμῶ καὶ μέτρῳ
 5 Ὀρφαϊκῆς ἡδίων εὐήλου λύρας,
 ἦν μῦθος αἰρεῖν καὶ φύσεις τῶν θηρίων.

- <K>αὶ τίς γὰρ εἶδε τῶν τινὰς διδασκάλων
 οὕτω πρὸς ἧσιν τῶν μεμαθητευμένων
 ἅπασαν εἰσφέροντας ὄρμην ἐν λόγοις,
 10 ὡς σὲ βλέπω σπεύδοντα τέρπειν τοὺς νέους,
 οὓς μ[στ]αγωγεῖς καὶ διαπλάττεις πλάσιν
 ὄντω[ς] ἀρίστην, ἔνθεον, τερασίαν;
 Τίς τῶν ἀγώνων τῶν λογικῶν τὰς πάλας
 στιχοκρότους τέθεικε πάσας, ὡς σύ μοι,
 15 ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης χωρικοτρίτων νέων
 καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν σχιδευτῶν τοῦ στίφους;
 Ἄνθ' ὧν ἄνωθεν πᾶσα καλλίστη χάρις,
 Θεοῦ διδόντος, ἀφθόνως ἴκοιτό σοι.

L f. 103v; Vat. gr. 1587, a. 1389, f. 57r (tantum vv. 1–10) ed. G. SCHIRÒ, *BollGrott* 3 (1949)
 29 (vv. 1–10) 1 ὑπερηγάθη L 15 ἄκρης scripsimus: ἀρχῆς L 16 τῶν s.l. L

55. Οὐ δύναται πῦρ, μὴ παρούσης τῆς ὕλης,
 λαμπρὰν ἀνάπτειν ποικιλόχροον φλόγα,
 καὶ νοῦ τὸ θερμὸν δίχα γραμμάτων ὕλης
 ἐσβεσμένην πέφυκε τὴν φλόγα φέρειν.
 5 Ὑλῆ τολοιπὸν ἐν λόγῳ χρῶ, φιλότης,
 προσυπανάπτει τοῦ νοῦς τὴν λαμπάδα,
 τῷ πνεύματι ῥίπιζε τῆς προθυμίας,
 μὴ ῥαθυμία καθύγρω ταύτην σβέσης.
 Ἐλοῦ τὸ κρεῖττον, ἄσπασαί μοι τὸν πόνον
 10 ὑπὲρ μυρίας τοῦ χρυσοῦ στιλβηδόνας
 καὶ σφαιροειδεῖς μαρμαρυγὰς μαργάρων·
 ἄν γὰρ κοπιᾷς ἐμμελῶς ὀσημέραι,
 σεαυτὸν ἐμπλήσειας ἀρρήτου κλέους
 καὶ τοὺς τεκόντας εὐφρανεῖς ἐπὶ πλέον.
56. Τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, ὕδραν, ἔλαφον, κάπρον,
 κόπρου Αὐγείου κάθαρσιν, ὄρνιθας Στυμφαλίδας,
 ταῦρον τὸν Κρήτηθεν, ἵππους Θρακικὰς Διομήδους,
 ζωστήρα Ἴππολύτης τὲ βόας τὲ Γηρυόνου,
 5 μῆλα τὰ Ἐσπερίδων <τε>, Κέρβερόν τε | (104r) τὸν κύνα,
 ὃ Ἡρακλῆς τετέλεκε δυοκαίδεκα ἄθλους.

L ff. 103v-104r; Vb f. 26r ed. Levrie, 123 5 τε om. L

57. Ἐξέμηνε τὸν Διὸς Ἡρακλῆν τὸ τῆς Ἥρας ζηλότυπον. Εἰς δὲ Πυθῶνα
 μολῶν, ὅπως ἀνανήψει τῆς μελαγχολίας, πυνθάνεται, καὶ οἱ χρᾶ τὸ δαιμόνιον
 Εὐρυσθεῖ τὲ δουλεύειν τῷ ἐκ Περσέως ἀνέκαθεν, καὶ τὸ προσταττόμενον ἀπαι-
 τήτως τελεῖν· καταλαμβάνει τοίνυν τὴν Τίρυνθα, καὶ δουλαγωγούμενος Εὐρυ-
 5 σθεῖ τὸν τοῦ Νεμειαίου λέοντος φόνον πρῶτον ἄθλον τελεῖν ἐπιτάττεται. Θῆρ
 δὲ οὗτος, χαλκῶ μὲν ἄτρωτος, ἐκ Τυφῶνος δὲ τὴν γένεσιν εἰληφώς. Μέλλων
 τοίνυν καταλαμβάνειν τὴν Νέμεαν, εἰς Κλεωνὰς ἔρχεται, καὶ τινι χερνήτη περι-
 τυχῶν θύειν Διὶ μέλλοντι, τὴν θυσίαν εἰς ἡμέραν ὑπερθέσθαι τριακοστὴν ἀξιοῖ,
 κἂν μὲν παλίνσοτος ἴκηται, θύειν Σωτήρι Διί, ἐναγίζειν δ' ὡς ἥρωι περιγενομένῳ
 10 τοῦ λέοντος. Καταλαμβάνει μετὰ Κλεωνὰς Νέμεαν, μαστεύει τὸν θῆρα, τοξεύει
 τοπρῶτον, ὡς δ' ἐκ τῆς πείρας ἔμαθεν ἄτρωτον, διώκει τὸ ρόπαλον ἐκτεινάμενος·
 συμφυγόντος δὲ πρὸς ἀμφίστομον σπήλαιον, τὴν ἑτέραν ἀπέκλεισεν εἴσοδον,
 ἐπιὼν δε τῷ θηρίῳ διὰ θατέρας, περιθεῖς τῷ λαιμῷ τοὺς δακτύλους, συμπιέζει
 καὶ ἄγχει. Καὶ βαστάσας νεκρὸν ἐπωμάδιον ἄγει πρὸς Κλεωνὰς πρῶτον, εἶτα
 15 Διὶ θύσας αὐτόθεν καταλαμβάνει Μυκῆνας, καὶ διὰ θαύματος Εὐρυσθεῖ γίνεται.

L f. 104r; Vb f. 26r-v ed. Levrie, 123-25 (I); 9 παλίνσοτος L (sic etiam infra schedos 77,4)
 post ἥρωι verbum (fort. μη) erasum

Glossae interlineares: 1 ἐξέμηνε: μανῆναι ἐποίησε 2 ἀνανήψει: εἰς τὸ καθεστηκὸς
 ἔλθοι οἱ χρᾶ: αὐτοῦ μαντεύεται 3 ἀνέκαθεν: μακρόθεν 7 χερνήτη: χειροτέχνη 8 ὑπερ-
 θέσθαι: ἀργῆσαι 9 ἐναγίζειν: θυσιάζειν περιγενομένῳ: καὶ νικητῆ φανέντι 10 μαστεύει:
 ζητεῖ 11 τοπρῶτον: καταρχᾶς 12 ἀμφίστομον: δίστομον εἴσοδον: θύραν 13 συμπιέζει:
 συσφίγγει 14 ἐπωμάδιον: καὶ ἐπάνω τῶν ὤμων

| (104v) Ἐξέμηνε. Τὸ θέμα *μαίνω*, τὸ παραφρονῶ.

Ζηλωτός, μέγα, ὡς ἀπὸ τοῦ *ζηλῶ*, *ζηλώσω*. *Ζηλότυπον* δέ, μικρόν, ὡς ἀπὸ τοῦ
ζῆλος.

Μολών. Τὸ θέμα *μολέω μολῶ*, ὁ δεύτερος ἀόριστος *ἔμολον*, ἡ μετοχὴ ὁ *μολών*.

- 5 Ἐξ Ἀκρισίου Περσεύς, ἐκ Περσέως Μυκῆνη, ἐκ Μυκῆνης Σθένελος, Εὐρυσθεύς.
Νέμεα, τόπος, ὃ καὶ *Νεμεία* γράφεται, ἀφ' οὗ καὶ *Νεμειαῖος* λέων.

Κλεωναί. Τόπος, οὗ τὸ ἐντελές *Κλεαοναί*, καὶ κατὰ κρᾶσιν *Κλεωναί*. Καὶ ἄλλως·
 τὰ διὰ τοῦ *ονη* ὀξύτονα συστέλλονται, οἷον *ἡδονή*, *χαρμονή*, καὶ τὰ ὅμοια. Πλὴν τοῦ
φωνή, ἢ *λαλιά*, *Κλεωνή* καὶ *ώνη*, ἢ ἀγορασία.

- 10 *Μυκῆνη*. Τόπος, ἀπὸ Μυκῆνης, τῆς θυγατρὸς Περσέως, ἢ ἀπὸ τοῦ μυκήσασθαι
 ἐκεῖσε τὴν Ἴω βοῦν γενομένην. Τὸ *μυ*, ψιλόν, ὡς ἀπὸ τοῦ *μυκῶμαι*. *Μυκᾶται* γάρ, ἐπὶ
 βοός, ψιλόν. *Μηκᾶται* δέ, ἐπὶ αἰγός, η.

Πεύθω, τὸ ἐρωτῶ, ὁ δεύτερος ἀόριστος *ἔπυθον*, καὶ ἐκ τούτου *πυνθάνω*, ὡσπερ καὶ
 ἀπὸ τοῦ *μύθω*, τὸ μανθάνω, *ἔμαθον μανθάνω*, καὶ ἀπὸ τοῦ *φεύγω*, *ἔφυγον φυγγάνω*,
 15 καὶ ἀπὸ τοῦ *θίγω*, *ἔθιγον θιγγάνω*, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Εὐρυσθεύς, ὁ εὐρὺ καὶ μεγάλως σθένων καὶ δυνάμενος, ὡσπερ καὶ *εὐρυκρείων*,
 ἀπὸ τοῦ *κρέω*, τὸ βασιλεύω.

Τὸ *λατρεύειν*, ἀπὸ τοῦ *λάτρης*, ὅπερ ἐπὶ μὲν ἀρσενικοῦ ἡ γράφεται, ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ

- ι. Ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τὸ τρῶ, τὸ δειλιῶ.
 20 *Ἀνέκαθεν.* Ἀπὸ τοῦ ἐκάς, τὸ μακράν, ἔκαθεν καὶ ἀνέκαθεν, ἤγουν ἀπὸ μακράν· καὶ ἐντεῦθεν δὲ ἢ ἀπὸ πρόθεσις ὡς ἐν τῷ οὐρανόθεν καὶ πατρόθεν νοεῖται.
Περιτυγχάνω καὶ ἐντυγχάνω καὶ συντυγχάνω δοτικῆ, τὸ δὲ τυγχάνω | (105r) καὶ ἐπιτυγχάνω γενικῆ συντάσσεται.
ὑπερθέσθαι, κανόνισον. *τίθημι*, ὁ μέλλων θήσω, ὁ δεύτερος <ἀόριστος> ἔθην, ὁ
 25 μέσος ἐθέμην ἔθου ἔθετο, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον θέσθαι καὶ ὑπερθέσθαι καὶ περιθέσθαι.
Μελαγχολία, ἀπὸ τοῦ μέλαν καὶ τοῦ χολή, τροπῆ τοῦ ν εἰς γ, ὡς καὶ ἐν τῷ συγ-
 χωρῶ. Ἦνίκα γὰρ πλεονάσῃ τοῦτο, εἰς χ ἢ γ, ἢ ξ εἰς γ τρέπεται. Ἦ γὰρ μελαγχολία ἐκ
 πλεονασμοῦ τῆς μελαίνης χολῆς γίνεται.

18-19 cf. Et. Gud. 363, 21-23: λατρεύειν, παρὰ τὸ λατρεύω, τοῦτο παρὰ τὸ λάτρον, ὃ ση-
 μαίνει τὸ ἔμμονον· τοῦτο παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τοῦ (sic) τρῶ τὸ καρτερῶ. 20 Et.
 Gud. Add. 139, 22: Ἀνέκαθεν· ἐκ τοῦ [ἄνω καὶ τοῦ ἐκάς], ὃ σημαίνει τὸ μακράν. 27-28
 cf. Sch. Ar. Plut. rec. 366a, 1-3: μελαγχολᾶς] μαῖνη ... ἀπὸ τῆς μελαίνης χολῆς μαίνεται ὁ
 ἄνθρωπος. πλεονασμὸς γὰρ ταύτης τῶν ἄλλων στοιχείων ἀτονουμένων.

4 Μολῶν L ὁ μολῶν a. corr. 6 Νεμεαῖος a. corr. 7 Κλαωναί a. corr. 11 ἐκέισε s.l.
 al. man. Ἰὼ scripsimus: Ἰνώ L 12 μηκάται e corr. L 20 τὸ μακρὸν L 24 ἀόριστος
 om. L : addidimus 26 χολῆ a. corr.

58. Ἔδεισε δι' ἀνδρείας ὑπερβολὴν Εὐρυσθεὺς Ἡρακλῆν, καὶ μηκέτι συγ-
 χωρῶν εἰσιέναι Μυκήνας, δεικνύειν πρὸ πυλῶν τοὺς ἄθλους ἐκέλευσε. Δεύτερον
 δὴ τὴν Λερναίαν ὕδραν κτείνειν ἀγῶνα προσέταξεν. Ἡ δὲ θηρίον ἦν ἀμαιμάκετον,
 σῶμα μὲν ὑπερμέγεθες, κάρηνον δ' ἔχον ἐννεακέφαλον· πῆ δὲ τῆς Λέρνης ἔλει
 5 τραφέν, προῖδον τῷ πεδίῳ πᾶν ὃ τι προστύχοι διέφθειρεν. Ἐπιβάς οὖν ἄρματος
 Ἡρακλῆς, ἠνίοχον ἔχων Ἴολαον, ἐς τὸ τῆς Λέρνης πεδίον ἀφίκετο, πεπυρωμένοις
 δὲ βάλλων ὕδραν τοῖς βέλεσιν, ἐς συμπλοκὴν κατηνάγκασεν. Ἡ μὲν οὖν θατέρῳ
 τοῖν ποδοῖν ἐμπλακεῖσα ἐνείχετο, ὁ δὲ τῷ ῥοπάλῳ κόπτων τὰς κεφαλὰς, ἦννε
 πλέον οὐδέν· μίᾳς γὰρ δειροτομουμένης, δύο | (105v) ἐφύοντο. Προσεβοήθει δὲ
 10 τερατώδης καρκίνος, καὶ ἦν ὁ ἄθλος δυσκαταγώνιστος. Ἀνθ' ὧν Ἰολάῳ προσχρη-
 σάμενος Ἡρακλῆς βοηθῶ, κτείνει μὲν τὸν καρκίνον, δαλῶ δὲ τὰς ἀνατολὰς τῶν
 κεφαλῶν ἀμαυρῶν, ἔστησε τῆς ἐκφύσεως. Ἀποκόψας δὲ τὴν ἀθάνατον ἐκ πασῶν
 κεφαλῆν, κατορύξας πέτρον ἔθηκεν. Ἀναρρήξας δὲ ταύτη τὸ σῶμα, τοὺς οἰστοὺς
 ἔβαψε, καὶ πρὸς Εὐρυσθέα καλλίνικος ἀναζεύγνυσιν. Οὐ μέντοι τοῖς δώδεκα
 15 τὸν ἀγῶνα τοῦτον Εὐρυσθεὺς ἔταξε· σύμμαχος γὰρ Ἡρακλεῖ τῆνικαῦτα Ἴόλεως.

L f. 105r-v; Vb f. 26v ed. Levré, 127-29 (II) 1 εὐρυσθῆς L 2 προπυλῶν L 3 ἀμαιμάκ-
 χειτον L 5 προστύχη (οἱ supra η scripto) L

Εὐρυσθεὺς, ὁ μέγας βασιλεὺς, ὡσπερ καὶ *εὐρυκρείων*, ὁ μέγας βασιλεὺς· ὁ εὐρὸ
 καὶ μέγα σθένων καὶ δυνάμενος.

Ἠνίοχος, ὁ ἀρματηλάτης, ἀπὸ τοῦ τὰς ἠνίας, καὶ τὰ χαλινὰ, ἔχειν, καὶ κρατεῖν.

- Ἦνία δέ, ὁ χαλινός, ἀπὸ τοῦ ἀνιῶ, τὸ λυῶ.
- 5 Ὀϊστός, τὸ βέλος, ἀπὸ τοῦ οἶω, τὸ κομίζω (ὁ κομιζόμενος καὶ πεμπόμενος μακράν), καὶ γίνεται οἰστός, καὶ κατὰ διάλυσιν οἰστός.
Ἀνδρεία γυνή, δίφθογγον. *Ἀνδρία* δέ, ἡ ἀρετή, ι.
Εἰσιέναι. Κανόνισον. Ἰημι, τὸ πορεύομαι, ὃ καὶ ψιλοῦται (τὸ γὰρ <ἴημι, τὸ> πέμπω, δασύνεται), ὁ παρατατικός ἴην, ἡ μετοχή *εἰς ἰέντος* καὶ τὸ ἀπαρέμφατον *ιέναι*,
 10 καὶ μετὰ τῆς *εἰς* προθέσεως, *εἰσιέναι*.
Μηκύνον, ἀντὶ τοῦ μεγεθύνει, ἀπὸ | (106r) τοῦ *μηκος*, ὡς *δξύνω* καὶ *πλατύνω*, ἡ καὶ ψιλόν. *Μυκῆνη*, χώρα, ψιλόν καὶ η.
Ἀμαιμάκετον. Ἀπὸ τοῦ α στερητικού μορίου καὶ τοῦ *μάσσω*, τὸ μαλάσσω, καὶ κατὰ διπλασιασμόν *μαμάσσω* καὶ *μαιμάσσω*, ὅθεν τὴν διὰ τῆς αι διφθόγγου γραφὴν
 15 ἐκληρώσατο.
Κάρηνον. Ἀπὸ τοῦ *κάρα*, ἡ κεφαλή, τροπῆ τοῦ α εἰς η.
Ἐλει, ἀντὶ τοῦ φονεύει, καὶ *ἔλει*, ἀντὶ τοῦ λαμβάνει, καὶ *ἔλει*, τῷ δάσει, δίφθογγον.
Ἐλη δέ, ἡ θερμασία, η.
Δειροτομουμένης. Ἀπὸ τοῦ *δειρή*, ὁ τράχηλος, καὶ τοῦ *τέμω*. *Δειρή* δέ, ὁ τράχηλος,
 20 ἀπὸ τοῦ *δέρω*, τὸ ἐκδέρω· μέχρι γὰρ τῆς δειρῆς ἐκδέρονται τὰ ζῶα, ἦγουν τοῦ τραχήλου.
Ἦνιον, τὸ χαλινάριον, ἀπὸ τοῦ ἀνιῶ, τὸ λυῶ· ἀνιᾶ γὰρ τὸν ἵππον. Ἀμείβεται δὲ τὸ πνεῦμα· αἱ παραγωγαὶ γὰρ ἀμείβουσι τὰ πνεύματα.
Πέτρος, ἡ μεγάλη πέτρα.

4 Pedias. Sch. Hes. Scut. 644, 4-5: Ἦνία, ὁ χαλινός, ἀπὸ τοῦ ἀνιῶ τὸ λυῶ. 5-6 Pedias. Sch. Hes. Scut. 624, 7-8: Ὀϊστός ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ οἶω τὸ κομίζω κατὰ διάλυσιν.

3-4 Ἦνίοχος ... ἦνίας ... ἦνια L 3 ταχαλινὰ L 6 καταδιάλυσιν L 8 ἴημι, τὸ addidimus: om. L 14 κατὰ in rasura L 14 μμαιμάσσω a. corr. L 20 δέρρω et ἐκδέρρω a. corr. L 22 ἦνιον L

59. Τρίτον ἐπέταξεν ἄεθλον τὴν ἐξ Οἰνόης χώρας ἔμπνουν κομίζειν χρυσόκερων ἔλαφον. Οὗ χάριν μήτε βαλεῖν μήτε μὴν ἀνελεῖν ταύτην βουλόμενος Ἡρακλῆς ὄλον ἐνιαυτὸν συνεδίωκεν. Ἐπεὶ δέ, καμὸν τὸ θηρίον κρησφύγετον ἔγνω τὸ Ἄρτεμίσιον, καταφεύγει μὲν εἰς τὸ ὄρος, ἐκεῖθεν δὲ περαιούμενον, Λάδωνα βάλλει καὶ συλλαμβάνει· τοῖς ὄμοις δὲ θέμενος, διὰ τῆς Ἀρκαδίας | (106v) ἠπέιγετο. Συντυχοῦσα δὲ σὺν Ἀπόλλωνι Ἄρτεμις, ὅτι τὴν ἱεράν αὐτῆς ἔλαφον ἔκτεινε κατεμέμεφετο. Πραῦνει δὲ τὴν ὄργην τῇ θεῷ τὴν ἐξ Εὐρυσθέως ἀνάγκην προφασισάμενος, τοῦ λοιποῦ δὲ Μυκῆναζε τὸ θηρίον ἔμπνουν ἐκόμισε, καὶ δὴ καὶ ἐλαίαν ἐξ Ὑπερβορέων εἰς Ἑλλάνας ἦγαγεν.

L f. 106r-v; Vb f. 39r ed. Levrie, 129 (III) 1 ante Τρίτον rasura L ἔμπνουν a. corr. L 5 βάλλει: aliquid s. l. erasum L 8 τοῦ λοιποῦ: τὸ λοιπὸν a. corr. L 9 Ἑλλάνας a. corr. L

Οἰνόη, τόπος ἀπὸ τοῦ οἴνου παραγόμενος (ἔστι γὰρ εὐάμπελος καὶ πολυόινος). Τὸ νο, μικρόν, ἐκ τοῦ οἴνος τὴν γραφὴν ἐφύλαξεν· ὡσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ φίλος καὶ τοῦ τόπος

ονόματος *φιλότηπος*, διὰ τοῦ ο μικροῦ, οὕτως *οῖνος*, *Οἰνόη*. Καὶ ἄλλως· τὰ διὰ τοῦ *οη* θηλυκὰ τοπικὰ συστέλλονται, οἷον *Βερόη*, λίμνη, *Οἰνόη*, *Φολόη*, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

- 5 Τὰ παρὰ τὸ *γῆρας* καὶ *κρέας* καὶ *κέρας* συγκείμενα ὀνόματα μεγεθύνονται, οἷον *εὐγῆρας*, *καλόγηρας*, *εὐκρεως*, *πολύκρεως*, *αἰπύκρεως*, *ἀπόκρεως*, *πολύκρεως*. Κλί-
νεται δὲ ταῦτα πάντα κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ.

- 10 *Κρησφύγετον*, τὸ καταφύγιον, ἀπὸ τοῦ *κράς*, ἡ κεφαλή, καὶ τοῦ *φύγω*, *κρασφύγε-
τον*, καὶ *κρησφύγετον* κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς η· ἐν ᾧ τίς καταφυγῶν σφίξει τὴν ἑαυτοῦ
κεφαλήν.

<Περαιούμενον>. Ἀπὸ τοῦ *πέρα*, ἡ γῆ κατὰ γλῶσσαν, *περάω* γίνεται ῥῆμα, καὶ
παρενθῆσει τοῦ ι *περαιῶ*, δηλονότι τὸ εἰς τὴν ἐναντίαν γῆν διαβαίνω. Καὶ ἄλλως·
περαιῶ, *κραταιῶ*, *βεβαιῶ*, δίφθογγον. *Στερεῶ* δὲ καὶ *ἔω*, τὸ καταλιμπάνω, ψιλᾶ.

- 15 *Λάδων*, ὄνομα τόπου, καὶ ὡς περιεκτικὸν διὰ τοῦ ω | (107r) μεγάλου γράφεται.
Υπήγετο, ἀντὶ τοῦ ἐφέρετο, ψιλὸν καὶ η. *Ἠπείγετο* δέ, ἀντὶ τοῦ ἐσπούδαζεν, η καὶ
δίφθογγον. Τὸ θέμα *ἐπείγω*.

Ὡσπερ φαμὲν *Ἀθήναζε* καὶ *Θήβαζε*, ἦγουν εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς Θήβας, οὕτω καὶ
Μυκήναζε, ἦγουν εἰς Μυκήνας.

6-7 cf. supra Ep. sched. 45, 27-28

3 *φιλότηπος* e corr. L 8 *φύγω* scripsimus: *φάγω* L 8-9 *κρασφύγετον*: *κραφύγετον* L 9
καταφυγῶν L 11 *περαιούμενον* addidimus 14 τόπου s.l.: ποταμοῦ in textu μεγάλου
ante γράφεται erasum 16 *ἐπείγω*: *ἐπ' εἶγω* L

60. Ἠδίκηει τὴν Φωκίδα κάπρος ὁ Ἐρυμάνθιος. Ἄνθ' ὧν Ἡρακλῆς τέταρτον
ἄθλον ὑφίσταται, καὶ ζῶντα τοσοῦτον χαυλιόδοντα σὺν κομίζειν ἐπιταχθεῖς, οὐ
κατεφρόνει τοῦ ἐπιτάγματος. Φολόην οὖν διῶν Φόλω τῷ κενταύρῳ ξενίζεται.
Φόλος μὲν οὖν ὄπτα κρέα παρείχε φιλοφρονούμενος, ὁ δὲ τοῖς ὤμοις μᾶλλον
5 ἐκέχητο. Οἶνον δὲ ἀπαιτήσαντος, Φόλος μὲν τὸν κοινὸν πίθον Κενταύρων
ἀνοίγειν δεδιέναι διῶσχυρίζετο, θαρρεῖν δὲ Ἡρακλῆς ἔφησε, καὶ πείθει καὶ πέπω-
κεν. Αἰσθόμενοι δὲ διὰ τῆς ὁσμῆς Κένταυροι, παρήσαν ἐλάτας ἀνατεινόμενοι.
Κατακράτος δὲ τρεψάμενος αὐτοὺς Ἡρακλῆς, τοὺς δὲ καὶ διολέσας τοῖς βέλε-
σιν, ἐπὶ τὴν τοῦ κάπρου θήραν ἐγένετο. Διώξας δὲ τοῦτον ἕκ τινος λόχμης μετὰ
10 *κραυγῆς*, | (107v) *χιόνι* παρειμένον ἐμβροχίσας, εἰς Μυκήνας ἔμπνουν ἐκόμισεν.

L f. 107r-v; Vb f. 39v ed. Levré, 131 (IV) 2 σὺν: σὺ (post σὺ rasura) L 3 διῶν: διδεύν
(?) ut vid. L 5 ἐκέχηστο L

Ἐρυμάνθος, ὄρος ὑψηλὸν καὶ δυσάλωτον· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ *ἔρυγμα*, τὸ φύλαγμα,
τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ *ἐρύω*, τὸ φυλάσσω, διὸ καὶ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται.

Σὺς, *δρῦς*, *μῦς*, ψιλᾶ καὶ μακρὰ καὶ περισπᾶται, καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνεται.

Πίθος, τὸ τοῦ οἴνου ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὸ πινόμενον τίθεται.

- 5 *Χιών*, ἀπὸ τοῦ *χέω* κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς ι, ἡ χεομένη ἄνωθεν ἢ ἡ διαχέουσα τὴν
ὄρατικὴν δύναμιν· κλίνεται δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ, ὡς ῥηματικόν.

Οἰστόν, τὸ ὑπομονητόν, καὶ *δύσσιστον*, τὸ δυσκόλως φερόμενον, καὶ ἀνύποιστον,

δίφθογγον καὶ ι. Ἡστόν, τὸ εὐφραντόν, η. Ἰστὸν δέ, τὸ κατάρτιον, ι.
Πόθος, ἐπὶ ἀπόντων. Ἀγάπη, ἐπὶ τῶν παρόντων.

3 Hdn. I, 403, 12-13: Τὰ εἰς υς μονοσύλλαβα περισπῶνται, μῦς, δρυς ... σὺς καὶ ὕς. 9
Et. Gud. Add. 534, 19-20: Ἐρωσ καὶ πόθος διαφέρει· ἔρωσ μὲν γὰρ τῶν παρόντων, πόθος
δὲ τῶν ἀπόντων; Greg. Corinth. Sch. Herm. 1134, 6-7: ἔρωσ μὲν γὰρ ἐστὶ τῶν παρόντων,
πόθος δὲ τῶν ἀπόντων.

7 οἴστον L

61. Ἔως Ἡρακλῆς τοῖς φθάσασιν ἦν ἀγῶσιν ἀνευδε[ή]ς, καινοτέρους Εὐρυ-
σθεὺς προσεξεύρισκεν, ὃ δ' ἐλειτούργει τοῖς ἐπιτάγμασιν, καὶ Διὸς γεγωνός,
ἐπιστοῦτο τοῖς ἔργοις τὴν γένεσιν. Τὴν Αὐγείου δὴ τῶν θρεμμάτων ὄνθον μετὰ
5 τὸς διηνησμένους ἄθλους ἡμέρα μιᾶ καθαίρειν προστάττεται. Βασιλεὺς Ἥλιδος
ὁ Αὐγείας, παῖς Ἥλιου τὸ μυθευόμενον, τὸ δὲ ἱστορούμενον Φόρβαντος. Συχνὰ
τούτῳ βοσκήματα, χώρῳ δ' ἐνὶ μακροῖς ἔτεσιν σηκαζόμενα, κόπρον ἀμύθητον
ἐπεσώρυσαν. Αὐγεία τοίνυν προσιῶν Ἡρακλῆς, μὴ δηλώσας τὴν Εὐρυσθέως
ἐπιταγὴν εἰ | (108r) παράσχοι τὴν δεκάτην τούτῳ τῶν βοσκημάτων, ἡμέρα μιᾶ
τῆς κόπρου τὸν φορυτὸν ἐκφορήσειν ὑπέσχετο. Κατανεύει μὴ πιστεύων Αὐγεί-
10 ας, Φυλλέα δὲ τὸν Αὐγείου μαρτυράμενος Ἡρακλῆς, διαιρεῖ τῆς αὐλῆς τὸ θε-
μέλιον, καὶ παροχετεύσας τὸν Ἀλφειὸν ἅμα τῷ Πηγεῖῳ σύνεγγυς ρέοντα, τὴν
ὄνθον ἐκάθηρεν, ἔκρουεν δὲ ἄλλης ἐξόδου κατεργασάμενος. Ὡς δὲ μάθοι κατ'
ἐπιταγὴν Εὐρυσθέως διηγύσθαι τὸν ἄεθλον, ὁ Αὐγείας τὸν μισθὸν τὸ οὐ παρεῖχε
καὶ ὑπεσχησθαι ἐξήρνητο, ἔτι τὲ καὶ κρίνεσθαι περὶ τούτου ἔτοιμος ἦν. Ὡς δὲ κα-
15 θεζομένων τῶν δικαστῶν ὡς ὑπεσχημένου τοῦ πατρὸς κατεμαρτύρησεν ὁ Φυλ-
λεὺς, ὀργισθεὶς ὁ Αὐγείας πρὶν ἐνεχθῆναι τὴν ψῆφον τὸν θ' Ἡρακλέα καὶ αὐτὸν
Φυλλέα βαδίζειν ἐκέλευσεν ἐκ τῆς Ἥλιδος. Φυλλεὺς μὲν οὖν εἰς Δουλίχιον ἦει,
πρὸς Ὠλενον δ' Ἡρακλῆς προσδεξάμενος ἵκετο, καὶ Μνησιμάχην τὴν Ὠλένου
ῥυσάμενος Εὐρυτίωνος, ἦκεν εἰς Εὐρυσθέα. Παρόσον δὲ μισθὸν ἀπῆτει τῆς ἐκφο-
20 ρήσεως, | (108v) οὐδὲ τὸν ἀγῶνα τοῦτον Εὐρυσθεὺς τοῖς δώδεκα προσεδέξατο.

L ff. 107v-108v; Vb f. 39v ed. Levrie, 133-35 (V) 10 Φυλέα L 18 ὠλύνου L

Λειτουργῶ, τὸ ὑπουργῶ. Καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ εἰλέω εἰλῶ, τὸ συστρέφω, καὶ τοῦ
ἔργον, εἰλητουργῶ, καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ μεταθέσει τῆς διφθογγου, λειτουργῶ,
τὸ περὶ τὴν ἐργασίαν ἀναστρέφομαι.

- Ἥλις, πόλις. Ἀπὸ τοῦ ἀλίζω, τὸ συναθροίζω, εἰς ἣν διάφοροι ποταμοὶ ἀθροίζον-
5 ται, ἢ διὰ τὸ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἐκεῖσε γίνεσθαι καὶ πλείστους ἀνθρώπους
ἀλίζεσθαι, Ἄλις καὶ Ἥλις.

Σηκός, ἡ μάνδρα. Ἀπὸ τῆς εἰς προθέσεως καὶ τοῦ ἄκος, ἡ θεραπεία, ἀποβολῆ τῆς
εἰ διφθογγου, καὶ τροπῆ τοῦ α εἰς η· ἢ γὰρ μάνδρα ἄκος χειμῶνων.

Ἀμύθητον. Ἀπὸ τοῦ α στερητικῶ μορίου καὶ τοῦ μυθέω, τὸ λέγω, τὸ μὴ δυνά-

- 10 μενον διὰ πλήθος λέγεσθαι· μῦθος δέ, ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ μύω καὶ μυῶ, τὸ διδάσκω.
Φορητός, ὁ ὑπομονητικός, μικρὸν καὶ η. *Φορυτός* δέ, τὸ πλήθος, μικρὸν καὶ ψιλόν,
καὶ γίνεταί ἀπὸ τοῦ φορύσσω, τὸ μολύνω.
Μαρτυράμενος. Κανόνισον. Ἔστι ῥῆμα πρωτότυπον *μαρτυράω μαρτυρῶ*, καὶ ἐκ
τούτου ῥῆμα εἰς μι συζυγίας δευτέρας *μαρτύρημι*, ὡσπερ ἀπὸ τοῦ *φιλάω φιλῶ, φίλημι*,
15 ὡς καὶ Λυκόφρων· «φίλαντο Βηφύρου γάνος» [*Alex.* 274]· τὸ παθητικὸν *μαρτύραμαι*,
ἢ μετοχὴ ὁ *μαρτυράμενος*. Ἡ καὶ οὕτω *μαρτυρέω μαρτυρῶ*, ὁ μέλλον *μαρτυρήσω*, ὁ
ἀόριστος *ἐμαρτύρησα*, καὶ κατὰ συγκοπήν τοῦ σ, *ἐμάρτυρα*, ὁ μέσος *ἐμαρτυράμην*, ἢ
μετοχὴ ὁ *μαρτυράμενος*. Καὶ τὸ *διαμάρτυραι* οὕτω κανονίζεται.
Πηνεῖός. Ποταμός, ὁ λεγόμενος Σαλαβρία· ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐπάνω καὶ
20 τοῦ εἴω, τὸ πορευομαί· ἐπάνω γὰρ τῶν Θετταλικῶν τεμπῶν σχίζων τὸ ὄρος διέρχεται.
Κατὰ γοῦν ἀποβολὴν τοῦ ε καὶ συγκοπῆ τοῦ ω μεγάλου καὶ τροπῆ τοῦ α εἰς η, *Πηνεῖός*.
Ἔτοιμος, ὁ πρόχειρος, ἀπὸ τοῦ θέειν εἰς τὴν οἶμην, καὶ εἰς τὴν ὁδόν, *θεόμιος* καὶ
κατὰ μετάθεσιν *ἔθμιος*, καὶ τροπῆ τοῦ θ εἰς τ, *ἔτοιμος*, διὸ καὶ εἰς ἀνά|(109)μνησιν
τοῦ δασέος θ δασεῖαν τίθεμεν, ὡσπερ καὶ εἰς τὸ *ἐταῖρος*.
25 *Ψήφος*, ἢ μικρὰ λίθος, ἀπὸ τοῦ ψῶ *ψήσω*, τὸ λεπτύνω.
Τὰ εἰς *ων* ἄρσενικὰ καθαρὰ δίχρονω παραληγόμενα, εἰ μὲν βραχὺ αὐτὸ ἔχουσι,
διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνεται, *Ἄμφιτρώωνος*, *Ἠπίωνος*, *Εὐρυτίωνος*, εἰ δὲ μακρόν, διὰ
τοῦ ο μικροῦ, οἶον *Μαχάωνος*.

11 Zonar. 1820, 5-6: Φορητόν. ὑπομονητικόν. φορυτός δέ, τὸ πλήθος, ψιλόν. 19-20 Sch. Arist. Pan. 213,36-214,2: τὸν μέχρι Πηνεῖου τόπον] Πηνεῖός, ποταμός Θετταλίας, ὃς διὰ τῶν Θετταλικῶν τεμπῶν ῥέει, καὶ καλεῖται Σαλαβρία. 26-28 Hdn. II, 723, 15-22: τὰ εἰς *ων* καθαρὰ βαρύτερα ἔχοντα δίχρονον ἐν τῇ παραληγούσῃ, εἰ μὲν ἐκτείνει τὸ δίχρονον, τρέπει τὸ ω εἰς ο ἐν τῇ γενικῇ οἶον *Μαχάων Μαχάωνος*, Ἴκετάων Ἴκετάωνος, Ἀρετάων Ἀρετάωνος, Ἀμφίων Ἀμφίονος, Ὑπερίων Ὑπερίονος (σημαίνει δὲ τὸν ὑπὲρ ἡμᾶς ἀνατέλλοντα), Ἐχίων Ἐχίονος, Δολίων Δολίονος, ὀπάων ὀπάωνος (ὁ ἀκόλουθος), κίων κίωνος, πίων πίωνος (ὁ λιπαρός), πρίων πρίονος. Εἰ δὲ συστέλλει τὸ δίχρονον, φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἶον Ἠετίων Ἠετίωνος, Ἀμφιτρώων Ἀμφιτρώωνος, Εὐρυτίων Εὐρυτίωνος.

9 μυθέσω L 15 γάνος: γάμος L 22 οἶμην: οἶμνον L

62. <Τ>ὰς Στυμφαλίδας σοβεῖν ὄρνιθας Ἡρακλῆν ἕκτος ἀγὼν ἔκειτο. Λίμνη
παρὰ τοῖς Ἀρκάσιν ἢ Στυμφαλίς, ὕλη δὲ μυρία συνηρηφῆς, κρησφύγετον ὄρνισιν
ἦν. Οὐδεμιᾶς οὖν μηχανῆς τῇ θήρᾳ τούτων εὐρημένης παρ' οὐδενός, Ἡρακλῆς
διώκειν τὰς ὄρνιθας ἠναγκάζετο. Συναίρεται τούτῳ τῆς θήρας Παλλάς, ἠφαιστό-
5 τευκτα δὲ παρασχοῦσα χάλκεα κρόταλα, λύει τὴν ἀμηχανίαν αὐτῷ. Κροτῶν γὰρ
τοὺς κώδωνας Ἡρακλῆς, ἐπὶ τινος ὄρους τῇ λίμνῃ παρακειμένου, φόβον ἐποίει
ταῖς ὄρνισι, καὶ τὸν δοῦπον οὐχ' ὑπομένουσαι, μετὰ δέους ἀφίπταντο, καὶ τῆδε
βέλεσι τῶν ὄρνιθων περιεγένετο.

ed. Levrie, 135-37 (VI) 3 παρουδενός L 7 ταῖς: τοῖς L καὶ pr.: an aī scribendum?

Στυμφαλίς. Λίμνη παρά τὴν Ἀρκαδίαν, ὑπόστυφον ἔχουσα τὸ ὕδωρ, καὶ διατοῦτο Στυμφαλὶς καλουμένη, κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ μ. *Στύφον* δὲ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ *τύπτω τύψω τέτυφα* (τὸ γὰρ στύφον ὡσπερ τύπτει τὴν γλῶτταν), καὶ γίνεται *τύφον*, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ *στύφον*, ὡσπερ *μικρὸν σμικρόν, τέγος στέγος*.

- 5 *Σοβῶ, πολῶ, | (109v) ποτῶ, στροβῶ,* μικρά. *Νωμῶ* δὲ καὶ *τρωπῶ* καὶ *στρωφῶ,* μεγάλα.

Κρόταλον, τὸ κύμβαλον, ἀπὸ τοῦ *κρούω* κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υ.

Κάδωνος καὶ *πάγωνος* καὶ *ρώθωνος* καὶ *κῶθωνος,* μεγάλα. *Κόθορονος* δέ, τὸ ἀμφοτεροδέξιον ὑπόδημα, μικρόν.

- 10 *Ἀφίπταντο.* Κανόνισον. Ἔστι ῥῆμα πρωτότυπον *πετάω πετῶ,* καὶ κατὰ συγκοπὴν *πτῶ πτῶ,* καὶ ῥῆμα εἰς μι *ἴπτῃμι,* ὡς *ἴσῃμι,* τὸ παθητικὸν *ἴπταμαι,* καὶ ὁ παρατατικὸς *ἴπτάμην,* τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν *ἴπταντο* καὶ *ἀφίπταντο.* Γίνωσκε δὲ ὅτι ὅτε συντίθεται προθέσεως μετὰ ῥήματος, εἰ μὲν τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ μόνον τὸ ῥῆμα καὶ μετὰ τῆς προθέσεως, ἐντὸς γίνεται ἢ αὐξησις, οἷον *ἴπταντο ἀφίπταντο* (καὶ γὰρ τὰ ἀμφοτέρα τὸ *ἐπέτων* σημαίνει)· εἰ δὲ ἄλλο μὲν σημαίνει τὸ ῥῆμα, ἄλλο δὲ μετὰ τῆς προθέσεως, καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ἢ αὐξησις γίνεται, οἷον *παροινῶ,* τὸ ὑβρίζω, ὁ ἀόριστος *ἐπαρώνησα* (τὸ μὲν γὰρ *οἰνῶ* χωρὶς τῆς προθέσεως τὸ μεθύσκω σημαίνει, τὸ δὲ *παροινῶ* μετὰ τῆς προθέσεως τὸ ὑβρίζω)· ὅτε δὲ τὸ μὲν ῥῆμα μόνον ἄχρηστον ἔχει τὴν σημασίαν, μετὰ δὲ τῆς προθέσεως ἐν χρήσει ἐστί, τότε ἐκτὸς γίνεται ἢ αὐξησις,

- 20 οἷον *ἀπειλῶ ἠπειλήσα*· τὸ γὰρ *εἰλῶ* χωρὶς τῆς προθέσεως οὐδὲν σημαίνει. *Τῆδε,* ἀντὶ τοῦ ταύτη, καὶ *τῆδε,* ἀντὶ τοῦ τοιουτοτρόπως, η. Καὶ ἔστι τὸ μὲν *τῆδε,* καὶ ταύτη, ἀντωνυμία, τὸ δὲ σημαῖνον τὸ τοιουτοτρόπως, ἐπίρρημα. *Τί δέ,* δύο μέρη τοῦ λόγου· *τί,* ὄνομα οὐδέτερον, *δέ,* σύνδεσμος, ι.

3 τύψω: στύψω L 12 ἴπτάμην: ἴπτόμην L 21 τοιουτρόπως L

63. Μίνως ὁ Κρῆς, ὁ Διὸς ἔκγονος, ὁ Ῥαδαμάνθους ὄμαιμος, τὸ φανὲν ἐν θαλάσῃ Ποσειδῶνι θύειν ὑπέσχετο. Καὶ δὴ καὶ ἀνῆκε Κυανοχαίτης θέαμα κάλλους ταῦρον αἰπύκερων, ἀλλὰ τοῦ κάλλους ὁ Μίνως κατελείψας, τὸν ταῦρον τοῦτον μὲν ἀφῆκεν εἰς τὰ βουκόλια, θύει δὲ ταῦρον ἀνθέτερον. | (110r) Ἐφ' οἷς
- 5 ὀργισθεὶς ὁ Ποσειδῶν τὸν ταῦρον ἠγρίωσε, καὶ παντὶ τῷ τὸ ζῶον ἀπρόσιτον ἦν. Πέμπεται τοίνυν Ἡρακλῆς ἐπὶ τὴν τούτου κατάσχεσιν, Μίνως δὲ λαμβάνειν ἠξίου τὸν διαγωνισόμενον. Τοιγάρτοι καὶ διαγωνισάμενος καὶ νικήσας, εἶλε τὸν ταῦρον καὶ πρὸς τὸν πέμψαντα διεκόμισεν. Ὁ δ' ἄνετον εἶασε, καὶ πλανηθεὶς διαβάς τὸν Ἴσθμόν, εἰς Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς ἵκετο, τὰ γειτονεύοντα λυμαινόμενος.

ed. Levrie, 137-39 (VII) 1 Ῥαδαμάνθιος L

Μίνως. Ὄνομα κύριον, ὁ υἱὸς τοῦ Διός, κατὰ τὸν μῦθον κριτῆς τοῖς ἐν Ἄδου, καὶ κλίνεται ὡς *ἦρος ἥρωος*· ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ *μινυόν,* τὸ μικρόν· οἱ γὰρ ἐν Ἄδου καταγόμενοι σμικρύνονται καὶ ἀφανίζονται. *Μινυόν* δέ, τὸ μικρόν, ἀπὸ τοῦ *μείων,* τὸ ἔλαττον, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε.

- 5 *Κρῆς,* ὁ Κρητικὸς, *σῆς,* ὁ σκῶληξ, *θῆς,* ὁ μισθαρνός, καὶ πάντα τὰ εἰς *ης* μονοσύλλαβα διὰ τοῦ *τος* κλίνεται, ὅθεν καὶ διὰ τοῦ *η* γράφεται.

Ἔκγονος, ὁ υἱός. Ἐγγονος δέ, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός.

7 Zonar. 596, 15: Ἐγγονος. ὁ υἱός. ἔκγονος δὲ ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός; Et. Gud. 441, 4–5 de Stefani: ἔκγονος μὲν γὰρ ἔστιν υἱός, ἔγγονος δὲ υἱὸς υἱοῦ.

64. <Α>ρχαιότερος τοῦ Τυδείδου Διομήδης ἦρχε Θρακῶν. Τούτῳ δὲ καὶ τὸ ὑπεῖκον μὲν θηρίων ἀτιθασσότερον (Βίστονες γὰρ ὁ ὑπὸ χεῖρα λαός, Θρακῶν ἔθνος αἰμοχαρὲς καὶ ἀμείλικτον), ἵπποι δ' ἦσαν ζυγὸν μὲν καθάπαξ ἀπρηνημέναι, τοὺς οὐκ ἐθάδας δὲ δι' ὠμότητα φθείρουσαι. Ταύτας κομιζέσθαι πρὸς Μυκῆνας
5 | (110v) ἀνάγκη βαρεῖα τὸν Ἡρακλέα κατήπειγε. Πλεύσας εἰς Θράκην οὐκοῦν, τοὺς μὲν ἐπὶ ταῖς φάτναις τῶν ἵππων βιάζεται, κατάγει δὲ τὰς ἵππους εἰς θάλασσαν. Ἐναντιουμένων δὲ τῶν Θρακῶν, ταύτας μὲν Αὐδήρῳ τῷ ἐρωμένῳ φυλάττειν πιστεύει, πρὸς δὲ τοὺς Βίστονες διαγωνισάμενος, Διομήδη μὲν ἀποκτείνει, τοὺς δὲ λοιποὺς φεύγειν ἠνάγκασεν. Αὐδήρῳ δὲ διασπασθέντι ταῖς ἵπποις περὶ
10 τὸν τάφον κτίσας τὴν Αὐδήραν, ὃ ἀπῆτητο κεκόμικεν Εὐρυσθεῖ. Μεθέντος δὲ ταύτας τοῦ Εὐρυσθέως, εἰς Ὀλυμπον ἀπελθοῦσαι, πρὸς τῶν θηρίων ἀπώλοντο.

ed. Levrie, 139-41 (VIII) 2 ὑπήκον L 6 τὰς: τοὺς L

Τυδεύς. Ὄνομα κύριον. Ἦν δὲ μικρὸς τὴν ἡλικίαν, διὸ καὶ Τυδεὺς ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τοῦ τυτθόν, τὸ μικρόν. Τυτθὸν δέ, τὸ μικρόν, ἀπὸ τοῦ θῶ, τὸ θηλάζω, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν καὶ τροπὴν τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον.

5 Τιθασσὸν λέγεται τὸ ἡμέρον, ἀπὸ τοῦ θάσσω, τὸ κάθημαι· τὸ συγκαθήμενον καὶ συνδιάγον ἡμῖν· καὶ γίνεται θασσόν, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν τιθασσὸν καὶ ἀτίθασσον.

Βίστονες. Ἔθνος Θρακικόν, μάχιμον καὶ δεινόν· οὕτω καλοῦνται ἀπὸ τοῦ βίον ἔχειν στονόεντα διὰ τοὺς συνεχεῖς πολέμους.

10 Ἀμείλικτον, τὸ πικρόν. Καὶ <γίνεται> ἀμειλικτον, ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ μειλίσσω, τὸ καταπραῦνω. Τὸ δὲ μειλίσσω, ἀπὸ τοῦ μέλι μελίσσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, μειλίσσω· οἱ γὰρ πραῦνόμενοι δίκην μέλιτος γλυκαίνονται.

15 Τὰ εἰς ηρ εἶτε ὀξύτονα, εἶτε προπαροξύτονα, εἶτε πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον, διὰ τοῦ η γράφεται· ὀξύτονα μὲν, οἷον πονηρός, ὀκνηρός (πλὴν τοῦ ἱρός, ὁ ἱερός)· πρὸ μιᾶς ἔχοντα, οἷον κλῆρος, τὸ λάχος, πονήρος, ὁ νοσῶν (πλὴν τοῦ ἱρος, ὁ πτωχός, καὶ στεῖρος, ὁ ἐστερημένος, διὰ διφθογγου)· τὰ δὲ προπαροξύτονα, οἷον πόνηρος, ὁ γεωργός, | (111r) Αὐδηρος, κύριον (πλὴν τῶν παρὰ τὸ χεῖρ καὶ δειρή, ὁ τράχηλος, γινομένων, οἷον Ἐκατόγχειρος, ποικιλόδειρος, καὶ τὰ ὅμοια).

Αἰρόμενος, ὁ βασταζόμενος, δίφθογγον καὶ μικρόν. Ἐρώμενος, ὁ φιλούμενος, ψιλὸν καὶ μέγα· τὸ θέμα ἐράω ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ.

1-2 Eust. II, I, 418, 12: καθὰ καὶ ὁ Τυδεὺς ἀπὸ τοῦ τυτθόν. 10-11 cf. Et. Gud. 384, 10-11: Μειλίχιος, παρὰ τὸ μέλι μελίχιος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι μειλίχιος. 12-13 Hdn. Ep. 170, 11-12: Τὰ εἰς ηρ ἀρσενικά καὶ θηλυκά, εἶτε ὀξύτονα εἶτε παροξύτονα, διὰ τοῦ η γράφονται.

9 γίνεται addidimus 16 τῶν scripsimus: τὸ L

65. Ὁ τῆς Ἰπολύτης ζωστήρ (δῶρον δ' ἦν Ἄρεος ὁ ζωστήρ τοῦ πρωτεύειν τεκμήριον) Ἀδμήτη τῇ Εὐρυσθέος δριμὺν ἐνέθηκεν ἔρωτα. Τῶν Ἀμαζόνων Ἰπολύτη βασιλεία. Περὶ που τὸν Θερμῶδοντα ποταμὸν ἔθνος αἱ Ἀμαζόνες, Ἄρει μὲν κάτοχον, ἀνδρῶν δὲ καίπερ οὔσαι γυναῖκες διαφερόντως εἰς μάχην
 5 ἐπικρατέστερον· διὰ δὲ τὴν εἰς ὄπλα ῥοπήν τὸν δεξιὸν μαζὸν ἀποθλίβουσαι τὴν κλῆσιν ἐκ τοῦ συμβεβηκότος ἐσχήκασιν. Ἐπὶ τοίνυν τὴν Ἰπολύτην καὶ τὸν μάχιμον Ἀμαζόνων στρατὸν διὰ τὸν Ἀδμήτης ὑπὲρ ζωστήρος ἔρον σφοδρὸν Ἡρακλῆς ἀποστέλλεται. Παραγενομένης δὲ πρὸς αὐτὸν Ἰπολύτης, καὶ πυθομένης οὐ χάριν ἦκοι, καὶ δώσειν ὑποσχομένης, Ἦρα τῶν Ἀμαζόνων εἰκασθεῖσα μιᾶ, τὰς
 10 Ἀμαζόνας καθ' Ἡρακλέους παρῶξυνε. Καὶ περιστᾶσαι μεθ' ὄπλων τὸν ἥρωα, πρὸς μάχην ἠρέθιζον ἑαυτάς. Μνησθεὶς οὖν Ἡρακλῆς τῆς ἐνούσης αὐτῷ ῥώμης, κτείνει μὲν Ἰπολύτην καὶ τὸν ζωστήρα λαμβάνει, | (111v) πρὸς δὲ τὸν Ἀμαζόνων στρατὸν διαγωνισάμενος, φυγεῖν παρεσκεύασε, πάρεργα τοῦ ἀγῶνος τὴν θ' Ἡσιόνην τοῦ κήτους ἐρρύσατο, καὶ τοὺς Πρωτέως ἀπέκτεινε.

ed. Levrie, 141-43 (IX) 3 βασιλεία L 8 παραγενομένος L 12 τῶν (eraso ω) L 13 στρατῶν (eraso ω) L

Ζωστήρ. Ἀπὸ τοῦ ζῶω· τὸ δὲ οὐ μόνον τὸ ζῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ ζωννύω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ζώννυμι.

Ἄρης. Πολλαχῶς κλίνεται. Ἄρης Ἄρου, ὡς Χρύσης Χρύσου· Ἄρης Ἄρητος, ὡς Λάχης Λάχητος, ἀφ' οὗ καὶ Ἀρητιάδης, ὁ υἱὸς τοῦ Ἄρεος· <καὶ Ἄρης Ἄρεος>, ὡς
 5 Δημοσθένης Δημοσθένης. Τὸ δὲ Ἄρηος, ἀπὸ τοῦ Ἄρεως Ἄρεως, καὶ Ἄρηος ἰωνικῶς, ὡς Πηλέως καὶ Πηλῆος, ὡς καὶ τὸ «πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος» [Batrach. 4]. Πῶς δὲ καὶ Ἄρητος καὶ Ἄρου καὶ Ἄρεως, ἐν καιρῷ μοι εἰρήσεται.

Τὸ δὲ δριμὺν ἀπὸ τοῦ δεδρύμυμαι, ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, ὅπερ ἀπὸ τοῦ
 θρύπτω, τὸ ξέω, κανονίζεται, τροπῇ τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον.
 10 Ἀμαζόν. Ἀπὸ τοῦ α, τοῦ δηλοῦντος τὸ ἔν, καὶ τοῦ μαζός· ἔθνος γάρ εἰσιν αἱ Ἀμαζόνες.

Μάχιμον, τὸ πολεμικόν· διὰ γὰρ τὴν εἰς ὄπλα ῥοπήν τὴν κλῆσιν ἐκ τοῦ συμβεβηκότος ἐσχήκασιν.

Πυθομένης. Ἀπὸ τοῦ ἐπυθόμην, μέσου ἀορίστου πρώτου, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ πεύθω, τὸ ἔρωτᾷ καὶ μανθάνω, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πεύσις, ὁ δεῦτερος ἀόριστος ἐπυθον, ὁ μέσος ἐπυθόμην, ἡ μετοχὴ ὁ πυθόμενος, τὸ θηλυκὸν ἢ πυθομένη. Πιθομένης δέ, τῆς καταπεισθείσης, ι.

Τὸ Ἡσιόνη ὡς κύριον διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· ὑπεξαιρουμένης γὰρ τῆς Βελώνης, ἅπαντα μικρογραφοῦνται τὰ κύρια, ὡς <τῶν> μὴ τοιοῦτων ἀπάντων μεγαλογραφομένων, πλὴν τοῦ βελόνη, ἢ ῥαφίς, ἀμπεχόνη, τὸ ἱμάτιον, περόνη, ἢ σούβλα,
 20 σφενδόνη, τὸ λιθοβόλον ὄργανον, ἀκόνη, καὶ εὐφρόνη, ἢ νύξ.

Βασιλεία, βασιλὶς καὶ *βασιλίσα* ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας λαμβάνονται.

Κῆτος, τὸ πλάτος, ψιλόν. *Κῆτος* δέ, ὁ ἰχθύς, η, ἀπὸ τοῦ κύτους γενόμενον, τοῦ υ εἰς η τραπέντος, ὡς καὶ | (112r) τὸ ἀνάπαλιν, *σταφυλὴ* ἀπὸ τοῦ *στάζειν* πηλόν.

25 *Ἀπέκτεινε.* Τὸ θέμα *κτείνω*, τὸ φονεύω.

3-7 cf. Hdn. II, 638, 26-28: Τὸ δὲ Ἄρης καὶ ὡς ἱαμβικὸν μὴ ἔχον ἐπ' εὐθείας τὸ τ Ἄρητος ἐκλίθη, καὶ ὡς σπονδειακὸν Ἄρου, καὶ «Ἄρεος ἀνδροφόνοιο» παρ' Ὀμήρῳ καὶ Ἄρεως ἀπὸ Ἄρεως, εὐρέθη δὲ παρ' Ἀλκαίῳ; ib. II, 639, 21-24: Ἡρωδιανὸς φησιν ὅτι πλείοσι κλίσειν ὁ Ἄρης κέχηται. Καὶ γὰρ καὶ ὡς ἱαμβικὸν μὴ ἔχον ἐπ' εὐθείας τὸ τ περιττοσύλλαβον ἔχει τὴν γενικὴν Ἄρης Ἄρητος, ὅθεν Ἀρητιάδης παρ' Ἡσιόδῳ πατρωνυμικὸν καὶ Ἀρητίων ὑποκοριστικόν. 10-11 Et. Gud. Add. 104,20-21: Ἀμαζῶν ὄνομα ἔθνους· παρὰ τὸ ἕνα μαζὸν ἔχειν· τὸ γὰρ α ἐνταῦθα τὸ ἐν δηλοῖ. 18-21 Hdn. I, 335, 1-8: Τὰ διὰ τοῦ ονη ὑπερδισύλλαβα βαρύνονται καὶ ὀξύνονται. βαρύνονται μὲν τὰ παρώνυμα κύρια, Ἀντιγόνη, Ἡριγόνη θυγάτηρ Ἰκαρίου ... ἔτι καὶ ταῦτα, σφενδόνη, ὀθόνη, ἀκόνη ... βελόνη, περόνη, εὐφρόνη καὶ Εὐφρόνη, ἀμπεχόνη.

19 τῶν om. L 19-20 μεγαλογραφομένων L 23 γενομένη L

66. <Τ>έρας ἦν ἐν Γαδείροις ὁ Γηρυόνης, Καλλιρρόης μὲν τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Χρυσάορος παῖς, σώμα δὲ συνηγμένον εἰς ἓν συμφυρὲς ἔχον τρικέφαλον. Τούτῳ φοινικαῖ βόες ἐτύγχανον, βοσκομένοι κατὰ τὴν Ἐρίθειαν, ἣ νῦν ὀνομάζεται Γάδαιρα. Τῶν δὲ βουκόλος μὲν Εὐρυτίων, Ὀρθος δὲ φύλαξ κύων ἐξ Ἐχίδνης δικέφαλος. Πειμφθείς οὖν Ἡρακλῆς ἐπιζήτησιν τῶν βοῶν, ἐπειδὰν πρὸς τὰ γῆς ἀφίκετο 5 τέρματα, στήλας ἰστᾶ τῆς ὁδοιπορίας τεκμήρια. Μεσημβρίας δὲ οὔσης ἠλίῳ θερόμενος, βέλος ἀφήσιν κατὰ τοῦ θεοῦ, καὶ ὅς θαυμάσας τὴν ἀνδρίαν τοῦ ἥρωος δέπας ἔδωκε χρύσειον. Ὡ διαπεραιωθεὶς τὸν ὠκεανόν, καταλαμβάνει τὰς βοῦς εἰς Ἐρίθειαν. Ὁ δὲ κύων Ὀρθος αἰσθόμενος, ἐπ' αὐτὸν ὤρμησεν, ἀλλὰ κτείνει 10 τὸν κύνα σὺν Εὐρυτίωνι. Μανθάνει δὲ Γηρυόνης τὸ γεγονός, καὶ μάχην Ἡρακλεῖ συστησάμενος ἠττᾶται καὶ κτείνεται. Καὶ δὴ τὰς βόας εἰς τὸ δέπας ἐνθέμενος Ἡρακλῆς καὶ διαπλεύσας εἰς Ταρτησόν, Ἠλίῳ πάλιν τὸ δῶρον ἀπέδωκε, πολλοῖς δὲ μεταξὺ προσμογήσας δεινοῖς, Εὐρυσθεὶ τὰς βόας ἐκόμισεν.

ed. Levrie, 143-45 (X) 3 ἐρίθειαν (sic pro Ἐρύθειαν) L 5 ἐπιζήτησιν (sic pro ἐπὶ ζήτησιν) L 9 ἐρίθειαν (sic) L

Γηρυόνης. Ὄνομα κύριον ἀπὸ τοῦ *γαρύω*, τὸ φωνῶ, ἀφ' οὗ καὶ *κῆρυξ*: ἐκλαμβάνεται γὰρ οὗτος ἀλληγορικῶς ὁ Γηρυόνης εἰς τὸν χεῖμῶνα, ὅτι βοαὶ καὶ ἄνεμοι εἰσὶ.

Καλλιρρόη. Τὸ *λλι*, ι. Τὰ ἀπὸ ὀνομάτων | (112v) συντιθέμενα διὰ τοῦ ι γράφεται ἐνίοτε, οἷον *Καλλικλῆς*, *Καλλίνικος*, *Καλλιρρόη*, *μογγιλάλος*: συνετέθησαν γὰρ ἀπὸ 5 τοῦ *κάλλος* καὶ τοῦ *μόγγος*.

Ὠκεανός, ἡ κύκλω τῆς γῆς θάλασσα. Ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ *ὠκέως*, καὶ *ταχέως*, *νάειν*, καὶ *ρέειν*. Τὸ *ω*, μέγα. Τὸ *ω* πρὸ τοῦ *κ* μεγαθύνεται, πλὴν τοῦ *σκα*, ἀντὶ τοῦ ὅτε δωρικῶς, καὶ *ὄκοιον*, τὸ ὁποῖον ἰωνικῶς, καὶ *ὄκόσον*, τὸ ὀπόσον.

Συνηγμένον, η: τὸ θέμα ἄγω. *Αφιγμένον*, ι: τὸ θέμα ἦκω.

10 Ἰστέον ὅτι τὸ ἀρσενικὸν ἠνίκα λήγει εἰς *ους*, περισπάται τὸ θηλυκόν, ὁ *χρυσὸς* ἢ *χρυσῆ*, *χαλκοὺς χαλκῆ*, *φοινικοὺς φοινικῆ*, ὡσαύτως καὶ *παρδαλῆ*, τὸ δέρμα τῆς παρδάλεως, καὶ *λεοντῆ* καὶ *αἰγῆ* καὶ *κυνῆ* καὶ *ἀλωπεκῆ*, ἥδη δὲ καὶ *ἀνθρωπῆ* (τὰ γὰρ ἐντελῆ αὐτῶν *παρδαλέα* καὶ *λεοντέα*, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως), ἥδη δὲ καὶ *σुकῆ*

καὶ ἀμυγδαλῆ (τὰ γὰρ ἐντελῆ *συκέα* καὶ *ἀμυγδαλέα*). Γίνεται δὲ τὸ *φοινικοῦν* ἀπὸ τοῦ *φόνος*, τὸ αἶμα, *φονικοῦν*, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ι, *φοινικοῦν*· τοιαῦτα γὰρ τὰ φοινικά, κόκκινα καὶ αἵματηρά. Σημαίνει δὲ *φοῖνιξ* τέσσαρα· *φοῖνιξ*, τὸ δένδρον· *Φοῖνιξ*, ἔθνικόν· *φοῖνιξ*, ὄρνειον· καὶ *φοῖνιξ*, ἡ κόκκινος βαφή.

Ἐρίθεια. Νῆσος, ἡ νῦν Γάδαιρα, ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ *ἐρίζω*, τὸ φιλονεικῶ καὶ μάχομαι· ἐκεῖσε γὰρ ἐμαχέσαντο ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Γηρύνης.

20 *Ζητῶ*. Γίνεται ἀπὸ τοῦ *ζῶ ζήσω*, καὶ τοῦ *τῶ*, τὸ λαμβάνω· οἱ γὰρ προσαιτοῦντες τὰ πρὸς τὴν ζωὴν ἀπαιτοῦσιν, οἷον βρώματα καὶ πόματα.

Ἐπειδάν. Γίνεται ἀπὸ τοῦ *ἐπειδῆ* καὶ τοῦ *άν* κατὰ συναλοιφήν, σημαίνει δὲ | (113r) τὸ ἡνικά· τὸ δὲ *ἐπειδῆ*, ἀπὸ τοῦ *ἐπει* καὶ τοῦ *δή*, αἰτιολογικοῦ συνδέσμου παραπληρωματικοῦ.

25 *Στήλη*. Ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ *ἴστασθαι* καὶ *ἦλος*, τὸ καρφίον. Γίνεται δὲ *ἦλος* ἀπὸ τοῦ *ἦμι*, τὸ πέμπω, οὗ ὁ μέλλων *ἦσω*, τουτέστι τὸ πεμπόμενον καὶ διαπερονώμενον ἐν τῷ καρφοῦσθαι.

Μεσημβρία, τὸ μεσημέριον, ἀπὸ τοῦ *μέσον* καὶ τοῦ *ἡμέρα*, *μεσσημερία*, καὶ κατὰ διπλῆν συγκοπὴν καὶ πλεονασμῶ τοῦ η, *μεσημβρία*.

30 *Αἶρω*, τὸ ὑψῶ, δίφθογον, καὶ *καθαίρω* καὶ *γεραίρω* καὶ *χαίρω*. Πλὴν τοῦ *ἔρρω*, τὸ φθειρῶ, *φέρω*, τὸ βαστάζω, *θέρω*, τὸ θερμαίνω, καὶ *δέρω*, τὸ ἐκδέρω.

Τὰ εἰς ας οὐδέτερα, εἰ μὲν εἰσὶ καθαρά ἢ ἔχουσι τὸ ρ, κλίνονται ὡς τὸ *κρέας*, εἰ δὲ ἄλλο σύμφωνον ἔχουσιν, ἄκλιτά εἰσιν, οἷον *βρέτας*, τὸ εἶδωλον, *δέμας*, τὸ σῶμα, *δέπας*, τὸ ποτήριον, καὶ τὰ ὅμοια.

35 Τὸ *αἰσθόμενος*, ἀντὶ τοῦ αἰσθανόμενος, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ *αἶσθω*, τὸ αἰσθάνομαι. *Αἶσθω* δὲ κυρίως ἐπὶ τοῦ ἀκούειν λαμβάνεται. *Ἄϊω* γὰρ ἔνι τὸ ἀκούω (ἐξ οὗ καὶ παρὰ Πυθαγόρα *ὀμάϊον*, τὸ τῶν ἀκροατῶν συνάθροισμα), ὁ μέλλων *αἶσω*, καὶ κατὰ συναίρεσιν *αἶσω*, καὶ πλεονασμῶ τοῦ θ *αἶσθω*.

40 Λέγεται καὶ ὁ *βοῦς* καὶ ἡ *βοῦς* ἀττικῶς. *Βοῦς* δὲ λέγεται καὶ νόμισμα τί καὶ τὸ *βυρσάριον*, ὡς τὸ «βοῦν ἀζαλέην» [Il. H 238–39 *βῶν ἀζ.*] (*ἀζαλέον* δὲ τὸ ξηρὸν λέγεται, ἀπὸ τοῦ *ἄζω*, τὸ ξηραίνω). Ὅτι δὲ καὶ νόμισμα *βοῦς* καλεῖται, δηλον ἐκ τῆς παροιμίας «βοῦν ἐπὶ γλώττης φέρει», ἦγουν δῶρα ἔλαβε.

Δέπας, τὸ δεχόμενον πόμα.

Τὸ *κομίζω* σημαίνει καὶ τὸ φέρω καὶ τὸ ἐπιμελοῦμαι.

I cf. Eust. II, II, 628,22–629,1: φωνητικοὶ γὰρ οἱ κήρυκες ..., οἱ καὶ ἀπὸ τοῦ γαρῶ τὸ φωνῶ, τὴν ἐτυμολογίαν ἔχουσι. 6-7 Pedias. Sch. Hes. Scut. 645, 4: Ὤκεανός. Ὤκεανός ἀπὸ τοῦ ὠκέως νάειν. 30-31 Hdn. Ep. 243, 3-10: Τὰ διὰ τοῦ αἰρω βαρύτονα ῥήματα διὰ τῆς αἰ διφθόγγου γράφονται ... Ὅσα δὲ ἐξ αὐτῶν παράγουσιν ὀνόματα βραχεῖ παραληγόμενα, διὰ τοῦ ε φιλοῦ γράφονται, οἷον, φέρω φόρος, θέρω τὸ θερμαίνω ... σὺν τούτοις ἔρρω τὸ φθειρομαι. 32-34 EM 536, 26-30: τὰ εἰς ΑΣ οὐδέτερα συστέλλει τὸ α, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων. Καὶ εἰ μὲν ὡσι καθαρά, ἢ ἔχει πρὸς τοῦ α τὸ ρ, ἐπιδέχεται καὶ κλίσιν· εἰ δὲ μὴ, οὐ κλίνεται· οἷον, βρέτας, δέπας, δέμας. 36-37 cf. Eust. II, III, 235, 8-10: Τὸ δὲ «ἄϊεν», οὗ θέμα τὸ αἶω, τουτέστιν ἀκούω, ὀνόματος Πυθαγορικοῦ ἐστὶ παραγωγόν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀκούειν. ὡς γὰρ ἐξ αὐτοῦ ὀμακόϊον τὸ ἄθροισμα τῶν ἀκροωμένων, οὕτω καὶ ὀμάϊον τὸ αὐτὸ παρὰ τὸ ὀμοῦ αἶειν, ὅπερ ἐστὶν ἀκούειν.

67. Χρύσεια μήλα παρ' Ἑσπερίδων ἄγειν τὸν Ἡρακλῆν ἐνδέκατος ἀγὼν ἔκει-
το. Τὰ δ' ἦν ἐν Ὑπερβορείοις καὶ περὶ τοῦ Ἄτλαντα, Διὶ δέ ποτε δῶρον Ἡρα-
γῆμαντι δέδωκεν. Ἦν δὲ ὁ ἄθλος οὐκ εὐκατόρθωτος· δράκων τὲ γὰρ ἀθάνατος
πολυκάρηνος φύλαξ αὐτοῖς καὶ Ἑσπερίδες αὐταί. | (113v) Παντοδαποῖς οὖν ἀπαι-
5 σίοις περιπεσῶν συναντήμασι καὶ δὴ καταλαβὼν καὶ τὸν Καύκασον, τοξεύσας
τὸν ἀετόν, ὃς τὸ Προμηθέως ἦπαρ κατήσθιε, καὶ Προμηθέα τοῦ δεσμοῦ λύσας,
ἦκεν εἰς Ἄτλαντα. Τρία δὲ μήλα παρ' Ἑσπερίδων δρεψάμενος, Ἡρακλεῖ δίδωσιν.
Ἐπει δὲ τὸ χρῆμα κεκόμικεν Εὐρυσθεῖ, δεξάμενος Εὐρυσθεύς, δωρεῖται τῷ τὰ
μήλα πορσύναντι. Παρ' οὗ λαβοῦσα Παλλάς, πάλιν ἀπήγαγε· μετατεθῆναι γάρ
10 που ταῦτα, οὐκ ἦν ὄσιον.

ed. Levrie, 145-47 (XI) 7 θρεψάμενος L

Μῆλον, τὸ πρόβατον, καὶ *μῆλον*, ὁ καρπός, η. Μήλων δὲ γένη διάφορα: *μῆλα κοινά*,
τὰ οὕτω λεγόμενα μήλα, *μῆλα Κυδωνία*, *μῆλα Δαμασκηνά*, *μῆλα Ἰβηρικά*, τὰ λεγόμενα
βερικόκκα, *μῆλα Μηδικά*, τὰ ἐράνζια καὶ κίτρα, *μῆλα Περσικά*, τὰ δωράκινα. *Μύλος*
δέ, *μύλις*, ὁ ἀλήθων λίθος, καὶ *μύλων μύλωνος*, τὸ ἀλεστικὸν ἐργαστήριον, ψιλόν.
5 *Ἑσπέρα*. Ἀπὸ τοῦ ἕως, ἡ ἡμέρα, καὶ τοῦ πέρασ, τὸ τέλος· διὸ καὶ δασύνεται.
Ὑπερβόρεα, ψιλόν. *Ὑπερβόρεια*, δίφθογγον. *Ὑπερβόρεα* δὲ ἔθνη εἰσὶ τὰ πρὸς τὰ
βόρεια μέρη ὄντα, πρὸς τὴν Νεκρὰν θάλασσαν.
Τὸ α ποτὲ μὲν σημαίνει στέρησιν, ὡς τὸ *ἄφρων*, ὁ μὴ ἔχων φρόνησιν, ποτὲ δὲ ἐπίτα-
σιν, ὡς Ἄτλας, ὁ πάνυ καρτερικός· τὸ ὁμοῦ, ὡς *ἄλοχος*, ὁ ὁμόκοιτος· τὸ ἕν, ὡς *ἀπλοῦν*,
10 τὸ μοναδικόν· ἄθροισιν, ὡς *ἄλς*, ἡ θάλασσα· τὸ δυς, ὡς *ἄτριπτος* ὁδός, ἡ δύστριπτος.
Γῆμαντι. Κανόνισον. Ἀπὸ τοῦ *γαμῶ* μέλλοντος καὶ τοῦ *γαμέω* *γαμῶ*, ῥῆμα, ἐξέβη.
Εἰστίω, δίφθογγον καὶ ι· τὸ θέμα *ἐστιάω ἐστιῶ*. Ἦσθιε δέ, ἡ καὶ ι· τὸ θέμα *ἐσθίω*.
Προμηθεύς, ὁ προβουλεντικός, ἀπὸ τῆς *πρὸ* προθέσεως καὶ τοῦ *μήδω*, τὸ βου-
λεύομαι, *Προμηθεύς*, καὶ *Προμηθεύς*.
15 *Θεῖναι*, δίφθογγον. *Τεθῆναι*, η.

5 cf. Zonar. 879, 11-12: Ἑσπέρα. ἡλίου στέρησις ἢ πέρασ τῆς ἡμέρας. Ἐως γὰρ ἡ ἡμέρα.

3 ἐράν ζια (sic) p. corr. L κίτρα L μύλος; μύλων L 4 μύλις; ἀν μύλη?

68. Κέρβερον ἐξ Ἄδου κομίζειν δωδέκατον ἄθλον Ἡρακλεῖς ἐπιτέτακτο. Τῷ δὲ
κυνὶ τρεῖς μὲν κεφαλαί, τὸ οὐραῖον δὲ δράκοντος, κατὰ δὲ νώτου παντοίων εἶχεν
ὄφειν | (114r) κεφαλὰς. Μέλλων τοίνυν εἰς Ἄδου πορευέσθαι, παραγίνεται πρὸς
τὴν Ἐλευσίνα, καὶ μυηθεὶς ὑπ' Εὐμόλπου διὰ τοῦ Ταινάρου πρὸς τὸν Αἰδωνέα
5 κατήει. Ὀπηνίκα δὲ εἶδον αὐτὸν αἱ ψυχαί, δίχα Μελεάγρου καὶ Μεδούσης τῆς
θνητῆς ἐκ Γοργόνων, δειλιῶσι καὶ φεύγουσιν. Ἡρακλεῖς οὖν ἐπὶ τὴν Γοργόνα σείει
τὸ ξίφος, καὶ παρ' Ἑρμοῦ μανθάνει ὅτι κενόν ἐστὶν εἶδωλον. Αἰτοῦντος δὲ Πλού-
τωνα Κέρβερον, ὁ Πλούτων ἄγειν ἐπέταξε, δίχα τῶν ὄπλων ὧν εἶχε κρατήσαντα
τοῦ κυνός. Εὐρῶν οὖν αὐτὸν πρὸς Ἀχέροντα, συμπεφραγμένος τῷ θώρακι καὶ

- 10 περιβάλλον χειράς τῆ κεφαλῆ καίπερ δακνόμενος, οὐκ ἀνήκεν, ἀλλ' ἄγχων τὸ θηρίον, διὰ Τροιζήνος ποιησάμενος τὴν ἀνάβασιν, ἤγαγεν Εὐρυσθεῖ· καὶ δεΐξας, πάλιν εἰς Ἄδου κεκόμικεν.

ed. Levrie, 147-49 (XII) 1 ἐπιτέτακτο (sic) L 3 κεφαλὰς e corr. L 7 ἐμοῦ a. corr. L 9 ἀχέρροντα L

Κέρβερος, κύων Ἄδου. Ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ τὸ *κέαρ*, ἦτοι τὴν ψυχὴν, *βιβρώσκειν*, ἤγουν κατεσθίειν· δάκνει γὰρ τὴν ψυχὴν ὁ θάνατος.

Δυώδεκα καὶ [*δώδεκα*], μεγάλα. *Δυοκαίδεκα* δέ, μικρόν.

- 5 *Τρεῖς* μετὰ ὀνόματος συντασσόμενον, δίφθογγον, οἷον *τρεῖς βόες*, *τρεῖς ἄνθρωποι*, *τρεῖς κεφαλαί*. *Τρίς* δὲ μετὰ ῥήματος συντασσόμενον, ι, οἷον *τρὶς ἔφαγον*, *τρὶς ἔπιον*.

Νῶτος, ἡ ῥάχις, μέγα. *Νότα* δέ, τὰ γράμματα, ἀφ' οὗ καὶ *νοτάριος*, καὶ *νότος*, ὁ ἄνεμος, μικρόν.

Μυθηεῖς. Τὸ θέμα *μνέω μνῶ*, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ *μύω*, τὸ ἐπικρύπτω· τὰ γὰρ διδασκόμενα πρὸ τοῦ διδαχθῆναι κεκρυμμένα εἰσίν.

- 10 *Ἄϊδης* καὶ *Ἄϊδωνεύς*, ὁ Ἄδης. Γίνεται δὲ *Ἄϊδωνεύς* ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ *ἴδω*, τὸ βλέπω. *Εἶδον* γὰρ μόνον, δίφθογγον, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἅπανα κλίσις, οἷον *εἶδες*, *εἶδε*, *εἶδετον* *εἶδετον*, *εἶδομεν*, *εἶδετε*, *εἶδον* (καὶ *εἶδοσαν* ἰωνικῶς, ὡς τὸ *ἐδολιοῦσαν*)· *ιδεῖν* δέ, ἀπαρέμφατον, καὶ *ἴδε* προστακτικόν, καὶ *ἴδοιμι* εὐκτικόν, καὶ *ἐάν ἴδω* ὑποτακτικόν, καὶ *ιδῶν* μετοχή, καὶ πᾶσα ἡ ἐξ αὐτοῦ κλίσις, <ι>.

- 15 *Δειλιῶσι*. Τὸ θέμα *δειλιάω δειλιῶ*. Τὸ δὲ *δειλιῶ* ἀπὸ τοῦ *δειλία*, ὁ φόβος. *Δειλία* δὲ ἀπὸ τοῦ *δεῖδω*, τὸ φοβοῦμαι, *δειδιά*, καὶ τροπῆ τοῦ δ εἰς λ *δειλία*. *Δειλιῶ*, τὸ λ, ι, ἐκ τοῦ *δειλία*. Τὰ διὰ τοῦ ια. Καὶ ἄλλως· τὰ διὰ του ιω περισπώμενα ῥήματα, διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον *μειδιῶ*, | (114v) τὸ γελῶ, *ιῶ*, τὸ θεραπεύω, *ἐρυθριῶ*, τὸ αἰσχύνομαι, *φανητιῶ*, τὸ ἀλαζονεύομαι, *δειλιῶ*, καὶ τὰ ὅμοια. Πλὴν τοῦ *θειῶ*, τὸ θαυμάζω, *δανειῶ*, *βασιλειῶ*, *κατηφειῶ*, *μειῶ*, τὸ ἐλαττώ, *σημειῶ*, *τελειῶ*, καὶ ὅσα ἔχουσι προϋποκείμενον τὸ δίφθογγον, οἷον *θειῶ*, ὅτι *θεῖος· γενειῶ*, ὅτι *γένειον· κατηφειῶ*, ὅτι *κατήφεια*.

Πλούτων Πλούτωνος, ὡς περιεκτικόν, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

- 20 *Γοργῶν Γοργόνος*, ὡς *τρυγῶν τρυγόνος*· τὰ γὰρ εἰς ων ὀξύτονα διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνεται, τὰ δὲ βαρύτονα καὶ τὰ ἐπὶ πόλεων διὰ τοῦ ω μεγάλου, πλὴν τοῦ *Χαλκηδῶν Χαλκηδόνος*.

- 25 *Τροιζήν*. Ὅρος παρακείμενον τῆ θαλάσση κατηχούμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων, ὅθεν καὶ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ *ροῖζος*, ὁ ἦχος, *Ροιζήν*, καὶ πλεονασμῶ τοῦ τ, *Τροιζήν*, καὶ κλίνεται ὡς ὁ *σωλήν*. *Ροῖζος* δέ, ὁ ἦχος, ἀπὸ τοῦ *ρέω ῥόος*, τὸ ῥεῦμα, καὶ τοῦ *ζέω*, τὸ βράζω καὶ ταρασσω (τὸ γὰρ ῥεῦμα ζεόμενον, ἦτοι ταρασσόμενον, *ροῖζον* ἀποτελεῖ, 30 εἴτουν ἦχον), καὶ γίνεται *ρόζος*, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ι *ροῖζος*. Ἔστι δὲ ὁ *Τροιζήν* ὄρος ἄδενδρον καὶ παντελῶς γυμνὸν βοτανῶν, διὸ καὶ τοὺς σπανοὺς εἰς Τροιζήνα παραπλεῦσαι φαμὲν παροιμιωδῶς.

17-21 cf. Hdn. II, 462, 25-30: Τὰ διὰ τοῦ ιω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς περισπώμενα μὴ ἀπὸ ὀνομάτων ἔχοντα τὴν γένεσιν τῶν διὰ τῆς εἰ δίφθογγου γραφομένων διὰ τοῦ ι γράφεται μνηιῶ, μνητιῶ, ἀνιῶ, μειδιῶ, ἀγωνιῶ, ἀκηδιῶ, ἐρυθριῶ, κοπιῶ, ἀγαλλιῶ, ἀξιῶ, μετριῶ. Πρόσκειται «μὴ ἀπὸ ὀνόματος γεγεννημένα ἔχοντα τὴν εἰ δίφθογγον» διὰ τὸ οἰκείος οἰκειῶ, τέλειος τελειῶ, ἀνδρείος ἀνδρειῶ, ἀχρεῖος ἀχρειῶ. 23-25 cf. Hdn. II, 721, 14-24: τὰ δὲ εἰς

ων ὀξύτονα δύο κλίσεις ἐπιδέχεται. ἢ γὰρ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικὴν καὶ τρέπει τὸ ω εἰς ο οἶον Σαρπηδῶν Σαρπηδόνο; ib. III/2, 728, 14-15: Τὰ εἰς ων ἐπὶ πόλεων εἴτε βαρύτονα ἢ εἴτε ὀξύτονα φυλάττει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ οἶον Κρότων Κρότωνος ... σημειούμεθα δὲ τὸ Ὀλοοσσῶν Ὀλοοσσόνος ... καὶ καθόλου πάντα, ὅσα ἐστὶ ἐπὶ πόλεων εἰς δων τῷ η παραληγόμενα ὀξύτονα οἶον Ἰσσηδῶν Ἰσσηδόνο; Ἀσπληδῶν Ἀσπληδόνο; Τερηδῶν Τερηδόνο; Καρχηδῶν Καρχηδόνο; ἢ ἐν τῇ Λιβύῃ, Καλχηδῶν Καλχηδόνο; ἢ κατὰ Βυζάντιον, ἥτις καὶ Χαλκηδῶν καλεῖται. 31 σπανοὺς εἰς Τροϊζήνα: cf. Eust. II. I, 442, 14

3 δώδεκα supplevimus: verbum erasum L 10 Ἀΐδης: ἄϊδης L 11 ἴδω τὸ βλέπω notitia in mg. al. man. 12 εἶδετε: εἶδοτε L

Ἐνταῦθα τέρμα τῶν Ἡρακλέως ἄθλων
ὕμηττίω μέλιτι συγκεκραμένων. | (115r)

2 συγκεκραμένοι L

69. Τίς οὐκ ἂν με δικαίοις λοιδορησμοῖς καθυποβαλεῖ καὶ ἀπειρεσίοις τοῖς τωθασμοῖς, εἰ τοῖς οὐτιδανοῖς καὶ οὐδενὸς λόγου ἀξίοις ἀπασχολῶν ἑμαυτόν, περὶ τὰ ἀναγκαϊότερα τε καὶ μείζονα φανεῖην βραδὺς καὶ ἡλίθιος; Διὰ τοι τοῦτο καὶ προκείσθω λόγου ὑπόθεσις ὁ σοφὸς καὶ μέγας Δημήτριος, ἢ τῶν μύρων ὁμοῦ
5 καὶ θαυμάτων ἀκένωτος θάλασσα, καὶ μικρὰ τῶν τούτου θαυμάτων καὶ ὅσα τῇ ἐμῇ δυνάμει προσήκοντα διηγητέον, εἰς δόξαν μὲν τοῦ Θεοῦ, τέρψιν δὲ τῶν φιλομαρτύρων καὶ ἀγαλλίασιν. Τί γάρ μοι διὰ θαύματος ἄγειν τὸν βροτολοιογὸν καὶ τειχεσιπλήτην διμίτριον ἢ τὸν Σεμέλης διμίτριον, εἰ μὴ βλάβην πολλήν, μηδεμίαν πάντως προξενούντας τὴν ὄνησιν;

4-5 μύρων θάλασσα: Man. Philes, Poem. P 32, 1 (II p. 74 Miller)

L f. 115r; Va 301v 1 λοιδορισμοῖς a. corr. L καθυποβαλλεῖ a. corr. L 4 προσκείσθω LVa

Λοιδορία, ἢ ὕβρις, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λόγος καὶ τοῦ δόρυ, *λογοδορία* τίς οὐσα, καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς γο *λοδορία*, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ι *λοιδορία*: ἢ γὰρ ὕβρις μετὰ λόγου ἐστὶ δορατισμός. Ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα *λοιδορῶ λοιδορήσω*, ἀφ' οὗ καὶ *λοιδορησμός*.

5 Ἴστέον ὅτι οἱ μέλλοντες οὐχ' ὑποτάσσονται, οἶον ἐὰν καθυποβαλεῖ, ἐὰν σπερεῖ, ἐὰν κατοικτειρεῖ.

Ἄπειρον καὶ ἀπειρέσιον, τὸ πολὺ· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ πέρας, τὸ τέλος, ἄπειρον, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ι ἄπειρον.

Τωθασμός, ἢ λοιδορία, καὶ τωθάζω, ῥῆμα, τὸ λοιδορῶ· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ θάζω, τὸ κακολογῶ, ὅπερ γίνεται ἀπὸ τοῦ θοόν, τὸ ὀξύ· τὸ δὲ θοόν ἀπὸ τοῦ θέω, τὸ τρέχω·
10 τὰ γὰρ ὀξεῖα καὶ εὐδρομα, κυρίως ἐπὶ πλοίων. Τὸ γοῦν θοάζω, κατὰ κράσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, γίνεται θάζω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, θωθάζω, καὶ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τροπῇ τοῦ θ εἰς τ, τωθάζω.

Ἡλίθιος, ὁ μωρὸς καὶ ἀνόητος· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄλη, ἢ πλάνη, καὶ τοῦ θέω, τὸ τρέχω, ἴν' ἢ ἡλίθιος, ὁ ἐν πλάνῃ ὢν. Καθὼς δὲ εἴρηται, τὰ ἀπὸ ὀνομάτων συντιθέμενα
15 διὰ τοῦ ἢ γράφεται, οἶον κάλλος Καλλικλῆς, οὕτω καὶ ἄλη ἀλίθεος, καὶ τροπῇ τοῦ α

εἰς ἡ καὶ τοῦ εἰς ι, ἡλίθιος.

Ἀκένωτον, τὸ ἀπλήρωτον, ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ κενῶ κενῶ, τὸ σαβουρίζω καὶ χέω. Τὸ δὲ κενῶ ἀπὸ τοῦ χέω ἐτυμολογεῖται. | (115v)

20 Βροτολοιγὸς λέγεται ὁ πόλεμος, ὁ τῶν βροτῶν, καὶ τῶν ἀνθρώπων, λοιγός, καὶ ὄλεθρος. Λοιγὸς δέ, ὁ ὄλεθρος, ἀπὸ τοῦ ὀλίγος, ὁ μικρός, καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ο καὶ συναίρεσει τοῦ ο καὶ ι εἰς τὴν οι δίφθογγον· ὁ γὰρ ὄλεθρος ὀλιγοὶ καὶ σμικρύνει τὰ ζῶα.

Τειχεσιπλήτης, ὁ πλήττων τὰ τεῖχη, ἦγον ὁ πολεμικός.

25 Διμίτριος Ἄρης, ι τὰ τρία· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ δις, ὃ σημαίνει τὸ ἐκ δευτέρου, καὶ τοῦ μίτρα, ἡ ζώνη· ὁ γὰρ ὠπλισμένος δύο ζώνας ζώννυται, μίαν τὴν τῶν ἀμφίων, καὶ ἐτέραν τὴν τῶν πολεμίων. Διμήτριος δὲ ὁ Διόνυσος, ι, η καὶ ι· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ δις, τὸ ἐκ δευτέρου, καὶ τοῦ μήτηρ· ὁ γὰρ Διόνυσος ἐκ δύο μητρῶν ἐγεννήθη, μιᾶς τῆς Σεμέλης, καὶ ἐτέρας τῆς τοῦ μηροῦ Διός.

30 Διπλοσύντακτα λέγονται ὅσα μετὰ δύο ὀνομάτων συντάσσονται, καὶ τὰ μὲν συντάσσονται ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, οἷον «αἰτοῦμαι σε λόγον» (ἰδοὺ γὰρ καὶ τὸ σέ καὶ τὸ λόγον αἰτιατικά), τὰ δὲ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν, οἷον «πίμπλημί σε ἀσβόλης» (τὸ γὰρ ἀσβόλης γενική ἐστι), τὰ δὲ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικήν, οἷον «ἀπασχολῶ ἑμαυτὸν τοῖς οὔτιδαοῖς».

Ὦνησις, ἡ ὠφέλεια, μικρόν. Ὦνησις δέ, ἡ ἀγορά, μέγα.

1-3 EM 568, 40-41: Λοιδορία. Παρὰ τὸ λοιμός, λοιμορία καὶ λοιδορία. Ἡ παρὰ τὸ βάλλειν τοὺς λόγους ὡς δόρατα; cf. Eust. Od. I, 156, 45: ἐπειδὴ ὡσπερ λοιδορία, λόγος ὡς δόρυ πλήττων. 24-25 Hdn. Ep. 265, 3-5: Διμήτριος ὁ Διόνυσος, ι η καὶ ι, ἀπὸ τοῦ δις μήτραν διελθεῖν. Διμίτριος ὁ δύο ζώνας ἔχων πολεμικός, ἰῶτα τὰ τρία. 27-28 EM 274, 47: τοῦ δύο θύρας βαίνειν, τὴν τε κοιλίαν τῆς μητρὸς Σεμέλης, καὶ τὸν μηρὸν τοῦ Διός. 34 Zonar. 1453, 6: ὄνησις: ἡ ὠφέλεια. ὠνησις δὲ ἡ ἀγορασία, μέγα.

L f. 115r-v; Va 301v-302r 10 τοῦ γοῦν L 21 τοῦ ο: τοῦ α L 25 ὀπλισμένος L 28 τῆς τοῦ μηροῦ διός p. corr.: τῆς μήτρας τοῦ διός a. corr. 32 γενικῆ L

70. Ἦκμαζε τὰ τῆς εὐσεβείας καὶ ὅσον οὔπω πρὸς πλατυσμὸν ἐπεδίδοτο. Λεόντιος τοίνυν, ἀνὴρ ἐπὶ γένει καὶ εὐσεβείᾳ διάσημος, τὴν ὑπαρχον Ἰλλυριῶν ἀνεζωσμένος ἀρχὴν, εὐθὺ τῶν Ἰλλυριῶν ἐχώρει τῆς ἀξίας ἀντιληψόμενος. Ὡς δὲ περὶ που τὴν Θεσσαλονικέων ἀφίκοιτο, παρέσει νοσήσας τὴν σωματικὴν ὀλο-
5 μέλεια, τέχναις μὲν ἰατρῶν οὐδὲν τι ἀπώνατο, πρὸς δὲ τὸν σφῆζιν δυνάμενον μάρτυρα καταφεύγειν διανοήσατο. Καὶ δὴ τῇ τιμίᾳ σορῶ προσηφείας, θάπτον ἢ προσεδόκησε, τὴν ῥῶσιν ἀπειλήφεν. Ὑπαρ γὰρ ὁ μάρτυς ἐφίσταται, καὶ τῶν πα-
ρειμένων μελῶν ἐφαψάμενος, ὀλόκληρον τὴν θεραπείαν χαρίζεται. Διῦπνισθεὶς
10 δὲ Λεόντιος καὶ τῷ ὄραθέντι καταπλαγείς, ὁ μὲν ὑπὸ θάμβους ἀναπηδᾷ, τὰ κῶλα δὲ τῇ κινήσει | (116r) καθυπουργεῖ. Καὶ παρὰ δόξαν οὕτως αὐτόματον ἀπειληφῶς τὴν ὑγίειαν, μακρὰς ὠμολόγει τὰς χάριτας Θεῶ καὶ τῷ μάρτυρι.

Ἄλλ' ὡς ἰάσω τὸν Λεόντιον πάλαι,

ῥῦσαι με, μάρτυς, τῆς πιεζούσης νόσου.

fons: cf. Nicet. ep. Thess., Mirac. S. Demetr. 3 (p. 330-331); Ioann. Staur., Laud. p. 337-340 (A); Const. Acrop., Laud. p. 181-82 (25)

L ff. 115v-116r; Va 302r-v; Vb 27r 4 ἀφίκοιτο VaVb: ἀφίκετο L 9 ὑπὸ τοῦ Vb 10 παραδόξαν LVaVb 10 αὐτόματον VaVb: αὐτόμολον L 13 ῥύσαι L

Ἰλλυρίς Ἰλλυρίδος καὶ Ἰλλυριοί, ἔθνος μετὰ τοὺς Μακεδόνας, περὶ τὸ Ἴόνιον πέλαγος μεταξὺ Τριβαλ<λ>ῶν καὶ Θετταλῶν. Ὀνομάζονται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἰλλυριοῦ τοῦ Διός, ὃς οὕτως ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ εἰλέω εἰλῶ, τὸ συστρέφω, ὡς εὖστροφος καὶ πολεμικός· ἀποβολῇ τοῦ ε τοῦ πρώτου καὶ τροπῇ τοῦ δευτέρου εἰς υ ψιλὸν Ἰλλύριον
5 γίνεται, διπλασιαζομένου τοῦ λ.

Ὄνημι, καὶ τὸ παθητικὸν ὄνημαι, καὶ ὁ παρατατικὸς ὠνάμην ὠνασο ὠνατο, καὶ ἀπάνατο.

Ἦπαρ, τὸ σπλάγχνον, ἦ. Ἦπαρ δέ, φανερώς, ψιλόν· καὶ γίνεται ἀπὸ τῆς ὑπὸ προθέσεως καὶ τοῦ ὄρασις.

10 Καταπληγείς, ἐπὶ ψυχῆς, ἦγουν θαυμάσας. Καταπληγείς δέ, ἐπὶ σώματος, ἦγουν τρωθείς.

Θάμβος, τὸ θαῦμα, ἀπὸ τοῦ ἄνις, ὃ σημαίνει τὸ χωρίς, καὶ τοῦ βοή.

71. Ἡμέρας αἰῶνος ταῦτόν ἐστιν ἀριθμεῖν καὶ τὰς σὰς θαυματοποιίας, μεγαλόμαρτυς ἀλεξικάκε· ἔχει γὰρ ταῦτόν ἢ καὶ σταγόνας ὑετοῦ καὶ τὴν σὴν οὕτως εὐεργεσίαν λογιζέσθαι, ἢ μὴ δὲ ταύτην λόγῳ περιλαμβάνεσθαι, καθότι μὴ δὲ τὴν παρὰ θάλασσαν ψάμαθον. Ἄλλα τὸ μὲν ὅλον τῆς σῆς ἀπειροδυνάμου δυνάμεως
5 ἔστιν ὡς ἀληθῶς ἀπερίληπτον, ὅσα δὲ χρόνος ἐγνώρισε καὶ παρείληφεν ἀκοῇ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδον οἱ φθάσαντες ἄνθρωποι, ταῦτα δὴ καὶ κηρυττέσθω μετ' εὐσεβείας καὶ καταταττέσθω ποσότητι, εἰς δόξαν τοῦ δυναμοῦντος σε καὶ θαυμαστὸν ἀποφαίνοντος. Ἄγεις γὰρ καὶ Μαρνανὸν εἰς τὴν περιφανῆ σοι πατρίδα, δοῦλον μὲν τοῦ σωτήρος εὐγνώμονα, πάσης δὲ καθάπαξ κακοηθείας καὶ
10 ὑπερηφανίας ἐλεύθερον, καὶ τὴν μὲν ψυχῆς ἐρρωμένον ὑγίειαν, | (116v) πονήρως δὲ τῆς σωματικῆς ἔχοντα διαρτίαν. Ὑπὲρ οὗ καὶ τέχνης καὶ ἰατρῶν καταγνούς, ἐπὶ μόνην σὲ καταφεύγει τὴν ἱερὰν ἄγκυραν, καὶ δὴ καὶ τυγχάνει σου μιλιχίου τέ καὶ ἀμίσθου θεραπευτοῦ· ἐφίστασαι γὰρ ὄναρ αὐτῷ, καὶ ποδηγείς ἐπὶ σεαυτὸν καὶ τὴν ἰαματικὴν σου σορόν. Ὁ δέ (δεινὸς γὰρ ἦν τὸ λυσιτελεῖς συλλογίσασθαι) φο-
15 ρεῖψ κομίζεται, καὶ σου τῇ λάρνακι ἐπιρρίπτεται, καὶ δάκρυσιν οἷα πρεσβείαν ἅμα καὶ ἄρωγῆν ἐπικαλεσάμενος, οὐ διήμαρτε τῆς αἰτήσεως. Ταχὺ γὰρ εἰς ἔκστασιν θειοτέραν τρέπεις τὸν ἄνθρωπον, καὶ τῆς πίστεως ἐπαινέσας, τὰ νενοσηκότα τῶν μελῶν καταψᾶς, καὶ «Χριστὸς ἰᾶται σε», τὸ αἰοίδιμον τοῦτο, προσφθεγξάμενος, ἐγκαινίζεις τούτῳ τὴν ὀλομέλειαν. Ὁ δὲ τῷ παραδόξῳ διασεισθεὶς τοῦ θεάματος,
20 ἀφυπνίσθη τὲ παραχρήμα, καὶ τὰ τοῦ ὀράματος εἰς ἔργον ἐκβεβηκότα τεθέεται· καὶ δὴ καὶ κῆρυξ ἦν ἀναντίρρητος τῆς εἰς Θεὸν παρηρησίας σου.

Εἰ μὴ τὸν αὐτόν, ἀλλὰ κίβδηλον, βίον,
 ὁμοίαν αὐτῷ πίστιν, ὧ μάρτυς, φέρω,
 τοίνυν ὁμοίως τὴν ἴασίν μοι δίδου,
 25 καὶ σωματικὰς πραῦνων ἀλγηδόνας
 καιροῦ τυχεῖν δίδου μοι τῆς σωτηρίας.

fons: cf. Ioann. ep. Thess., Mirac. S. Demetr. 1, 10-23 (p. 57-67); Nicet. ep. Thess., Mir. 8-9 (p. 334-36); Ioann. Staur. p. 340-342 (B); Const. Acrop. p. 182-184 (26)
 2-4 Sir. 1, 2 18 Χριστὸς ἰάται σε: Act. 9, 3

L f. 116r-v; Vb 27r-v 2 σταγόνας μετρεῖν Vb 3 παραλαμβάνεσθαι Vb 5 καὶ χρόνος
 Vb 7 καταττέσθω L^{ac}: κατατέσθω Vb δόξαν μὲν Vb 15 οἶα L: εἰς Vb 18 καταπὰς L
 προσφθεγξάμενος L: φθεγξάμενος Vb 19 τούτου Vb 20 ἐφυρνίσθη L 21 ἀναντίρρητος:
 πιστὸς s.l. L 22 ἀλλ' ἀκίβδηλον L 26 με Vb

Σταγῶν, ἡ ῥανίς, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔσταγον δευτέρου ἀορίστου, οὗ τὸ θέμα στά-
 ζω, ὁ μέλλων στάζω. Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὰ εἰς ζω ῥήματα, εἰ μὲν ἔχουσι τὸν μέλλοντα
 διὰ τοῦ ξ, ἔχουσι καὶ τὸν μέσον παρακείμενον καὶ τὸν δεύτερον ἀορίστον διὰ τοῦ γ,
 οἷον σφάζω σφάζω ἔσφαγον, στάζω στάζω ἔσταγον· εἰ δὲ διὰ τοῦ σ ὁ μέλλων, διὰ τοῦ
 5 δ ὁ μέσος παρακείμενος καὶ ὁ δεύτερος ἀορίστος, οἷον κάζω, τὸ κοσμῶ, κάσω ἔκαδον,
 ἐρίζω ἐρίσω ἤριδον. Κλίνεται δὲ σταγόνος, ὡς τρυγόνος.

Περίφανος, περιφανῆς καὶ περιφάνεια, ἡ λαμπρότης, ἢ καὶ δίφθογγον. Ὑπερήφανος
 δὲ καὶ ὑπερηφανία, τὸ οἶδημα τῆς ψυχῆς, ἢ καὶ ἰ.

Πονήρος εἰμί, μικρόν· πονήρως ἔχω, μέγα. Ὡσαύτως πονήρος εἶ, μικρόν· πονήρως
 10 | (117r) ἔχεις, μέγα.

Κατανοῶ, αἰτιατικῆ. Καταγινώσκω, γενικῆ. Τυχάνω, ἀποτυγχάνω, ἐπιτυγχάνω,
 γενικῆ.

Μισθός, τὸ χάριν ἔργου διδόμενον σιτηρέσιον· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐσθίω, τὸ τρώγω·
 ἐκ γὰρ τοῦ μισθοῦ τὴν ζωὴν οἱ χειρωνάκται πορίζονται. Γίνεται οὖν ἐσθός, καὶ τροπῆ
 15 τοῦ ε εἰς ἰ, ἰσθός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, μισθός.

Ὅναρ, ὄνειρος, ὕπαρ καὶ ὄμφη διαφέρουσιν. Ὅναρ, τὸ ψευδές, τουτέστι τὸ ἀννό-
 μενον ἀπὸ τῆς ἔρας, καὶ τῆς γῆς, ἤγουν ἀπὸ τῶν βρωμάτων. Ὅνειρος, τὸ ἀληθές· ὁ
 τὸ ὄν, καὶ τὸ ἀληθές, εἴρων, καὶ ἀπαγγέλλων. Ὑπαρ, τὸ ἐξ ἐπινεύσεως θείας. Ὅμφη,
 ἡ μαντεία, ἢ τὸ ὄν φαίνουσα, καὶ δεικνύουσα.

Ἀοίδιμον, τὸ ἀδόμενον· γίνεται γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀείδω, τὸ λέγω, ἀοιδή, καὶ ἀπὸ τοῦ
 20 ἀοιδή, ἀοίδιμος.

Ἀναντίρρητον, [τὸ] ἀναμφίβολον καὶ ἀναμφίλεκτον· γίνεται γὰρ ἀπὸ τῆς ἀντι
 προθέσεως καὶ τοῦ ῥητόν, τὸ λεκτόν, ἀντίρρητον, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ μορίου
 τοῦ α, ἀαντίρρητον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν διὰ τὴν καλλιφωνίαν, ἀναντίρρητον.

Κίβδηλον, κυρίως ἐπὶ νομισμάτων. Ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης· Ἀθη-
 ναῖοι καὶ Χίιοι πόλεμον κατ' ἀλλήλων εἶχον, διὸ καὶ τὰ νομίσματα τῶν Χίων μετὰ τοῦ
 χ στοιχείου χαράξαντες, διὰ τὴν ἔχθραν ἀπεσεύοντο καὶ ἐκάλουν αὐτὰ κίβδηλα, ὡς
 25 ἐν τῷ χεισθαί δηλα ὄντα, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β.

Καιρῶ, τῷ χρόνῳ, δίφθογγον. Κερῶ δέ, τὸ κερνώ, ψιλόν.

30 Πραῦνω, ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζω.

2-4 Choer. sch. Theod. IV/2, 132, 6-13: καὶ εἰ μὲν ὁ μέλλον διὰ τοῦ ξ ἐστίν, ὁ μέσος παρακείμενος καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστος διὰ τοῦ γ ἐκφέρεται, οἶον νύσσω νύξω νένυγα καὶ ἔνυγον (ἐξ οὗ τὸ ἐνύγην), πλήσσω πλήξω πέπληγα καὶ ἔπλαγον (ἐξ οὗ τὸ ἐπλάγην καὶ κατεπλάγην), πῆσσω πῆξω πέπηγα καὶ ἔπαγον (ἐξ οὗ τὸ ἐπάγην), σφάζω σφάξω ἔσφαγα καὶ ἔσφαγον (ἐξ οὗ τὸ ἐσφάγην), κράζω κράξω κέκραγα καὶ ἔκραγον (ἐξ οὗ τὸ ἐκράγην). 7-8 Hdn. Ep. 267, 17: περιφάνεια, ἢ λαμπρότης, ἰώτα καὶ δίφθογγον· ὑπερηφανία, ἢ κενοδοξία, ἢ καὶ ἰώτα. 20 Thom. Mag. 408, 8: αἰίδιμος ὁ αἰεὶ ἀδόσιμος. 25-27 EM 512, 45-48: Κίβδηλος. Ἀπὸ ἱστορίας. Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι τῷ πρὸς τοὺς Χίους μίσει φερόμενοι, ἐν τοῖς ἀδοκίμοις ἑαυτῶν νομίμασι τὸν τοῦ χ τύπον ἐγχαράττοντες, ἀπέρριπτον βδελυσσόμενοι.

8 τὸ οἶδημα τῆς ψυχῆς in mg. inf. suppl. 14 χειρονάκται L 26 εἶχον s.l. L

72. Καταλελοιπότες καὶ καταλιπόντες καὶ καταλείψαντες τὴν τῶν μαρτυρικῶν θαυμάτων συνέχειαν, εἰ τραπώμεθα πρὸς ἄλλην ὁδόν, καὶ γενώμεθα τῆς ἐκεῖθεν γλυκύτητος, ἀμβροσίαν δὲ φάγωμεν μυστικὴν, καὶ πίωμεν νέκταρ πνευματικόν, ὅπερ ὑμῖν ὁ τῆς οἰκουμένης φωστήρ σχεδιάσειε τῷ λόγῳ παραληφθεῖς, ὁ
5 σοφὸς καὶ μέγας | (117v) Βασίλειος, συνοῖσον ἔσται τοῦτο ταῖς ὑμετέραις ψυχαῖς, ὡς ἦσον καρδίας, ὡς ἴσον λόγῳ Θεοῦ, ὡς ἦσσαν εἰς ἡδονὴν οὐδενός, ὡς ὕσον σταλαγμὸν εὐφροσύνης ληγούσης μηδέποτε. Τοιγαροῦν εὐφημήσωμεν κατὰ δύναμιν τῆς ἐκκλησίας τὸν ἀρραγέστατον πρόβολον· οὗτος γὰρ ἀνθρωπικῆς τε καὶ θειοτέρας σοφίας δοχεῖον ἄξιον γεγονώς, ἀφῆκε μὲν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ,
10 καθαρῶς δὲ τοῦ ποιήσαντος γίνεται, καὶ θεωρήμων καθίσταται κατὰ Μωσέα τὸν νομογράφον, καὶ θεωριῶν τῶν ἐκεῖθεν πλησθεῖς, θεωρημάτων ἀνθρώποις ἐνποδείκνυται, τοὺς τῆς κτίσεως λόγους εὐαρθρώτους ἀποδιδούς, τὴν θειοτέραν γραφικὴν ἀναπτύσσω διανοίαν, ἤθη ῥυθμιζών, καὶ συνετιζών τὸν ἀκροώμενον, ἐγκωμίους ἀγλαΐζων τοὺς μάρτυρας, καὶ κατὰ τῶν ἀφρόνων αἰρετικῶν τοῖς
15 ἀντιρρητικοῖς αὐτοῦ λόγοις ἀμφίστομος γινόμενος πέλεκυς, ἢ πῦρ ὡς φρύγανα κατακαῖον πᾶν τὸ ἕτεροδοξοῦν καὶ ἀντιπαττόμενον.

12 τοὺς τῆς κτίσεως λόγους: cf. Basil. Caes., Hom. in hexaem. (CPG 2835) 12-13 τὴν θειοτέραν ... ἀναπτύσσω διανοίαν: cf. Idem, Hom. super Psalm. (CPG 2836), Hom. in illud: Attende tibi ipsi (CPG 2847), Hom. in illud: Destruam horrea mea (GCP 2850) etc. 13 Ioann. Tzetz. Ep. 24 (p. 42, 6 Leone): τὰ ἤθη ῥυθμιζών 14 ἐγκωμίους ἀγλαΐζων τοὺς μάρτυρας: cf. Idem, Hom. in mart. Iulittam (BHG 972; CPG 2849), In Barlaam mart. (BHG 223; CPG 2861), In XL mart. Sebasten. (BHG 1205; CPG 2863), In Mamant. mart. (BHG 1020; CPG 2868) | κατὰ τῶν ἀφρόνων αἰρετικῶν: cf. Idem, Adv. Eunom. libri V (CPG 2837); De spirit. sancto (CPG 2839) 15-16 cf. Is. 47, 14: ὡς φρύγανα ἐπὶ πυρὶ κατακαίησονται

L f. 117r-v; Vb f. 29r 3 ἐκεῖθεν Vb: ἐκείνων L 4 ἡμῖν Vb σκεδιάσειε L 5 τοῦτο Vb: τούτω L 9 κόσμον: κόσμῳ L 10 καθαρῶς: ἀμέσως sscr. L 12 κτίσεως Vb: κρίσεως L

Τράπωμαι καὶ γένωμαι, μεγάλα· εἰσὶ γὰρ ὑποτακτικὰ χρόνου μέσου ἀορίστου δευτέρου. Τὰ θέματα δὲ τούτων τρέπω καὶ γίνω. Τρέπομαι δὲ καὶ γίνομαι, μικρά· εἰσὶ γὰρ ὀριστικά χρόνου ἐνεστώτος.

5 *Ἀμβροσία*, ἡ τῶν θεῶν βρώσις· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ βροτός, ὁ ἄνθρωπος, *ἀβροτία*, ἦν οὐκ ἐσθίουσιν οἱ βροτοί, καὶ τροπῆ τοῦ τ εἰς σ, *ἀμβροσία*.

Συνοῖσον, τὸ συμφέρον, ἀπὸ τῆς σὺν προθέσεως καὶ τοῦ οἶσω, ὃ σημαίνει τὸ κομίζω.

10 *Ἰσον*, τὸ ὅμοιον, ι. *Ἥσσον*, τὸ ἔλαττον, καὶ *ἦσον*, τὸ εὐφρανοῦν, η. *Ἵσον*, τὸ βρέξον, ψιλόν· τὸ θέμα ὕω, τὸ βρέχω.

Τὰ εἰς ος ὀνόματα διὰ τοῦ *ωτατος* ἔχουσι τὰ ὑπερθετικά, οἷον *φρόνιμος φρονιμώτατος*, *ἅγιος ἀγιώτατος*· τὰ δὲ εἰς ης διὰ τοῦ *εος* κλινόμενα, διὰ τοῦ *εστερος* καὶ *εστατος*, οἷον *εὐφυῆς εὐφυέστατος*, *ἀρραγῆς ἀρραγέος ἀρραγέστατος*, *εὐγενῆς εὐγενέος εὐγενέστατος*.

15 *Θεωρήμων*, ὁ θεωρητικός, μέγα· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ *θεωρῶ θεωρήσω*. *Θεορρήμων* δέ, ὁ διδάσκαλος, μικρόν· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ *θεῖον* καὶ τοῦ *ρήμα*, *θειο*(118r)*ρρήμων*, ὁ θεία ῥήματα λέγων, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι, *θεορρήμων*.

Πλησθεῖς. Τὸ θέμα *πλήθω*, τὸ γεμίζω, συντάσσεται δὲ μετὰ γενικῆς.

20 *Πτήσσω*, τὸ φοβοῦμαι, η. *Πτύσσω* δέ, τὸ κλείω, καὶ *ἀναπτύσσω*, τὸ ἀνοίγω, ψιλόν· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ *πτύξ πτυχός*, ἡ πύλη.

Ρυθμίζω, τὸ συντάττω, γίνεται ἀπὸ τοῦ *ρύω*, τὸ φυλάσσω, καὶ τοῦ *θυμός*, ἡ ψυχὴ (ἢ γὰρ εὐταξία φυλάσσει τὴν ψυχὴν), συντάσσεται δὲ μετὰ αἰτιατικῆς.

Τηρητικόν, *ἐπιτηρητικόν*, *διατηρητικόν*, ἡ τὰ δύο. *Ἀντιρρητικόν* δὲ καὶ *ἀναντίρρητον*, ι καὶ η.

11-14 Max. Plan. Gramm. 73, 14-17: Καὶ τὰ μὲν εἰς ος οὕτω ποιεῖ τὴν σύγκρισιν διὰ τοῦ ο, εἴτε τοῦ μικροῦ, εἴτε τοῦ μεγάλου, τὰ δὲ εἰς ης, εἰς οὖς κλινόμενα, τριγενῆ, διὰ τοῦ εστερος, ὡσπερ ἀληθῆς, ἀληθέστερος, ἀληθέστατος.

21 ῥυθμίσω L

73. Οἱ ἔτι μὲν νέοι, μὴ ἔτει δὲ γηραιοί, ἔτι μικρόν ἀναμείνατε, καὶ κατοψόμεθα τὸν δεσπότην ἐν Ἰορδάνῃ ῥυπτόμενον· μολεῖ γὰρ πρὸς Ἰωάννην βαπτισθησόμενος, ἔτι ὕστερον πυρὶ καὶ πνεύματι τὴν κτίσιν ἀνακαινίσων διὰ λουτροῦ τοῦ βαπτίσματος. Πλὴν μέχρι τοῦ δεῦρο κατὰ λόγον οἰκονομίας οὐ γνωρίζομενος, 5 θεὸς ὢν τέλειος, καὶ ἄνθρωπος τέλειος νῦν ἀναδείκνυται. Καὶ μαρτυρεῖ μὲν αὐτὸν ὁ Πατὴρ υἱά μονογενῆ καὶ συνάναρχον, καὶ τὸ Πνεῦμα καθάπερ πέλεια ἴδιον κάτεισιν, ὁ Σωτὴρ δὲ μετὰ πάντων ὡς εἰς ἀπάντων. Ὁ ἁμαρτίας ἐλεύθερος δεῖται τοῦ βαπτιστοῦ, δεικνὺς ἑαυτὸν οὐ κατὰ φαντασίαν, ἀλλὰ ταῖς ἀληθείαις γενόμενον ἄνθρωπον. Ὁ βαπτίζων ἀναβάλλεται πρὸς τὴν αἴτησιν (συνῆκε γὰρ 10 τὸν ἄμνὸν τοῦ Θεοῦ), καὶ μᾶλλον αὐτὸς ἐκεῖθεν αἰτεῖται τὴν κάθαρσιν, ἀλλ' ὅπῃ γοῦν ὑπέικει, δέον πᾶσαν οἰκονομίαν εἰς πέρας ἐλθεῖν. Καὶ τοῖς Ἰορδάνου ῥεῖθροις πλυνθεῖς, κακίαν ἀποσμήχει προγονικήν.

Ἄλλὰ γάρ, οἴμοι, καὶ μετὰ λουτροῦ χάριν
βαφέντα κακῶν κηλίσιν δυσεκπλύτως

- 15 ὡς αὐτοσυμπάθεια, πλάστα, με πλύνον.
 Τὴν ἀξίνην δέδοικα, καρπὸν μὴ φέρων,
 τὸ πῦρ ὁ χόρτος δειλιῶ τὸ παμφάγον,
 τὴν σταγόνα τρέμω σε, πηλὸς τυγχάνων,
 ὡς ἀχυρώδης ἐνθυμοῦμαι τὸ πτύον.
- 20 Βαπτίσματι πλύνον με τῷ τῶν δακρῶν,
 ὡς ἂν καθαρῶ τῶν ἀμέτρων πταισμάτων. | (118v)

2-3 Cosm. Maiouma, Can. in s. Theoph., od. 3, 1: μολεῖ δὲ πρὸς τὸ βάπτισμα. 3 cf. Matth. 3, 11; Luc. 3, 16 4-5 cf. Athan. Alex., Lib. de definit. PG 28, 537B 3-4: Θεὸς τέλειος καὶ ἄνθρωπος τέλειος γνωριζόμενος; Athan. Alex. Quaest. in scr. sacr. PG 28, 764D 10: Θεὸς ὢν τέλειος, ἠθέλησε καὶ ἄνθρωπος γενέσθαι. 16 cf. Matth. 3, 10; Luc. 3, 9

L f. 118r; Vb f. 29v 3 ἔτι ex ἔτι corr. ut vid. L 4 τὸν λόγον Vb 6-7 πέλεια ἴδιον Vb: πέλει αἴδιον L 7 ἄμαρτάς L 14 κηλίσι Vb 15 με Vb: μου L πλύνων Vb 16 δέδωκα L

Ἰστέον ὅτι οἱ Ἀττικοὶ τρέπουσι τὸ σ εἰς ξ εἰς τὴν σὺν πρόθεσιν, τὴν *συναυλίαν* *ξυναυλίαν* λέγοντες. Πλὴν πολλάκις καὶ ἐκτὸς τῆς σὺν προθέσεως τρέπουσι τὸ σ εἰς ξ, οἷον *ἀναξυρίς*, ἢ βράκα, ἀπὸ τοῦ σύρεσθαι.

Ἔτι νέος, ἢ Ἔτει δὲ γηραιός, δίφθογγον.

- 5 Τὸ *κατοψόμεθα* οὐδέποτε ὑποτάσσεται· λέγει γὰρ ὁ κανὼν, ὅτι τὸ μὲν *βούλει* καὶ *οἶει* ὑποτάσσονται, τὸ δὲ *ᾔψει* καὶ *εἶ* οὐδέποτε.

- Υἱά, τὸν υἰόν. Ἀπὸ τοῦ ὕω, τὸ βρέχω, γίνεται ὄνομα *ῥις*, καὶ κλίνεται *ῥιος* καὶ κατὰ συγκοπὴν *ῥιος*, ἢ αἰτιατικὴ τὸν *υἱά*. Καὶ ὡς οὐ κλίνομεν *ᾔφια*, πῶς κλίνομεν *υἱά*; Διότι ἐκεῖ ἐστὶ δίχρονον καθαρὸν εἰς τὴν παραλήγουσαν, τὸ ἰ. Καὶ λέγει ὁ κανὼν ὅτι πᾶσα γενικὴ εἰς *ος* δίχρονον παραληγομένη τὴν εἰς *α* αἰτιατικὴν ἀπολιμπανομένην ἔχει. Ἐνταῦθα δὲ ἐπειδὴ τὸ *ῥιος* συνεκόπη καὶ γέγονε *ῥιος*, τὸ καθαρὸν δίχρονον ἐξέλιπε, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν εἰς *α* αἰτιατικὴν εἶναι ἐνδέχεται.

Εἷς, ἐπὶ ἀριθμοῦ, δίφθογγον· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ *ἔνις*, καὶ ἐκβολῆ τοῦ ν *εἷς*, καὶ κατὰ συναίρεσιν *εἷς*.

- 15 *Δεῖται*, συζυγίας ἕκτης τῶν βαρυτόνων. Τὸ θέμα *δέω*, τὸ χρεῖαν ἔχω, *δέεται δεῖται*. *Γενόμενον*, τὸν ὑπάρχοντα, μικρὸν καὶ ἅπαξ τὸ ν· τὸ θέμα *γείνω*. *Γεννώμενον*, τὸ τικτόμενον, μέγα καὶ δις τὸ νν· τὸ θέμα *γεννάω γεννῶ*.

- 20 *Οἷμοι*, ἀντὶ τοῦ φεῦ μοι, δύο μέρη τοῦ λόγου· *οἷ*, ἐπίρρημα σχετλιαστικόν, *μοι*, ἀντωνυμία· τὸ *οι*, δίφθογγον. *Οἷμοι*, δίφθογγα τὰ δύο. *Ἰώ μοι*, ἢ καὶ μέγα. *Ἰώ μοι*, μέγα, ἢ, καὶ δίφθογγον.

Κηλῖς, ἢ μελαντηρία ἢ ἐκ τοῦ καπνοῦ· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ *καίω*, ἐκβολῆ τοῦ ἰ καὶ τροπῆ τοῦ α εἰς ἦ.

Ἀξίνη, ὁ πέλεκυς, ἀπὸ τοῦ ἄγω ἄξω, τὸ συντρίβω, καὶ τοῦ ἴν *ίνος*, ἢ δύναμις· τὸ συντρίβον τὰ ξύλα μετὰ δυνάμεως.

- 25 *Ἄχυρον*. Γίνεται ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ *χρέος*, ἢ χρεῖα, *ἄχυρον*, τὸ μηδεμίαν χρεῖαν παρέχον τροφῆς, καὶ μεταθέσει τοῦ ρ καὶ τροπῆ τοῦ ε εἰς υ αἰολικῶς, *ἄχυρον*.

1-3 Eust. II, I, 36, 10-11: εὐρηται δὲ καὶ ἡ συλλαβὴ μεταβάλλουσα τὸ σ εἰς ξ ἐν τῷ ἀναξυρίς, ὃ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις βρακίον δηλοῖ. ἀναξυρίς γὰρ τὸ τοιοῦτον ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς λέγεται; ib. I, 328, 28: ὅπερ οἱ Ῥωμαῖοι μὲν βράκαν φασί, ἕτεροι δὲ ἀναξυρίδα ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι. 9-10 Hdn. II, 710,37-711,2: ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὅτι πάσα γενικὴ εἰς ος καθαρὸν λήγουσα διχρόνῳ παραληγομένην εἰς ν μόνον ἔχει τὴν αἰτιατικὴν οἶον ὄφιος ὄφιος ὄφιν. 23 Choer. Ep. Ps. 159, 10: Ἀξίνη, παρὰ τὸ ἄγω, τὸ συντρίβω, ἄξω ἀξίνη.

5 τὸ² s.l. 8 post πῶς quiquid in rasura 23-24 ἀξίνη ὁ συντρίβων τὰ ξύλα μετὰ δυνάμεως· ἴν ἰνὸς ἢ δυνάμεις in mg. manu recentiore 26 τροφὴν L

74. Ἄγε δὴ τὸ κεχρεωστημένον ἀποδώσωμεν ὄφλημα, καὶ τὰ λείποντα τῶν μαρτυρικῶν θαυμάτων ἀναπληρώσωμεν ἐν τῷ δέοντι. Ἐμελλε γὰρ ὁ καὶ ζῶν | (119r) ἔτι κατὰ δαιμόνων ἀντιπαταξάμενος καὶ γενόμενος εἰς Θεὸν ἀποσοβεῖν τὰ πονηρὰ πνεύματα. Δαίμονι γάρ τις κάτοχος ὦν ἰθαγενῆς καὶ ἐπίσημος, μᾶλλον
5 δὲ λεγεῶν δαιμόνων συμπιεζόμενος, ὄρη μὲν ἠγάπα καὶ ἔρημίας καὶ βάραθρα, καὶ τάφους οἰκεῖν ἠρεῖτο, τὴν δὲ μετ' ἀνθρώπων οἴκησιν ἀπηναίνετο· ἐξεβάκχευε γὰρ αὐτὸν ὁ Σατάν, καὶ προειδὼς ὃ παθεῖν ἔμελλεν, εἰς ἀνοδίας ἐνώθει τὸν ἄνθρωπον. Πάσης οὖν ἀπορήσαντες μηχανῆς οἱ κατὰ γένος τοῦτ' ἀποσήκοντες, ἐπὶ τὸν κατὰ δαιμόνων κράτος λαβόντα καταφεύγειν διανοήθησαν. Συγχρησά-
10 μνοι τοίνυν τοῖς ἐπιτηδείοις εἰς τὸ ὑπούργημα, συνδοῦσι τοῦτον ἀλύσει καὶ περὶ που τὸν μαρτυρικὸν ἀπαγαγόντες νεῶν, ἐπειδὴ τῷ προνάῳ προσήγγισαν, εὐθύς ὁ κάμνων δυσκάθεκτός τε ἦν, καὶ μέγα ἐκέκραγε καὶ κατεβόα τῶν κατεχόντων, καὶ πολέμιον ἠγεῖτο τὸν ἅγιον. Οἱ δὲ πρὸς γένους ὄντες αὐτῷ (δαινὸν γὰρ τοι τὸ συγγενές) θερμότερον τοῦ μάρτυρος ἐδεδέγητο. Ταχὺ δὲ τῆς αὐτῶν
15 ἑπακούει δεήσεως, καὶ σπαράττει μὲν αὐτὸν τὸ συμπνίγον δαιμόνιον, ἀλλὰ τὰ πανύστατα λειποψυχῆσας ὁ πάσχων ἀνὴρ, ρίπτεται μὲν κατὰ γῆς, εἰς ἔκστασιν δὲ τρέπεται, καὶ τυχῶν ἀμίσθου τοῦ μάρτυρος ἰατροῦ, τῆς κατεχούσης ἐπηρείας ἐλευθεροῦται, καὶ διαρρήδην ἀνακηρύττει τὰ μεγαλεῖα τοῦ κτίσαντος.

fons: cf. Ioann. ep. Thess., Mir. S. Demetr. 4, 46-49 (p. 84-86); Nicet. ep. Thess., Mir. 11 (p. 337-39)

L ff. 118v-119r; Vb ff. 29v-30r 1 ἀποδώσωμεν L 3 γενόμενος; ἀποδημήσας sscr. L 6 μετ' L : μετὰ τῶν Vb 7 ἀνωδίας Vb: κρημονὺς sscr. L ἐνώθει L: συνώθει Vb 8 ἀνθρωπικῆς μηχανῆς Vb 9-10 συγχρησάμενοι Vb 11 προνάῳ L 12 δυσκάθεκτός L 14 δὲ L: δὴ Vb 16 γὰρ post λειποψυχῆσας VbL^{ac} (postea del. L)

Ἰθαγενῆς λέγεται ὁ ἐντόπιος (λέγεται δὲ καὶ ἰθυγενῆς ὁ αὐτός), δοκεῖ δὲ ἐτυμολογεῖσθαι ἀπὸ τοῦ ἰθύς, ὁ εὐθύς, καὶ τοῦ γένος, θυγενῆς, ὁ γνώριμος καὶ κατὰ τὸ γένος ὡς ἐντόπιος, καὶ τροπῇ τοῦ ν ψιλοῦ εἰς α, θαγενῆς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἰθαγενῆς.

Ἰθύς δέ, ὁ εὐθύς, ἀπὸ τοῦ εὐθύς, ἐκβολῇ τοῦ ε καὶ τροπῇ τοῦ διχρόνου εἰς δίχρο-
5 νον. Εὐθύς, ἀπὸ τοῦ εὖ, τὸ καλόν, καὶ τοῦ θέω, τὸ τρέχω.

Λεγεών, τὸ σύστημα μυρίων ἀνδρῶν· *φάλαγξ* δέ, οἱ διακόσιοι ἄνδρες· *πύργος* δέ, οἱ ἑκατόν· *στιξ*, οἱ ἑβδομήκοντα· | (119v) *λόχος*, οἱ εἴκοσι.

10 *Πιέζω* λέγεται τὸ θλίβω καὶ στραγγίζω, καὶ γίνεται ἀπὸ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ τοῦ ἴζω, τὸ κάθημαι· τὰ γὰρ πιεζόμενα, ἤγουν σφιγγόμενα, σώματα, συνιζάνονται ἐν τῷ σφίγγεσθαι, ἤγουν συναιροῦνται καὶ συγκάθηται, οἶον σπόγγος καὶ ἔριον καὶ βόμβαξ, καὶ εἴτι τοιοῦτον. Γίνεται οὖν ἐπιέζω, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε, *πιέζω*.

Ἀπηνάινετο. Τὸ θέμα *ἀναίνω*, καὶ τὸ παθητικὸν *ἀναίνομαι*, καὶ ὁ παρατατικὸς *ἠναινόμην*, τὸ τρίτον *ἠναινετο*.

15 *Ἐπιτήδειος*. Ἀπὸ ἱστορίας ἐτυμολογεῖται· οἱ γὰρ παλαιοὶ τὸν ἐπὶ τέχνῃ τινὶ δόκιμον παῖδα ἐπιτηδὴ ἐκάλουν, ὡς ἐπὶ τῇδε τῇ τέχνῃ προκόποντα. Προϋπόκειται οὖν *ἐπιτηδής*, καὶ κλίνεται τοῦ *ἐπιτηδέος*· καὶ ὡσπερ *Ἡρακλῆς Ἡρακλέος Ἡράκλειος*, οὕτως *ἐπιτηδῆς ἐπιτηδέος ἐπιτήδειος*.

20 *Ἐκέκραγε*. Κανόνισον. Ἔστι ῥῆμα πρωτότυπον *κράζω*, ὁ μέλλων *κράζω*, ὁ παρακείμενος *κέκραχα*, ὁ μέσος *κέκραγα*· καὶ ἐκ τούτου θέμα *κεκράγω*, ὁ μέλλων *κεκράξω*, ὁ ἀόριστος *έκέκραξα*, ὁ δευτερος *έκέκραγον*, τὸ τρίτον *έκέκραγεν*.

Ἐδεδέγητο. Τὸ θέμα *δέω*, τὸ παρακαλῶ, ὁ μέλλων οὐ *δέσω*, ἴνα μὴ συνεμπέση τῷ δεσμεύσω, ἀλλὰ *δεήσω*, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν περισπωμένων.

25 *Ἵστατον*. Τὸ ὑστερον γίνεται οὕτως· ἔστι ῥῆμα *δέω*, τὸ ἐλλείπω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, *δεύω*, ἀφ' οὗ γίνεται καὶ ὁ *δευτερος*, ἤγουν ὁ ἐλλιπέστερος καὶ ὁ ἐλλιπέστατος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ καὶ τροπῇ τοῦ υ ψιλοῦ εἰς σ, *υστερος* καὶ *υστατος*.

1-2 cf. EM 470, 1-2: Ἰθαγενής· Ὁ γνήσιος καὶ αὐτόχθων, ὁ ἰθὺ καὶ ἀδιάστροφον ἔχων τὸ γένος· Zonar. 1097, 9 15-17 Hdn. II, 509, 18-19 ἐπιτήδειος· εἰ. ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδῆς ἐπιτηδέος καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπιτήδειος. 23-24 Eust. II. IV, 673, 5-6: Τὸ μέντοι *δεύω*, τὸ ἐλλείπω, ἄλλως ἔχει. ἐκ τοῦ *δέω* γὰρ ἐκεῖνο Αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ γίνεται. ἀπὸ αὐτοῦ δὲ ὁ *δευτερος* καὶ *δευτατος*.

3 ἰθαγενής (i al. man.) L 6 φάλαξ L 15 προϋπέκειται L 21 οὐ postea del. 21 τῷ: τὸ L 24 ἐλλιπέστερος et ἐλλιπέστατος L

75. Δεῦρο δὴ, νέοι συνθιασῶται καὶ τῶν καλῶν ἔργων ἐκθειασταί, τὸν θαυμαστοῦντα τοὺς ἀγίους αὐτοῦ καὶ δι' αὐτῶν θαυμαστούμενον Θεὸν ἐκθειάσωμεν. Ὅπηνίκα γὰρ τῶν Αὐσόνων ἤρχε Μαυρίκιος, ὁ τῶν ὑπερβορέων ἄρχων ἐθνῶν Ἄβαρος, ᾧ ὑπὸ χεῖρα τὰ Μυσῶν ἔθνη καὶ Σκύθαι καὶ Ῥῶς καὶ Ταῦροι καὶ πᾶν 5 ὑπερβόρεον, στέλλει πρεσβείαν εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ συμμαχίαν αἰτεῖ, ψήφω δὲ τῆς συγκλήτου βουλῆς ταύτην οὐ δέχεται. Ἐνθὲν τοι καὶ θηριοῦται κατὰ Ῥωμαίων ὁ βάρβαρος, καὶ συνηλικῶς | (120r) καὶ συνηθροικῶς καὶ συναγοχῶς ἄμαχόν τινα δύναμιν καὶ ὅσον ἐκ τῶν φαινομένων ἀήτητον, κατὰ τῆς Θεσσαλονικέων ἐξώρμησε· καὶ κατατρέχων Ῥωμαίων, κατατρέχειν ἠρεῖτο καὶ τόπον 10 Θετταλικὸν καὶ χώρον τὸν Μακεδονικόν. Δηώσας τοίνυν πάντα τὰ γειτονεύοντα, στρατοπεδεύει καὶ καθ' ἡμῶν, καὶ πῆγνυσι τὴν σκινην ὑπὸ τοῖς τείχεσι τῆς πατρίδος ἡμῶν, καὶ κύκλω πολιορκήσας, προσῆγεν ἐλεπόλεις τοῖς τείχεσι, καὶ πηκτὰς κλίμακας ἀνιστῶν ταῖς ἐπάλξεσι, τὸν ὀπλίτην λεῶν ἐξεβίβαζεν. Οἱ δὲ

- 15 πολίται τοῖς ἐχθροῖς ἀντικαθίστασθαι μὴ ἰσχύοντες, ἐπὶ σὲ καταφεύγουσι, τὴν μόνην μετὰ Θεὸν ἱερὰν ἄγκυραν, τὸν πολιοῦχον ἡμῶν καὶ ῥυσίπτολιν. Καὶ τῆνικαῦτα φαντασιώσας αὐτοῖς ἀνυποστάτους τινὰς τὴν ἀλκὴν κατὰ τῶν τειχῶν, καὶ τὰς κλίμακας ἀνατρέψας, καὶ τοὺς ἤδη πρὸς ταῖς ἐπάλλεσι κατεάξας εἰς γῆν, τὸν μυρίον ἐκείνον στρατὸν εἰς φυγὴν συνωθεῖς, καὶ παραδόξως ἀποφαίνεις τὴν πατρίδα καλλίνικον.

fons: cf. Ioann. ep. Thess., Mirac. S. Demetr. 13, 116-130 (p. 133-38); Plot. ep. Thess. p. 48-52; Nicet. ep. Thess. 12 (p. 339-40); Const. Acrop. p. 186-88 (31-32) 1-2 τὸν θαυμαστοῦντα τοὺς ἁγίους αὐτοῦ: Ps. 15, 3 τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἑθαυμάστωσεν ὁ Κύριος 13 πηκτὰς κλίμακας: cf. Eur. Phoen. 489; Bacch. 1213; Eust. II, II, 832, 9 et III, 88, 11 15 cf. Laud. S. Pauli iun. 18, 5 Delehaye: μετὰ Θεὸν τὴν ἄγκυραν τῆς σωτηρίας

L ff. 119v-120r; Vb f. 30r-v 1 συνθειασῶται L 3 ἐθνῶν om. Vb 8 τῆς L: τὴν Vb 9 ἡρεῖστο Vb 13 ἀνεβίβαζεν Vb 14 ἀντικαθίσταται Vb 18 ἐκείνων Vb παραδόξως: παραδόξαν Vb

Αἰσωνος καὶ Καίσωνος, μεγάλα. Αὔσονος καὶ Ἰάσονος, μικρά.

Ἵπερβόρειον, ψιλόν. Ἵπερβόρειον δέ, δίφθογγον.

- Μυσός, ὁ Βούλγαρος, ἀπὸ τοῦ *μυσός*, ἡ ὄξυη· οὗτοι γὰρ οἱ Βούλγαροι τῇ ἰδίᾳ γλώσσει *μυσόν* τὴν ὄξυην φασίν, ὡς φησι Στράβων [*Geogr.* 12, 8, 3], διότι πάλαί ποτε
5 κατῴκουν οἱ τοιοῦτοι Βούλγαροι περὶ τὸν τῆς Πέρσης Ὀλυμπον, ἔνθα πολλὰ ὄξυαι.

Ῥώς, ὁ Ῥούσος, γίνεται ἀπὸ τοῦ *ρήσσω*, τὸ ῥηγνύω, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ω καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ω· μάχιμοι γὰρ οἱ Ῥώς. Ἔστι δὲ μονόκλιτον ἢ ἄκλιτον· ὁ Ῥώς γὰρ λέγομεν τοῦ Ῥώς, καὶ οἱ Ῥώς τοὺς Ῥώς.

- 10 *Βυζάντιον*, ἡ Κωνσταντινούπολις, ἀπὸ Βύζαντος βασιλέως καὶ πρώτου κτίσαντος τὸ Βυζάντιον. Ἐτυμολογεῖται δὲ ὁ *Βύζας* ἀπὸ τοῦ *μαζός*, κατὰ τροπὴν | (120v) τοῦ μ εἰς β, καὶ τοῦ α εἰς υ ψιλὸν αἰολικῶς· ὅθεν καὶ ὁ *Μεγάβυζος*.

Κατατρέχω. Ἐπὶ μὲν ἐμψύχων γενικῇ συντάσσεται, ἐπὶ δὲ ἀψύχων αἰτιατικῇ.

- 15 *Διώσας καὶ διώξας*, ἵ· ὅπερ γίνεται ἀπὸ τῆς διὰ προθέσεως καὶ τοῦ ὤσας, ἡγουν ἐπιδιώξας, οὗ τὸ θέμα ὤθω. *Δηώσας* δέ, ἀντὶ τοῦ ἀφανίσας, ἡ καὶ μέγα· τὸ θέμα *δηόω* *δηῶ*· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ *δαίω*, τὸ καίω, κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς η, ἐκθλιβομένου τοῦ ἱ· ἀφ' οὗ καὶ *δαιτρός*, ὁ μάγειρος, καὶ *αἴσα*, ἡ μοῖρα.

3 He. μ 1956: Μυσοὶ ἔθνος βαρβαρικόν. *μυσόν*· τὴν ὄξυην. 6 Hdn. Ep. 121, 1-2: Ῥώς, ὁ Ῥούσος. 12 Suid. κ 832: κατατρέχω: ἐπὶ μὲν ἐμψύχων γενικῇ· κατατρέχω νεβρῶν. ἐπὶ δὲ ἀψύχων αἰτιατικῇ· κατατρέχει Αἴγυπτον. 14-15 cf. Zonar. 46, 3-4: γίνεται δὲ παρὰ τὸ *δηῶ* τὸ πορθῶ. τοῦτο παρὰ τὸ *δαίω* τὸ κόπτω. 15 Hdn. Ep. 19, 5: *δαίω* τὸ καίω. 16 Et. Gud. 330, 8 de Stefani; Hdn. Ep. 19, 6: *δαιτρός* ὁ μάγειρος.

2 δὲ s.l. L

76. Τὴν Καρχηδόνα πόλιν ἀκούετε· Φοινίκων μὲν ἄποικος, Ἀφρικῆς δὲ μητρόπολις. Ταύτης Κυπριανὸς ἐπίσκοπος ἦν, οὐχ' ὁ πολὺς ἐκείνος καὶ ἱερόμαρτυς, μετ' ἐκείνον δὲ πολλοστὸς βίβω μέντοι καὶ λόγῳ κατ' ἐπίσκοπον σεμνυνόμενος.

5 Τοῦτον ἐδέησε μὲν ἀπιέναι πρὸς τὸ Βυζάντιον, καὶ πορείας ἀψάμενος, τὴν εὐθὺ
 τῆς βασιλευούσης ἐστέλλετο, πειραταῖς δὲ συσχεθεὶς περὶ που τὸν Ἴστρον, ὃν
 φαμὲν Δάννουβιν, παρὰ Μυσοῖς δουλείαν κατεδικάζετο. Ἐξελιπάρει γοῦν νυκτὸς
 καὶ ἡμέρας τὸν Κύριον, «πτωχὸς καὶ ἀλγῶν εἰμὶ ἐγώ», λέγων, «ἡ σωτηρία σου, ὁ
 Θεός, ἀντιλάβοιτό μου». Ταῦτ' ἔλεγε, καὶ δακρῶν ἠφίει πηγάς. Ἄλλ' ὁ καθάπαξ
 10 εἰπὼν «οὐ μὴ σε ἀνώ, οὐδ' οὐ μὴ σε ἐγκαταλείψω» ἐπακούει τῆς τούτου δεήσε-
 ως, καὶ τὸν ἀθλητὴν ἀποστέλλει Δημήτριον, τὸν ἐπίσκοπον τῆς δουλείας ῥυσό-
 μενον. Ἐπίσταται γοῦν ὁ μάρτυς αὐτῷ κατὰ τὰς ἐσπέρας τῶν ὥρῶν, καὶ νύξας
 καὶ διϋπνίσας, «ἀνάστα» φησὶν «ἐπίσκοπε, καὶ σιωπὴν ἀσπαζόμενος, ἔποιό μοι
 καὶ σφῆζοι». Ὁ δὲ «καὶ τίς εἶ», φησί, «κύριε;» «ἐκ Θεσσαλονίκης», ὁ μάρτυς,
 «στρατιώτης Δημήτριος· πλὴν μὴ πολυπραγμόνεις, μὴ δὲ ἀμφίβαλλε, σιγὴν δ'
 15 ἀγαπῶντα πρὸς τὴν ἡμετέραν διακομίσω πατρίδα σε». Αἰρεῖται τὴν σιωπὴν ὁ
 ἐπίσκοπος, διανίσταται, ἀκολουθεῖ τῷ ἐκ Θεοῦ ὀδηγῷ, τῷ δυσκαταγωνίστῳ καὶ
 ἀητητῆτῳ μάρτυρι, καὶ | (121r) παννύχιος τῆς ὁδοιπορίας ἐχόμενος, περὶ που τὰς
 ὀρθρινὰς ἀλεκτόρων φωνὰς τῆς ἀγαθῆς ἐκείνης συνοδίας στερίσκεται. Κρίνας
 οὖν ἀναμένειν ἐσπέραν, εἴ πως καὶ αὐθις ὀδηγοῦ τοῦ μάρτυρος τεύξεται, βάλ-
 20 λει καὶ οὐκ ἀφάμαρτεν· εἰς γὰρ ἡλίου δυσμὴν ὁ πολύτιμος καὶ γλυκὺς ὀδηγὸς
 ἐξαίφνης τῷ ἐπισκόπῳ φαντάζεται, καὶ λαβόμενος τῆς αὐτοῦ δεξιᾶς, παννύχιον
 καὶ αὐθις ὀδηγεῖ τὸν ἐπίσκοπον. Παρ' ὅλαις γοῦν ἡμέραις ἔννεα τὸν ἐκ νυκτὸς
 κόπον ἀναπαύων Κυπριανός, τοσαύταις δὲ ταῖς νυξιν ἐφ' ὀδηγῷ τῷ Δημητρίῳ
 25 τὸ τῆς ὁδοῦ διανύσας διάστημα, φθάνει τὴν Θεσσαλονικέων εἰς ἀνίσχοντα ἡλι-
 ον. Καὶ εἶσω γενόμενος, καὶ τὸν στρατιώτην ζητήσας Δημήτριον, πολλοὺς μὲν
 ὅσον ἐκ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπιτηδεύματος εὗρισκεν, ἀλλὰ παρήλλαττον αἰ-
 μορφαί, καὶ διάφορος ἦν ὁ τῆς ὄψεως χαρακτήρ. Ὡς δὲ πρὸς τὸν τῆς πόλεως
 γένοιτο ἐπίσκοπον καὶ τὰ κατ' αὐτὸν διηγῆσαιτο, μηδένα ἄλλον εἶναι τὸν παρ'
 30 ἐκείνου ζητούμενον ἢ τὸν Θεοῦ στρατιώτην μανθάνει Δημήτριον. Καταλαμβάνει
 τοίνυν αὐτίκα τὸ μαρτυρικὸν τέμενος, καὶ τὸν φιλούμενον ἐν εἰκόνι καταμαθῶν,
 πληροῦται δακρῶν εὐθύς, προσπτύσσεται χεῖλεσι μὲν τὸν γραπτόν, ψυχῇ δὲ
 τὸν νοούμενον ἅγιον, καὶ μεγάλη καὶ διατόρῳ φωνῇ τὰ μεγαλεῖα καταγγέλλει
 τοῦ μάρτυρος, καὶ τὴν τοῦ κτίστου κηδεμονίαν περὶ τὸ εὐσεβὲς καὶ ὀρθόδοξον.

fons: cf. Anon., Mirac. S. Demetr. (syll. II), 6, 307-11 (p. 237-39); Nicet. ep. Thess., Mir. 14 (p. 341-44); Ioann. Staur. p. 354-357 (IA); Const. Acrop. p. 194-196 (41-42) 7-8 Ps. 68,30 9 Hebr. 13,5

L ff. 120v-121r; Vb ff. 30v, 40r 5 Ἴστρον L 28 ἐπίσκοπον Vb: om. et πρόεδρον supra lin. al. man. add. L μηδένα: οὐδένα Vb 29 ζητούμενον om. L 31 μὲν om. L 32 καταγγέλλει L

Οἶστρος, τὸ ζωῦφιον, καὶ *οἶστρος*, ὁ ἔρωσ, δίφθογγον, ο καὶ ι· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ *οἶω οἶσω*, τὸ κομίζω, ὡς ὀρμῆς καὶ μανίας ἐμποιοητικός. *Ἴστρος* δὲ ποταμός, ι, ἀπὸ τοῦ *ἴω*, τὸ πορεύομαι, καὶ τοῦ *στερεόν*· ὁ πορευόμενος στερεῶς.

5 Παννύχιος, ὁ ὀλονύκτιος, ἀπὸ τοῦ πᾶν καὶ τοῦ νύξ νυκτός, ἀποβολῆ τοῦ τ καὶ τροπῆ τοῦ κ εἰς χ.

Ἐξαίφνης, ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ παραντίκα· γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς ἐξ προθέσεως | (121v) καὶ τοῦ ἀφανής, κατὰ συγκοπήν καὶ πλεονασμῶ τοῦ ι.

Τέμενος, ὁ ναός, ἀπὸ τοῦ τὸν θεὸν μένειν ἐκεῖσε, θέμενος καὶ τέμενος· ἢ ἀπὸ τοῦ τέμνω, τὸ κόπτω, ἐν ᾧ ἐτέμνοντο τὰ θυσιαζόμενα ζῶα.

10 Πτήσω, τὸ φοβοῦμαι, η. Πτύσω δέ, τὸ φιλῶ, καὶ πτύσμα, καὶ πτύξ, ἡ πύλη, ψιλόν.

Κηδεμονία, ἡ φροντίς· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ κηδεμών. Τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ κήδω κηδήσω, τὸ φροντίζω, ἀφ' οὗ καὶ κηδεστής, ὁ πενθερός. Τὸ δὲ κήδω ἀπὸ τοῦ κήδος, τὸ δὲ κήδος ἀπὸ τοῦ καίω, ἐκβολῆ τοῦ ι καὶ τροπῆ τοῦ α εἰς η· καίει γὰρ ἡ φροντίς τὸν φροντίζοντα.

1-2 Eust. II. IV, 247, 19: οἴστρος, τὸ ζωῦφιον, ἀφ' οὗ καὶ ὁ κατ' ἔρωτα οἴστρος καὶ οἱ τοιοῦτοι· οἴστρος γὰρ ὦν ἀπὸ τοῦ οἶω, τὸ κομίζω.

5 τοῦ α εἰς χ L 12 κηδῶ L

77. Κυπριανὸς ἐστιάσει καὶ πάλιν ὑμᾶς, ὄψοις τῶν μαρτυρικῶν θαυματουργημάτων κατασκευάσας τὴν τράπεζαν. Ἐπεὶ γὰρ ἀπήλλακτο τῆς δουλείας καὶ πρὸς τὴν τοῦ μάρτυρος εὐδαίμονα πόλιν διασέσωστο, τὴν βασιλεύουσαν ἐκεῖθεν καταλαμβάνει τῶν πόλεων, καὶ τὸ χρέος τετελεκώς, παλίνοστος εἰς τὴν Ἀφρικὴν

5 γίνεται. Μνησθεὶς τοίνυν τῆς εὐεργεσίας τοῦ μάρτυρος, δεῖν ἔγνω σῶστρα θύειν τῷ σώσαντι, καὶ νεῶν ἐκ κρηπίδων δειμάμενος, ἀποτάσσει τῷ καλλιμάρτυρι. Πᾶν μὲν οὖν τὸ ἔργον κατὰ σκοπὸν ἐκβεβήκει τῷ ἐπισκόπῳ, κιβωρίου δὲ χάριν καὶ ἄμβωνος λίθων μαρμάρων ἐν χρεῖα καθίστατο. Διακναιόμενος οὖν θλίψεσιν, ὁρᾷ κατὰ τοὺς ὕπνους τὸν ἀθλητὴν, καὶ λύει τὴν λύπην αὐτῷ. «Εἰς τὸν λιμένα» γὰρ

10 φησι «καταχθεῖς, ἐντύχης νηῖ μαρμάρων φερούση πλεῖστα τε καὶ κάλλιστα, καὶ πρὸς τοῦ ναυκλήρου τὰ χρησιμεύοντά σοι ἐξωνησάμενος, ἀποπλήσεις ἰκανῶς σοι τὴν ἔφεσιν». Ἀφυπνίζεται ταχὺ ὁ ἐπίσκοπος, πληροῦται χαρᾶς, ἔνθους ὑφ' ἡδονῆς γίνεται, καὶ χαρᾷ κεράσας χαρὰν τῇ τοῦ ζητουμένου λύσει, τὸ καὶ κατὰ γνώμην τῷ μάρτυρι προβαίνειν αὐτῷ τὸ ἀπόταγμα, παρευθὺς, ἢ ποδῶν εἶχεν, εἰς

15 τὸν λιμένα κατήει. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα κατὰ τὴν τοῦ ὁράματος εὐρίσκει εἰσήγησιν (εἷς τε γὰρ τὸν λιμένα ἢ ναὺς καὶ οἱ πλωτῆρες περὶ τὴν ναῦν), | (122r) ἀλλ' ὁ τῆς νεῶς καθηγούμενος πρὸς τὸ ζητούμενον ἔξαρνος ἦν, καὶ οἱ τὴν αἴτησιν ἀπεκρούετο. Πάλιν οὖν ὁμοίᾳ τῇ λύπῃ κατάσχετος ἦν ὁ ἐπίσκοπος, καὶ πάλιν ὁ μάρτυς κατὰ τοὺς ὕπνους ἐφίσταται, καὶ τὴν ἀπάτην σημήνας, εἶναι μὲν εἰς πρῶραν τοὺς

20 λίθους διασαφεῖ καὶ τοιοῦσδε καὶ τοσοῦσδε καὶ χρῶμα καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος καὶ ποσότητα, καὶ δὴ καὶ ἐξωνῆσθαι τῷ μάρτυρι Βίκτορι. Ὡς ταῦτα κατὰ ῥῆμα διεξῆει τῷ ναυκλήρῳ Κυπριανός, οὐ μόνον αὐτόν, ἀλλὰ δὴ καὶ τοὺς συμπλωτῆρας εἰς θαυμασμὸν ἤγαγε, καὶ δίδωσιν οὐκ ἀέκων τοὺς λίθους. Καὶ συμπληροῦται τὸ τέμενος, καὶ θαυμαστοῦται Θεός, καὶ μεγαλύνεται κατὰ Καρχηδόνα καὶ Ἀφρικὴν

25 καὶ Λιβύην Δημήτριος, καὶ πρὸς πλατυσμὸν τὸ εὐσεβὲς ἐπιδίδοται.

fons: cf. Anon., Mirac. S. Demetr. (syll. II), 6, 312-15 (p. 239-40); Nicet. ep. Thess., Mir. 15-16 (p. 344-45)

L ff. 121v-122r; Vb f. 40r 1 μαρτυρικῶν s.l. L 3 πόλιν εὐδαίμονα Vb 4 παλλίνωστος L (sic etiam supra schedos 57,9) εἰς L: ὡς Vb 5 τῆς om. Vb 8 μαργάρων L καθίσταται Vb 10 ἐντύχη Vb μαργάρων L 11 χρησιμεύσοντά Vb ἀποπλήσης Vb 16 ναῦν L: αὐ Vb 19 εἶναι μὲν om. L πρῶραν (pro πῶραν) LVb: servavimus 25 ἐπεδίδοτο Vb

Ὅψον, τὸ προσφάγιον, ἀπὸ τοῦ ἔψω, τὸ βράζω· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ὀψάριον, ὑποκοριστικῶς.

Δεῖν, τὸ δέον, δίφθογγον, ὡσπερ καὶ πλεῖν, τὸ πλεόν· ἔστι δὲ μέρος λόγου μετοχῆς, ἢ δὲ κράσις ἀττική. Τὸ δεῖν, δίφθογγον· δεῖν, τὸ δέον, καὶ πλεῖν, τὸ πλεόν, δίφθογγον.

5 Δὴν δέ, ἀντὶ τοῦ ἐπιπολύ, καὶ πλὴν, ἀντὶ τοῦ χωρίς, η.

Σῶστρα, καὶ λύτρα.

Κρηπίς, ἀπὸ τοῦ κρατῶ κρατίς, καὶ κατὰ τροπήν τοῦ α εἰς η καὶ τοῦ τ εἰς π· ἐν ᾧ συγκρατοῦνται οἱ τοῖχοι.

Δειμάμενος. Τὸ θέμα δέμω, τὸ κτίζω.

10 Κιβώριον. Τὸ βω, μέγα. Τὰ διὰ τοῦ ωριον μεγαθύνονται· νεώριον, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἴστανται αἱ νῆες, κιβώριον. Τινὰ δὲ καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ· ὄριον, τὸ ὀροθέσιον, μεθόριον, καὶ ἄλλα. Κιβώριον, λάρναξ, ὅπερ φαμὲν σενδούκιον, ἀποκείσθαι ἐν αὐτῷ βίον, καὶ περιουσίαν, ἀποβαλλομένου τοῦ ε.

Ἄμβων, ἢ ἀναβάθρα, ἀπὸ τοῦ ἀναβαίνω, ἀνάβων, καὶ ἐν συγκοπῇ ἄμβων, τρεπομένου τοῦ ν εἰς μ· φυλάσσει δὲ τὸ ω μέγα καὶ ἐπὶ γενικῆς, ὡς περιεκτικόν.

15 Πλωτήρ, ὁ ναύτης, ἀπὸ τοῦ πέπληται· τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ πλώω.

Πλώρα, τὸ ἔμπροσθεν τῆς νηὸς, ἀπὸ τοῦ προορᾶν· κατὰ κράσιν τῶν δύο οο εἰς ω μέγα, πῶρα.

Ἐξωνῆσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀγορασθῆναι, η· ἔστι γὰρ παθητικὸς παρακείμενος. Ἐξωνεῖσθαι δέ, ἀντὶ τοῦ ἀγοράζεσθαι, δίφθογγον· ἔστι γὰρ ἐνεστῶς παθητικὸς.

20 Λιβύη, τόπος | (122v) κατάξηρος καὶ πετρώδης· καλεῖται δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ λίθους φύειν, ἢ Λιθιφύη, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β καὶ ἐν συγκοπῇ, Λιβύη.

I cf. Zonar. 1495, 6: ὄψον. προσφάγιον. κυρίως δὲ λέγεται πᾶν τὸ πυρὶ κατασκευαζόμενον. παρὰ τὸ ἔψον τι ὄν, ἢ παρὰ τὸ ὀπτῆσαι ὀνόμασται. 16 cf. Zonar. 1553, 13: πλωτήρ, ὁ ναύτης. 21 cf. Sch. Dion. Per. 431b 20-21: Λιβύη δὲ ἐκλήθη διὰ τὸ κατάξηρον, οἰοεὶ λιφύη τις οὔσα καὶ λιβύη.

I σημειῶσαι in mg. L 17 πλώρα (sic) L

78. Καιρὸς φησι τῷ παντὶ πράγματι, καιρὸς δὲ τοῖς λόγοις ἅπας καιρὸς. Εἰ γὰρ ἀθάνατον ἢ ψυχὴ, ὁ λόγος δὲ οἰκεῖον αὐτῇ, πάντως γε ἄρα καὶ ὁ λόγος ἀθάνατον· εἰ δὲ γε τοιοῦτον, οὐ μόνον ὑπὲρ διάστημα καιρικόν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ πάντα χρόνον καθέστηκεν· εἰ δὲ ὑπὲρ πάντα καὶ ἐν παντί, οὐ μὴν τὸ ἀντίστροφον,
5 ὅτι περ εἰ παντὶ τοῦτο καὶ ὑπὲρ πάντα. Ἐπειδήπερ οὖν τοῖς λόγοις πᾶς καιρὸς

ἐπιτήδειος, καὶ ὑμῖν δεικνύσθω τὸ τῶν ἀγώνων ἀδιεχές, εἴτουν ἄσυχολόν τε καὶ εὐληπτον, ὡς ἂν καὶ ὑμῶν ἕκαστος εὐκλεᾶ τοῖς λόγοις ἑαυτὸν ἀπεργάσαιτο, καὶ τὸ κλέος σχοίη ἐς ἀδιάδοχον.

1 Eccles. 3, 1 et 3, 17: καιρὸς τῷ παντὶ πράγματι.

79. Ἐτρυχε σιτοδεία Θεσσαλονίκην, τὴν ἐν πόλεσι περιώνυμον. Καίπερ δὲ οὐσαν καλλίβωλόν τε καὶ εὐβοτον, βαθύγειόν τε καὶ εὐγειον, βότεϊράν τε καὶ βωτιάνειραν, ποιήσσαν τε καὶ πολυφωρωτάτην καὶ ἐριβώλακα, δεινῶς ὁ λιμὸς ὑπεπέζεν. Οἱ μὲν ἔθνησκον, οἳ δ' ἔμελλον, οἳ δ' ἔκειντο, καὶ ἦν τὸ πάθος ἀνυ-
 5 ποιστον. Συνδεδραμηκότες οὐκοῦν τὸ ἐμπολιτευόμενον πᾶν περὶ τὸν ἰθαγενῆ προστάτην καὶ γνήσιον, ἀνθρωπολογοῦντο περὶ τῶν παλαιῶν, ἐλπάρουν διὰ τὸ πρόσφατον κακὸν καὶ ἀνήκεστον, τὸ λειπόμενον καὶ λοιπὸν τῆς ζωῆς προσ-
 10 εδαπάνων τοῖς δάκρυσι, μονονουχὶ καὶ κατ' ὀφθαλμῶν ἐδόκουν ἐντυγχάνειν τῷ μάρτυρι. «Οἴκτειρον» ἔλεγον «οἰκτρὰ νήπια καὶ πρόωρα δυστυχῶς ἀπαλλαττό-
 15 μενα τῆς ζωῆς, γέροντας τηκομένους τῷ πεινῆν, ὡς μὴ ὄφελον, ἀκμαίαν τὲ καὶ τὴν ἕξωρον ἡλικίαν χαλεπῶς τὴν ἀβίωτον βιοτὴν καταστρέφουσαν». Ἐκαμψε ταῦτα τὸν εὐσπλαγχνον ἀθλητὴν· | (123r) τὸ συγγενὲς γάρ τοι δεινὸν ἢ θ' ὀμιλία. Πλωῖμων τοίνυν ἀνδρῶν δυσπλοία κατασχεθέντων, προσοκειλάντων τὰς ναῦς ἐν
 20 ἀχειμάστοις ἀκταῖς, εἴτουν θισὶν ἀκύμοσι καὶ εὐγαλήνοισι αἰγιαλοῖς, σίτου μεστὰς ἐξ αὐτῆς ὁ Δημήτριος τοῖς πλωτῆσιν ἐφίσταται. Πυθόμενος οὖν περὶ τῆς ἐκεῖσε καταγωγῆς, καὶ ὡς εἶη τούτοις ὁ φόρκυν δυσφόρητος διὰ κλύδωνα, τὴν ὡς Θεσσαλονίκην στείλασθαι παραινεῖ, καὶ τὸ κέρδος καθυπισχνεῖται, καὶ τῶν αὐρῶν τὰς ἐπιτηδαιοτάτας καὶ οὐρίου κατεπαγγέλλεται. Πείθεται τὸ ἡγεμονικὸν τῶν νεῶν, καὶ τὰ λαίφη πετάσαντες οὐρίου τυγχάνουσι πνεύματος, καὶ χρόνῳ βραχεῖ
 πρὸς τὴν πατρίδα τοῦ καλλινίκου κατάγουσι, καὶ τῆς τότε πιεζούσης ἐνδείας ἐκ
 20 περιουσίας τὴν θεραπείαν ἐπιδιδόασι. Καὶ τῆς ἐπικουρίας οὕτω ταχὺ καὶ ὑπὲρ ἐλπίδα φανείσης, καὶ τὸν σωματικὸν οἱ πολῖται κίνδυνον ἔφυγον, καὶ κατὰ τὸν ἐντὸς ἀνθρωπον μεγαλείως ἐβελτιώθησαν.

fons: cf. Ioann. ep. Thess., Mirac. S. Demetr. 8, 68-72 (p. 101-03); Plot. ep. Thess. p. 48; Nicet. ep. Thess., Mir. 19 (p. 347-48); Ioann. Staur. p. 344 (E) 4 Anon. Vita Alexandr. 6, 2, 17-18 Trumpf: καὶ οἱ μὲν ἔθνησκον, οἳ δὲ ἔμελλον, οἳ δὲ ἔκειντο.

L ff. 122v-123r; Vb f. 40v 3 ποιήσσαν τε L: ποιήσσαν τε καὶ λεχηποίησαν Vb δεινὸς L 8 καὶ om. Vb ὀφθαλμῶν ex ὀφθαλμῶν corr. L: ὀφθαλμούς Vb 9 καὶ οἴκτειρον Vb καὶ om. Vb 9-10 ἀπαλαττόμενα L 15 περὶ om. L 19 καὶ οὐρίου L 21 ἐπιδιδόασι L: διδόασι Vb Καὶ τῆς L: τῆς οὖν Vb

Βαθύγειον, τὸ πολυχώραφον· *γυῖον* γὰρ καὶ *γύαλον* τὸ χωράφιον καὶ ἡ χεῖρ καὶ πᾶν μέλος, ὅθεν καὶ *ἐγγυαλίζω*, τὸ παρέχω, καὶ *ἐγγύη*, τὸ ἐνέχυρον.
Εὔγεων, ψιλὸν καὶ μέγα. *Εὔγειον* δέ, δίφθογγον καὶ μικρὸν.

5 *Ἀνύποιστον*, τὸ ἀνυπομόνητον, ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ *ύποιστόν*, τὸ ὑπομονητικόν· τὸ δὲ *ύποιστόν* ἀπὸ τῆς *ύπὸ* προθέσεως καὶ τοῦ *οἶω οἶσω*, ὃ σημαίνει τὸ ὑπομένω.

Ἀνθομολογοῦμαι, τὸ εὐχαριστῶ, τουτέστι τὸ ἀντ' εὐεργεσίας χάριν τινὰ ὁμολογῶ· γράφεται δὲ ἀείποτε παθητικῶς.

10 *Πρόσφατον*, τὸ νέον· λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν νεοσφαγῶν κυρίως σωμαίων, καὶ γίνεται ἀπὸ τῆς *πρὸς* προθέσεως καὶ τοῦ *φῶ*, τὸ φονεύω.

Ἀνήκεστον, ἡ. *Ἀνείκαστον*, δίφθογγον. *Ἀνίκητον* δέ, ι. Γίνεται δὲ τὸ *ἀνήκεστον* ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ *ἀκῶ ἀκέσω*, τὸ θεραπεύω, ἀφ' οὗ καὶ *ἀκέστωρ*, ὁ ἰατρός, καὶ *ἀκεσώδυνον* φάρμακον, καὶ *ἄκος*, ἡ θεραπεία· καὶ γίνεται *ἀάκεστον*, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ἡ *ἀήκεστον*, καὶ διὰ τὴν χασμωδῖαν *ἀνήκεστον*.

15 *Λαῖφος*, τὸ ἄρμενον, ἀπὸ τοῦ *λαῖτμα*, τὸ κύμα, καὶ τοῦ *φῶ*, τὸ λάμπω· τὸ ἐν τῇ θαλάσῃ μακρόθεν φαινόμενον. | (123v) *Λαῖτμα* δέ, τὸ *λαιὸν τμήμα*· δεξιὸν γὰρ μέρος τῆς οἰκουμένης ἡ γῆ, λαιὸν δέ, εἴτουν ἀριστερόν, ἡ θάλασσα.

Διδόασιν, ἰωνικῶς. *Τιθοῦσι* γὰρ καὶ *διδούσι*, κοινά· *τιθέασιν* δὲ καὶ *διδόασιν*, ἰωνικά, κατὰ τὴν διάλυσιν· οὕτω καὶ *εἰσὶν ἕασιν*.

1-2 cf. Eust. II. III, 439, 15-17: Δῆλον δὲ ὅτι παρὰ τὰ γυῖα, ὃ τὰς χεῖρας ἰδία δηλοῖ πολλαχοῦ, γίνεται καὶ ἐγγύη, ἡ ὡσανεὶ ἐν χερσὶ τιθεῖσα τὸ κατεγγυηθέν, καὶ τὸ ἐγγυαλίζω, ἤγουν ἐν χερσὶ τίθημι. 4-6 Lex. Αἴμ. α 125: ἀνύποιστος: ἀνυποφόρητος, ἀνυπομόνητος. ἀπὸ τοῦ οἶω, τοῦ σημαίνοντος τὸ φέρω, γίνεται οἰστός καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως ὑποιστος καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἀνύποιστος 9-10 EM 691, 9-10: Καὶ πρόσφατον κρέας, τὸ νεοσφαγές. Καταχρηστικῶς δὲ ὁ πρὸς ὀτιοῦν νεωστὶ ἐληλυθὼς πρᾶγμα; Zonar. 1574, 14-15: Πρόσφατος, κυρίως ἐπὶ τοῦ νεωστὶ πεφονευμένου. ἐκ τοῦ φῶ, τὸ φονεύω. 11-12 EM 107, 5-10: ἀνήκεστος; παρὰ τὸ ἀκῶ· τὸ θεραπεύω κτλ. 15 He. λ 174, 1; Suid. λ 208; Hdn. Ep. 76,2; Zonar. 1290, 3: λαῖφος, τὸ ἄρμενον.

1 γυῖαλον L 4 τὸ ὑποιστόν L

80. Οἷα συμβαίνειν εἴωθεν, ἐπίδημον πάθος ἠνώχλει τὴν Μακεδόνων μητρόπολιν. Λοιμὸν τοῦτο παῖδες ἰατρῶν ὀνομάζουσι, ἐπίδημον μὲν, ὡς ἐξαίφνης ἐπίδημοῦν ἢ τῷ δήμῳ παντὶ λυμαινόμενον, λοιμὸν δέ, ὡς τοῦ ζωογόνου φθαρτικὸν αἵματος. Διὰ πταισμάτων οὐκοῦν πλῆθος ἐπεισφρήσαν τὸ νόσημα,
 5 χαλεπὸν θεομηνίας τεκμήριον, *οὐρῆας μὲν οὖν ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς*, τῶν δ' ἡμαρτηκότων καὶ ἠλιτηκότων δριμύτως καθήψατο. Οὐκ *ἐννήμαρ* μὲν οὖν, ἀλλὰ μακροτέρῳ τῷ χρόνῳ, τοὺς πληγωθέντας ὁ θεῖος ἐξιάτο καυτήρ, οὐδ' Ἀχιλλεύς, ὁ Πηλεΐδης καὶ Αἰακίδης, τὴν αἰτίαν ἐζήτησε τοῦ κακοῦ, τὸ συνειδὸς δ' ἐκάστου καὶ ἡ συναίσθησις. Κατανυγέντες οὐκοῦν καὶ κατανεοηκότες, ὡς εὐσυνειδητοὶ τῶν
 10 ὧν ἤλιτον καὶ ἠλίτησαν, προβάλλονται μεσίτην τὸν μάρτυρα. Καὶ συναλισθέντες καὶ συσσωρευθέντες καὶ συναθροισθέντες τῷ τεμένει τοῦ μάρτυρος, ἀντὶ κλάδων ἰκετηρίων ὡς ἀπὸ πηγῆς προχέουσι δάκρυα, καὶ λιπαρῶς καθικνοῦνται τοῦ κηδεμόνος. Ὁ δέ, προὔπτον ἔχων τὸ πρὸς διόρθωσιν σφίσις ἐπιρρεπές, ἐτοίμως τὴν αἴτησιν δέχεται, καὶ θεοκλυτήσας ἀνοίγει τοὺς καταρράκτας τῶν θεϊκῶν

- 15 οίκτιρμῶν, ἐπισπᾶται τὴν θεϊαν συμπάθειαν, ἔλκει τὸν αὐτοπαράκλητον εἰς παρά-
κλησιν, τὴν τῶν αἰτουμένων μετάνοιαν προφασίζεται, προβάλλεται τὰ τραύματα
τῆς πλευρᾶς, τὸ τῆς ὁμολογίας εὐπαρρησιαστον· καὶ ταχὺ σφόδρα τὸ λοιμῶδες
σκεδάσας ἀρρώστημα, κουφίζει | (124r) τὴν ἀνίαν τοῖς πρόσφυξιν, ἀπορραπίζει
20 ψυχὴν τὸ ὁμόφυλον.

fons: cf. Anon., Mirac. S. Demetr. (syll. II), 3, 29-40 (p. 75-79) 5 Hom., II. A 50 6 ib. A 53

5 οὐρίας L

Ἠνώχλει. Τὸ θέμα *ἐνοχλῶ*, καὶ ὁ παρατατικός *ἠνώχλεον ἠνώχλουν*· αὐξεται δὲ
καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς, ὡσπερ καὶ *παροινῶ, ἐπαρώνουν*· ἡ δὲ αἰτία τῆς διπλῆς αὐξήσεως
ἀνωτέρω που εἴρηται.

- 5 *Λυμαινόμεαι.* Κοινῶς μὲν αἰτιατικῆ συντάσσεται, ἀττικῶς δὲ μετὰ δοτικῆς, ὡς τὸ
«λυμαινόμενον γὰρ μεираκίοις» [Aristoph. *Nub.* 928].

Ἀλείτω, δίφθογγον. *Ἀλιτῶ* δέ, ι, ὡς ἀπὸ τοῦ *ἀλιτῶ* δευτέρου μέλλοντος, ἀφ' οὗ
καὶ τὸ *ἠλίτηκα* κανονίζεται.

Ἐννήμαρ, ἦγουν ἐπὶ ἑννέα ἡμέρας· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ *ἐννέα* καὶ τοῦ *ἡμαρ*, ἡ ἡμέρα,
ἐννεαῆμαρ, καὶ κατὰ συγκοπὴν *ἐννήμαρ*.

- 10 *Πληγωθέντες*, τὸ θέμα *πληγῶ πληγῶ*· καὶ *κατανυγέντες*, τὸ θέμα *νύσσω*.

Θεοκλυτῶ, τὸ εὐχομαι, ἀπὸ τοῦ *θεός* καὶ τοῦ *κλύω*, τὸ ἀκούω· τῶν γὰρ δικαίων
εὐχῶν ἐπακούει θεός.

- 15 *Καταρράκτης.* Τόπος πρηνῆς καὶ ὑπόκρημνος, ἀφ' οὗ φερόμενον ὕδωρ πρὸς τὴν
γῆν, μετὰ ἤχου καταρρήγνυται. Λέγεται *καταρράκτης* καὶ ὁ ὑπέργειος τόπος, ἀφ' οὗ
καταρρήγνυται ἡ βροχή. Ἐνταῦθα δὲ μεταφορικῶς ἡ λέξις ἐλήφθη, ὃ ἐστι τροπικῶς.

Ἄνοιαν, τὴν ἀφροσύνην, δίφθογγον, ο καὶ ι. *Ἀνίαν* δέ, τὴν λύπην, ι.

Πρόσφυξιν. Ἡ εὐθεῖα ὁ πρόσφυξ, ὃς πρόσφυγος ἰδιωτικῶς λέγεται.

Ἄφραστον. <Ἀπὸ τοῦ *φράζω*, ὃ> σημαίνει τρία· τὸ νοῶ, τὸ λέγω, καὶ τὸ βουλευό-
μαι.

- 20 *Ἀποξενῶ* καὶ *ἀλλοτριῶ*, γενικῆ συντάσσεται, ὡς τὸ «ἀπεξενώθη τοῦ κόσμου» καὶ
«ἠλλοτριώθη τῆς ματαιότητος».

1-3 Choer. sch. Theod. IV/2, 56, 14-17: Ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν γίνεται ἡ κλί-
σις, οἷον ἐνοχλῶ ἠνώχλουν, ἀνέχομαι ἠνειχόμεν καὶ ἐνεσχόμεν, παροινῶν ἐπαρώνουν
καὶ πεπαρώνηκα. 3 εἴρηται: cf. sched. 62 8 Zonar. 735, 1 Ἐννήμαρ. ἐπὶ ἑννέα ἡμέρας.

2 τὴν δὲ αἰτίαν L 18 Ἀπὸ τοῦ φράζω, ὃ addidimus

81. Τὸ παλαιὸν περὶ τοὺς βωμοὺς χοροὺς συστάντες, ἦδον μέλη τινὰ ἐπινίκια,
ᾧν ὕμνοι θεῶν ἦν τὸ προοίμιον· κρατοῦντες δὲ τὰς ἀλλήλων χέρας, ἐστρέφοντο
ἄμα τῷ ἄδειν περὶ τὸν βωμόν, καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο στροφή. Εἶτα εἰς τὰ ἐναντία
ἐστρέφοντο, καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀντίστροφος. Μετὰ τοῦτο ἰστάμενοι ἦδον, καὶ
5 τοῦτο ἐκαλεῖτο ἐπωδός. Ταῦτα δὲ ἐποιοῦν εἰς μίμησιν καὶ σύμβολον τοῦ παν-

τός· αἱ μὲν γὰρ τῶν πλανωμένων σφαῖραι κινουῦνται ἐκ δυσμῶν ἐπὶ ἀνατολάς, αἱ δὲ ἀπλανεῖς τούναντίον, ἢ τε γῆ ἐν μέσῳ ἴσταται. Ἰστέον δὲ ὅτι τῇ τάξει μόνη διαφέρει ἢ ἀντίστροφος τῇ στροφῇ, οἷον τὸ εἶναι δευτέρα, ἐπεὶ καὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν κώλων καὶ τῷ μέτρῳ κοινωνεῖ. Ἡ δὲ ἐπωδὸς καὶ τάξει καὶ μέτρῳ καὶ ἀριθμῷ
10 διαφέρει αὐτῶν. | (124v)

fons: Anon., In Hermog. de ideis comm. 60 (ed. WALZ, Rhetores graeci VII.2, 1032)

I χοροὺς L^{pc}: ἰστάμενοι L^{ac} 7 δὲ alt. s.l.

82. Πάλαι μοι διὰ λόγων ἦν τὸ πλήθει νέων φίλων λόγων χρηστὸν πόνων καρπὸν οἰκείων καταλιπεῖν, ἀλλ' ἐπέπερ εἶχον τὸν λογισμὸν ἤχων ὄλον τῶν ἐκ τῆς ἀγορᾶς, κενὸν δὲ λόγων ἀγαθῶν καὶ νοημάτων χῆρον ἐπαινετῶν, αἴτη τὲ τὸν αὐτόν, εἴτουν ἴτη, τρόπον ἄρτον πρὸς τῶν ἐν τῇ τρυφῇ ἦτουν, ἔστι δ' ὅτε
5 θήσση ὡς θῆς τραπέζῃ προσεῖχον καὶ τῷ ἀναγκαίων ἐνδεῶς ἔχειν προσῆν, βραδεῖ, τὸ τοῦ λόγου, ποδὶ πρὸς τὸ κατὰ σκοπὸν ἐχώρου. Εἶτα κινήσας ἐν νῷ, ὡς τὸ καλῶν οὐ καλὸν ἀμελεῖν, μᾶλλον δὲ οὐ καλῶν καλὸν ἀμελεῖν, καὶ ὅτι ἔργων πονηρῶν ἀναβολὴ ἀγαθῶν, τῷ ἐπιπλέον ἔτι ὑπερτίθεσθαι χαίρειν φράσας, ὧν ἴμερον εἶχον ἠψάμην. Ὡς ἂν δὲ καὶ ἄλλον ἐφ' ὃ δεῖ παραθῆξω, καὶ τὸν πέλας ἐφ'
10 ὃ κάμοι αἰρετὸν ἀλείψω, ὡδὶ τῶν λόγων ἄρξομαι.

fons: Const. Arabites, Parecbol. 1, 1-10 (p. 173 Nousia)

L f. 124v; Vb f. 43r-v 5 ἐνδεῶς om. Vb 9 ἄλλων Vb 10 διαλείψω Vb ὡδὶ L: ὡς δι Vb

<Πάλαι>. Τὰ εἰς ε λήγοντα ἐπιρρήματα συστέλλονται, πλὴν τοῦ *αἶ*, *ναί*, *πάλαι*, *πρόπαλαι*, *ἰαταταί*.

Λέγεται λόγος καὶ ἡ φροντίς, ὡς ἐνταῦθα «διὰ λόγων ἦν μοι», ἀντὶ τοῦ διὰ φροντίδος.

5 Ἰστέον ὅτι τὰ ἀπαρέμφατα καὶ ῥήματα εἰσι καὶ ὀνόματα, ἀλλ' ἠνίκα τὸ ἄρθρον τίθεται εἰς τὸ ἀπαρέμφατον, τηνικαῦτα ἀντὶ ὀνόματος λαμβάνεται, ὡς καὶ ἐνταῦθα «τὸ καταλιπεῖν».

Καρπός, ὁ τῷ καιρῷ ἐπόμενος.

10 Ἡχος, ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ *ἄημα*, τὸ πνεῦμα, καὶ τοῦ *χέω*, ἀπὸ τοῦ χέειν τὴν πνοήν· ἢ ὁ ἐχόμενος διὰ τῆς πνοῆς.

Τὸ *ἔχω*, τὸ κέκτημαι, αἰεὶ μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται, καὶ γράφεται καὶ ἐνεργητικῶς. Ἐχομαι δέ, τὸ ἄπτομαι, γενικῆ, καὶ γράφεται παθητικῶς.

Ἀγορὰ σημαίνει πέντε· τὴν δημηγορίαν, τὸ πλῆθος ἢ τὸ δικαστήριον, τὸ πωλητήριον, τὸ πωλούμενον πράγμα, καὶ τὸ διδόμενον τίμημα.

15 Ὅλος σημαίνει μὲν τὸ ἅπας, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀκέραιον, σημαίνει καὶ τὸ πεπληρωμένος καὶ γεγεμισμένος, ὃ καὶ μᾶλλον ἰδιὸν ἐστὶ τοῦ ὅλος. Ὅλος γὰρ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ *ἔω*, τὸ πληρῶ καὶ γεμίζω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ *ἐστός* καὶ *μεστός*, προσθήκη τοῦ μ, καὶ τὸ *ἔντο*, ὡς τὸ «ἐξ ἔρον ἔντο» [e.g. *Il.* A 469], ἦγουν τὸν οἰκείον ἔρωτα ἐξεπλήρωσαν.

- Διατοῦτο δὴ καὶ ὄλος δασύνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔω, τὸ πληρῶ. | (125r)
- 20 Ὡσπερ δὴ τὸ ὄλος, ὁ πεπληρωμένος, συντάσσεται γενικῆ, οὕτω δὴ καὶ τὸ ἐναντίον αὐτῶ, τὸ κενός, ὁ ἐστὶ κοῦφος, μετὰ γενικῆς, ὁ δὴ καὶ ψιλογραφεῖται.
- Ἀγαθόν ἐστὶν, ἐν ᾧ πάντες γήθουμεν, καὶ χαίρομεν, μετὰ τοῦ ἐπιτεταῖσθαι μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α· ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγαν καὶ τοῦ θέω, τὸ τρέχω· εἰς ὃ τίς ἄγαν θεῖ.
- Χεῖρον, τὸ χειρότερον, δίφθογγον. Χήρον δέ, τὸ ἐστερημένον, ἠ. Ἐτυμολογεῖται
- 25 δὲ χήρος, ὁ ἐστερημένος, ἀπὸ τοῦ χήτις, ἢ στέρησις. Συντάσσεται δὲ μετὰ γενικῆς καὶ αὐτό, ὡς τὸ «χήρος γενοῦ ἀλογίας, καὶ ζήση καλῶς».
- Αἴτης καὶ ἴτης λέγονται οἱ πτωχοί. Αἴτης μὲν ἀπὸ τοῦ α ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ τῶ, τὸ ζητῶ, ἴνα γένηται ἄτης, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ι, αἴτης· ἢ ἀπὸ τοῦ ἄτη, ἢ βλάβη· ἢ ἀπὸ τοῦ αἶθω, τὸ αἰώω· ἢ ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ τῶ, τὸ ἐξαπλῶ, ὁ μὴ
- 30 τεταμένος πλοῦτος, ἀλλὰ συνεσταλμένος πενία. ἴτης δὲ ἀπὸ τοῦ ἴω, τὸ πορεύομαι, καὶ τοῦ τῶ, τὸ ζητῶ, ὁ πορευόμενος ἐπὶ τὸ ζητεῖν.
- Εἴτουν, ἀντὶ τοῦ ἦγουν, ᾧπερ τὸ ἐντελὲς εἶτε οὖν. ἴτουν δὲ καὶ ἐξήτουν, ῥήμα, ἠ· ὅπερ γίνεται ἀπὸ τοῦ αἰτέω αἰτῶ, τὸ ζητῶ.
- Ἄρτος ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἄρτιον, τὸ ὀλόκληρον, ἦγουν ἀκέραιον· ὁ γὰρ ἄρτος
- 35 ἄρτοποιεῖ καὶ ἀκέραιοι τὸ σῶμα.
- Τρυφή ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ θρύπτω, τὸ κόπτω· τοιαῦτα γὰρ τὰ τρυφερά, ἐτοιμόθραυστα, ἀφ' ὧν δηλαδὴ καὶ ἡ τρυφή κατασκευάζεται.
- Θῆς λέγεται ὁ δούλος, μᾶλλον δὲ ὁ μισθαρνός, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ θῶ, τὸ ποιῶ, δηλαδὴ ὁ ἐργάτης.
- 40 Συνῆν, ἦγουν συνυπῆρχον ἐγώ, πρώτου προσώπου· ὅπερ κανονίζεται ἀπὸ τοῦ εἰμι ῥήματος εἰς παρατατικὸν καὶ εἰς δεῦτερον ἀόριστον.
- Βραδεῖ. Ἡ εὐθεῖα, ὁ βραδύς. Βραδύς δὲ ἐστὶν ὁ βία ῥέων, ἦγουν περιπατῶν, ἐν τῇ ὁδῶ.
- Τὸ τοῦ λόγου, ἦγουν τὸ τῆς παροιμίας.
- 45 Χωρῶ, ῥήμα, τὸ ὀρμῶ, ἀφ' οὗ καὶ χῶρος· ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ χῶ, τὸ χωρῶ, ἴν' ἢ χῶρος, ὁ τόπος ὁ χωρητικὸς ἀνδρῶν. Χορός δέ, ἡ χορεία, μικρόν· ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ χεῖρα ὀρέγειν, καὶ ἐκτείνειν ἢ διδόναι· ἐκτεινόμενα γὰρ αἱ χεῖρες ἢ μεταδιδόμενα τὸν χορὸν ἀποτελοῦσιν.
- Εἶτα, ἔπειτα καὶ μετέπειτα, ὅπερ σημαίνει τὸ ὕστερον, δίφθογγον. ἴητα δέ, τὸ
- 50 στοιχεῖον, καὶ ἦττα, ἡ τροπή, ἠ.
- Κινῶ. Πόθεν γίνεται; Ἀπὸ τοῦ κίω, τὸ πορεύομαι, καὶ τοῦ νέω, τὸ πορεύομαι, | (125v) ἐκ δύο ταυτοσημάντων λέξεων.
- Ἄμελῶ, τὸ ἀφροντιστῶ, γενικῆ συντάσσεται.
- Καλὸν ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ καλῶ – καὶ ἔμαθες.
- 55 Πονηρός λέγεται ὁ κακός, ἀπὸ τοῦ τῶν ξένων πόνων ἐρᾶν.
- Ἀναβολή σημαίνει τρία· τὴν ἔναρξιν ὡς τὸ «ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν» [Od. a 155, θ 266]· τὸν ἀμφιασμόν, ὡς τὸ «ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἰμάτιον» [Ps. 103, 2]· καὶ τὴν ἀπάρνησιν, ὡς τὸ «τί μέλλετε; τί ἀναβάλλεσθε;» [Dio Cass., Hist. Rom. 72, 11, 1, 14] Ἀναβολή τοίνυν, ἢ ἀπάρνησις, καὶ ἐντεῦθεν γίνεται, καὶ ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ βάλλω, τὸ ἐπιτυχᾶν, καὶ γίνεται ἀαβάλλω, τὸ οὐ θέλω, καὶ προσθήκη
- 60 τοῦ ν ἀναβάλλω (οὕτω δὲ καὶ ὁ ἀνάγγυρος γέγονε)· προϋπέκειτο δὲ τῆς ἀναβολῆς τὸ ἀναβάλλω ῥήμα, κεκρυμμένον ὄν, ὡς καὶ τῶ Θεσσαλονίκης δοκεῖ, ἀφ' οὗ γίνεται

- ἡ ἀναβολή, κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα· «τὰ ἔχοντα τὸ ε ἐγκείμενον». Ὡσπερ δὴ
πολλάκις ἤκουσας, οὕτω δὴ καὶ τὸ πέπτω κεκρυμμένον ἐστὶ, φανεροῦ ὄντος τοῦ
65 πέπτω, οὐ ὁ μέλλων οὐ πέξω ἢ πέσω ἀπὸ τοῦ πέπτω, ἀλλὰ πέψω ἀπὸ τοῦ πέπτω.
- Χαίρειν φράσας καὶ χαίρειν λέξας καὶ χαίρειν εἰπὼν δοτικῆ συντάσσεται, χαίρειν
δὲ ἐάσας καὶ χαίρειν ἀφείς αἰτιατικῆ. Κάλλιον δὲ εἰπεῖν· λέγω μὲν καὶ φράζω, δοτικῆ
(τὸ υπερτίθεσθαι λαμβάνεται ὡς ὄνομα), ἀφήμι καὶ ἐῶ, αἰτιατικῆ, καὶ αὖθις, ὡσπερ
λέγομεν, τοῦ ἀπαρεμφάτου ἀντὶ ὀνόματος λαμβανομένου.
- 70 Ὑπερτίθεμαι, τὸ ἀναβάλλομαι, δηλαδὴ τὸ ὑπεράνω τίθημι, ὃ ἐστὶ ποιῶ.
- Χαίρειν ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ φθειρεσθαι καὶ λυπεῖσθαι κατὰ ἀντίφρασιν· οὕτω δὲ
καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες, ὧν ἐστὶν Ἀριστοφάνης καὶ Αἰσχύλος, καὶ οἱ ἐξῆς.
- Κρατῶ, ἄρχω καὶ ἄπτωμι γενικῆ συντάσσεται· πλὴν τοῦ ἄρχω ἀρχήν, καὶ κρατῶ
ἀγωνισμόν καὶ μαχησμόν, καὶ ἄπτω βρόχον, ὡς ἐν Εὐριπίδῃ· «ἢ βρόχον ἄπτειν κρεμα-
75 στόν» [cf. Or. 1035–36]. Ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἄπτω διάφορον ἔχει τὴν σημασίαν (τὸ γὰρ
κρεμῶ σημαίνει), γράφεται δὲ καὶ ἐνεργητικῶς ἀεῖποτε. Σημαίνει τὸ ἐνεργητικῶς
γραφόμενον ἄπτω καὶ τὸ ἀνάπτω καὶ τὸ φυσῶ· αὐτὸ δὲ τὸ ἄπτωμι, ὃ σημαίνει τὸ
κρατῶ, τὸ γραφόμενον παθητικῶς, ἀεὶ μετὰ γενικῆς συντάσσεται, ὡς τὸ «ἄψαι τῶν
ὀρέων» [Ps. 143, 5], καὶ «ἦψάτό μου τίς» [Luc. 8, 46], ἐστὶ δὲ οὐ αἰτιατικῆ, | (126r)
80 ὡς τὸ «ἄψαι, Ἐωμᾶ, τῆ χειρὶ τὴν πλευράν» [Pentec. Rom. 43, 67 etc.], καὶ «τὴν χεῖρα
σου τὴν ἀψαμένην τὴν ἀκήρατον κορυφὴν τοῦ δεσπότου» [Men. Rom. III 116].
Ἔστι δὲ ὁ λόγος τοιοῦτος· ἡνίκα μὲν γὰρ ἐστὶν εἰς βάθος ἀν ἡ ἐπαφή, μετὰ γενικῆς
συντάσσεται (καὶ γὰρ καὶ δὴ καὶ ἡ γενικὴ πλησία τῆς εὐθείας), ἡνίκα δὲ ἡ ἀφή ἐστὶν
ἐπιπολῆς καὶ οἶον εἰπεῖν μετὰ δέους τινὸς γινομένη καὶ τοῦ βάθους ἀπέχουσα, τότε
85 δὴ καὶ ἡ αἰτιατικὴ χῶραν ἔχει, ὡς μακρὰν οὖσα καὶ ἦδε τῆς εὐθείας. Ἐτυμολογεῖται
δὲ τὸ ἄπτω ἀπὸ τοῦ α, τοῦ σημαίνοντος τὴν ἔνωσησιν καὶ τὴν ὁμοῦ σημασίαν, καὶ τοῦ
πέπτω, τὸ πίπτω (ἢ γὰρ ἀφή, ὃ ἐστὶν ἡ κράτησις, δύο πραγμάτων ἐνωθέντων ἀλλή-
λοις ἐστὶ περιπέτεια, τῆς τε χειρὸς καὶ τοῦ κρατουμένου πράγματος), γίνεται ἀπέτω,
καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄπτω.
- 90 Ἰμερος λέγεται ἡ ἐπιθυμία, ὡς μὲν οἱ παλαιοὶ λέγουσι, τοῦ ἀπόντος πράγματος, ὡς
δ' ἡμεῖς φαμέν ἢ τε ἀλήθεια καὶ ἡ κατανάγκη ἢ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας, ἢ τῶν ἀφροδισίων
ὄρεξις· ἴμερος γὰρ ἐστὶν ὁ αἰολικῶς γραφόμενος ἔρωσ τοῦ ἱμάντος τῶν παρθένων,
δηλαδὴ τοῦ ἐν τῇ μήτρᾳ ἱμάντος λεπτοῦ, ὃ παρθενίαν ὁ ἰδιώτης λαὸς ὀνομάζουσιν.
- Θίγω, τὸ ψαύω, ι. Θήγω δέ, τὸ ἀκονῶ, η· συντάσσεται δὲ μετὰ αἰτιατικῆς.
- 95 Ἀλείγω, ἢ γουν παρακινήσω. Ἐλήφθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν ἀγωνιζομένων (αὐτοὶ
γὰρ εἰώθασιν ἐλαίφ ἀλείφεσθαι), διατοῦτο καὶ ἀλείπται λέγονται οἱ ἀγωνισταὶ {οἱ}
καὶ οἱ τοὺς ἀγωνιστὰς τοῖς ἀγῶσιν ἐμβιβάζοντες καὶ οἶον εἰπεῖν παραθῆγοντες. Γί-
νεται δὲ τὸ ἀλείφω ἀπὸ τοῦ ἔλαιον καὶ τοῦ πάσσω, ἐλαιοπάσσω, καὶ μεταθέσει τοῦ
α καὶ τοῦ ε ἀλειοπάσσω, καὶ διπλῆ συγκοπῆ τοῦ ο μικροῦ καὶ τῶν δύο σσ, καὶ τροπῆ
100 τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ, ἀλείφω.
- Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ρεῖ καὶ δεῖ καὶ χεῖ καὶ ζεῖ καὶ πλεῖ καὶ τὰ ὅμοια μονοσύλλαβα
ῥήματα καὶ ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς διφθογγίζονται, πλὴν εἰ μὴ πως διαλυθεῖεν, οἶον ἐάν
δέη καὶ ἐάν ζέη καὶ ἐάν πλέη· συνηρημένα δὲ οὐχ' ὑποτάσσονται διὰ τὸ κινδυνεύειν
καὶ τῆς σημασίας ἐκπεσεῖν.
- 105 Ἰδδί, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, ψιλοῦται. Ἰδδί δέ, ἀντὶ τοῦ οὕτω, δασύνεται. Ταῦτα μὲν
μεγεθύνεται. Ὀδί δέ, ἀντὶ οὗτος ὁ ἄνθρωπος, δασύνεται καὶ | (126v) σμικρογραφεῖται.

Τὸ δι, ι· ἐπέκτασις ἐστί.

Λέμβος· ἀκάτιον· λίβερνον· πλοιάριον· σκάφος· νῆα· τριήρις· καὶ σούρατα.

110 Ἴστέον ὅτι τρεῖς εὐθείαι εὐρίσκονται εἰς τὸ ὕδωρ· τὸ ὕδα, τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ὕδος, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδω «γαῖαν ὕδει φύρειν» [Op. 61]. Αἱ μὲν οὖν δύο εὐθείαι, τὸ ὕδα καὶ τὸ ὕδος, παρὰ τοῖς ποιηταῖς χρήσιμοι, τὸ δὲ ὕδωρ ἐν τῇ κοινῇ χρήσει.

1-2 Hdn. II, 428, 13-14: Τὰ σχετλιαστικά εἰς αἰ λήγοντα ἐπιρρήματα χαίρει τῇ αἰ διφθόγγω βαβαί, ἀτταταί, παπαί, μεθ' ὧν πάλοι καὶ χαμαί. 5-7 cf. Apoll. Dysc. 1, 50 (p. 111 Lallot): Καὶ ἔνεκεν τοῦ τοιοῦτου οὐ συγκαταθείμην ἂν Τρύφωνι ἀποφαινομένω ἐν τῷ περὶ ἄρθρων ὡς τὰ ἀπαρέμφατα ῥήματα πῆ μὲν ὀνόματά ἐστι τῶν ῥημάτων, ὅτε καὶ ὡς ὀνόματα ἄρθρα προσλαμβάνει, τῷ περιπατεῖν ἡδομαι, τοῦ περιπατεῖν πρόνοιαν ἔχω, καὶ ἔτι ἐπ' εὐθείας, τὸ περιπατεῖν ἀνιαρόν ἐστι, χωρὶς μέντοι ἄρθρου λεγόμενα ῥήματα ἂν εἶη, περιπατεῖν θέλω ἤπερ ἐστάναι. 13-14 Sch. Opp. Hal. 2, 27 (p. 303a, 49-52): ἀγορήν· δημηγορίαν, ἀτραπελίας λόγος· ἀγορὰ τὸ πλήθος, ὁ τόπος, ... ἡ δημηγορία, ὁ φόρος, τὸ ἀγοραζόμενον πρᾶγμα, καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ διδόμενον. 17 Eust. II, I, 669, 11: παρὰ τὸ ἔω, τὸ πληρῶ, ἐστὸς καὶ μεστός ὁ πλήρης. 19 Choer. Ep. Ps. 110, 25: ὄλη, παρὰ τὸ ὄλος, τοῦτο παρὰ τὸ ἔω (ὄλω) τὸ πληρῶ. Διατὶ δασύνεται; Τὸ ο πρὸ τοῦ Λ φιλοῦται, πλὴν τοῦ ὄλος. 25 Et. Gud. 565, 1; Zonar. 1852, 4: Χήτις, ἡ στέρηςις. 36 Choer. Ep. Ps. 185, 11: Τρυφή, παρὰ τὸ θρύπτω. 38 He. θ 540, 1: θῆς· δοῦλος ... ἢ ὁ τὴν μισθαρνικὴν ἐργαζόμενος παρ' Ἀθηναίοις. 53 Suid. α 4654, 1: ἀφροντιστῶ γενικῇ. 63 Hdn. II, 427, 4-5: ἡ καὶ τὰ ἔχοντα τὸ ο ἐγκείμενον ἐν τοῖς ὀνόμασι ἔχει τὸ ε ἀντιπαρακείμενον ἐν τοῖς ῥήμασι. 64-65 Eust. II, I, 87, 6-8: οὐκ ἀπὸ τοῦ πέττω δὲ γίνεται τὸ πέψη, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ πέπτω σεσιγημένου ἐνεστῶτος, διαφορεῖται γὰρ καὶ αὐτός, ὡς καὶ τὸ καλύπτω, ὅπερ ἔοικε καὶ καλύσσω εἶναι, ἀφ' οὗ ὁ κάλυξ γίνεται. 66-67 Lex. synt. Laur. 60: χαίρειν εἰπών, καὶ φήσας, καὶ φράσας, καὶ λέξας, δοτικῇ. χαίρειν δὲ ἀφεις, ἐάσας, λιπών καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων, αἰτιατικῇ. 71-72 Sch. Aesch. Sept. 7a (p. 15, 1-2): ὡς καὶ τὸ χαίρειν πολλακίς ἀντὶ τοῦ φθειρεσθαι λαμβάνεται, ἀντὶ τοῦ δυσφήμου τὸ εὐφημον. 90-92 Eust. II, III, 613, 2-4: Ἴμερος δὲ κυρίως ἐπὶ ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας, διὸ καὶ δοκεῖ ἐγκείσθαι τῇ λέξει τὸ ἔρος Αἰολικόν, ὡς ἂν εἶη ἴμερος ἔρος ἐξ ἱμάντος ἀφροδισίου. 94 Lex. synt. 591, 3: θήγω, τὸ ἀκόνω, αἰτιατικῇ. 109-111 cf. Hdn. II, 771, 17-25: ὡσπερ γὰρ κρέας κρέατος, γῆρας γήρατος, οὔτω καὶ ὕδας ὕδατος, καὶ ἔστι λοιπὸν ἑτερόκλιτον. εὐρίσκεται δὲ καὶ ἡ εἰς ος εὐθεία. ὡσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ γῆρας γῆρος καὶ ἀπὸ τοῦ δέρας δέρος, οὔτω καὶ ἀπὸ τῆς ὕδας εὐθείας, ἐξ ἧς ἡ γενικὴ ὕδατος, γίνεται ὕδος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ «ἔστιν ὕδος καὶ γαῖα καὶ ὀπτήτειρα κάμινος». ἔχομεν δὲ καὶ δοτικὴν διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ «γαῖαν ὕδει φύρειν», ὡς ἀπὸ τῆς ὕδος εὐθείας, ὡσπερ τὸ τεῖχος τῷ τείχει.

9 καὶ τὸ χέω L 22 ἐν ᾧ πάντες p. corr. : ἅπαντες a. corr. 32 ὅπερ L 41 εἰς alt. s.l. 42 post βία quidquid erasum 49 τὸ pr.: τὸν L 59 ἐντεῦθεν (cum litt. a supra -en) 70 ὑπὲρ ἄνω L 84 ἐπιπολής: ἐπὶ πολλῆς L γινομένου L 85 οὔσαν L 90 post ὡς quidquid erasum 96 οἱ seclusimus 108 Λέσβος L 111 χρῆσιμα L

83. Γραφεῖ τὰ πρὸς τὸ γράφειν προσήκει, ὡσπερ χαλκεῖ πυράγρα καὶ σὺν ἄκμονι ῥαιστήρ, ᾧ δὲ ὀρθογραφία φίλον τὸ βιβλίων οὐκ ὀλίγων ἐν περιλήψει γενέσθαι, πρὸς ὃν καὶ ταδὶ ἀναγκαῖον ἐρεῖν. Ἐὰν βούλη, ᾧ τάν, οὔ ἴμερον ἔχεις τυχεῖν, ἴδει ἐνασμένισον, τῶν ὀφθαλμῶν ὥσον ὕπνον περιττόν· οὐ γὰρ δεῖ τὸν
5 αὐτὸν Ἐπιμενίδῃ τρόπον ὕπνου. Εἰ γὰρ μὴ νῆψιν αἰρήση, εἰ μὴ ιδίσεις, οὐδὲ ἄ

αίρη εἰδήσεις. Ὡτιοῦν καρπώση καλόν, ἐκείνω συνεῖναι θέλε, καὶ εἴση ὡς ἔπεται τῷ πονῆσαι τὸ πόνων εὐρέσθαι ἀνακωχῆν, καὶ ὅτι τούτῳ οὐκ ἄλλω παντὶ τῷ κατ' ἔφεσιν ἀνύεται σὺν Θεῷ· ἐξ οὗ καὶ ἀρχώμεθα, ὅταν τῶν ἡμῖν ἱμερτῶν τὸ ἐπιχειρεῖν αἰρώμεθα.

fons: Const. Arabites, Parecbol. 2, 1–8 (p. 173 Nousia)

6 ὦ τι οὖν L 8 τὸ: τῷ L

5 *Γραφεὺς* λέγεται ὁ ζωγράφος, ὡς καὶ Εὐριπίδης· «ὡς γραφεὺς τ' ἀποσταθεῖς, ἰδοῦ με κατάθρησον οἱ ἔχω κακά» [*Hec.* 795-96]. *Γραφή* δὲ σημαίνει τρία· τὴν ζυσμῆν, λέγω δὴ τὴν τῶν εἰκοσιτεσσάρων γραμμάτων πρὸς ἄλληλα διατύπωσιν· τὴν λογογραφίαν, καθὸ καὶ «ἡ θεία γραφή» λέγομεν· καὶ τὴν ζωγραφίαν. Γίνεται δὲ τὸ *γράφω*, ἀπὸ τοῦ

γράφω, τὸ ξέω· οἱ γὰρ παλαιοὶ λίθους ξέοντες, οὕτως ἔγραφον. *Προσῆκει*, ἤγουν ἀρμόζει· ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τῆς πρὸς προθέσεως τῆς σημαίνουσης πλησιότητος, καὶ τοῦ *ἦκω*, τὸ ἔρχομαι· τοιαῦτα γὰρ τὰ ἀρμόδια, πλησίον τοῦ πράγματος ἦκοντα.

10 *Πυράγρα* λέγεται τὸ διλάβιον, ἀπὸ τοῦ *πῦρ* καὶ τοῦ *ἀγρεύω*, δηλαδὴ ἡ τὸ πῦρ ἀγρεύουσα. | (127r)

Ἄκμων, τὸ ἀμόνιον, ἀπὸ τοῦ *α* στερητικοῦ μορίου ἐτυμολογούμενον καὶ τοῦ *κάμω*, τὸ δαπανῶμαι, ἵν' ἡ *ἄκμων* σίδηρον δυσδαπάνητον, ἵν' ἔχη λαμβάνεσθαι ἐνταῦθα τὸ στερητικὸν *α* ἀντὶ τοῦ *δυσ*, τοῦ σημαίνοντος τὸ δύσκολον.

15 *Ραιστήρ*, ἡ σφύρα, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ *ράϊω*, τὸ φθειρῶ, ὃ καὶ διφθογγίζεται (*ἔρρω* δέ, τὸ φθειρῶ, ψιλοῦται). *Ραιστήρ*, ἡ σφύρα, οἶονεὶ τὸ φθειρῶν καὶ ταπεινοῦν τὰ σιδήρια.

20 Ἰστέον ὅτι ἡνίκα λαμβάνηται τὸ ῥῆμα εἰς τὴν σύνταξιν ἄνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω, τῆν-καῦτα λέγεται τὸ σχῆμα ἀπὸ κοινοῦ· ὅτε δὲ κάτωθεν ἐπὶ τὰ ἄνω, τότε ἀπὸ συνεκδοχῆς. Καὶ ἐνταῦθα οὖν τὸ *προσῆκει* ἀπὸ κοινοῦ ἔλαβεν εἰς τὴν κάτω σύνταξιν, λέγω δὴ εἰς τὸ «ῶ δὲ ὀρθογραφία φίλον», λείπει δέ, μᾶλλον δὲ λαμβάνεται ἄνωθεν, τὸ *προσῆκει* τότε καὶ τότε.

Περίληψις. Ἐνταῦθα ἡ εἶδησις, ὡς ἀπὸ τοῦ *λήβω*, τὸ λαμβάνω.

Ταδί, ἤγουν ταῦτα· *ταδεῖ* γὰρ ἦν τὸ ἐντελές, καὶ ἐν συγκοπῇ *ταδί*.

25 *Ἐρεῖν*, ἤγουν εἰπεῖν. Τὸ θέμα *εῖρω*, τὸ λέγω, ὁ μέλλων *ἐρῶ*, ἔστι δὲ *ἐρέω ἐρῶ*. Τὸ θέμα, ἀπὸ τοῦ *ἐρῶ* μέλλοντος παραχθέν.

30 Ὡσπερ ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆς Ἑρμᾶν γίνεται, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτης, ὁ πολίτης καὶ ὁ φίλος, γίνεται *ἐτάν*. Ἐνταῦθα γοῦν εἰς τὸ ὦ τᾶν κουφίζεται τὸ ε ἄττικῶς, καὶ τίθεται ἀντ' αὐτοῦ ἡ ἀπόστροφος, ὡς καὶ ἐν τῷ «ἄ γώ τί <οὐ> δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη;» [*Eur., Phoen.* 878]· κατὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ ὀξύνεσθαι βούλεται. Εἰ δὲ μονοσύλλαβόν ἐστι κατὰ τοὺς παλαιούς γραμματικούς καὶ ἐπὶ μόνῃς κλητικῆς λαμβάνεται, ὡς καὶ τὸ *ἄττα* καὶ *τέττα*, ἃ τὸν πατέρα καὶ τὸν γηραιὸν σημαίνουσιν, ὀφείλει περισπᾶσθαι τέως, ἢ γε ἀλήθεια τὸ πρῶτον ἐστίν.

35 Ἔστι ῥῆμα *ἦδω*, τὸ εὐφραίνω, ὁ μέλλων *ἦσω*, ὁ παρακείμενος *ἦκα*, ὁ παθητικὸς *ἦσμαι*, ἡ μετοχὴ ὁ *ἡσμένος*, καὶ *ἄσμενος* κατὰ συστολήν τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ γίνεται καὶ τὸ *ἀσμενίζω* ῥῆμα καὶ τὸ *ἐνησμένισεν*, ἤγουν εὐφράνθη. Εἴωθε δὲ ὁ τόνος ἀκο-

λουθεῖν τῷ χρόνῳ· ἐν μὲν γὰρ τῷ ἄσμενος, οὐτάμενος καὶ ἐληλάμενος, ἐπεὶ συνεστά-
 λι ὁ χρόνος, ἀνεβιβάσθη | (127v) καὶ ὁ τόνος (ἦσαν γὰρ ἡσμένος, οὐτασμένος καὶ
 ἐληλασμένος), ἐν δὲ τῷ ἐσμέν καὶ ἐστέ, ἐπεὶ ἐξετάθη ὁ χρόνος, κατεβιβάσθη ὁ τόνος
 (ἦσαν γὰρ ἔμεν καὶ ἔτε).

- 40 Ἔπομαι, τὸ ἀκολουθῶ, δοτικῆ συντάσσεται, ὡσαύτως καὶ ἔπω, τὸ λέγω.
 Εὐρέσθαι, μέσος ἀόριστος δευτέρου. Τὸ θέμα εὔρω, ὁ μέλλων εὔρήσω, ὁ μέσος
 εὐρόμην εὔρου εὔρετο, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον εὐρέσθαι.
 Ἔφεσις, ἡ ἐπιθυμία, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἐφήμι, τὸ ὀρέγομαι, ὁ μέλλων ἐφήσω,
 καὶ ἐκ τούτου ἔφεσις, τροπῆ τοῦ μακροῦ εἰς βραχύ.
- 45 Ἄνύω, τὸ τελειῶ, αἰτιατικῆ συντάσσεται· καὶ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἔω, τὸ πληρῶ,
 καὶ προσθήκη τοῦ ν ἔνω, καὶ τροπῆ δωρικῆ τοῦ ε εἰς α ἄνω, ψιλουμένου τοῦ α· ψιλῶται
 γὰρ οἱ Δωριεῖς. Ἐκ τοῦ ἄνω οὖν ἄνύω (ἔστι δὲ καὶ ἄνυμι ῥήμα), ὅτι παθητικῶς μὲν
 ἐκφερόμενον, τὸ ἀρχὴν ποιοῦμαι σημαίνει, συντάσσεται μετὰ γενικῆς, ἐνεργητικῶς
 δὲ σημαίνει τὸ ἐξουσιάζω· καὶ τοῦτο μετὰ γενικῆς συντάσσεται.
- 50 Σημειῶσαι ὅτι καὶ τὸ θταν ὑποτάσσει ἀεί, τιθέμενον ἐν τοῖς ῥήμασι, τὸ δὲ ἡνίκα
 καὶ τὸ ἔως καὶ τὸ εἰ, ὅταν μετὰ καὶ ἄλλων συνδέσμων ἐκφέρωνται, οἷον τὸ ὀμηρικόν·
 «εἶπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψη» [Il. A 81]. Ἐνταῦθα γὰρ εἰς τὸ εἰ
 προσετέθη καὶ τὸ περ καὶ τὸ γὰρ καὶ τὸ τε καὶ τὸ γε, ἅπερ καὶ αὐτὰ σύνδεσμοί εἰσιν.
- 55 Αἰρῶ, τὸ κρατῶ καὶ βούλομαι, μετὰ δοτικῆς συντάσσεται, ὡς τὸ «αἰροῦμαι τῷ
 λόγῳ» καὶ «αἰροῦμαι τοῖς χρήμασιν».
 Ἐπιχειρῶ μετὰ γενικῆς συντάσσεται, ὡς τὸ «ἐπιχειρῶ τοῦ λόγου», ἐγχειρῶ δὲ
 μετὰ δοτικῆς. Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ αἶρω μόνον, τὸ ὑψῶ, ψιλοῦται καὶ βαρύνεται, τὰ
 δ' ἄλλα πάντα αἰρῶ, τὸ κρατῶ καὶ βούλομαι καὶ ἀφαιρῶ καὶ φονεύω, καὶ δασύνονται
 καὶ περισπῶνται.
- 60 Ἡ ἐξ πρόθεσις ἀεί μετὰ γενικῆς συντάσσεται, ὡς τὸ «κατῆλθεν ἐξ οὐρανοῦ πῦρ».
 Σημαίνει τὸ λίαν καὶ τὸ ἐκτός φοράν· τὸ λίαν μὲν, ὡς τὸ «κἂν ἐξέπραξ<εν> εἰ κατη-
 μέλῃσ' ἐγώ» [Soph., Ai. 45], τὸ δὲ ἐκτός, ὡς τὸ «ἐκ τοῦ οἴκου γενόμενος», ἀντὶ τοῦ
 ἔξω γενόμενος· προσλαμβάνεται δὲ τὸ ω μέγα ἐν ταῖς ἀντιστροφαῖς, ὡς τὸ «ἔξω τοῦ
 χρωτὸς εἶλκε τὸ μέιλινον δόρυ», ἀντὶ τοῦ «ἐκ τοῦ χρωτὸς». | (128r)

I Thom. Mag. 74, 11-12: Γραφεὺς κάλλιον ἢ ζωγράφος. Εὐριπίδης ἐν Ἐκάβῃ· ὡς γρα-
 φεὺς τ' ἀποσταθεῖς. 9 Zonar. 1596, 22: Πυράγρα. Τὸ διλάβιον. 14-16 Hdn. II, 747,
 20-23: ὅσα τοιαῦτα ἀρσενικὰ ὄντα πολλάκις οἱ ποιηταὶ μεταφέρουσιν εἰς θηλυκὸν γένος
 οἷον τὸν ραιστήρα, τὴν ραιστήρα οἷον «ῥαιστήρα κραταιήν» (ἀντὶ τοῦ σφύραν, καὶ ἔστι
 παρὰ τὸ ραίω τὸ φθείρω); EM 701,15-17: Ῥαιστήρ: Ἡ σφύρα, (παρὰ τὸ ραίω, τὸ φθεί-
 ρω ... ραιστήρ) ἢ φθείρουσα καὶ συντρίβουσα τὰ ὑποκείμενα. 22 Zonar. 1533, 17-18:
 Περίληψις, ἢ περισσοτέρα νόησις. ἐκ τοῦ λήβω τὸ λαμβάνω. 26-27 cf. EM 825, 11-20:
 Ὠτᾶν. Ἀντὶ τοῦ ὦ προσφιλέστατε, ὦ εταῖρε. Ἔστιν ἔτης, ὃ σημαίνει τὸν συνῆθη καὶ φί-
 λον, ἐξ οὗ γίνεται παρώνυμον ἐτᾶν, ὡς Ἐρμῆς, Ἐρμᾶν, μέγιστος, μεγιστᾶν, καὶ μετὰ τοῦ
 ὦ κλητικῶ ἐπιρρήματος, ὦ ἐτᾶν, καὶ κατὰ συναλοιφήν, ὠτᾶν. ... Περισπάται δὲ ὀφείλον
 ὀξύνεσθαι. 45-47 Pedias. Sch. Hes. Scut. 644, 18-21: Νίκη ἐπηνύσθη. Ἦγουν ἐτελειώθη,
 ἐκ τοῦ ἀνύω. Τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ ἔω, τὸ πληρῶ. Καὶ γίνεται ἔνω, καὶ ἄνω καὶ ἀνύω, τροπῆ
 Δωρικῆ τοῦ ε εἰς α, παρὰ τισι μέντοι ψιλοῦται, παρὰ τισι δὲ δασύνεται. 50-52 Choer. Ep.
 Ps. 52, 32-35: Καὶ πόσα μόρια ὑποτακτικά; Οἶον, ἴνα, ὄφρα, ὅπως, ἐὰν, ἂν, μὴ, πολλάκις
 δὲ καὶ ὁ ἡνίκα, καὶ ὁ ἔως, καὶ ὁ εἰ σύνδεσμος, ἡνίκα ἔχουσι καὶ ἐτέρους συνδέσμους, ὡς

τὸ εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψη.

3 εἰκοσιτεσάρων L 12 δαπανοῦμαι L 50 ὑποτάσση L 61 ἐξέπραξ' L 63 ἐν ταῖς ἀνταῖς L

84. Ὁ Φιλιππίδης Ἀλέξανδρος καὶ τῶν Ἡδωνῶν βασιλεὺς πίνακα πληρώσας ὁστέων ποτέ, ἴει Διογένει τῷ κυνικῷ φιλοσόφῳ. Ὁ δὲ λαβὼν εἰρήκει· «κυνικὸν μὲν τὸ βρῶμα, οὐ βασιλικὸν δὲ τὸ δῶρον». Ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ἰδὼν κοιμώμενον τὸν αὐτὸν φιλόσοφον ἐν πίθῳ, ἔφη· «ὦ πίθε μεστὲ φρενῶν,

5 θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον·
ἢς μὴ παρούσης, δυστυχοῦσιν αἱ φρένες».

fons: Gnom. Vat. 96-97 (p. 44 Sternbach)

L f. 128r; Vat. Pal. gr. 92, f. 87r

Ἰστέον. Ἐπίρρημα θετικόν, ὅπερ γίνεται ἀπὸ τοῦ ὄθω, τὸ ἀποδιώκω· καὶ ἐπὶ μὲν εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς τῶν ἐνικῶν γένους οὐδετέρου, μικρὰ τὰ δύο, ἐπὶ δὲ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν, οὗ ἢ εὐθεία τὸ ὁστέον καὶ ὁστοῦν, μικρὸν καὶ μέγα.

Φιλιππίδης. Τὸ λι, ι. Τὰ διὰ τοῦ ἵππος προπαροξύτονα ὀνόματα διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον *τέθριππος*, *κάλλιππος*, *Χρύσιππος*, καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ πι, ι. Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς *ευς* διὰ τοῦ *ειδης* γινόμενα διφθογγίζονται, οἷον *Πηλεὺς Πηλείδης*, *Οἰνεὺς Οἰνείδης*, τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς *ος*, διὰ τοῦ ι, οἷον *Αἰακὸς Αἰακίδης*, *Φίλιππος Φιλιππίδης*.

Εἴη, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει, δίφθογγον καὶ η. *Ἥει*, ἀντὶ τοῦ ἦλθεν, η καὶ δίφθογγον. Καὶ κανονίζεται οὕτως· *εἴω*, τὸ ἔρχομαι, ὁ μέλλων *εἴσω* διὰ διφθόγγου, καὶ οὐχ εὐρίσκειται, ὁ παρακείμενος *εἴκα*, ὁ μέσος *εἴα* καὶ ἐν διαλύσει *εἴα*, καὶ τροπῆ τοῦ ε εἰς η *ἦα*, μένοντος καὶ τοῦ ι προσγεγραμμένου, ὁ ὑπερσυντέλικος *ἦει* *ἦεις* *ἦει*. *Ἴει*, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψεν, ι καὶ δίφθογγον. Καὶ κανονίζεται οὕτως· *ιέω* *ιῶ*, καὶ ὁ παρατατικὸς *ἰεον* *ἰουν*, *ἰεες* *ἰεις*, *ἰεε* *ἰει*. *Ἴη*, ἀντὶ τοῦ ἔλθη, ἐπὶ μέλλοντος, ι καὶ η. Καὶ κανονίζεται οὕτως· *εἴω*, τὸ ἔρχομαι, ὁ μέλλων *εἴσω*, ὁ δεύτερος ἀόριστος *ἶον*, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν *ἐὰν ἴω*, *ἐὰν ἴης*, *ἐὰν ἴη*.

Ἔφη, *ἔζη*, *ἔτλη*, *ἔστη*, *ἔβη*, η. *Φαίη* δὲ καὶ *ζαίη* καὶ *τλαίη* καὶ *σταίη* καὶ *βαίη*, δίφθογγον καὶ η.

Βέλτιστος, *κάκιστος*, *πρώτιστος*, *χειρίστος*, ι.

3 ὁστέον καὶ s.l. L

85. Συνέτυχέ ποτε κατὰ τύχην τινὰ λέων μυῖ, καὶ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι, λιπαρεῖν ἤρξατο, καὶ ὠφελήσεν | (128v) ὑπισχνεῖτο τὸν λέοντα, ἀφεθείς. Ἀφήσιν ὁ λέων τὸν μῦν, εἶτα ἀλίσκεται θηραταῖς, καὶ λώροις δεσμεῖται, καὶ ὑπὸ μόνου τοῦ μυδὸς περισφάζεται, τοὺς λώρους τοῖς ὁδοῦσι διαρρήξαντος.

cf. Dosith., Fab. 2 (1.2, p. 121 Hausrath-Hunger)

Glossae interlineares: 1 συνένυχε: συνήντησε 2 ύπισχνείτο: ύπέσχετο 3 άλίσκεται: κρατείται 4 διαρρηξαντος: κόψαντος

Λώρος, τὸ λωρίον, μέγα· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ διόλου *αίρειν*, ὃ ἐστὶ κρατεῖν (δι' αὐτοῦ γὰρ δεσμοῦμεν), καὶ γίνεται *λοῦρος*, καὶ τροπῇ δωρικῇ τῆς ου εἰς ω μέγα, *λῶρος*.

Υπισχνείτο. Τὸ χνει δίφθογγον, κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ε εἰς τὴν εἰ δίφθογγον.

Βιβρώσκεσθαι. Τὸ θέμα *βιβρώσκω*, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ *βρόω βρώσω*, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν *βιβρώσκω*. Τὸ δὲ *βρόω* γίνεται ἀπὸ τοῦ *βορά*, ἢ τροφή, *βορῶ*, καὶ κατὰ μετάθεσιν *βρόω*. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς *κω* ῥήματα μέλλοντας ἐν χρήσει οὐκ ἔχουσι, πλὴν τοῦ *θνήσκω* καὶ *διδάσκω*· τούτων γὰρ οἱ μέλλοντες, *διδάξω* καὶ *θνήξω*. Ἔστι δὲ τὸ αἴτιον, ὡς λέγουσιν οἱ παλαιοί, ὅτι τὸ μὲν *διδάσκω* ἔλλειψιν ἔπαθε τοῦ ι (*δαίω* γὰρ ἦν, οὐ ὁ μέλλον *δαίσω*, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ καὶ ἀναδιπλασιασμῷ καὶ ἔλλειψι τοῦ ι τῆς αι διφθόγγου, γέγονε *διδάσκω*) καὶ διὰ τὸ παθεῖν τοῦ οἰκείου φωνήεντος ἔλλειψιν τὸν μέλλοντα ἀντεδέξατο, τὸ δὲ *θνήσκω* φασὶν ἔχειν μέλλοντα διὰ τὸ μὴ ἀναδιπλασιασθῆναι κατὰ τὰ λοιπά, ἀλλὰ στερηθῆναι τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ· *θιθνήσκω* γὰρ ὤφειλεν εἶναι, ἐξέλιπε δὲ ὁ ἀναδιπλασιασμός, καὶ διατοῦτο καὶ αὐτὸ ἔσχε τὸν μέλλοντα.

15 *Λιπαρῶ*, τὸ παρακαλῶ, καὶ αὐτὸ δὲ λέγεται καὶ λιτανεύω.

Ἀφθεεῖς. Κανόνισον. *Ἰημι*, ὁ μέλλον *ἦσω*, ὁ παρακείμενος *εῖκα*, διὰ διφθόγγου ὡς τέθεικα, ὁ παθητικὸς *εἶμαι*, ὁ ἀόριστος *εἶθην*, ἡ μετοχὴ ὁ *εθεῖς*, καὶ μετὰ τῆς προθέσεως *ἀφθεεῖς*.

6-8 Choer. Ep. Ps. 61, 16-19: Τὰ εἰς ΚΩ λήγοντα ῥήματα μέλλοντας οὐκ ἔχουσι, πλὴν τοῦ *θνήσκω* *θνήξω*, καὶ *άλύσκω* *άλύξω*· τὸ γὰρ *διδάξω* οὐκ ἀπὸ τοῦ *διδάσκω*, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ *διδάχω* 9-10 Eust. II. IV, 979, 7-9: *δαίω*, τὸ μανθάνω, *δαίσω* *δαίσκω*, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ καὶ ἀπελευθεῖ τοῦ ἰῶτα τῆς διφθόγγου, *διδάσκω*.

86. Ἐφιλοσόφει Κλεάνθης εὐτέλειαν, καὶ μισθὸν τῆς φιλοσοφίας ἐλάμβανεν, ὕδωρ τοῖς παριοῦσιν ἠρύετο καὶ ὀβολὸν μισθὸν εἶχε· καὶ τοῦτον εἶχε, καὶ τοῦτον τῷ διδασκάλῳ προσέφερε. Μισθοῦ γάρ, ᾧ καὶ οἱ παλαιοὶ ἐδιδάσκοντο, οὐδένα σε μισθὸν ἀπαιτοῦμεν αὐτοί, μὴ ὅτι γε τὸν ἐξ ἀπορίας, ἀλλ' οὐδ' ἐξ ὧν | (129r) 5 εὐπορεῖς. Προϊκά σοι τοῦ κο[ινο]ῦ πλούτου μεταδιδόμαμεν, προϊκα καὶ αὐτὸς ἡμῖν γενοῦ χρηστὸς καὶ πειθήνιος· ἡμῖν γὰρ ἴσως ἐντεῦθεν οὐδὲν ἄλλο παρέξεις ἢ μόνον ὑπακοήν, σεαυτῷ δὲ μεγίστην προξενήσεως ὠφέλειαν.

1-3 cf. Basil. Caes., Epist. 4, 7-9 (I p. 15 Courtonne); Suid. φ 696

Glossae interlineares 1 ἐφιλοσόφει: ἤσκει φιλοσοφίας: τῆς καρτερίας 2 εἶχε: ἐδέχετο 3 μισθοῦ: ἔνεκα 4 ὅτι: εἰ μὴ 5 εὐπορεῖς: πλουτεῖς προϊκα: δωρεὰν 6 πειθήνιος: εὐπειθής 7 προξενήσεως: παρέξεις

Ἀρύω λέγεται τὸ ἀντλῶ. *Ἐρύω* δὲ τὸ φυλάσσω, ἀφ' οὗ καὶ *ἔρυμα*, ἡ πόλις. Λέγεται δὲ τὸ αὐτὸ καὶ *ρύω*, ἀφ' οὗ καὶ πάλιν *ρύμα*, τὸ φύλαγμα.

Ὄβολός, μικρόν, σημαίνει δὲ τὴν φόλην, τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ εὐκασι τοῖς διὰ τοῦ *ωτερος* καὶ *ωτατος* γραφομένοις. *Διώβολον* μὲν γὰρ καὶ *τριώβολον*, μέγα· *πεντόβολον* 5 δὲ καὶ *ἐκτόβολον*, μικρόν.

Διδάσκω. Τὸ πρωτότυπον τούτου *δαίω*, τὸ μανθάνω, ὁ μέλλων κατὰ παραγωγὴν *δαίσκω*, ὡς τρώω τρώσκω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν *διδάσκω*, ὡς τιτρώσκω, καὶ ἐκβολῇ τοῦ *ι*, *διδάσκω*.

10 *Παριοῦσιν*, ἧγουν παρερχομένοις, μέρος λόγου ἐστὶ συζυγίας ἕκτης τῶν βαρυτόνων. Τὸ θέμα *εἶω*, τὸ πορεύομαι, ὁ μέλλων *εἶσω*, ὁ δευτερος ἀόριστος *ἴων*, ἡ μετοχή *ὁ ἴων τοῦ ἴοντος*, ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν *τοῖς ἴουσι* καὶ *παριοῦσι*.

Πορεία, δίφθογγον. *Ἀπορία* δὲ καὶ *ἐμπορία* καὶ *ὁδοιοπορία*, *ι*, διότι εἰσὶ σύνθετα. Οὕτω καὶ *λατρεία* μὲν δίφθογγιζέται, *εἰδωλολατρία* δὲ ἰωτογραφεῖται.

15 *Προῖκα* λέγεται τὸ κατὰ χάριν, καὶ ἐστὶν ἐπίρρημα, ὡς παρὰ τῷ Θεολόγῳ· «ὁ δὲ προῖκα χρηστὸς ἦν» [*Or.* 43, 36, 6; p. 204 Bernardi]. Λέγεται δὲ καὶ *προῖξ προικὸς* τὰ παρὰ τῶν γυναικῶν διδόμενα πράγματα τοῖς ἀνδράσι χάριν γάμου. Δοκεῖ δὲ *προῖξ* ἐτυμολογεῖσθαι ἀπὸ τοῦ *προῖκεσθαι*, ἧγουν <προ>πορεύεσθαι, τῶν γυναικῶν, ὡς μὴ ἄλλως ὄν δυνατὸν ἐλθεῖν εἰς ἄνδρα γυναῖκα, εἰ μὴ προδίδοσθαι ταύτης ἢ *προῖξ* τῷ ἀνδρὶ. Ἡ δὲ *προῖξ* ἐστὶν ἢ προγαμιαία δωρεά, ἢ πρὸς τῆς γυναῖκος διδομένη τῷ
20 ἀνδρὶ. Μᾶλλον δ' ἂν ἔχη χώραν ἐτυμολογεῖσθαι τὴν *προῖκα* ἀπὸ τοῦ *προῖκεσθαι*, ἧγουν πρὸ τοῦ γάμου δίδοσθαι, ἀπὸ τοῦ *προῖξ προικὸς* καὶ τὸ *προῖκα*, ὃ σημαίνει τὸ κατὰ χάριν· ἐξέβη γὰρ καὶ ἡ *προῖξ* χάριν εἶναι πῶς δοκεῖ. Τὸ *προῖ*, δίφθογγον, ἐκ τοῦ *προῖκεσθαι*, κατὰ συναίρεσιν τοῦ *ο* καὶ *ι* εἰς τὴν *οι* δίφθογγον· καὶ ὤφειλε περισπᾶσθαι | (129v) ἢ *προῖξ*, ἀλλ' οὐκ ἔστι τὸ ἐντελὲς αὐτῇ ἢ *πρόιξ*, εἰ καὶ κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν
25 *πρόιξ προῖξ* ἐστὶν· ἢ μὲν γὰρ ἐτυμολογία τοῦ *πρόιξ* ἄχρηστος ἐστὶ πρὸς γραφήν, τὰ δ' ἐντελῆ οὐκ ἄχρηστά εἰσι.

Μεταδιδάμεν. Κανόνισον. *Δίδωμι δίδωσ δίδωσι*, τὸ πληθυντικὸν τὸ πρῶτον *δίδωμεν*, καὶ ἰωνικῶς κατὰ προσθήκην τοῦ *α*, *διδάμεν*, ὡσπερ καὶ *τίθεμεν τιθέαμεν*, καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν *τιθεῖσι τιθέασι* καὶ *διδούσι διδόασιν*, *εἰσὶν*
30 *ἔασιν*, ἧγουν ὑπάρχουσι. Τὸ *δο*, μικρόν. Τὰ εἰς *μι* ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν καὶ παθητικῶν.

Γενοῦ. Τὸ θέμα *γείνω*, ὁ μέλλων *γενῶ*, ὁ ἀόριστος *ἔγεινα*, ὁ δευτερος *ἔγενον*, ὁ μέσος *ἐγενόμην ἐγένου*, καὶ τὸ προστακτικὸν *γενοῦ*, μετὰ περισπωμένου τόνου, ὡς *ἐτυπόμην ἐτύπου* καὶ *τυποῦ*.

35 *Πιθανός*, *ι*. *Πειθήνιος* δέ, δίφθογγον, *η* καὶ *ι*. Ἰστέον ὅτι τὸ *φέρω*, εἰ μὲν συντεθεῖη τινὶ τῶν προθέσεων, ἐνὸς τινὸς σημαντικὸν γίνεται· ἰδοὺ γὰρ τὴν *πρὸς* προσλαβόν, ἐκδήλως τὴν τοῦ κομίζω σημασίαν ἐπεκληρώσατο, ὡς ἔστι κατιδεῖν.

Πειθήνιος, ὁ εὐπειθήης καὶ ὑπήκοος, ἀπὸ τοῦ *πείθω*, τὸ καταπειθῶ.

1-2 Et. Gud. 531, 6-8 de Stefani: τὸ δὲ ἔρυμα παρὰ τὸ ἐρύω, ὃ σημαίνει τὸ ἀσφαλιζῶ, ἢ παρὰ τὸ ῥύω, ὃ σημαίνει τὸ φυλάσσω; Eust. II, I, 718, 9: ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρύω ἐτυμολογεῖται τὸ ἔρυμα. 3-4 Hdn. Ep. 204, 11-12: Ὁβολὸς μόνον μικρόν· τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ πάντα μεγάλα· οἶον· διώβολον τριώβολον.

15 χριστὸς a. corr. L 35-36 γίνεται σημανμαντικὸν (sic) a. corr. L 36 προσλαβὼν L

87. Δυὰς κοσμία, δυὰς ἀγαθή, κᾶν ἐνὸς ἀρτᾶσθον, κᾶν ἐνὸς ὄλοι τίνησθον λόγου γλιχόμενοι, τῷ λογιῶ προσκειμένοι, ἴτε νῦν ὑπ' ἐμοὶ βραβεῖ τροφῆς μετᾶσχετον λογικῆς· μετᾶσχετον δέ, ὄσης ἄμεινον· ἄμεινον δέ, ὀπόσης ἰσχύετον.

5 Ἀκούετον δὴ Ἀθηναίους πόλις πολυθρόλλητος ἦν, ἥς πᾶσα πόλις πολλοῦ γ' ἐτύγχανεν ἀποδέουσα, πᾶσι περιβριθούσης χρηστοῖς, καλλοναῖς κομώσης παντοδαπαῖς, οὐχ' ἦττον δὲ περιπληθούσης καὶ χρήματος λογικοῦ. Αὕτη Δημοσθένους εὐστόχησεν, ἀνδρὸς ὄσσην ἐν λόγοις κεκτημένου τὴν δύναμιν, ὃς καὶ ῥητορικῆς εἰς ἄκρον | (130r) ἀφίκετο·

10 ὄν εἰ μιμείσθε καὶ σύ, δυάς μοι φίλη,
κλέος λόγοις σχοίητε πλεῖστον ἐς τάχος.

Ἀρτᾶσθον, ἀντὶ τοῦ κρεμᾶσθον, μέρος λόγου ἐστὶ ῥήματος, δευτέρου προσώπου τῶν δυϊκῶν, συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων. Καὶ κανονίζεται οὕτως: ἀρτάω ἀρτῶ (ὅπερ ἀπὸ τοῦ αἴρω, τὸ ὑψῶ, γίνεται), ὁ παρατατικὸς ἤρταον ἤρταν, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἐάν ἀρτάω ἐάν ἀρτῶ, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν παθητικὸν ἐάν ἀρτάωμαι ἐάν ἀρτῶμαι, ἐάν ἀρτάη ἐάν ἀρτᾶ, τὸ τρίτον ἐάν ἀρτάηται ἐάν ἀρτᾶται, τὸ δυϊκὸν τὸ πρῶτον ἐάν ἀρταῶμεθον ἐάν ἀρτῶμεθον, ἐάν ἀρτάησθον ἐάν ἀρτᾶσθον.

10 Τὸ γλίχω αἰεὶ μετὰ γενικῆς συντάσσεται. Ἔοικε δὲ τὸ γλίχω κυρίως λαμβάνεσθαι ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἠδύτητα τινα καὶ γλυκύτητα τῷ μεταλαμβάνεσθαι, ἵν' ἢ τὸ γλίχω γινόμενον ἀπὸ τοῦ ἄγαν καὶ τοῦ λείχω, τὸ διὰ γλώττης ἀνιμῶμαι. Ἡ καὶ ἄλλως ἐτυμολογητέον τὸ γλίχομαι ἀπὸ τοῦ ἄγαν καὶ τοῦ ὄλος καὶ τοῦ ἔχομαι· οὐ γάρ τις ἐπιθυμίαν ἔχει, ἐν ἐκείνῳ ὄλος ἔχεται.

15 Λογεῖον, τὸ σχολεῖον, ἐν ᾧ λόγοι εἰσίν, ὡς καὶ ᾠδεῖον καὶ μουσεῖον τὸ αὐτό, ἐν ᾧ αἱ ᾠδαὶ καὶ μουσαίαι τυγχάνουσι, καὶ διατοῦτο καὶ διφθογογραφουμένην τὴν παραλήγουσαν ἔχουσιν, ὡς καὶ τὰ ἄλλα τὰ περιεκτικὴν σημασίαν ἔχοντα, λέγω δὴ τὸ πανδοχεῖον, ὃ καὶ πανδοκεῖον ἀττικῶς λέγεται.

Προσκέιμενοι, ἀντὶ τοῦ ἐμμένοντες.

20 Ἰστέον ὅτι τὸ ἴτε ἀντὶ τοῦ ἤλθετε λαμβάνεται. Καὶ κανονίζεται οὕτως: ἴω, τὸ πορεύομαι, ἰωτογραφούμενον, ὃ καὶ διὰ διφθόγου γραφόμενον εὐρηταί ποτε τὸ αὐτὸ δηλοῦν, καὶ ὁ παρατατικὸς ἴον ἴες ἴε, καὶ τὸ προστακτικὸν ἴε, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἴθι. Δεῖ δὲ εἰδέναι σε, ὡς μεταπλασμὸς λήξεως εἰς ἐτέραν λήξιν τῆς αὐτῆς πτώσεως, οἷον ὁ κλάδος τοῦ κλάδου τῷ κλαδί, τῷ ὄσσω τῷ ὄσσε. Τὸ γοῦν ἴθι, τὸ τρίτον ἴτω, τὸ δεῦτερον τῶν πληθυντικῶν ἴτε. Ἦτε δέ, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχετε, ἠ γραπτέον.

Βραβεύς λέγεται ὁ οἰκονόμος, καθ' ὃν τρόπον καὶ οἱ πάλαι ταῖς τραγωδίαις ἐπιστατοῦντες καὶ οἰκονομοῦντες τὰ ταύταις προσήκοντα χορηγοὶ καὶ βραβεῖς ἐλέγοντο.

25 Ἰστέον ὅτι τροφή τρυφῆς διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν ἐπὶ εὐωχίας λαμβάνεται, ἡ δὲ ἐπὶ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως. Γίνεται δὲ τροφή ἀπὸ τοῦ τρέφω, τὸ δὲ τρέφω ἀπὸ τοῦ θέρω, τὸ θερμαίνω, καὶ τοῦ ἴφι, ἀντὶ τοῦ λίαν, τροπῆ τοῦ θ εἰς τ.

Μετάσχετον, ἀντὶ τοῦ μετάσχετε. | (133r)

12-14 cf. Hdn. Ep. 236,12-237,1: Τὰ δὲ περιεκτικὰ διὰ διφθόγου γράφονται· οἷον· ᾠρεῖον· μουσεῖον· ᾠδεῖον· κουρεῖον· διδασκαλεῖον· βαλανεῖον; Zonar. 1318, 2: Λογεῖον. τὸ μαντεῖον καὶ τὸ σχολεῖον. 19-21 cf. Sch. Ar. Plut. 231d, 2: τὸ προστακτικὸν “ἴε” καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἴθι; Hdn. I, 413, 20: τὸ δὲ κλάδος κλάδου κλάδω καὶ κατὰ μεταπλασμὸν κλαδί. 23 Sch. Eur. Or. 1065 (p. 262, 28): βραβεύς: οἰκονόμος, διοικητής.

3 ἤρτων L 4 ὑποτακτικὸν pr.: ὑπακτικὸν L 13 διφθογογραφουμένην L 15 παντοκεῖον post corr. al. man.: fort. πανδοκεῖον a. corr. recte L

88. Ἴθι, παίδων ὁ φίλτατος, τὴν μουσῶν ἐγκύκλιον μετιῶν παιδευσιν, περὶ τῶ ὀρθογραφεῖν ἀγωνίσασθαι. Πρῶου μὲν ὄκνον, ἐλθέ δ' ἐπὶ θάρσος. Ἴσθι τολμήντι χαίρων τῶ λήμματι, μὴ πτοία ἤρημένος, μὴ δὲ ὁ ἐὰν ἐπήει ἀτέχνως τιθεῖς, ἀλλ' ὅπερ ἐξεῦρε πολλὰ κεκμηκυῖα διάνοια, μὴ ὡσπερ καθήμενος ἢ ἀνακείμενος, ἀλλὰ νενηφῶς καὶ ἰστάμενος. Οὕτω γὰρ ὠφεληθεῖεν καὶ οἱ ἀνθάμιλλοι, καὶ οὐ πεσοῦνται ἐστῶτες τῇ προθυμίᾳ· οὐ γὰρ ἡμάρτοσαν τῶ δοκεῖν φρονεῖν.

1 μετιῶν scripsimus (vide etiam infra gloss. interl.): μετιέναι L 5 ἀνθάμιλλοι L

Glossae interlineares: 1 Ἴθι: ἐλθέ μετιῶν: μετερχόμενος 2 πρῶου: καὶ ἀπόλυσον 3 λήμματι: γνώσει πτοία: φόβῳ ἤρημένος: κεκρατημένος ἐπήει: ἐπέλθη 5 ἀνθάμιλλοι: οἱ ἀγωνισταί

- Ἴθι. Κανόνισον. *Εἶω*, τὸ πορεύομαι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἶον ἶες ἶε, καὶ τὸ προστακτικὸν ἶε, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν τροπῇ τοῦ ε εἰς θι, ἴθι. Μεταπλασμὸς δὲ ἐστὶν ἡ ἀλλαγὴ λήξεως λέξεως εἰς ἑτεροῖαν λήξιν τῆς αὐτῆς πτώσεως ἢ τοῦ αὐτοῦ χρόνου, οἷον τῶ κλάδῳ τῶ κλαδί, τῶ ὄσσῳ τῶ ὄσσε, ἶε ἴθι, ἔε ἔσο, καὶ τὰ τοιαῦτα. Δύναται δὲ κανονισθῆναι τὸ ἴθι καὶ οὕτως· ἴημι, τὸ πορεύομαι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἴην, ἢ μετοχὴ ὁ εἰς τοῦ ἰέντος, καὶ τὸ προστακτικὸν ἴεθι, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἴθι, ὡσπερ τὸ ἴσαθι, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἴσθι, καὶ γίνωσκε. *Εἶω* δὲ ἐστὶ τὸ πρωτότυπον, καὶ ἀπὸ τούτου γίνεται ἴω διὰ τοῦ ι, καὶ ἰέω καὶ ἰῶ περισπωμένως, καὶ εἰς μι ἴημι. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ εἰρημένου *εἶω* καὶ *εἶμι*, τὸ πορεύομαι, αἶ ἐπὶ μέλλοντος λαμβανόμενον. Καὶ λοιπὸν εὐρίσκονται θέματα πέντε· *εἶω* διὰ διφθόγγου, ἴω διὰ τοῦ ι, *εἶμι* διὰ διφθόγγου, *ἰέω* ἰῶ περισπωμένως, καὶ ἴημι ὡς τίθημι. Ταῦτα πάντα ψιλοῦνται. Τὸ μὲν οὖν ἐπήει, καὶ ἐπήλθεν, οὐ δύναται ἄλλως κανονισθῆναι, εἰ μὴ ἀπὸ *εἶω* τοῦ διφθογογραφουμένου, οὕτως· *εἶω*, ὁ μέλλον *εἶσω*, ὁ παρακείμενος *εἶκα*, ὁ μέσος *εἶα*, ὁ ὑπερσυντέλικος *εἶειν*, καὶ ἀττικῶς *ἴειν*, τροπῇ τοῦ ε εἰς η, τοῦ δὲ ι προσγραφομένου. *Εἶτα*, εἰ μὲν τὴν ἐπὶ συναφεις πρόθεσιν, σημαίνει τὸ κατέλαβεν· εἰ δὲ τὴν ἀπό, οἷον ἀπήει, σημαίνει τὸ ἀπεδήμησε. Τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ «εἶσι δύο» [cf. *Op.* 12], ἦγον πορεύονται, κανονίζεται οὕτως, ὡς ἀπὸ τοῦ *εἶμι*· τούτου τὸ δεύτερον *εἶς*, τὸ τρίτον *εἶσιν*, ὡς τὸ «ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἶσι δύο» [Hes., *Op.* 11-12]. Τὸ δὲ εἰρημένον ἴθι καὶ τὸ ἄπει, καὶ ἄπελθε, καὶ τὸ *ἔξει*, ἦγον *ἔξελθε*, ἀπὸ τοῦ *εἶω* διὰ διφθόγγου καὶ ἴω διὰ τοῦ ι εἰς δεύτερον ἀόριστον. Τὸ μὲν ἴθι ὡσπερ εἶπομεν, τὸ δὲ ἄπει καὶ *ἔξει* | (133v) οὕτως· *εἶω*, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἶον ἶες ἶε, καὶ τὸ προστακτικὸν ἶε, καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐξ προθέσεως ἄπει καὶ *ἔξει*, καὶ κατὰ συναφεις καὶ μετάθεσιν ἄπει καὶ *ἔξει*. Τὸ δὲ ἀπιέναι, ἦγον ἀπελθεῖν, καὶ κατιέναι καὶ μετιέναι, ταῦτα πάντα ἔν εἰσιν, ἀπὸ τοῦ ἴημι. Τούτου ὁ παρατατικὸς ἴην, ἢ μετοχὴ εἰς ἰέντος, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἰέναι· εἶτα προστίθενται αἱ προθέσεις, καὶ γίνεται ἀπιέναι ἢ μετιέναι, καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὸ δὲ ἰέω ἰῶ καὶ τὸ ἴημι, τὰ δασυνόμενα, τὸ πέμπω σημαίνει· καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ ἰῶ τὸ καθίει καὶ ἀφίει, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἀπὸ δὲ τοῦ ἴημι τὸ καθιέναι καὶ ἀφιέναι εἰς παρατατικὸν οὕτως· ἴημι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἴην, ἢ μετοχὴ εἰς ἰέντος, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἰέναι. Τὸ δὲ ὑφείναι καὶ καθεῖναι καὶ παρῆναι καὶ ἀνεῖναι εἰς δεύτερον ἀόριστον οὕτως· ἴημι, ὁ μέλλον ἦσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦν, ἢ μετοχὴ εἰς ἔντος, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον εἶναι, καὶ μετὰ τῶν προθέσεων τὰ εἰρημένα. Ἀπὸ τούτου τοῦ ἴημι καὶ τὸ μέθες καὶ ἄφες καὶ κάθες καὶ τὰ τοιαῦτα εἰς δεύτερον ἀόριστον, οὕτως· ἴημι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἦν, ἢ μετοχὴ εἰς ἔντος, καὶ τὸ

προστακτικὸν ἔς. Διατί δὲ οὐ γίνεται ἔθι; Διότι σεσημειώται τὸ θές, δός, ἔς. Καὶ διατί σεσημειώται; Διότι ἐὰν ἦσαν *θέτι δότι ἔθι*, εἶχον τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν. Ἀλλὰ λέγει ὁ κανὼν· «Τὰ εἰς *θι* προστακτικὰ καὶ τὰ εἰς *ναι* ἀπαρέμφατα, ἀορίστου ὄντα, φύσει μακρὰ παραλήγεται. Διατοῦτο γοῦν *θές, δός, ἔς* ἐγένοντο». Ἀλλὰ καὶ τὸ *πρό-ου* ἐντεῦθεν κανονίζεται· ἦν γὰρ ὁ δεύτερος ἀόριστος, ὁ μέσος *ἔμην, ἔσο* καὶ *οὔ*, ὡς τὸ *ἔθεσο* καὶ *ἔθου*, καὶ τὸ προστακτικὸν *οὔ*, ἦγουν ἀπόλυσον. Καὶ τὸ *ἀφείσαι* οὕτως· *ἴημι*, καὶ τὸ παθητικὸν *ἴεμαι*, τὸ δεύτερον *ἴεσαι*, καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν *εἴσαι* καὶ *ἀφείσαι*. Ἡ καὶ οὕτως· *ἴημι*, ὁ μέλλων *ἦσω*, ὁ παρακειμένος *εἴκα*, ὡς τέθεικα, ἀφ' οὔ καὶ *ἀφεικῶς* καὶ *παρειακῶς*, καὶ *ἀφεικέναι* καὶ *παρειακέναι*, τὸ παθητικὸν *εἴμαι*, τὸ δεύτερον *εἴσαι* καὶ *ἀφείσαι*. Καὶ τὸ *προσήκατο* δὲ ἐντεῦθεν κανονίζεται· *ἴημι*, ὁ μέλλων *ἦσω*, ὁ παρακειμένος *ἦκα* | (134r) ὁ μέσος *ἦκάμην ἦκω ἦκατο*, καὶ τὸ *προσήκατο*, ἦγουν ἀπεδέξατο· καὶ τὸ *μεθῶ* καὶ *ἀφῶ*, καὶ τὸ *μεθείη* καὶ *ἀφείη*, ἀπὸ δευτέρου ἀορίστου κατὰ τὴν τάξιν τῶν εἰς *μι*, ὡς τὸ ἐὰν *θῶ* καὶ *θείη* εὐκτικόν. Καὶ τὸ *ἀφειμένος* οὕτως· *ἀφίημι*, καὶ τὸ παθητικὸν *ἀφίεμαι*, καὶ κατὰ συναίρεσιν καὶ μετάθεσιν *ἀφείμαι*, ἢ μετοχὴ ὁ *ἀφειμένος*, *ἀφειμένος* δὲ ἀπὸ παθητικοῦ παρακειμένου, ὡς τὸ *τεθειμένος*. Καὶ τὸ *ἀφέωνται* ἐντεῦθεν κανονίζεται· *ἴημι*, ὁ μέλλων *ἦσω*, ὁ παρακειμένος *εἴκα*, καὶ προσθέσει τοῦ ε *εἴκα*, καὶ τροπῆ τῆς *ει* διφθόγγου εἰς *η*, εἴτα τῆς *η* εἰς *ω* μέγα, *ἔωκα* καὶ *ἀφέωκα*, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν *ἀφέωνται*.

Παίδων. Ἡ εὐθεῖα τῶν ἐνικῶν ὁ *παῖς*. Σημαίνει δὲ τὸν υἱόν, ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ *πέος*, τὸ αἰδοῖον, *πέις*, καὶ τροπῆ δωρικῆ τοῦ ε εἰς α *παῖς*, καὶ *παῖς* κατὰ συναίρεσιν. Τὸν νέον· καὶ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ *βαιόν*, τὸ μικρόν, *βαῖς* καὶ *παῖς*, καὶ ἐν συναίρεσει *παῖς*. Τὸν δούλον· ἀπὸ τοῦ *παίω*, τὸ τύπτω, ὁ μέλλων *παίσω*, καὶ ἀποβολῆ τοῦ *ω* *παῖς*, ὡς τὸ *δαίω* *δαίσω* *δαῖς*, καὶ *κλείω* *κλείσω* *κλείς*. Τοῦ παιδός. Ὁ κανὼν; Τὰ ἀπὸ μελλόντων δισυλλάβων κατὰ ἀποβολὴν τοῦ *ω* γινόμενα ὀνόματα διὰ τοῦ *δος* κλίνονται· *κλείς* *κλειδός*, *παῖς* *παιδός*, *πούς* *ποδός*. Σεσημειώται τὸ *δαῖς* *δαιτός*. Τῶν *παίδων*. Ὁ τόνος διατί βαρύνεται; Αἱ εἰς *ε*ς δισύλλαβοι εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν περισπῶσι τὰς γενικὰς· *μῆνες* *μηνῶν*, *χῆνες* *χηνῶν*, *γράες* *γραῶν*, *νῆες* *νηῶν*, *αἶγες* *αἰγῶν* καὶ ὅσα τοιαῦτα, πλην τοῦ *τίνων*, *πάντων*, *παίδων*, *Τρώων*, *θῶων*, *δμῶων*, *λάων*, *κράτων*, *δάδων*, *φῶδων*· ταῦτα γὰρ μόνα ἐβαρυντήθησαν. Καὶ διατί ταῦτα μόνα; Διότι τῶν μὲν *τίνων*, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν *τινῶν*· τὸ γὰρ *τίς* ποτὲ μὲν ἐστὶν ἐρωτηματικόν, καὶ κλίνεται *τίνος*, οἷον «τίνος ἐστὶν ὁ ἀγρός οὗτος;», καὶ ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν *τίνων*· ποτὲ δὲ σημαίνει τὸν ἕνα, καὶ κλίνεται *τινός*, οἷον «τινὸς ἀνθρώπου εὐφόρησεν ἡ χώρα» [Luc. 12, 16], τουτέστι *τινὸς ἐνὸς ἀνθρώπου*· τούτου ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν *τινῶν*. Πρὸς γοῦν ἀντιδιαστολὴν τούτου ἐβαρυντήθη τὸ *τίνων* ἐρωτηματικόν. Τὸ δὲ *πάντων*; Διότι ἐβαρυντήθη ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, τὸ *πάσιν*. Ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων δισυλλάβων, ἐπὰν ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν περισπασθῆ, καὶ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν ὀξύνεται, οἷον *μηνῶν* *μησί*, *χηνῶν* *χησί*, *γραῶν* *γραυσίν*, *αἰγῶν* | (134v) *αἰξί*, καὶ τὰ ὅμοια. Ἐνταῦθα δὲ ἐπεὶ ἦν ἀδύνατον ὀξυτονήθηνα τὴν δοτικὴν (συνέπιπτε γὰρ ἂν κυρίῳ ὀνόματι, τῷ *Πᾶν* *Πανός*, *Πανί*, *Πασί*), διατοῦτο βαρυντήθησθαι τῆς δοτικῆς, ἐβαρυντήθη καὶ ἡ γενικὴ, καὶ γέγονε *πάντων*. Οἶδα μὲν οὖν, καὶ ἄλλην ἐνταῦθα τὴν αἰτίαν τιθέασιν, ἀλλ' ἐγὼ ταύτην μᾶλλον ἐκείνης κρίνω. Τὸ δὲ *Τρώων* καὶ *θῶων* καὶ *δμῶων*, ὃ ἐστὶν Ἰλιέων τῶν ἀπὸ τῆς Τροίας, καὶ λυκοπανθήρων, καὶ δούλων, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ *Τρώων* καὶ *θῶων* καὶ *δμῶων*, ὃ ἐστὶν Τρῳάδων γυναικῶν, καὶ ζημιῶν, καὶ δουλίδων, ὧν αἱ εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν, αἱ *Τρῳές* γυναικες, καὶ αἱ

θωαί, ἤγουν αἱ ζῆμιαί, καὶ αἱ δμωαί, ἤγουν αἱ δοῦλαι· οὐ γὰρ μόνον *Τρωίς* γυνὴ καὶ
Τρωάς καὶ *Τρωιάς*, ἀλλ' ἤδη καὶ *Τρωή*, ἢ *Τρώα*. Καὶ οὐ μόνον *δμωίς*, ἢ *δούλη*, ἀλλὰ
 καὶ *δμωή*. Τὸ δὲ λέγειν αἴτιον εἶναι εἰς ταῦτα τὴν κλῆσιν, τὰ μὲν γὰρ ἄλλα πάντα εἰς
 80 ὡς μονοσύλλαβα διὰ τοῦ *τος* κλίνεται, οἷον *πλώς*, ὁ ἰχθύς, καὶ κλίνεται *πλωτός*, καὶ
χρώς, τὸ σῶμα, καὶ κλίνεται *χρωτός*, τὸ δὲ *Τρωός* καὶ *θωός* καὶ *δμωός* διὰ καθαροῦ
 τοῦ *ος* κλίνονται, οὐ μοι δοκεῖ εὐλογον εἶναι. Διατί γὰρ ἂν καὶ ἠναγκάσθησαν κατὰ
 τοῦτο βαρυντῆσαι τὰς πληθυντικὰς γενικὰς; Ταῦτα μὲν γὰρ ἐπεὶ ἔχουσι σύμφωνον
 τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυντόνων, διὰ καθαροῦ τοῦ *ος* κλίνεται· *Τρώς Τρωός*, *θώς*
 85 *θωός*, *δμώς δμωός*· τὸ γὰρ θ καὶ τ καὶ θ καὶ δ χαρακτηριστικὰ σύμφωνα εἰσὶ τῆς τρίτης
 συζυγίας τῶν βαρυντόνων· διατοῦτο οὐκ ἐκλίθησαν διὰ καθαροῦ τοῦ *ος*. Καὶ τίς ἡ δια-
 φορὰ, ταῦτα μὲν τὸν περισπώμενον δέξασθαι τόνον, οἷον *πλωτῶν*, *χρωτῶν*, ἐκεῖνα δὲ
 βαρυντηθῆναι, οἷον *Τρώων*, *θῶων*, *δμῶων*; Ἀλλ', ὡς ἔμοι δοκεῖ, ἡ ἀληθινὴ αἰτία αὕτη
 ἐστίν, ἦν εἶπον. Τὸ δὲ *λάων* καὶ *κράτων*, ὃ ἐστι λίθων, κεφαλῶν, πρὸς ἀντιδιαστολὴν
 90 τῶν *λαῶν*, ἤγουν τῶν δήμων, ὧν ἡ εὐθεία *οἱ λαοί*, καὶ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς *κρατῶν*
 μετοχῆς. Τῶν μὲν γὰρ *λάων*, ἤγουν τῶν λίθων, ἡ εὐθεία *οἱ λάες*, ὅπερ κλίνεται ἀπὸ τοῦ
λάς, ὁ λίθος, τῶν δὲ *λαῶν*, *οἱ λαοί*· διὸ καὶ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τούτου ἐβαρυντηθῆ
 τὸ *λάων*. Τὸ δὲ *κράτων*, ἤγουν κεφαλῶν, εὐθείαν ἔχει τὴν ἐνικὴν *κράς*, καὶ κλίνεται
κρατός, *αἱ κράτες*, τῶν *κράτων*, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς *κρατῶν* μετοχῆς, ὡς εἴρηται.
 95 Τὸ δὲ λέγειν *κράτων* ὅτι πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἐβαρυντηθῆ τῆς *Κρατῶν* γενικῆς |
 (135r) τῶν πληθυντικῶν, ἥς ἡ εὐθεία τῶν ἐνικῶν ὁ *Κράτης*, κύριον, ὁ Θηβαῖος δηλαδὴ
 φιλόσοφος, κλινόμενος *Κράτου οἱ Κράται τῶν Κρατῶν*, οὐ μοι δοκεῖ λόγον ἔχειν διὰ
 τὸ μὴ κλίνεσθαι τοῦτο τὸ ὄνομα ἰσοσυλλάβως (ὡς *Χρύσης Χρύσου*, οὕτω *Κράτης* καὶ
 100 *Κράτητα* Θηβαῖον ἐλευθεροῖ) [Greg. Naz., *Or.* 43, 60, 22-23 (p. 256 Bernardi); *Suid.*
 κ 2341]. Εἰ δὲ λέγει ὁ κανὼν «τὰ εἰς ἧς βαρύντονα ἰαμβικά μὴ ἔχοντα ἐπ' εὐθείας τὸ
 τ, διὰ τοῦ *τος* κλίνεται», οὐκ ἤδη δὲ τὰ ἔχοντα τὸ τ πάντως ἰσοσυλλάβως κλίνεται·
 οὐδὲ γὰρ προσέθηκε καὶ τοῦτο ὁ τεχνικός· καὶ γὰρ τὸ παρ' Ἡσιόδῳ *ἀερδιπότατος* [cf.
Op. 777 *ἀερσιπότατος*], ἀπὸ τοῦ *ἀερδιπότης ἀερδιπότατος* ἐξέβη. Εἰ δὲ ὁ *Κράτης* καὶ
 105 *Κράτου* κλίνεται, ὡς *δότης δότου*, *θύτης θύτου*, *πότης πότου* καὶ τὰ τοιαῦτα, πάντως
 ἂν λόγον ἔχοι καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν πληθυντικὴν ἀντιδιεστάλθαι τῶν *κράτων*, ἤγουν
 κεφαλῶν, πληθυντικὴν γενικὴν. Τὸ δὲ *δάδων*, *παίδων*, *φῶδων* ὡς ἀπὸ τῶν ἐντελῶν
 τῶν *δαῖδων*, *παῖδων*, *φωῖδων* τοὺς τόνους ἐφύλαξαν, καὶ διατοῦτο βαρυντοῦνται· εἰσὶ
 γὰρ αἱ ἐντελεῖς ἐνικαὶ εὐθείαι αὐτῶν ἢ *δαῖς*, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἀδόμενον *δαδίον*, ὁ *παῖς*,
 110 ἤγουν ὁ νέος, καὶ ἢ *φωῖς*, ἤγουν ἡ φλυκτίς, τουτέστι τὸ {ὕπ'} ἐξ ὑπεκαύματος φύμα.
Φίλτατος. Τὸ ἐντελὲς *φιλώτατος*, ἀπὸ τοῦ *φίλος*, καὶ κατὰ συγκοπὴν *φίλτατος*·
 οὕτω καὶ *φίλτερος*, ἀπὸ τοῦ *φιλότερος* κατὰ συγκοπὴν.
Μουσῶν. Ὁ τόνος; Αἱ εἰς αἰ λήγουσαι εὐθείαι τῶν πληθυντικῶν περισπῶσι τὰς
 γενικὰς· *Μοῦσαι Μουσῶν*, *κοχλῖαι κοχλιῶν*. Σεσημειώται τὸ *χρήσται χρήστων*, ἤγουν
 115 *δανειστῶν*, ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Κωμικοῦ· «ὕπο γὰρ τόκων *χρήστων*» [Aristoph., *Nub.*
 240], πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ *χρηστῶν*, τῶν ἀγαθῶν· ἐνταῦθα μὲν γὰρ *οἱ χρηστοὶ*
τῶν χρηστῶν, ἐκεῖσε δὲ *οἱ χρήσται τῶν χρήστων*.
Ἐγκύκλιος παιδευσίς, ἡ γραμματικὴ, ὡς καὶ παρὰ τῷ Θεολόγῳ «τὴν ἐγκύκλιον
 παιδευσίν μετερχόμενος» [παιδευόμενος *Or.* 43, 12, 14; p. 140 Bernardi], ἤτοι τὴν
 120 πρώτην εἰς λόγους εἰσαγωγὴν. Καλεῖται δὲ ἐγκύκλιος διὰ τὸ εὐοικεῖν αὐτὴν κύκλῳ, καθότι

ἀρχὴν οὐκ ἔχει, οὔτε τέλος, καθὼςπερ ὁ κύκλος. Ἐπεὶ γὰρ εἰς τὴν τεχνολογίαν τῶν λέξεων καταγίνεται, οὐκ ἔστιν | (135v) εἰπεῖν τὴν δέ τινα λέξιν προτέραν ἄλλης, ἢ τὴν μὲν ἀρχὴν εἶναι, τὴν δὲ τέλος. Ἦ καὶ διότι καταγίνεται εἰς τὰ κδ' γράμματα, ὧν οὐδὲν πρῶτον, οὐδέ τι ὕστερον, καὶ τυχαίως πρῶτον τὸ α φαμέν, ὡς ὕστερον τὸ ω
 125 ἐν γὰρ τῇ συνεπείᾳ τῶν λέξεων τὸ ἐν τῇδε πρῶτον ἐν ἐκείνῃ τῇ λέξει ὕστερόν ἐστιν. Ἦ διότι ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἐπιστημῶν πασῶν, οἷον ἰατρικῆς, ῥητορικῆς, γεωμετρίας καὶ τῶν τοιούτων, καταγίνεται ἡ γραμματικὴ. *Κύκλος* δὲ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ *κυλίω*: τὰ γὰρ κυκλοτερῆ σώματα, εὐκύλιστα. Τὸ δὲ *κυλίω* ἀπὸ τοῦ *χέω* καὶ τοῦ *λίαν*, τὸ δίκην ὕδατος λίαν χεόμενον, καὶ γίνεται *χελίον*, καὶ τροπῇ αἰολικῇ τοῦ ε εἰς υ, καὶ
 130 τοῦ χ εἰς κ, *κυλίω*.

Μετιῶν. Ἀπὸ τοῦ *εἴω*, τὸ πορεύομαι, εἰς δεῦτερον ἀόριστον.

Παίδευσις λέγεται ὁ λόγος καὶ ἡ τούτου διδασκαλία, ὡς συνετιζούσα καὶ παιδεύουσα τοὺς μετερχομένους.

Ἦ *περὶ* πρόθεσις μετὰ γενικῆς συντάσσεται, ὡς ἔμαθες.

135 Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μὲν *ἄγε* καὶ *φέρε*, εἰ καὶ δοκοῦσι ῥήματα προστακτικὰ εἶναι, ἀλλὰ ἀντὶ ἐπιρρημάτων παρακελευσματικῶν λαμβάνονται· οὐ χάριν καὶ μετὰ τοῦ προστακτικοῦ ῥήματος δύνα<νται συντάσσε>σθαι, οἷον «ἄγε ἀγωνίσαι περὶ τὸ ὀρθογραφεῖν». Τὸ δὲ *ἴθι* καὶ *ἐλθέ* καὶ τὰ τοιαῦτα ῥήματα εἰσὶν ἀληθῶς προστακτικὰ καὶ οὐ δύνανται πάλιν συντάσσεσθαι μετὰ προστακτικῶν, ἀλλὰ μετὰ ἀπαρεμφάτων, οἷον
 140 «ἴθι ἀγωνίσασθαι».

Τὸ *πρόον*, ὅπως κανονίζεται, εἴρηται ἄνω που, ἀπὸ τοῦ *ἴημι*, ὃ σημαίνει τὸ πέμπω καὶ ἀπολύω, δεῦτερον ἀόριστον, ἔτι δὲ ἐγκλίσεως προστακτικῆς, προσώπου δευτέρου. Ἦ δὲ προσθήκη τῆς *πρὸ* προθέσεως τὸ διόλου καὶ παντελῶς σημαίνει, οἷον «διόλου ἄφες τὸν ὄκνον». Οὕτω καὶ τὸ *πρόπαν*, ἀντὶ τοῦ διόλου πᾶν, καὶ «πρόπασα λέλακε χῶρα» [Aesch., *Prom.* 406-07], ἀντὶ τοῦ διόλου πᾶσα.

145 Ὅκνος ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ *καίνω*, τὸ κόπτω, ὃ ἐκκόπτων τὴν προθυμίαν ἡμῶν, καὶ προσθήκη τοῦ ο μικροῦ | (136r) καὶ κατὰ συγκοπὴν ὄκνος. Οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ *τλῶ*, τὸ καρτερῶ, *ὄτλος*, ἢ κακοπάθεια· καὶ ἀπὸ τοῦ *βρίθω*, *ὄμβρος*· καὶ ἀπὸ τῆς *Βριμοῦς*, ἥγουν τῆς Περσεφόνης, τὸ *ὄμβριμον*, ἥγουν τὸ χαλεπὸν ἢ στερρόν. Ὅκνος δὲ καὶ δειλία καὶ φόβος, ἔτι δὲ καὶ εὐλάβεια διαφέρουσιν· ὄκνος μὲν γὰρ ἔστιν ἢ ἔτι μέλλοντος τοῦ κακοῦ ἀναβολὴ πρὸς αὐτό, *δειλία* δὲ ἢ ἔτι παρόντος αὐτοῦ τοῦ δεινοῦ, *φόβος* δὲ ἢ τοῦ δεινοῦ πείρα καὶ ἢ ἀπὸ τούτου φυγὴ, *εὐλάβεια* δὲ, ἢ προσοχὴ καὶ ὑποστολή, ἐν ταῖς τῶν τιμῶν πραγμάτων γίνεται χειρίσειν.

155 Ἐλθέ. Κανόνισον. Ἐλεύθω, ὁ μέλλων *ἐλεύσω*, ὁ ἀόριστος *ἤλευσα*, ὁ δεῦτερος *ἤλυθον* καὶ *ἤλθον*, *ἤλυθες* καὶ *ἤλθες*, *ἤλυθε* καὶ *ἤλθε*, καὶ τὸ προστακτικὸν *ἐλυθέ* καὶ *ἐλθέ*. Ὁ τόνος; Πάντα τὰ τοῦ δευτέρου ἀορίστου προστακτικὰ βαρύνονται κοινῶς, πλὴν τοῦ *ἐλθέ*, *εἰπέ*, *εὔρέ*. Κοινῶς εἴρηται διὰ τὰ ἀττικά, τὸ *λαβέ* καὶ τὰ τοιαῦτα.

Θράσος καὶ *θάρσος* διαφέρουσι· *θάρσος* μὲν ἔστιν ἡ ἔμφρων ἀνδρεία καὶ ἡ πεποίθησις, *θράσος* δὲ ἡ ἀλόγιστος ὀρμὴ καὶ ἐπικίνδυνος.

160 Ἴσθι, καὶ ὕπαρχε. Κανόνισον. *Εἰμί*, καὶ ὁ παρατατικὸς *ἦν*, ἡ μετοχὴ *εἶς ἔντος*, καὶ τὸ προστακτικὸν *ἴθι*, καὶ πλεονασμῶ τοῦ σ, *ἴσθι*. Ἦσθη δέ, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθη· τὸ θέμα *ἄδω*. Ἦσθη, ἀντὶ τοῦ εὐφράνθη· τὸ θέμα *ἦδω*, τὸ εὐφραίνομαι. *Εἴσθει*, ἀντὶ τοῦ τρέχε· τὸ θέμα *θέω*, καὶ μετὰ τῆς εἰς προθέσεως *εἴσθει*.

Τολμήεις, ὡς τιμήεις. Τὸ μη, η. Τὰ διὰ τοῦ *ηεις* παράγωγα τῶν πρωτοτύπων φυ-

165 λάττουσι τὴν γραφήν· *τιμὴ τιμήεις, τόλμα τολμάεις* καὶ τροπή τοῦ α εἰς η *τολμήεις, χάρις χαρίεις*, καὶ τὰ ὅμοια.

Λήμα, τὸ φρόνημα, η· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ *λῶ λήσω*, τὸ θέλω. *Λήμμα*, τὸ κράτημα καὶ ἡ γνώσις, η καὶ δις τὸ μι. *Λεῖμμα*, ἡ στέρησις, δίφθογγον καὶ δις τὸ μι. Γίνεται δὲ τὸ μὲν *λήμμα*, τὸ κράτημα, ἀπὸ τοῦ *λήβω*, τὸ λαμβάνω, τὸ δὲ *λεῖμμα*, ἡ στέρησις, ἀπὸ τοῦ *λείπω*.

Πτοία, ὁ φόβος, ἀπὸ τοῦ *πτοίω* ἢ ἀπὸ τοῦ *πτοῶ*.

Ἀτέχνως, ἤγουν ἀνεπιστημόνως. *Ἀτεχνῶς* δέ, ἀντὶ τοῦ φανερώς. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἀπὸ τοῦ *ἄτεχνος*, τὸ δὲ δευτέρον ἀπὸ τοῦ *ἄτεχνής*. Γίνωσκε δὲ ὅτι, εἰ καὶ λέγει ὁ τεχνικός μὴ εἶναι ἐπὶ τῶν περισπωμένων | (136v) συζυγίων μέσους παρακειμένους καὶ δευτέρους ἀόριστους, ἀλλ' ὡς ὁ Χοιροβοσκὸς παραδίδωσιν, εὐρίσκονται ἐνιαχοῦ, οἶον ἀπὸ τοῦ *δουπέω δουπῶ*, τὸ *δέδουπα* καὶ *ἔδουπον· γωνέω γωνῶ*, τὸ βοῶ, *γέγωνα· ὀλισθέω ὀλισθῶ*, *ὠλισθον· ἄμαρτέω ἄμαρτῶ*, *ἤμαρτον· πορέω πορῶ*, *ἔπορον*, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ *εὔρέω εὔρῶ*, *εὔρον*. Πλὴν ὁ μέσους παρακείμενος καὶ ὁ δευτέρος ἀόριστος, ὅταν εὔρεθῶσιν ἐν ταῖς περισπωμέναις συζυγίαις, ἔλλιπεῖς εἰσὶ μιᾷ συλλαβῇ πρὸς τὸν ἐνεργητικὸν παρακείμενον καὶ τὸν πρῶτον ἀόριστον, οἶον *δεδοῦπηκα δέδουπα*, *γεγώνηκα γέγωνον*, *ὠλίσθησα*, ἤγουν ἔπεσον, *ὠλισθον· ὁ δευτέρος, ἡμάρτησα ἡμαρτον*, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

Κεκμηκυῖα. Τὸ θέμα *κμάω κμῶ*, ὁ μέλλων *κμήσω*, ὁ παρακείμενος *κέκμηκα*, ἡ μετοχὴ ὁ *κεκμηκῶς τοῦ κεκμηκότος*, τὸ θηλυκὸν ἢ *κεκμηκυῖα*.

185 *Καθήμενος*. Κανόνισον. *Ἔω*, τὸ ἐνδύομαι καὶ τὸ καθέζομαι, καὶ ἐκ τούτου ῥήμα εἰς μι *ἔημι*, καὶ τὸ παθητικὸν *ἔημαι*, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η *ἤμαι*, ἡ μετοχὴ ὁ *ἤμενος* καὶ *καθήμενος*. Διατί δὲ οὐ συνεκράθησαν τὰ δύο εε εἰς τὴν εἰ δίφθογγον; Ἴνα μὴ συνεμπέσῃ τὸ *εἶμαι* παθητικῶ παρακειμένῳ, ὅπερ κανονίζεται ἀπὸ τοῦ *ἔω* βαρυτόνου· τούτου ὁ μέλλων *ἔσω*, ὁ παρακείμενος *εἶκα*, ὁ παθητικὸς *εἶμαι*· καὶ Ὀμηρὸς «εἶντ' ἐπὶ πύργῳ» [II. Γ 153]. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ ἐνεργητικὰ πάντα ἐπὶ τοῦ κᾶθημαι κανονίζονται ἀπὸ τοῦ *ἴζω*, τὸ κᾶθημαι, καὶ γράφεται διὰ τοῦ ι, οἶον *καθίσω ἐκάθισα*, τὰ δὲ παθητικὰ ποτὲ μὲν ἀπὸ τοῦ *ἴζω*, ποτὲ δὲ ἀπὸ τοῦ *ἔημι* καὶ γράφεται διὰ τοῦ η, ποτὲ δὲ ἀπὸ τοῦ *ἔω* καὶ γράφεται διὰ δίφθογγου. Τὸ μὲν γὰρ *καθῆσθαι* ἀπὸ τοῦ *ἔζω* εἰς παθητικὸν παρακείμενον, τὸ *κᾶθημαι* καὶ *καθήμενος* καὶ τὸ *κᾶθησθαι* προπαροξυτόνως ἀπὸ τοῦ *ἔημι*, καὶ γράφεται ἀμφοτέρω διὰ τοῦ η. Τὸ δὲ *εἶντο*, τὸ «εἶντ' ἐπὶ πύργῳ», ἀπὸ τοῦ *ἔω* εἰς παθητικὸν ὑπερσυντέλικον, καὶ *εἶνται*, ἤγουν εἶνται καὶ κᾶθηνται, ἀπὸ τοῦ *ἔω*· ὁ μέλλων γὰρ τούτου *ἔσω*, ὁ παρακείμενος *εἶκα*, ὁ παθητικὸς *εἶμαι*, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν *εἶνται*, καὶ ἰακῶς *εἶνται*.

200 *Κεῖμενος*. Κανόνισον. *Κέω* πρωτότυπον, καὶ ἐκ τούτου ῥήμα εἰς μι *κέημι*, τὸ παθητικὸν *κέεμαι*, συστολῇ τῆς παραληγοῦσης (τὰ γὰρ εἰς μι ἐπὶ τῶν παθητικῶν καὶ πληθυντικῶν συστέλλονται | (137r) τὴν παραλήγουσαν) καὶ κατὰ κράσιν τῶν δύο εε εἰς τὴν εἰ δίφθογγον *κείμαι*, ἡ μετοχὴ ὁ *κείμενος*.

205 *Νενηφῶς*, ἀντὶ τοῦ γρηγορῶν καὶ φροντίζων. Τὸ θέμα *νήφω*, τὸ γρηγορῶ· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ *νη* στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ *φῶ*, τὸ λέγω. Ὁ γὰρ *νενηφῶς* καὶ ἔμφροντις σιωπᾶ, εἴ γε μέλλοι καθ' ἑαυτὸν φροντίζειν· διὰ γὰρ τοῦτο καὶ τὴν διὰ τοῦ η γραφήν ἐκληρώσατο. *Νεῖφω*, τὸ βρέχω, δίφθογγον. Ἀπὸ τοῦ *νέφος νέφω*, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ι, *νεῖφω*· ἀπὸ γὰρ τοῦ *νέφους* ἢ βροχῆ. *Νίφω*, τὸ χιονίζω, ι. Ἐπεὶ γὰρ λεπιοτέρη ἢ χιῶν τῆς βροχῆς, παρόσον ἀτμίς, ἤγουν ἀναθυμίασις, ἐστὶ ψυχθεῖσα, ἡ δὲ βροχῆ

οὐκ ἀτμίς, ἀλλ' ἀτμίδων συμπίλησις, διατοῦτο καὶ τὴν μονόφθογγον ἰ ἠσπάσατο,
210 ἀποβαλοῦσα τὸ ε.

Ὡφεληθεῖεν. Κανόνισον. Ὀφελῶ ὀφελῶ, ὁ μέλλων ὀφελήσω, ὁ παρακείμενος
ὀφέλῃκα, ὁ παθητικὸς ὀφελήμαι, ὁ ἀόριστος ὀφελήθην, ἡ μετοχὴ ὁ ὀφεληθεῖς τοῦ
ὀφεληθέντος, καὶ τὸ εὐκτικὸν ὀφεληθείην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν κοινῶς μὲν
ὀφεληθείσαν, αἰολικῶς δὲ ὀφεληθεῖεν, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ὀφεληθείμεν, πρώτου
215 προσώπου τῶν πληθυντικῶν, κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ μ. Οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ὀρι-
στικῆς ἐγκλίσεως γίνεται.

Ἐτύφθησαν κοινῶς, ἔτυφθεν δὲ αἰολικῶς.

Ἠγέρθησαν, ἤγουν συνηθοῖσθησαν, ἀπὸ τοῦ ἀγείρω θέματος, ἤγερθεν δὲ αἰο-
λικῶς ἀπὸ γὰρ τοῦ ἠγέρθημεν καὶ ἔτύφθημεν, πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν,
220 κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ μ, ἤγερθεν καὶ ἔτυφθεν γίνεται, ἢ ἀπὸ τοῦ τυφθεῖς τυφθέν-
τος, γενικῆς τῆς μετοχῆς, ἀποβολῆ τῆς τος, καὶ ἀρχούσης τῆς ληγούσης πάλιν γὰρ
ἔτυφθεν γίνεται.

Ἀνθάμιλλος, ὁ ἀνταγωνιστής, ἀπὸ τῆς ἀντί προθέσεως καὶ τοῦ ἄμιλλα, ὁ ἀγών.
Ἄμιλλα δέ, ὁ ἀγών, ἀπὸ τοῦ ἄμα καὶ τοῦ εἰλῶ, τὸ συστρέφω (ἐν γὰρ τῷ ἀγῶνι πολλοὶ
225 ἄμα εἰλοῦνται καὶ συστρέφονται), ἀποβάλλεται δὲ τὸ ε, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ πεδίλω, τῷ
ὑποδήματι, ὃ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πέδῳ εἰλεῖσθαι. Καὶ ἐν ἄλλοις δὲ πολλοῖς
τὸ ὅμοιον γίνεται.

Πεσοῦνται. Κανόνισον. Πέττω, τὸ <πίπτω, τὸ προστακτικὸν> πιπτέτω, ὁ μέλλων
πέσω, καὶ δωρικῶς πεσῶ μετὰ περισπωμένου τόνου, ὁ μέσος μέλλων πρώτος πεσοῦμαι,
230 τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν πεσοῦνται.

Ἰστέον δὲ ὡς ἡ κοινὴ διάλεκτος, ἐκτὸς τῶν τῆς πέμπτης συζυγίας, | (137v) πάντας
τοὺς μέλλοντας βαρύνει (οἱ γὰρ τῆς πέμπτης συζυγίας περισπῶνται, οἷον σπεῖρω
σπερῶ, φαίνω φανῶ), ἡ δὲ δωρὶς διάλεκτος πάντας τοὺς μέλλοντας, τὸ τύψω τυψῶ
λέγουσα, καὶ τὸ δῶσω δωσῶ, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὡσαύτως· ἔω, τὸ ὑπάρχω, ὁ μέλλων
235 ἔσῶ δωρικῶς, καὶ ὁ μέσος μέλλων πρώτος ἐσοῦμαι ἐσῆ ἔσειται. Ἡ δὲ αἰολὶς διάλε-
κτος πάντας τοὺς μέλλοντας βαρύνει, καὶ αὐτοὺς τοὺς τῆς πέμπτης συζυγίας· τὸ γὰρ
σπερῶ σπέρω, καὶ τὸ κερῶ, ἤγουν κόψω, κέρσω. Καὶ Ὀμηρος· «ἀπέκερσε τένοντα»
[cf. Il. K 456]. Ἡ δὲ τῶν Ἀθηναίων διάλεκτος, ἤγουν ἡ Ἄτθις, τῶν διὰ τοῦ ἰζω ῥημά-
των τοὺς μέλλοντας περισπωμένους ἐκφέρει, ἀποβάλλουσα τὸ σ, οἷον κτερίζω, τὸ
240 καλλωπίζω, κτεριῶ, καὶ τὰ ὅμοια· πλὴν τοῦ <...> εἰς τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τοῦ
ἰζω ῥήματα γίνεται, εἰς δὲ τὰ δισύλλαβα οὐδαμῶς· οὐ γὰρ λέγομεν κτίζω κτίσω κτιῶ
ἢ νίζω, τὸ καθαίρω, νίσω νιῶ.

Ἐστῶτες. Ἰστημι, ὁ μέλλων στήσω, ὁ παρακείμενος ἔστηκα, καὶ ἐκβολῆ τοῦ κ καὶ
τροπῆ τοῦ η εἰς α ἔσταα, ἡ μετοχὴ ὁ ἐσταῶς, καὶ κράσει τοῦ αω εἰς ω μέγα ἐστῶς,
245 ἡ γενικὴ τοῦ ἐστῶτος. Ὄξυνεται δὲ ἡ ἐστῶς εὐθειᾶ, ἐπεὶ τὰ ἐκ βαρείας καὶ ὀξείας
ὀξύνονται, οἷον ἐσταῶς καὶ ἐστῶς, γεγαῶς γεγῶς, φωῖδων φῶδων, παῖδων παιδων,
ὥσπερ τὰ ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας περισπῶνται, οἷον Πηλεῖ Πηλεῖ, βοάειν βοᾶν, καὶ τὰ
ὅμοια. Τὰ ἐκ δύο βαρειῶν πάλιν βαρύνονται, οἷον χεμάρροδος χεμάρρους, εὐπλοῶς
εὐπλοῦς· πλὴν τοῦ χρύσεος χρυσοῦς, ἀργύρεος ἀργυροῦς καὶ σιδήρεος σιδηροῦς καὶ
250 χάλκεος χαλκοῦς· ταῦτα γάρ, ὡς λέγει ὁ Θεσσαλονίκης, συνεξηκολούθησαν τῷ βοῦς
καὶ πλοῦς καὶ νοῦς, καὶ τοῖς ὁμοίοις.

Γίνωσκε δὲ ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐν πάσαις ταῖς συλλαβαῖς, ἐν αἷς οὐ τίθεται ἡ ὀξὺς τό-

νος ἢ περισπώμενος, βαρεῖαν ἐτίθουν, πλὴν τὴν καθ' ὀμαλισμὸν ἀναγινωσκομένην
καὶ οὐ μετὰ τάσεως τῆς φωνῆς.

255 Ἐστῶτες. Τὸ στῶ, μέγα· ἐσταῶτες, καὶ κράσει τοῦ αω εἰς ω μέγα ἐστῶτες. Γίνωσκε
δὲ ὅτι καὶ τὸ ἐσταῶτες διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνεται τε καὶ γράφεται, καὶ αὐτὸ καὶ τὸ
γεγαῶτες καὶ τὸ τεθνεῶτες καὶ τὰ ὅμοια καθαρὰ. Ἀναλογοῦσιν οἱ τεχνικοὶ τοῖς ως
ὀνόμασι τοῖς διὰ τοῦ τος κλινομένοις, λέγω δὴ τὸ γέλως γέλωτος, Νέπως Νέπωτος,
καὶ τοῖς ὁμοίοις.

260 Ἴστέον δὲ ὅτι τὸ παθητικὸν τοῦ ἐσταῶς οὐ διὰ καθαροῦ ἐστί, καθὼς τὸ τετυφυῖα |
(138r) καὶ πᾶσαι αἱ τῶν ἐνεργητικῶν παρακειμένων καὶ μέσων μετοχαί, ἀλλὰ διὰ τοῦ
σα, οἷον ἐστῶσα, ὡσαύτως καὶ τὸ βεβῶσα, τεθνεῶσα, γεγῶσα, καὶ τὰ ὅμοια. Διατί δὲ
οὕτω γίνεται, ἐγὼ σοι λέξω, καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ λέγουσιν. Ἐπεὶ γὰρ ὁ κανὼν λέγει «ἢ
τοῦ παρακειμένου μετοχή, τὸ τέλος τῆς γενικῆς τρέψασα εἰς α καὶ τὴν παραλήγουσαν
265 φύσει μακρὰν ποιοῦσα, τὸ θηλυκὸν ποιεῖ», εἰς μὲν τὸ τετυφῶς τετυφῶτος ὤφειλεν
εἶναι τὸ θηλυκὸν τετυ[φοῦσα], ἀλλ' ἐπεὶ ὅταν αὔξηται χρονικῶς ἡ παραλήγουσα τοῦ
θηλυκοῦ, ἀποβάλλεται ἐν σύμφωνον ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ ἄρσενικοῦ, οἷον τύπτοντος
τύπτουσα, ὀμνύοντος ὀμνύουσα, καὶ τὰ ὅμοια, ἐπεὶ κἀντεῦθεν ἡ παραλήγουσα τοῦ
θηλυκοῦ φύσει μακρὰ γέγονεν ἀπὸ τοῦ θέσει, εἶχε δὲ ἐν σύμφωνον ἡ γενικὴ τοῦ ἄρσε-
270 νικοῦ, ὀφείλει τὸ θηλυκὸν χωρὶς συμφώνου προαχθῆναι καὶ ἐκταθῆναι κατὰ τὴν πα-
ραλήγουσαν, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ· τὸ γὰρ ο μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης
τοῦ υ μεγεθύνεται, οἷον τύπτοντος τύπτουσα, καὶ γίνεται τετυφοῦσα. Ἀλλὰ τὰ εἰς α
λήγοντα θηλυκὰ τῷ ι παραλήγεται, οἷον παντοῖα, ἄλλοῖα, ταχεῖα, πρεσβεῖα. Πλεονάζει
γούν κἀνταῦθα τὸ ι καὶ γίνεται τετυφυῖα. Ἀλλ' ἐπεὶ οὐδέποτε ἐν μιᾷ συλλαβῇ τρία
275 φωνήεντά εἰσιν, δεῖ ἐκβληθῆναι ἐν ἀπὸ τῶν τριῶν. Εἰ γούν ἐκβληθῆ τὸ ι, πάλιν τὸ εἰς α
καθαρὸν λῆγον καθαρὸν ὄνομα εὐρίσκεται τῷ υ ψιλῷ παραληγόμενον, ὅπερ οὐχ'
εὐρίσκεται. Εἰ δὲ ἐκβληθῆ τὸ υ ψιλόν, δέξεται τὸ μικρὸν ο διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ι
μεγεθύνεσθαι. Ἀλλ', ὡς εἴρηται, τὸ μικρὸν ο διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ μεγεθύνεται. Ἐξ
ἀνάγκης οὖν ἐκβάλλεται τὸ ο, καὶ γίνεται τετυφυῖα. Εἰς δὲ τὸ ἐστῶς ἐστῶτος, ἐπειδὴ
280 οὐκ αὔξεται ἡ παραλήγουσα τοῦ θηλυκοῦ πλέον τῆς παραληγούσης τῆς γενικῆς τῆς
ἄρσενικῆς μετοχῆς (καὶ γὰρ ἐκεῖ κἀνταῦθα τὸ ω μέγα ἔχει ἡ παραλήγουσα), διατοῦτο
δὲ σύμφωνον ἡ θηλυκὴ μετοχή, ἀλλ' ἐν σύμφωνον εἶχεν ἡ γενικὴ τοῦ ἄρσενικοῦ,
καὶ ἐν σύμφωνον ἔχει καὶ ἡ θηλυκὴ μετοχή, οἷον ἐστῶτες ἐστῶσα. Ἴστέον δ' ὅτι τὸ
ἐσταῶτος καὶ γεγαῶτος καὶ τεθνεῶτος καὶ βεβαῶτος διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται,
285 ὡς εἴρηται, ἢ διὰ προειρημένην αἰτίαν, ἢ ὅτι ἐσταῶτος ἦν πρότερον καὶ γεγαῶτος καὶ
τεθνεῶτος καὶ βεβαῶτος, διὰ τοῦ ο μικροῦ, | (138v) κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα·
«αἱ μετοχαὶ συστέλλονται, ἂν μὴ κατὰ πάθος ὦσιν». Εἶτα κατὰ κράσιν τοῦ αω εἰς ω
μέγα γέγονεν ἐστῶτος καὶ γεγῶτος καὶ τεθνεῶτος καὶ βεβῶτος. Εἶτα προσθήκη τοῦ
α γεγόνασιν ἐσταῶτος καὶ γεγαῶτος καὶ βεβαῶτος, καὶ διατοῦτο διὰ τοῦ ω μεγάλου
290 γράφεται. Τὸ δ' αὐτὸ γίνεται καὶ τὸ ὀρόων· ὀράω γὰρ ὀρῶ τὸ θέμα, ἡ μετοχὴ ὀράων
ὀρῶν, καὶ προσθήκη τοῦ ο μικροῦ ὀρόων, ὡς τὸ «ὀρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον» [II. A
350]. Οὕτω δὲ γίνεται καὶ τὸ γελῶν καὶ αὐδῶν. Γελῶν γὰρ καὶ αὐδῶν, ἦγον φωνῶν,
ἦσαν πρότερον· εἶτα, προσθήκη του ω, γελῶν καὶ αὐδῶν γεγόνασι. Σημείωσαι δὲ
ὅτι εἰς τὰ τοιαῦτα, εἰ μὲν ἔστιν ἡ πρὸ τοῦ ο συλλαβὴ βραχεῖα, προστίθεται τὸ ο μικρὸν,
295 οἷον ὀρόων, γελῶν· εἰ δὲ μακρὰ, προστίθεται τὸ ω μέγα, οἷον αὐδῶν. Καλεῖται δὲ
τὸ πάθος ἐπέκτασις.

Πάθη δέ εἰσιν ἐν ταῖς λέξεσι δεκαοκτώ· ἐννέα μὲν κατὰ προσθήκη, ἐννέα δὲ κατὰ τὴν ἔλλειψιν ἐναντία τῇ προσθήκῃ, οἷον πρόσθεσις ἀφαίρεσις, ἀναδίπλωσις ἄρσις, ἔκτασις συστολή, ἐπέκτασις συγκοπή, διαίρεσις συναλοιφή, παρένθεσις ἔλλειψις, 300 διπλασιασμός παρέλλειψις, παρέμπτωσις ἔκθλιψις, προσχηματισμός καὶ ἀποκοπή.

Καὶ πρόσθεσις μὲν ἐστίν, ὅταν κατὰ τὴν ἀρχὴν λέξεως πλεονάσῃ συλλαβὴ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη, οἷον ὤρων ἑώρων, ὠσμένος, ὁ ἀποδεδιωγμένος, ἑωσμένος, ὠνημένος ἑωνημένος, ὁ ἀγοράσας, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Ἀφαίρεσις δὲ ἐστίν, ὅταν ἢ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχουσα ἐκβληθῆ, ἔκαμον κάμον, 305 ἔδοσα<ν> δόσα<ν>, ἐκεκάδοντο κεκάδοντο, ἤγουν ὑπεχώρησαν, καὶ τὰ ὅμοια. Ἔστι δὲ ἢ μὲν πρόσθεσις ἀττική ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἢ δὲ ἀφαίρεσις ἰωνική.

Ἀναδίπλωσις δὲ ἐστίν ἢ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως συνθήκη, οἷον κάμω κεκάμω, ὡς τὸ «ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων» [Il. A 168], λαχῶν λελαχῶν, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἄρσις δέ, ἢ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ ἀφαίρεσις, οἷον βεβλήσθαι βλησθαι, ἤγουν τρωθῆναι, τετύχθαι τύχθαι, ἤγουν | (139r) κατασκευάσθαι, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἔκτασις, ἢ κατὰ χρόνον αὔξεισις ἐν ἐνὶ φωνήεντι, οἷον Διόνυσος Διώνυσος, ἐλαφηβόλος ἐλαφοβόλος, δότης δώτης, καὶ τὰ ὅμοια. «Ἐν ἐνὶ δὲ φωνήεντι» εἴρηται διὰ τὸ Ὀλυμπος Οὔλυμπος· ἐνταῦθα γὰρ ἐπλεόνασε καὶ ἕτερον φωνῆεν, τὸ υ.

Συστολὴ δέ, ἢ κατὰ χρόνον βραχύτης ἀπὸ ἐνὸς φωνήεντος, οἷον δῶμεν δόμεν 315 παρ' Ἡσιόδῳ κατὰ Τζέτζην, ὡς καὶ τὸ «δόμεν ὅς κε δῶ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κε μὴ δῶ» [Op. 352], καὶ ἵνα εἰδῶμεν, ἵνα εἶδομεν παρ' Ὀμήρῳ, ὡς τὸ «ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόφ, ἵνα εἶδομεν ἄμφω» [Il. A 363], ἤγουν ἵνα εἰδῶμεν καὶ γνωρίσωμεν. «Ἀπὸ ἐνὸς δὲ φωνήεντος» εἴρηται διὰ τὸ ἐταῖρος ἔταρος, ὁ φίλος· τοῦτο γὰρ ἀπὸ δύο φωνηέντων 320 ἐκβληθέντος τοῦ ἐνὸς βραχὺ γέγονεν.

Ἐπέκτασις δὲ ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον τῆς λέξεως, οἷον <...> ἐρατεινὸν ἐρανόν, τὸ ἐπιθυμητικόν, καταβαλῶν καββαλῶν, κατέπεσε κάππεσε, καὶ τᾶλλα.

Διαίρεσις δὲ ἐστὶ ἢ τοῦ προσειρημένου ἀνάπτυξις, οἷον παῖς πάις, Πηλεῖ Πηλεῖ, καὶ εἴτι τοιοῦτον.

Συναλοιφή δὲ ἐστὶ τοῦ διηρημένου καὶ ἐντελοῦς σύμπτυξις καὶ οἷον σύμμυσις. 325 Διαιρεῖται δὲ ἢ συναλοιφῇ εἰς εἶδη ἐπτά· ἔκθλιψιν, κῤῥᾶσιν, συναίρεσιν, ἔκθλιψιν κῤῥᾶσιν, συναίρεσιν κῤῥᾶσιν, ἔκθλιψιν συναίρεσιν, ἔκθλιψιν κῤῥᾶσιν συναίρεσιν. Ἀφ' ὧν τὰ μὲν τρία εἰσὶν ἀπλᾶ, οἷον ἔκθλιψις, κῤῥᾶσις, συναίρεσις· τὰ δὲ τρία σύνθετα ἀπὸ δύο, οἷον ἔκθλιψις κῤῥᾶσις, <συναίρεσις κῤῥᾶσις>, ἔκθλιψις συναίρεσις· τὸ δὲ ἐν καὶ ἔβδομον 330 σύνθετον ἀπὸ τριῶν, οἷον ἔκθλιψις κῤῥᾶσις συναίρεσις.

Καὶ ἔκθλιψις μὲν, ἢ ἐνὸς φωνήεντος ἀπώλεια, ὅταν ἀντ' ἐκείνου τοῦ ἐκβληθέντος κουφίζηται ἢ ἀπόστροφος, οἷον ὑπ' ἐμοῦ· ἐνταῦθα γὰρ ἐξεβλήθη τὸ ο, καὶ ἀντ' ἐκείνου ἐτέθη ἢ ἀπόστροφος εἰς σημεῖον τῆς τοῦ φωνήεντος ἐκθλίψεως.

Κῤῥᾶσις, ὅταν δύο φωνήεντα συγκραθῶσιν εἰς ἓν, καὶ πολλακίς εἰς δίφθογγον. 335 Ἀλλὰ ἐὰν μὲν εἰς ἓν φωνῆεν συγκραθῶσιν τὰ δύο, καὶ ἀμφοτέρα | (139v) τὰ πρῶτα δύο φωνήεντα ἀφανίζονται, οἷον τὸν Δημοσθένεα τὸν Δημοσθένην· οὔτε γὰρ τὸ ε φαίνεται ἐν τῷ η οὔτε τὸ α. Εἰ δὲ εἰς δίφθογγον συγκιρνώσιν τὰ δύο φωνήεντα, τὸ ἐν μόνον ἀφανίζεται, τὸ δὲ ἄλλο φαίνεται ἐν τῇ διφθόγγῳ, οἷον δέον δεῖν· τὸ μὲν γὰρ ε σφάζεται ἐν τῇ διφθόγγῳ, τὸ δὲ <ο> ἠφάνισται.

340 Συναίρεσις δὲ ἐστίν, ὅταν φωνήεντα συναφθῶσιν εἰς δίφθογγον καὶ ἀμφοτέρα

σώζεται, οἷον Πηλέϊ Πηλεῖ.

Ἐκθλιψις δὲ κρᾶσις, οἷον καὶ ὁ μὲν, χ' ὠ μὲν· τὸ μὲν γὰρ ἰ ἐξεβλήθη, τὸ δὲ αὐτὸ συν-
εκράθη εἰς ὠ μέγα.

345 Ἐκθλιψις δὲ συναίρεσις, οἷον ἐγὼ οἶδα, ἐγ' ᾧδα· ἐξεβλήθη μὲν γὰρ τὸ ο μικρόν,
συνηρέθη δὲ τὸ ὠ μέγα μετὰ τοῦ ἰ εἰς ὠ δίφθογγον. <. . >

Ἐκθλιψις δὲ κρᾶσις συναίρεσις, οἷον καὶ εἶτα, κᾶτα· ἐκθλίβεται γὰρ τὸ πρῶτον
ἰ, κινᾶται δὲ τὸ α καὶ ε εἰς α μακρόν, συναιρείται δὲ τὸ α καὶ ἰ εἰς τὴν α δίφθογγον.
Ταῦτα μὲν περὶ συναλοιφῆς.

350 Παρένθεσις δὲ ἐστὶ πλεονασμὸς ἐνὸς φωνήεντος εἰς μιᾶς συλλαβῆς ἀποτέλεσμα,
οἷον ἔαρ εἶαρ, ἐλήλυθα εἰλήλυθα. Εἴρηται «μιᾶς συλλαβῆς ἀποτέλεσμα» διὰ τὸ πυλῶν
πυλάων· κάκει γὰρ φωνὴν πλεονάζει, ἀλλὰ καὶ ἑτέρα προστίθεται συλλαβή.

Ἐλλειψις δὲ ἐστὶ φωνήεντος ἀποβολή, σφζομένων τῶν συλλαβῶν, διὰ τὸ ἐπὶ
ἐμέ, ἐπ' ἐμέ· κάκει γὰρ φωνὴν ἐξέλιπεν, ἀλλ' ἤττονήθησαν αἱ συλλαβαί· καὶ ἔστιν
ἐκθλιψις, εἴτουν συναλοιφή, ἀλλ' οὐκ ἔλλειψις.

355 Διπλασιασμὸς δὲ ἐστὶ προσθήκη συμφώνου τοῦ αὐτοῦ, οἷον ἔδεισεν, ἀντὶ τοῦ
ἐφοβήθη, ἔδδεισεν· ὡς τὸ «ἔδδεισε<ν> δ' ὁ γέρων καὶ ἐπειθετο μύθῳ» [II. A 33].

Παρέλλειψις, ἀποβολή τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, οἷον ἀδδηφάγος ἀδηφάγος.

Παρέμπτωσις δὲ ἐστὶ πλεονασμὸς συμφώνου οὐ τοῦ αὐτοῦ, οἷον τυπτόμεθα τυ-
πτόμεσθα.

360 Ἐκθλιψις δὲ, ἀποβολή συμφώνου τοῦ αὐτοῦ, οἷον σκηπτροῦχος σκηπτουῦχος, ὁ
βασιλεύς.

Προσχηματισμὸς δὲ ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος, οἷον τοῦτον του-
τονί, ἦς ἦσθα, ἦγουν ὑπῆρχες, ὅτι ὀτιή, καὶ τὰ ὅμοια· | (140r)

365 Ἀποκοπή δὲ, στέρησις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος, οἷον δάμα δῶ, κριμνὸν κρί, τὸ
κριθάριον, καὶ εἴτι ὅμοιον.

Ἐπεὶ δὲ εἶπομεν περὶ ἀφαιρέσεως καὶ προσθέσεως τίνων ἐστὶ διαλέκτων, φέρε
ρήτεον καὶ περὶ τῶν ἄλλων πάντων εἰρημένων παθῶν τίνων εἰσὶ διαλέκτων, τεκ-
μαιρομένων τὸ ἀληθὲς ἐκ τῶν χρησαμένων αὐτοῖς μάλιστα ποιητῶν. Ἐξῆς γὰρ καὶ ἡ
ἐπαναδίπλωσις καὶ ἡ ἄρσις ἰωνικαὶ εἰσιν, ἡ δὲ ἕκτασις ἄττικῆ, ἡ δὲ συστολή ἰωνικῆ. Τῆς
370 δὲ ἐπεκτάσεως, ἡ μὲν πρόσω λαμβάνουσα τὸ ε, οἷον πυλέων, ἰωνικόν, ἡ δὲ τὸ α, οἷον
πυλάων, αἰολικόν. Ἡ δὲ συγκοπή αἰολικῆ, ἡ διαίρεσις ἰωνικῆ, ἔστι δὲ οὐ καὶ αἰολικῆ,
ὡς τὸ κωμάζω κωμάσσω. Τῆς δὲ συναλοιφῆς, ἡ μὲν ἐκθλιψις ἄττικῆ, ἡ δὲ κρᾶσις πῆ
μὲν ἄττικῆ, οἷον δέον δεῖν, πῆ δὲ κοινή, οἷον ποιέομεν ποιούμεν, πῆ δὲ αἰολικῆ, οἷον
375 σέο σοῦ, Ἀχιλλέως Ἀχιλλεῦ. Ἡ δὲ συναίρεσις κοινή καὶ ἄττικῆ, ἡ δὲ ἐκθλιψις κρᾶσις
ἄττικῆ, οἷον χ' ὠ μὲν, ἡ δὲ ἐκθλιψις συναίρεσις, καὶ κρᾶσις συναίρεσις, καὶ ἐκθλιψις
κρᾶσις συναίρεσις ἄττικαί. Ἡ παρένθεσις, ὅταν παρεντίθηται τὸ προτακτικὸν φωνήεν,
βιωτικῆ, εἰλήλυθα εἰλήλυθα, ἡ ἔλλειψις δὲ ἰωνικῆ. Ὁ διπλασιασμὸς αἰολικός, ἡ δὲ
παρέλλειψις ἰωνικῆ. Ἡ παρέμπτωσις αἰολικῆ, ἡ δὲ ἐκθλιψις ἰωνικῆ καὶ ἄττικῆ. Ὁ
προσχηματισμὸς ἄττικός, ἡ δὲ ἀποκοπή δωρικῆ καὶ ἄττικῆ.

380 Ἡμάρτοσαν. Κανόνισον. Ἀμαρτέω ἀμαρτῶ, ὁ μέλλων ἀμαρτήσω, ὁ ἀόριστος ἡμάρ-
τοσα, ὁ δεύτερος ἡμαρτον, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν κοινῶς μὲν ἡμαρτον, ἰωνικῶς
δὲ ἡμάρτοσαν, ὡς ἀπὸ τοῦ πρώτου τῶν πληθυντικῶν, τροπή τῆς μεν εἰς σαν. Οὕτω καὶ
τὸ εἶδον εἶδοσαν λέγουσι, καὶ τὸ ἐτυπτον ἐτύπτοσαν, καὶ τὸ ἐδόλιουν ἐδολιοῦσαν, ὡς
καὶ παρὰ τοῖς Ψαλμοῖς [Ps. 5, 10] εὑρηται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ τῶν περιπωμένων καὶ

- 385 τὸν τόνον καταβιβάζουσιν, οἷον ἐποιοῦν ἐποιοῦσαν, ἐδολίουν ἐδολιοῦσαν, ἐπὶ δὲ τῶν βαρυτόνων | (140v) καὶ πάντων τῶν δευτέρων ἀορίστων φυλάττουσι τὸν πρωτόθετον τόνον, οἷον εἶδον εἶδσαν, χωρὶς εἰ μὴ κινδυνεύει τίθεσθαι τὴν ὀξείαν πρὸ τριῶν συλλαβῶν, ὅπερ ἀδύνατον· τηρικαῦτα γὰρ καταβιβάζουσι τὸν τόνον, οἷον ἐτυπτον ἐτύπτοσαν, ἤμαρτον ἡμάρτοσαν. Οὕτω καὶ τὸ ποιήσαιεν ποιήσαισαν λέγουσιν, οἱ Δω-
- 390 ριεῖς δὲ τὸ τύπτειν τυπτέμεν, ἀποβάλλοντες τὸ ὑποτακτικὸν φωνήεν καὶ προστιθέντες τὴν με συλλαβὴν, οἷον ἐν τῷ τύπτειν ἀποβάλλουσι τὸ ὑποτακτικὸν φωνήεν, τὸ ι, καὶ γίνεται τύπτειν· εἶτα μεταξὺ τοῦ ε καὶ τοῦ ν προστιθέασι τὴν με συλλαβὴν, καὶ γίνεται τυπτέμεν. Οὕτω καὶ τὸ ἔμμεναι, ἤγουν ὑπάρχειν· εἶναι γὰρ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ὑποτακτικοῦ φωνήεντος, τοῦ ι, εἶναι, καὶ μεταξὺ τοῦ ε καὶ τοῦ ναι προστεθείσης τῆς με
- 395 συλλαβῆς, ἔμμεναι γίνεται· εἶτα διπλασιασμῶ αἰολικῶ τοῦ μ, ἔμμεναι γίνεται. Πολλάκις δὲ ἢ προστιθέασι τὴν αι δίφθογγον, λέγοντες τὸ τυπτέμεν τυπτέμεναι, ἢ ἐκβάλλουσι τὴν αι δίφθογγον, λέγοντες τὸ ἔμμεναι ἔμμεν. Τοῦτο δὲ οἱ ποιηταὶ μάλλον ποιοῦσι διὰ τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην, ἐπεὶ τὰ τελικὰ τῶν ἀπαρεμφάτων δύο εἰσὶν· ἢ τὸ ν, ὡς ἐν τῷ τύπτειν, ἢ τὸ αι, ὡς ἐν τῷ τετυφέναι.

2-3 Eust. II. I, 94, 2: ἔστι γὰρ μεταπλασμὸς μετάθεσις καὶ μετασχηματισμὸς λήξεως λέξεως εἰς ἕτερον συγγενὲς τελικόν. 35-36 cf. Choer. Ep. Ps. 25, 17-26: δύο κανόνες εἰσὶν οἱ μαχομένοι ἀλλήλοις, ὁ μὲν εἰς λέγων, ὅτι τὰ εἰς θι προστακτικά, καὶ τὰ εἰς ναι ἀπαρέμφατα τὴν παραλήγουσαν φυλάττουσι τοῦ ἰδίου ὀριστικοῦ πρώτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν· ὁ δὲ ἕτερος λέγων, ὅτι τὰ εἰς θι προστακτικά καὶ τὰ εἰς ναι ἀπαρέμφατα ἀορίστου ὄντα φύσει μακρᾶ παραλήγεται. Τῶν οὖν δύο κανόνων μαχομένων ἀλλήλοις, καὶ τοῦ μὲν ἑνὸς ἀπαιτοῦντος μακρὰν τὴν παραλήγουσαν, τοῦ δὲ ἑτέρου βραχείαν, συνεκόπη τὸ ἀμφίβολον, (ἢ ἀμφιβαλλομένη συλλαβὴ), καὶ ἐγένετο θές, δός, ἔς. 58-61 Theod. Can. 40, 10-12: Αἱ μὲν εἰς ες δυσύλλαβοι εὐθεῖαι πληθυντικαὶ περισπῶσι τὰς γενικάς, μηνῶν χηνῶν γραῶν, ἐννέα σεσημειωμένων, τίνων πάντων Τρώων δμῶν παίδων θῶων κράτων δάδων λάων. 61-79 cf. Choer. sch. Theod. IV/1, 405, 7-33 101-02 Theod. Can. 5,21-6,1: τὰ γὰρ εἰς ης βαρύτερα ἰαμβικά, μὴ ἔχοντα ἐπ' εὐθείας τὸ Τ, εἰς τος ἔχει τὴν γενικὴν. 113-17 cf. Theod. Can. 150, 11-15: καθόλου γὰρ πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικῶν εἰς αι δίφθογγον λήγουσα ἀρσενικὴ μὲν οὔσα περισπᾷ τὴν ἰδίαν γενικὴν, οἷον Ὅρεσται Ὅρεστων, τοξόται τοξοτῶν, πολῖται πολιτῶν, κοχλῖαι κοχλιῶν, Αἰνεῖαι Αἰνειῶν, Ἄτρεῖδαι Ἄτρειδῶν, πλὴν τοῦ χλοῦναι χλοῦνων καὶ χρῆσται χρήστων καὶ ἐτησίαι ἐτησίων. 127-28 EM 544, 12: παρὰ τὸ κυλίω, γίνεται κύλος καὶ κύκλος. 141 εἴρηται ἄνω που: cf. supra 36-38 146-47 Et. Gud. 424, 29-32: Ὀκνος ... παρὰ τὸ καίνω τὸ κόπτω· ὁ γὰρ κόπος κόπτει τὴν δύναμιν. 149-53 Sch. Batrach. 73 (p. 240, 18-25): φόβος, ὄκνος, δειλία διαφέρουσιν· φόβος μὲν ἔστιν ἢ μετὰ φόβου φυγὴ, ὄκνος ἢ τοῦ ἀπόντος ἀναβολή, δειλία ἢ τοῦ παρόντος. οὕτω Χοιροβοσκός τε καὶ Ἡρωδιανός. ... ὄκνος μὲν οὖν ἔστι φόβος μελλούσης ἐνεργείας. 159 Sch. Aesch. Sept. 189j (p. 96, 8-9): οὐχ ὁμιλητὸν θράσος| ἀλόγιστος ὀρμή ὑπάρχει καὶ ἐπικίνδυνος. 164-65 Hdn. Ep. 183, 10-11: Τὰ διὰ τοῦ ης ἅπαντα διὰ τοῦ ἦτα γράφονται, οἷον, τιμή, τιμῆς. 175-76 cf. Choer. sch. Theod. IV/2, 106, 30-34: ὅτε δὲ ὁ μέλλων περιττοσυλλαβεῖ τοῦ ἐνεστώτος, τότε καὶ ὁ ἐνεργητικὸς παρακειμένος ὁ ἐκ τοῦ μέλλοντος κανονιζόμενος περιττοσυλλαβεῖ τοῦ μέσου παρακειμένου τοῦ ἐκ τοῦ ἐνεστώτος κανονιζομένου, οἷον κτυπῶ κτυπήσω ἐκτύπηκα, ἔκτυπα, δουπῶ δουπήσω δεδούπηκα, δέδουπα. 178-80 Eust. II. I, 98, 5-7: εἰσὶ γὰρ καὶ περισπώμενοι τοιοῦτοι μέσοι παρακειμένοι, ὡς πολλαχοῦ φανεῖται, οἳ καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ προρρηθέντα μᾶ συλλαβῇ ἐνδέουσι τοῦ ἐνεργητικοῦ. 198 Hdn. II, 497, 1: εἶται: ἦνται καὶ Ἰακῶς ἕται. 200-01

Hdn. II, 809, 35-36: Τὰ εἰς μὴ λήγοντα ῥήματα τροπῆ τῆς μὴ εἰς μαι τὸ παθητικὸν ποιεῖ οἶον τίθημι τίθεμαι καὶ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν. 203-07 cf. Suid. v 294: Νείφω: τὸ βρέχω, διὰ διφθόγγου. Νιφόμενος δὲ χιονιζόμενος, διὰ τοῦ ι. Νήφων δὲ ἐργηγορῶν, διὰ τοῦ η. 228-30 Et. Gud. 464, 2-3: πέττω, ὃ σημαίνει τὸ καταπίπτω, ὃ μέλλων πέσσω; Lex. Αἴμ. π 15a, 3-4 233-37 Pedias. Sch. Hes. Scut. 618, 20-24: Ἰστέον, ὅτι οἱ Δωριεῖς καὶ τοὺς βαρυτόνους μέλλοντας περισπῶσιν· οἶον δωσῶ, τυψῶ, τὸ δώσω καὶ τύψω. Οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ τοὺς περισπωμένους βαρύνουσιν· οἶον, σπέρσω καὶ ὄρσω, καὶ κέρσω, καὶ ἔρσω, τὸ σπερῶ, καὶ ὄρῶ, καὶ καρῶ, καὶ ἐρῶ, ἤγουν φθερῶ. 248-50 Hdn. I, 11, 1-4: αἱ δύο βαρεῖαι εἰς βαρεῖαν συναίρουσιν, ὡς τὸ Δημοσθένους Δημοσθένους. Πάλιν τὸ χρυσεὸς καὶ ἀργυρὸς μετὰ τὴν συναίρεσιν περισπᾶσθη διὰ τὸν εἰρημένον κανόνα, ὡς τὰ εἰς οὐς ἀπλᾶ περισπᾶσθαι θέλει. 263-65 Choer. Ep. Ps. 51,35-52,1: Ὁ κανὼν· πᾶσα γενικὴ διὰ τοῦ NT κλινομένη, τρέψασα τὸ τέλος τῆς γενικῆς εἰς α, καὶ τὴν παραλήγουσαν φύσει μακρὰν ποιῶσα, τὸ θηλυκὸν ποιεῖ. 272-79 Choer. sch. Theod. IV/2, 411, 27-36: Ὁ οὖν παρακείμενος, ὡς εἰς α καθαρὸν λήγων κατὰ τὴν θηλυκὴν μετοχὴν καὶ διφθόγγω παραληγόμενος, ἀνάγκην ἔχει τῷ ι παραληγεσθαι καὶ γενέσθαι διὰ τῆς οὐ διφθόγγου καὶ τοῦ ι τετυφουῖα, καὶ ἐπειδὴ τρία φωνήεντα οὐ δυνατόν ἐστιν ἐν μιᾷ συλλαβῇ παραλαμβάνεσθαι, ἀνάγκη ἐν ἐκ τούτων ἀποβληθῆναι. Καὶ τὸ μὲν ι οὐ δύναται ἀποβληθῆναι, ὅτι τὰ εἰς α καθαρὸν θηλυκὰ διφθόγγω παραληγόμενα τὸ ι θέλουσιν ἔχειν πρὸ τοῦ α. Τὸ δὲ υ οὐκ ἀποβάλλεται, ἵνα μὴ παράσχη ἔμφασιν, ὅτι τὸ ο διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ι μεγεθύνεται. Τὸ γὰρ ο διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ μεγεθύνεσθαι πέφυκεν. Ἐξ ἀνάγκης οὖν ἀποβάλλεται τὸ ο. 297-379 Tract. Urbinas de re metrica p. 38-53 Koster 376-77 cf. Eust. II, II, 655, 10-13: Ἐπεὶ δὲ ἔθος Βοιωτίων προστιθέσθαι τῷ υ τὸ ο καὶ Ἰακὸν τῷ ε τὸ ι, γίνεται οὕτως εὐλήλουθα, ὃ βεβοιωτίασται μὲν, φησί, κατὰ τὴν παραλήγουσαν, κατὰ δὲ τὴν πρώτην, ἥτοι τὴν ἄρχουσαν, ἰώνισται.

12 διφθογογραφομένου L 23 παρατατικὸς e corr. 66 τοῦ τίνων L 75 θῶων καὶ Τρώων καὶ δμῶων L 76 δουλίδων: δουλιάων L 82-83 κατατοῦτο L 85 δ scripsimus: α L 87 τόνον: τόνω a. corr. 100 Κράτητα: κράτητος L 106 ἀντιδιεστάθη L 110 ὑπ' seclusimus 120 κύκλον L 137 δύναται συντάσσεσθαι scripsimus: δύνασθαι L 150 καί² s.l. 152 πείρα L 159 ἀλόγιστος scripsimus: ἐκόντιστος L 173 post δεύτερον rasura 197 ἔσω L 223 ἀνθάμιλος L 228 πίπτω, τὸ προστακτικὸν supplevimus 237 σπέρσω: πέρσω L 240 lacunam indicavimus εἰς: ἐς L 246 γεγῶς: γεῶς L 250 τὸ βουῶς L 253 βαρεῖαν L 266 τετυ tantum (spatio relicto) L 270 ἔκταχθῆναι L 273 ταχεῖα L 278 μεγεθύνεται L 288-89 τοῦ α: τοῦ αε L 298 τὴν προσθήκην L 312 Διώνυσος: διόνυσος L 316 ὅς κε δῶ scripsimus: ὅς καὶ δῶ καὶ δῶ (sic) L 317 ἔξαῦθα L 319 ἐτάρος L 327 ἐκθλιψις κῆσις συναίρεσις L: correximus 329 συναίρεσις κῆσις addidimus 339 supplevimus 345 συναίρεθη L lacunam indicavimus 357 ἀποβολὴ L 360 ἀποβολὴ L 366 προσθέσεως scripsimus: προσθέσεων L 377 ὁ διπλασιασμοῦς αἰολικὴ L 387 ὀξείαν L 394 προστιθείσης L

89. Ἀσκητικῶς προγυμνασθεὶς ἐν τῷ ὄρει, ὄπλω νοητῶν ἐχθρῶν ὤλεσας καὶ ἐξηπάνισας τῷ τοῦ σταυροῦ στίφος, ὡς γενναῖος δὲ ἀριστεὺς μαρτυρίας τοι αὐτίς ὑπήλθες τὸ στάδιον, δι' ἧς ὡς ἀδρανῆς ὁ Κοπρώνυμος ἀπεκτάνθη τῷ φασγάνῳ ἢ ξίφει τῆς πίστεως κατατροπωθεὶς, καὶ δι' ἀμφοῖν ἐστέφθης ἐκ Θεοῦ,

5 αἰοῖδιμε Στέφανε, μαρτύρων κλέος,
καύχημα πιστῶν καὶ μονοτρόπων γέρας.

fons: Men. Rom. II 307 (Nov. 28): Ἀσκητικῶς προγυμνασθεῖς ἐν τῷ ὄρει, τὰς νοητὰς τῶν δυσμενῶν παρατάξεις, τῇ πανοπλίᾳ ὤλεσας, παμμάκαρ, τοῦ Σταυροῦ· αὐθις δὲ πρὸς ἄθλησιν ἀνδρικῶς ἀπεδύσω, κτείνας τὸν Κοπρῶνυμον, τῷ τῆς πίστεως ξίφει, καὶ δι' ἀμφοῖν ἐστέφθης ἐκ Θεοῦ, Ὅσιομάρτυς αἰοῖδιμε Στέφανε.

4 ἢ ξίφει: ἦξ ἴφι (sic) L

Glossae interlineares: 1 προγυμνασθεῖς: καὶ προταλαιπωρηθεῖς 2 αὐτίς: ὕστερον

Ἀφανίζω, τὸ ἀφανὲς ποιῶ, ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ φαίνω, τὸ δεικνύω. Τὸ θέμα, ἀφανίζω.

5 Αὐθις, καὶ τροπῇ τοῦ θ εἰς τ, αὐτίς. Τὸ δὲ αὐθις ἀπὸ τοῦ αὐ, ὃ δηλοῖ τὸ πάλιν, προσχηματισμῷ τοῦ θι, αὐθι. Ὡσπερ δὲ τὸ μέχρι καὶ ἄχρι, συμφώνου μὲν ἐπιφερομένου, γράφεται χωρὶς τοῦ σ, φωνήεντος δέ, μετὰ τοῦ σ, οὕτω καὶ τὸ αὐθι καὶ αὐθις τοιοῦτον, καὶ οὕτω καὶ οὕτως, καὶ ἄλλα πολλά.

Ἀοίδιμος, ὁ ἀείμνηστος καὶ ἀδόμιμος· ἀπὸ τοῦ αείδω, αἰοίδιμος, τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, ὡς τοῦ κανόνος αἰε ἀποδοθησομένου, τοῦ λέγοντος· «τὰ ἔχοντα τὸ ε». | (141r)

7-8 Et. Gud. 25, 12-15 de Stefani: τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ ε ἐγκείμενον ἐν τοῖς ῥήμασι ἔχουσι τὸ ο ἀντιπαρακείμενον ἐν τοῖς ὀνόμασιν, οἷον λέγω λόγος ... οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ <αείδω αἰοιδή. ...>

3-4 προσχηματισμὸς L

90. Βιωφελὲς τί χρῆμα καὶ σπουδαιότατον οὐ μόνον βασιλεῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἰδιώταις, ἢ παιδεύουσιν· καὶ γὰρ τοὺς κεκτημένους αὐτήν, καὶ κατὰ ψυχὴν καὶ κατὰ σῶμα ταμέγιστα ὠφελεῖ, τὴν μὲν διὰ τῆς μελέτης τῶν σπουδαίων λόγων, τὸ δὲ διὰ τῆς γυμνασίας τῶν κοσμίων ἔργων. Ταύτην οὖν σε, τέκνον ἠγαπημένον, ὁ πατὴρ καὶ συμβασιλεὺς ἡγεμονεύουσάν σου τὴν βασιλείαν ἔχειν νουθετεῖ· αὕτη γὰρ καὶ βασιλείαν κοσμεῖ, καὶ τοὺς βασιλεύοντας ἀειμνήστους ἀποτελεῖ. Ὡσπερ γὰρ ἡλίου ἐπὶ γῆς μὴ παρόντος, σκοτεινὰ τὰ πάντα καὶ ἀδιάρθρωτα, οὕτω καὶ παιδεύσεως ψυχῆ μὴ παρούσης, πεφυρμένα τὰ πάντα καὶ ἀκατόρθωτα. Δράξαι οὖν παιδείας τῆς ἐναρέτου, καὶ ἐπιτεύξῃ βίου χρηστοῦ· μόνη γὰρ ἀρετὴ τῶν κτημάτων ἀπάντων ἀθάνατον.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 1 (p. 50 Emminger)

5 νουθετεῖ (ὦ supra εἰ) L 7 ἀδιάρθρωτα L^{ac}: ἀδιάκριτα L^{pc} 8 ἀκατόρθωτα L^{ac}: ἀδιόρθωτα L^{pc}

Glossae interlineares: 3 σπουδαίων: θείων 5 πατήρ: ἐγώ

Ἰδιότης, ἢ διαφορά, ἢ τὰ δύο, μικρὸν καὶ ἦ, καὶ κλίνεται ἰδιότητος, ὡς τὸ φιλότητος. Ἰδιώτης δέ, ὁ χωρικός, ἢ τὰ δύο, μέγα καὶ ἦ, καὶ κλίνεται ἰδιώτου. Καὶ ἄλλως· τὰ διὰ τοῦ ὠτης ἀρσενικά, εἰ μὲν καθαριεύουσι, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, οἷον στρατιώτης, Πεντακκλησιώτης· εἰ δὲ μὴ καθαριεύουσι, διὰ τοῦ ο μικροῦ, οἷον τοξότης, δεσπότης,

- 5 *δότης*, ὁ παροχεύς, ὁ παρ' Ἡσιόδω μέγα γράφεται, ὡς τὸ «δῶτη μὲν τις ἔδωκεν, ἀδῶτη δ' οὐ τις ἔδωκε» [Op. 355]. *Δεσμώτης* δὲ καὶ *ἀσκαλαβώτης* καὶ *θιασώτης* καὶ *μονώτης*, ὁ ἔν ὠτίον ἔχων, *Περκώτης*, πόλις, καὶ *συβώτης*, ὁ χοιροβοσκός, μεγάλα.
Δράξαι. Κανόνισον. *Δράττω*, ὁ μέλλων *δράξω*, ὁ ἀόριστος *ἔδραξα*, καὶ ὁ μέσος προστακτικὸς *δράξαι*.
- 10 *Ἐπιτεύξῃ*. Κανόνισον. *Τεύχω*, τὸ κατασκευάζω, ὁ μέλλων *τεύξω* καὶ ὁ μέσος *μέλων* πρῶτος *τεύξομαι* *τεύξῃ*, καὶ μετὰ τῆς *ἐπὶ* προθέσεως *ἐπιτεύξῃ*.
Μέγιστα. Τὸ γι, ι. Τὰ διὰ τοῦ *ιστος* ὀνόματα διὰ | (141v) τοῦ ι γράφεται – καὶ ἔμαθες.
Ἵφελεί. Κανόνισον. *Ἵφελέω* *ἄφελῶ*.
- 15 *Σκοτεινόν*. Τὸ τει, δίφθογγον. Τὰ εἰς ος ὀνόματα, ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων γινόμενα, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται, οἷον *ἄνθος* *ἀνθεινός* καὶ *σκότος* *σκοτεινός*, καὶ ἕτερα.
- Παιδεία*, ἡ παιδείσις, δίφθογγα τὰ δύο. *Παιδιά*, τὰ τέκνα, δίφθογγον καὶ ι. *Πεδία* δέ, τὰ γῆδια, ψιλὸν καὶ ι. *Παιδιά* δέ, ὀξυτόνως, τὸ παίγιον, δίφθογγον καὶ ι.

2-7 cf. Hdn. Ep. 210, 7–211,2: Τὰ διὰ τοῦ ὠτης ἅπαντα, εἰ μὲν καθαριεῦει τὸ ω, ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, οἷον ταξεώτης, ιδιώτης, Σικελιώτης, Κιβιρραϊώτης, Ἡρακλεώτης, αἰρεσιώτης, ἀπηλιώτης, ἄνεμος, εἰραφιώτης, ὁ Διόνυσος, ἀγροιώτης ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ, καὶ τὰ ὅμοια. Εἰ δὲ μὴ καθαριεῦει τὸ ω, μικρογραφοῦνται, οἷον, τοξότης, δεσπότης, ἵπποτης, ἀγρότης, δημότης, ὁμότης, συνωμότης, συβότης, ὁ βοσκός, καὶ τὰ ὅμοια. Πλὴν τοῦ δεσμώτης, θιασώτης, Ἡπειρώτης, μονώτης, καὶ ἀσκαλαβώτης, ὁ μῦς. Τὰ δὲ θηλυκὰ ἅπαντα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται, οἷον φιλότης, νεότης, ὀσιότης, ἀγαθότης καὶ τὰ ὅμοια.

3 καθαριεύουσι (εἰ supra ρι scr.) 4 καθαρεύουσι L 6 μονότης a. corr. 7 περκώτη a. corr. 8 μέλων L 8-10 καὶ ὁ μέσος προστακτικὸς — ὁ μέλλων *τεύξω* in mg. inf. al. man. add. 11 καὶ μετὰ — *ἐπιτεύξῃ* s.l. al. man. add. 17 ἕτερα sscr. L: ἔμαθες in textu

91. Ἀρχὴν τοῦ βίου παντὸς καὶ θεμέλιον ἀσφαλῆ κτῆσαι τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν εἰλικρινῆ· προσκύνει Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ἀδιαίρετον καὶ ἀσύγχυτον, τὸν ἕνα καὶ μόνον Θεόν, καὶ τὴν ἔνσαρκον οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου πίστευε, δι' ἧς ὁ κόσμος ἐκ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς ἠλευθερώθη, καθὼς
- 5 ὁ τῆς μητρὸς σου τῆς ἐκκλησίας ὄρος ἀναδιδάσκει. Αὕτη ἡ πίστις πάντων τῶν ἀγαθῶν τὸ κεφάλαιον· αὕτη τῶν ἀρετῶν ἀπασῶν ἡ τελείωσις. Ταύτην οὖν ἔχε παρακαταθήκην ἄσυλον, ἧ σοι γέγονε τροφὸς ἀπὸ σπαργάνων αὐτῶ<ν>. Ἐγώ σου ταύτης ὑπῆρξα διδάσκαλος, μὴ με καταισχύνῃς, πατέρα φιλόστοργον· ὀφείλουσι γὰρ οἱ μὲν ζωγράφοι τοὺς χαρακτῆρας ἀναστηλοῦν, οἱ δὲ τῶν βασιλέων
- 10 παῖδες ἔμπνοοι εἰκόνες τῆς τῶν πατέρων ἀναδείκνυσθαι ἀρετῆς.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 2 (p. 50 Emminger)

7 ἀποσπαργάνων αὐτῶ L 8 σου s.l. al. man.

Κτίσαι, ἀντὶ τοῦ οἰκοδομησαί, ι καὶ δίφθογγον, ὡς ἀπὸ τοῦ *κτίζω* θέματος. *Κτῆσαι*

δέ, ἀντί τοῦ λάβε, χρόνου μέσου ἀορίστου προστακτικοῦ, ἡ καὶ δίφθογγον. Καὶ κανονίζεται οὕτω κτᾶ κτᾶ, ὁ μέλλον κτήσω, ὁ ἀόριστος ἔκτησα, καὶ ὁ μέσος προστακτικὸς κτήσαι.

- 5 Σημείωσαι ὅτι τὸ προσκυνῶ καὶ αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ συντάσσεται.
Δουλεία, δίφθογγον. *Ἄειδουλία* δὲ καὶ *ἔθελοδουλία* καὶ *κακοδουλία*, ι.
Ἐπήρξα. Κανόνισον. *Ἐπάρχω*, ὁ μέλλον *ὑπάρξω*, ὁ ἀόριστος *ὑπήρξα*. | (142r)
Αἰσχος, *αἰσχύνη*, *αἰσχιστος*, *αἰσχυντηλός*, *αἰσχύνω* καὶ *Αἰσχύλος*, δίφθογγον. *Ἐσχάτος* δὲ καὶ *ἐσχάρα* καὶ *ἐσχάτη* καὶ *ἐσχατιά*, ψιλόν.
- 10 *Ὁφελος* καὶ *ὀφείλω* ῥήμα, τὸ χρεωστώ, καὶ *ὀφειλέτης*, ὁ χρεώστης, μικρὸν καὶ δίφθογγον. *Ὡφελῶ* δέ, *ὠφέλεια* καὶ *ἀνωφελής* καὶ *ἐπωφελής*, μέγα.
Στύλος καὶ *στυλίτης* καὶ *στυλοβάτης*, ψιλόν. *Στήλη* δέ, ἡ εἰκὼν, καὶ *στηλιτεύω*, τὸ ἐλέγχω, καὶ *στηλιτευτικός*, ἡ καὶ ἰῶτα.

6 Hdn. Ep. 221, 18-19: δουλεύω, δουλεία, δίφθογγον, ἔθελοδουλία δὲ καὶ ἀειδουλία, διὰ τοῦ ἰῶτα.

3 κτήσω a. corr. 13 ἐλλέγχω L

92. Σῶον ἔχε τὸ φρόνημα πρὸς τὰ ὀρθόδοξα δόγματα καὶ τίμα περισσῶς τὴν μητέρα σου τὴν ἐκκλησίαν, ἣτις ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι σὲ ἐτιθηγήσατο, καὶ σὺν ἐμοὶ διὰ Χριστοῦ ἐν Θεῷ τῇ κεφαλῇ σου τὸ στέφος ἐπέθηκεν. Εἰ γὰρ τοὺς σαρκικούς σου γονεῖς ὀφείλεις αἰδεῖσθαι καὶ τιμᾶν, πολλῶ πλέον τὴν ἐν Πνεύματί
- 5 σε Θεοῦ γεγεννηκυῖαν ὑπερτιμᾶν· ἐκεῖνοι μὲν γὰρ πρόσκαιρον τὴν ζωὴν τοῖς τέκνοις χαρίζονται, αὕτη δὲ τὴν αἰώνιον ζωὴν διὰ τῆς ἀναγεννήσεως προξενεῖ. Τίμησον οὖν τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα τιμηθῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ἱερεῖς αἰδοῦ, οἷα πατέρας πνευματικούς καὶ μεσίτας ἡμῶν πρὸς Θεόν· ἡ γὰρ τῶν ἱερέων τιμὴ εἰς Θεὸν ἀναφέρεται. Ὡσπερ γὰρ διὰ σὲ τοὺς σοὺς ὑπηρέτας τιμᾶν δίκαιον, οὕτω
- 10 καὶ διὰ Θεὸν τοὺς αὐτοῦ ἱερεῖς τιμᾶν ὅσιον· καὶ ὡσπερ ἡ εἰς αὐτοὺς τιμὴ ἐπὶ τὸν Θεὸν διαβαίνει, οὕτω καὶ ἡ εἰς αὐτοὺς ἀτιμία πολλῶ πλέον τὸν Θεὸν παροργίζει.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 3 (p. 51 Emminger)

6 αἰώνιον s.l. al. man. 7 τὴν ἐκκλησίαν s.l. al. man. παρὰ s.l. al. man.: ὑπὸ in textu

Κλισία, ἡ σκηνή, ι τὰ δύο. *Ἐκκλησία* δέ, ἡ καὶ ι. Λέγεται δὲ *ἐκκλησία*, ὁ ἐκκλητος λαός, ἀπὸ τοῦ κλῶ, τὸ καλῶ.

- Γονεῖς*. Ἡ εὐθεῖα ὁ γονεὺς τοῦ γονέως, ὡς ὁ *Πηλεὺς τοῦ Πηλέως*, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οἱ γονεῖς καὶ γονεῖς, ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν τοὺς γονεῖς καὶ γονεῖς, ὡς τοὺς *Πηλέας* καὶ *Πηλεῖς*. Καὶ ἄλλως: | (142v) *Γονῆς*, τῆς γέννας, η. *Οἱ γονεῖς* δὲ καὶ *τοὺς γονεῖς*, δίφθογγον.

Αἰδώς, ἡ ἐντροπή, καὶ *αἰδήμων* καὶ *αἰδοῖος*, ὁ αἰδοῦς ἄξιος, καὶ *αἰδοῦμαι*, ἀφ' οὗ καὶ *αἰδεῖσθαι*, δίφθογγον. *Ἐδὸς* δέ, ὁ λαίμαργος, καὶ *ἔδω*, τὸ ἐσθίω, ἀφ' οὗ καὶ *ἐδηδοκῶς*, ὁ φαγών, ψιλόν.

- 10 *Ὁ ἱερεὺς τοῦ ἱερέως*, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οἱ ἱερέες καὶ ἱερεῖς, ὡς οἱ *Πηλέες*

καὶ Πηλεῖς, δίφθογγον.

- Μεσίτης. Τὸ σι, ι. Τὰ διὰ τοῦ ιτης ὀνόματα διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον *στυλίτης, Θεσβίτης, γυμνίτης, μεσίτης, Ἀγιοπαυλίτης, Ἀγιοτεσσαρακοντίτης, Ἀγιοπαντίτης, Ἀγιοσοφίτης* (πλὴν τῶν γινομένων ἀπὸ τῶν εἰς ω περισπωμένων, οἷον *κηλῶ κηλήτης, προφήτης*, καὶ ἕτερα), τὰ δὲ ἀπὸ τῶν πόλεων, διὰ δίφθογγου, οἷον *Σαμάρεια Σαμαρείτης, Ζέλεια Ζελεΐτης, Ἀντιόχεια Ἀντιοχείτης* – καὶ ἔμαθες.

- Ἀναφέρεται, ἀντὶ τοῦ ἀνάγεται, ψιλὰ τὰ δύο καὶ δίφθογγον. Ἀναφαίρετε δὲ {δὲ} θησαυρῆ, ἐπὶ κλητικῆς τῶν ἐνικῶν, ἀντὶ τοῦ ᾿ὼ ἄσυλε θησαυρῆ, δίφθογγον καὶ ψιλὰ τὰ δύο.
- Ἐπέθηκε. Τὸ θέμα *τίθημι*, συζυγίας πρώτης τῶν εἰς μι, ὁ μέλλων *θήσω*, ὁ ἀόριστος *ἔθηκα ἔθηκας ἔθηκε*, καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως καὶ ἐν συγκοπῇ *ἐπέθηκε*, καὶ ὠφείλεν εἶναι *ἔθησε*: θέλει γὰρ ἔχειν ὁ ἀόριστος δύο σύμφωνα τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ σημείωσαι τὸ *ἔθηκα, ἔδωκα, εἶπα, ἦκα* καὶ *ἦνεγκα*. Τὸ θη, η. Τῶν εἰς μι ἡ πρώτη μὲν καὶ ἡ δευτέρα συζυγία τῷ η παραλήγεται, ἡ δὲ τρίτη τῷ ω, ἡ δὲ τετάρτη διχρόνῳ ἐκτεταμένῳ.

12-16 cf. Hdn. Ep. 181, 1-15 23-24 Hdn. II, 826, 42-46: ἡ μὲν γὰρ πρώτη συζυγία τῶν εἰς μι διὰ τοῦ ε συστέλλεται ... ἡ δὲ δευτέρα διὰ τοῦ α συνεσταλμένου ... ἡ δὲ γ' παραλήγεται τῷ ω ... ἡ δὲ δ' διχρόνῳ ἐκτεταμένῳ παραλήγεται

1 κλισία: ἐκκλισία L 8-9 ἔδῃκῳς a. corr. 17 Ἀναφαίρετε: ἀναφέρετε a. corr. 17 δὲ² seclusimus 18 θησαυρῆ pr.: θησαυρὸς L

93. Ἴσθι πιστεύων τὸν κόσμον εἶναι φθαρτόν, ἐπειδὴ γέγονε, μετὰ δὲ τὴν φθορὰν εἰς ἀφθαρσίαν πάλιν μεταποιούμενον· οὐδὲν γὰρ τῶν παρὰ Θεοῦ γεγονότων εἰς τὸ μὴ ὄν χωρήσει, κἂν τὸ τῆς ἀμαρτίας παράπτωμα ἅμα ἡμῖν καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν τῇ διαλύσει συγκατεδίκασεν. Ἀφθαρτον δὲ πάλιν τὸν κόσμον ἀπεκδεχόμενος καὶ νεκρῶν ἀνάστασιν ὁμολόγει, καὶ κρίσιν δικαίαν τῶν ἐκάστω βεβιωμένων ἀνάμεινε· οὐδὲν γὰρ κακὸν ἀτιμώρητον τὴν θεῖαν διαφεύξεται δίκην, οὐδέ γε καλὸν ἀστεφάνωτον διαλάθει. Μῆτε οὖν τὰ τῶν ἀγαθῶν ἔργα λογίζου θνητά, μῆτε μὴν τὰς τῶν φαύλων κολάσεις | (143r) τέλος δέξασθαι ποτε· ἀμφοτέρα γὰρ αἰώνιαν ἔχει τὴν διαδοχὴν, καὶ ἐν ἀμφοτέροις ἔσται τὸ ἀτελεύτερον.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 4 (p. 51 Emminger)

1 post ἐπειδὴ quiquid (an kai?) erasum 7 ἔργα: γέρα s.l. al. man.

Χωρίσει, ἀντὶ τοῦ διαχωρίσει καὶ μερίσει, μέγα καὶ ι· καὶ ἔστι τὸ θέμα *χωρίζω*. *Χωρήσει* δὲ, ἀντὶ τοῦ ὀρμήσει, μέγα καὶ η· καὶ ἔστι τὸ θέμα *χωρέω χωρῶ*.

Κτίσις, ὁ κόσμος, ι τὰ δύο· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ *κτίζω*. *Κτήσις* δὲ, ἡ περιουσία τῶν πραγμάτων, η καὶ ι· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ *κτῶ*, *κτῆσω* μέλλοντος.

- 5 *Ὁμολόγει*, ἐπὶ παρατατικοῦ μέγα, ἐπὶ δὲ προστακτικοῦ μικρόν.

Ἀτιμώρητον. Τὸ μω μέγα, ἐκ τοῦ *τιμωρῶ*. Τὰ διὰ τοῦ *ωρῶ* ῥήματα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, οἷον *θεωρῶ, φρυνκτωρῶ, σκαιωρῶ, τιμωρῶ, χωρῶ*, τὸ ὑπονοῶ, καὶ ἕτερα. *Διαλάθει*. Τὸ θέμα *λήθω*, τὸ λανθάνω, ὁ μέλλων *λήσω*, ὁ ἀόριστος *ἔλησα*, ὁ δευ-

10 τερος ἔλαθον, ἡ μετοχή ὁ λαθὼν τοῦ λαθόντος, καὶ τὸ εὐκτικὸν λάθοιμι λάθοις λάθοι, καὶ μετὰ τῆς διὰ προθέσεως διαλάθοι.

Ἔσται, ἀντὶ τοῦ ἔσεται, καὶ ὑπάρξη, ψιλὸν καὶ δίφθογγον· καὶ ἔστι τὸ θέμα ἔω, τὸ ὑπάρχω, ὁ μέλλων ἔσω, καὶ ὁ μέσος μέλλων ἔσομαι ἔση ἔσεται, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔσται.

15 Αἰών. Γίνεται ἀπὸ τοῦ αἰεῖ εἶναι, οἰονεὶ ὁ αἰεῖ ὦν, καὶ ἐκβολῆ τοῦ ε τῆς εἰ δίφθογγου, καὶ συν<αιρ>έσει τοῦ αἰ εἰς αἰ δίφθογγον, γίνεται αἰών· καὶ κλίνεται αἰώνος ὡς περιεκτικόν.

6-7 Hdn. Ep. 251, 13-14: Τὰ διὰ τοῦ ωρω περισπώμενα ῥήματα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, οἶον, θεωρῶ, σκαιωρῶ, πολυωρῶ. 14-15 Et. Gud. Add. 61, 7-8: αἰών παρὰ τὸ αἰεῖ ὦν, καὶ συστολῆ τοῦ ε καὶ κράσει του αἰ εἰς τὴν αἰ δίφθογγον γίνεται αἰών, ὁ αἰεῖ ὦν.

15 συναιρέσει: συνέσει L

94. Λύει καὶ ὄρον θανάτου ἢ ἐλεημοσύνη πολλάκις κατὰ τὸ φάσκον ῥητόν· καὶ χρημάτων γάρ, ὡς ἔοικεν, ἔστιν ὠνητὴ ἢ ζωὴ, ὁπότεν ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν δωρολήπτης ἦ. Πλοῦτον οὖν σκορπιζῶν θνητὸν ἐπὶ γῆς, πλοῦτον συνάγεις ἀθάνατον ἐν οὐρανῷ, καὶ προσπορίζονται σοὶ καὶ τὰ ἐνταῦθα ἀγαθὰ. Καὶ γὰρ ἀληθῶς ἀδαπάνητός ἐστι τῆς εὐποιΐας ὁ πλοῦτος· σκορπιζόμενος γὰρ συνάγεται, καὶ διδόμενος πάλιν λαμβάνεται· καὶ οὐ μόνον ἐνταῦθα τοὺς κεκτημένους αὐτὸν πλουσίους ποιεῖ, ἀλλὰ κάκειθεν μακαριστοὺς ἀποδείκνυσιν.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 5 (p. 51-52 Emminger)

5 πλοῦτος: τρόπος al. man. sscr. 6 ἐνταῦθα: ἐν supra θα (scil. ἐντεῦθεν) scr. al. man.

95. Ἔχε κατὰ νοῦν τοὺς γονικούς σου τρόπους διηνεκῶς, καὶ τούτοις τὸν σὸν βίον στοιχείου ἐπιμελῶς· οὐ γὰρ ὀλιγῶρος ἡμεῖς οὐδὲ ῥαθύμως περὶ τοὺς ἀγῶνας διατελοῦμεν, ἀλλὰ τῆς ἀρετῆς εἰκόνας σοὶ | (143v) προκειῖσθαι φιλονεικοῦμεν, ἐπίψογον μὲν τὸν ὄκνον ἠγούμενοι, ἐν ἐπαίνῳ δὲ τὸν πόνον ποιοῦμενοι· μὴ δὲ παρακαιρὸν χρῶ τοῖς πράγμασιν, ἀλλὰ γύμναζε σεαυτὸν ἀπολαύειν τῶν δοκούντων ἐν βίῳ ἀγαθῶν ὡς θνητός, ἐπιμελεῖσθαι δὲ τυχεῖν τῶν μελλόντων ὡς ἀθάνατος.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 6 (p. 52 Emminger)

2 οὐ: δὲ s.l. al. man. add. 3 εἰκόνας: ἐς supra ας al. man. add. προκσθαι: εἰ s.l. al. man. add. 4 ἐν ἐπαίνῳ — ποιοῦμενοι al. man. in mg. sup. suppl. 5 παρακαιρὸν (pro παρὰ καιρὸν) L: servavimus

Στοιχείου. Ἐπίρρημα προστακτικόν, συζυγίας τρίτης τῶν περισπωμένων. Τὸ θέμα στοιχείῳ στοιχειῶ, καὶ ὁ παρατατικὸς ἐστοιχείοον ἐστοιχείουν, ἐστοιχείοες ἐστοιχείους, ἐστοιχείοε ἐστοιχείου, καὶ τὸ προστακτικὸν στοιχείοε στοιχείου.

5 Ἀλληγορῶ, μακρηγορῶ, θεηγορῶ, συνηγορῶ, ἠ και μικρόν. Ὀλιγορῶ δέ, τὸ καταφρονῶ, ι και μέγα· και γίνεται ἀπὸ τοῦ ὀλίγον και τοῦ ὄρα, ἡ φροντίς. Σημείωσαι ὅτι ἐπιμελοῦμαι και τὸ ἀμελῶ γενικῇ συντάσσεται.

Σός, ὁ ἴδιος, μικρόν· και ἔστιν ἀντωνυμία κτητικῆ τριγενῆς· ὁ σός, ἡ σή, τὸ σόν. Σῶς δέ, ὀλόκληρος, και σῶος, ὁ ὑγίης, μέγα.

10 Φιλόνεικος, ὁ μάχιμος και φίλερις, δίφθογγον. Τὸ νει ἀπὸ τοῦ φιλεῖν τὴν νείκην, ἤγουν τὴν φιλονεικίαν. Φιλόνικος δέ, ὁ ἀγαπῶν τὴν νίκην, ἤγουν τὴν τροπαιουχίαν, ι.

Γυμνάσιον λέγεται ὁ ἀγών, και γυμνασθήσομαι τὸ ἀγωνίζομαι· ἀνάγεται δέ οὕτως ἀπὸ τοῦ γυμνοῦς εἰσεῖναι εἰς τοὺς παλαιστρικούς ἀγῶνας. Ἀπὸ δέ τούτου, ὡς ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὄλον, λέγεται πᾶς ἀγών γυμνάσιον. Γυμνός γίνεται ἀπὸ τοῦ γυῖα μόνον φέρειν, τουτέστι τὰ μέλη.

15 Τὸ ἀπέλαβες αἰτιατικῇ συντάσσεται, ὡς «ἀπέλαβες τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου» [Luc. 16, 25]. Τὸ δέ ἀπολαύω ἀπολαύσω ἀπολαύσας γενικῇ συντάσσεται, ὡς τὸ «πολλῶν και μεγάλων ἀπολαύσας δωρεῶν παρὰ τοῦ πλαστουργήσαντός με Θεοῦ, ἀγνώμων και ἀχάριστος ἐφάνην ὁ ἄθλιος» [Ephr. Syr., *Precatio ad Dei matrem*, VI p. 406,3-4 Phrantzolas].

96. Ἡρακλῆς τὴν Δρύοπα γῆν παρῆει βασιτάζων και τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὑλλον. Εἶτα πεπεινακός τοῦ Ὑλλου και αἰτοῦντος τροφήν τὸν πατέρα, ἀροτριῶντα Θεοδάμαντα λεγόμενον εὔρεν ὁ Ἡρακλῆς, και ἤτησεν αὐτὸν ἄρτον. Ὡς δ' οὐκ ἔδωκεν, ἀλλὰ και ὕβρισε τὸν Ἡρακλῆν, λαβὼν ἕνα τῶν ἀροτριῶντων βοῶν ὁ
5 Ἡρακλῆς ἔσφαξε, και ἐθoinήθη αὐτός και ὁ υἱὸς αὐτοῦ· και ἐκλήθη διὰ τὴν τοιαύτην θυσίαν Βουθοίνας, ἐπειδὴ ὄλον ἐθoinήθη τὸν βοῦν. Ἐνθεν αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ γέγονεν ὁ πρὸς τοὺς Δρύοπας πόλεμος. Τοῦ γὰρ Θεοδάμαντος | (144r) ἀνελθόντος εἰς τὴν πόλιν, και εἰπόντος ὡς «πόλεμος ἦλθεν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν», ἐξήλθον κατ' αὐτοῦ, και νενίκηκε πάντας ὁ Ἡρακλῆς, καιτοί μόνος ὤν.

fons: Ps.-Nonnus, Schol. myth. in Greg. Naz. Or. 4, 41 (p. 108 Nimmo Smith)

1 Δρύοπα: Δρυόπιδα Ps.-Nonnus

97. Περὶ ταπεινοφροσύνης

Ἰατροῖς ψυχῶν ὁμίλει συνεχῶς, ἵνα εὐεκτεῖν ἔχῃς κατὰ ψυχὴν· μάθοις γὰρ
ἀν παρ' αὐτῶν τίνων χρῆ πραγμάτων ἀπέχεσθαι, και τίνων ὀρέγεσθαι, και τίσι
τῶν ἀνθρώπων συναναστρέφεισθαι, τίνας δὲ αὐτῶν ἀποστρέφεισθαι, και πῶς τὸν
5 σὸν βίον οἰκονομήσεις, ἵνα μὴ συχνοῖς τοῖς νοσήμασι περιπέσης. Εἰ γὰρ ταύτην
τρίψεις τὴν ὁδόν, τὸν τῆς ἀρετῆς ἀκριβῶς ὄρον γνησίως ἐφικέσθαι δυνήση.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 7 (p. 52 Emminger)

2 ὁμίλει: ὁ supra ὡ al. man. scr. 3 ἀπέχεσθαι s.l. al. man. ὀρέγεσθαι s.l. al. man. 6 τὸν ... ὄρον: τοὺς ... (ὄρ)ους s.l. al. man. ἀφικέσθαι: ὁ supra ἂ al. man. scr.

98. Περὶ ταπεινοφροσύνης

Οὐχ' οὕτω τὰ τοῦ κόσμου πάντα τερπνά, ὡς ὁ τῆς ἀρετῆς πλοῦτος, τὸν βασιλέα κοσμεῖ. Τὸ μὲν γὰρ κάλλος καὶ ἡ εὐπρέπεια ἢ νόσφ ἢ χρόνῳ μαραίνεται, πλοῦτος δὲ ῥαθυμίας καὶ ἡδονῆς ὑπάρχει πατήρ· ῥώμη δὲ τὰ μὲν σώματα ταῖς
5 νίκαις κοσμεῖ, τὴν δὲ τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν ταπεινοφροσύνη ὑποῖ· καὶ ἡ κτῆσις αὐτῆς, οἷς ἂν προσγένηται, καὶ πλούτου καὶ εὐγενείας χρησιμωτέρα ἐστί, καὶ ἄπερ πολλάκις ἄλλοις ἀδύνατα δοκεῖ, αὕτη ταῦτα σὺν Θεῷ δυνατὰ παριστᾷ.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 8 (p. 52 Emminger) 3 ἢ νόσφ ἢ χρόνῳ μαραίνεται: cf. Basil. Caes., Epist. 277, 22 (III p. 150 Courtonne)

2 πάντα s.l. al. man. add. 3 γὰρ s.l. al. man. 6 οἷς s.l. al. man.: ὡς in textu L χρησιμώτερος in textu L: al. man. s.l. corr.

Τερπνὸν σημαίνει τὸ εὐφραντόν, ἀπὸ τοῦ τέρπω, τὸ εὐφραίνω· καὶ ὡς περ ἀπὸ τοῦ στίλβω στίλπνόν, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ τέρπω τερπνόν.

Μαραίνεται. Κυρίως ἐπὶ ποταμῶν καὶ πηγῶν ἡ λέξις εὔρηται· ἀπὸ τοῦ μὴ ἀρνητικοῦ καὶ τοῦ ραίνω· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν λαμβάνεται, ὡς περ ἐνταῦθα.

5 *Ῥώμη* σημαίνει δύο· τὴν δύναμιν, ἀπὸ τοῦ ῥῶ, τὸ ὑγιαίνω, καὶ τὴν πόλιν, ἀπὸ τοῦ Ῥώμου τοῦ κτίσαντος αὐτήν.

Εὐγενείας. Ἡ εὐθεΐα ἢ εὐγένεια, τῆς εὐγενείας, καὶ διφθογογραφεῖται. *Εὐγενείας* δέ, ὄνομα κύριον, ι· καὶ ἔστιν ἡ εὐθεΐα ἢ *Εὐγενία*, ὡς ἡ *ἀγία*.

10 *Γνήσιος.* Γίνεται ἀπὸ τοῦ γονή, γονήσιος, καὶ κατὰ συγκοπήν γνήσιος.

Ἐφικέσθαι. Κανόνισον. Ἦκω, ὁ μέλλων ἦξω, ὁ ἀόριστος ἦκα, ὁ δεύτερος ἦκον, ὁ μέσος *ἰκόμην ἴκου ἴκετο*, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον *ἰκέσθαι* καὶ *ἐφικέσθαι*. Τὸ φι, ι. Ἐκ τοῦ ἦκω τὰ μὲν ἐνεργητικά διὰ τοῦ η γράφεται, τὰ δὲ παθητικά διὰ τοῦ ι γράφεται.

5 Et. Gud. 494, 52-55: Ῥώμη, ἡ ὑγεία, παρὰ τὸ ῥῶ τὸ ὑγιαίνω ... σημαίνει δὲ καὶ τὴν πόλιν.

4 μεταφορικῶς L ἐντεῦθεν L 6 κτήσαντος a. corr. L 9 συγκοπή a. corr. L

99. Ἀπ' ἔρης σήμερον ἡ παρθένος μεταίρει καὶ πρὸς οὐρανῶν μετοικί|(144v) ζεται τὰ χωρία, καὶ τὰς νοητὰς χορείας ὑπεραίρει ξενοπρεπῶς. Οὐκοῦν ὑπὸ νεφελῶν, θαῦμα ἐξαισίον, ἢ τῶν ἀποστόλων δωδεκάς συναθροίζονται, καὶ κηδεῦσαι συντρέχουσιν. Παραπέμπουσιν αὐτοῖς συνεψόμεθα, καὶ συμπαραπέμψωμεν τὸν
5 νεκρόν, καὶ τῆς ἴσης εὐλογίας μετάσχωμεν.

5 μετάσχωμεν L

Ἀπαίρεις, ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ἀποχωριάζεις, δίφθογα τὰ δύο. Καὶ κανονίζεται οὕτως· *ἀπαίρω*, τὸ δεύτερον *ἀπαίρεις*. Ἀπ' ἔρης δέ, δύο μέρη τοῦ λόγου· ἀπὸ πρόθεσις, *ἔρης*, τῆς γῆς. Καὶ ἔστιν ἡ εὐθεΐα ἢ *ἔρα τῆς ἔρας*, καὶ τροπή τοῦ α εἰς η ἰωνικῶς *ἔρης*, ψιλὸν καὶ η.

5 Ἰστέον ὅτι ἡ *μετὰ* πρόθεσις ἢ ὑστεροχρονίαν δηλοῖ καὶ συντάσσεται αἰτιατικῇ, ἢ

ένωσιν καὶ συντάσσεται γενικῇ, παρὰ μέντοι τῷ Ποιητῇ δοτικῇ· ἐν δὲ ταῖς συνθέσεσι σημαίνει καὶ τὴν ἐκ τόπου εἰς τόπον μετάβασιν, ὡς τὸ *μέτοικος* καὶ *μετανάστης* καὶ *μετάστασις*, ὁ θάνατος.

10 *Οἰκῶ*. Ἐγὼ *οἰκήσω* καὶ *δειπνήσω* καὶ *σωφρονήσω* καὶ *πλουτήσω*, η. *Οἰκίσω* δὲ καὶ *δειπνίσω* καὶ *σωφρονίσω* καὶ *πλουτίσω* ἕτερον, ι.

Αἴσιον, τὸ δίκαιον, καὶ *ἀπαίσιον*, τὸ ἄδικον, καὶ *ἐξαισίον*, τὸ παράδοξον, δίφθογγον καὶ ι. Ἐσία δὲ καὶ ἐξεσία, ἡ πρεσβεία, ψιλὸν καὶ ι.

15 Τὸ *παραπέμπω* ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν συντάσσεται, οἷον «παραπέμπω σε τῷ Ἄδῃ νεκρόν». *Νεκρὸς* ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ *νε* στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ *κῆρ*, ἡ ψυχῆ.

Εὐλογία σημαίνει δύο, τὸν ἀγιασμὸν καὶ τὸν ὕμνον, ὡς τὸ «ὁ εὐλογῶν τοὺς εὐλογουμένους σε, Κύριε», ἡγοῦν ὁ ἀγιάζων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Μετάσχωμεν. Κανόνισον. *Μετέχω*, ὁ μέλλον *μεθέξω*, ὁ δευτερός ἀόριστος *μετέσχοι*, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν *ἐὰν μετάσχω*, τῶν πληθυντικῶν τὸ πρῶτον *ἐὰν μετάσχωμεν*.

14-15 EM 599, 49-50: *Νεκρός*: Παρὰ τὸ *κῆρ* (ὁ δηλοῖ τὴν ψυχὴν) μετὰ τοῦ *NE* στερητικοῦ γίνεται *νέκρηρος*, ὁ ἐστερημένος τῆς ψυχῆς ...

100. Περὶ ἐπιθυμίας

Σώματος εὐμορφία μὴ σου κατακρατήση, ὅτι χώματος ὀλίγου ἄξιον τὸ τοιοῦτον (σῶμα γὰρ μετ' ὀλίγον χῶμα πάλιν ὀλίγον), μήτε γοῦν ἐπ' εὐγενεία σώματος ἐπαρθῆς, μήτε μὴν δυσγένειαν ἀποστραφῆς, μήτε κάλλι ἀγρευθῆς, μήτε
5 δυσμορφίαν ἐξουθενήσης, ἀλλ' ὅρα τὸ κάλλος τὸ τῆς μορφῆς καὶ ἔρα τῷ πνεύματι τῆς ψυχῆς· ἔρωσ γὰρ ἐκεῖνος μόνος ἀληθῆς καὶ ἀθάνατος, οὐχ' ὅς ἅμα τῷ τυχεῖν εὐθὺς ἀπογίνεται, ἀλλ' ὅς μετὰ τὸ τυχεῖν μᾶλλον ἐπιγίνεται.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 9 (p. 52-53 Emminger)

3 post σῶμα rasura μετ' s.l.

Σῶμα καὶ *δέμας* διαφέρει. *Σῶμα* μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἔμψυχον, καὶ ἔστι σφζόμενον, *δέμας* δὲ τὸ δεόμενον αἵματος· τοιαῦτα γὰρ εἰσι τὰ ἄψυχα.

5 *Ἀγρευθῆς*. Κανόνισον. *Ἀγρεύω*, τὸ συλλαμβάνω, ὁ μέλλον *ἀγρεύσω*, ὁ παρακείμενος | (145r) *ἡγρευκα*, ὁ παθητικὸς *ἡγρευμαι*, ὁ ἀόριστος *ἡγρευθήην*, ἡ μετοχὴ ὁ *ἀγρευθεὶς τοῦ ἀγρευθέντος*, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν *ἐὰν ἀγρευθῶ ἐὰν ἀγρευθῆς*. Τὸ *θης*, η. Πᾶν ὑποτακτικόν.

10 *Ἔρωσ* ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ *εἶρω*, τὸ πλέκω (συμπλέκει γὰρ καὶ ἐνοποιεῖ τὰ ζῶα), καὶ κλίνεται *ἔρωτος*, ὡς *γέλωτος*, διὸ καὶ μεγαλογραφεῖται. Τὰ γὰρ εἰς *ωσ*, ἢ διὰ τοῦ *τ* ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ *οσ* ἢ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ *σ* τὴν γενικὴν ποιοῦντα, διὰ τοῦ *ω* μεγάλου γράφεται.

Ἰστέον ὅτι ἡ *μετὰ* πρόθεσις, ἔνωσιν μὲν τινὰ δηλοῦσα, γενικῇ συντάσσεται, οἷον «μετ' ἐμοῦ ἔση» [*Luc.* 23, 43] καὶ «μεθ' ἡμῶν ἐστῶς ἀκροᾶ», ὑστεροχρονίαν δὲ δηλοῦσα, αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον «μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ὁ οἶνος» [*Basil., De ieiun.* 1] καὶ «μετὰ τὸν θάνατον ἢ ζωή». Ἔστι δὲ ὅτε καὶ μετὰ δοτικῆς εὔρηται παρὰ τοῖς

15 ποιηταῖς, ἀντί τῆς σὺν παραλαμβανομένης, καὶ προῶν εὐρήσεις τὰ παραδείγματα.

2 εἰσὶν a. corr. L 3 συλαμβάνω L 4 ἤρευκα a. corr. L

101. Περὶ ἀρετῆς

Ἔλαβες ἐκ Θεοῦ βασιλείαν, καὶ φύλαξον αὐτὴν ὥσπερ παρακαταθήκην ἄσ-
 λον. Μὴ φαῦλος ὀφθῆς τοῦ δεδωρημένου σοι φύλαξ, μὴ δὲ ἀγενὲς μὴ δὲ ἀνάξιον
 αὐτῆς διαπράξῃ, ἀλλ' ὥσπερ βασιλεύειν τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων προεκρίθης κατὰ
 5 τὴν ἀξίαν, οὕτω προτερεύειν τῶν ὑπὸ χεῖρα πάντων σπεῦδε κατ' ἀρετὴν. Ἡ γὰρ
 ἀρετὴ κρείττων ἐστὶ παντὸς ἀξιώματος. Εἰ οὖν κατὰ μὲν τὸ ἀξίωμα κυριεύεις
 ἀπάντων, κατὰ δὲ τὴν ἀρετὴν ὑπὸ τινος κυριεύῃ, κατὰ μὲν τὸ ἔλαττον εἶ βασιλεύς,
 κατὰ δὲ τὸ κρείττον ἀληθῶς οὐκ εἶ βασιλεύς, ἀλλ' ὑφ' ἑτέρου βασιλευόμενος.
 Μὴ οὖν νόθος γίνου δεσπότης ἐν τῷ ὑφ' ἑτέρου βασιλεύεσθαι, ἀλλὰ βασίλευε
 10 ἀληθῶς ἐν τῷ πάντων κρατεῖν κατὰ τὸ μέρος τῆς ἀρετῆς.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 10 (p. 53 Emminger)

Παρακαταθήκη λέγεται ἢ τῶν πραγμάτων φυλακὴ, ἀπὸ τοῦ παρακατατίθεσθαι
 τῷ φυλάττοντι ἀνθρώπῳ, διὸ καὶ διὰ τοῦ η γράφεται. Τὰ γὰρ εἰς κη λήγοντα θηλυκὰ
 τῷ ι παραλήγεται, οἶον *νίκη, δίκη, φρίκη, Θεσσαλονίκη*, καὶ ἕτερα. *Εὐνείκη* δέ, κύριον,
 καὶ *ἐρείκη*, εἶδος φυτοῦ, καὶ *νείκη*, ἢ φιλονεικία, δίφθογγον. *Θήκη* δὲ καὶ *συνθήκη* καὶ
 5 *διαθήκη* καὶ *παρακαταθήκη*, η, ὡς ἀπὸ | (145v) τοῦ *τίθημι* πάντα γινόμενα.

Ὀφθῆς. Κανόνισον. Ὅπτω, ὁ μέλλων ὄψω, ὁ παρακείμενος ὄφα, ὁ παθητικὸς
ὠμμαί, ὁ ἀόριστος ὠφθην, ἢ μετοχὴ ὁ ὀφθεις τοῦ ὀφθέντος, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν
ὀφθῶ ἐὰν ὀφθῆς. Τὸ φθης, η. Πᾶν ὑποτακτικόν. Καὶ ἄλλως· τί παθῶν ὀφθεις, δίφθογγον.
 Τί πάθης ὀφθῆς, η· ἐστὶ γὰρ ὑποτακτικόν.

10 Ἰστέον ὅτι ὁ κρείττων καὶ ἡ κρείττων, ὁ μείζων καὶ ἡ μείζων, ὁ χεῖρων καὶ ἡ χεῖρων
 καὶ τὰ ὅμοια, μεγάλα. Τὸ κρείττον δὲ καὶ τὸ μείζον καὶ τὸ χεῖρον καὶ τὰ τοιαῦτα, μικρά.
 Λέγει γὰρ ὁ κανὼν· πᾶν ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν εἰς ἀμετάβολον λῆγον μακροκατα-
 ληκτεῖ, εἰς οὐδέτερον δὲ βραχυκαταληκτεῖ.

Κυριεύη. Κανόνισον. *Κυριεύω* συζυγίας ἕκτης τῶν βαρυτόνων, οὗ τὸ παθητικὸν
 15 *κυριεύομαι, κυριεύη*. Τὸ η; Πᾶν ῥῆμα εἰς μαι λῆγον.

Νόθος κυρίως λέγεται ὁ ἀπὸ κλεψιγαμίας γεννηθεὶς υἱός, ἀπὸ τοῦ νε στερητι-
 κοῦ μορίου καὶ τοῦ θεῶ, τὸ βλέπω· ὁ ἐν παραβύστῳ καὶ γωνία γεννηθεὶς, ὁ διὰ τῆς
 πράξεως ἐπίσογος.

Ἀρετὴ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀρέσκω, ἀρεστή καὶ ἀρετή.

12-13 Hdñ. I, 523, 16: Πᾶν ἀρσενικὸν ἢ θηλυκὸν εἰς ἀμετάβολον λῆγον μακροκαταλη-
 κτεῖ. 15 Choer. Ep. Ps. 49, 8-10: Πᾶν ῥῆμα εἰς μαι λῆγον, ὀριστικόν, ἀπαθὲς ἐπὶ τῶν εἰς
 ω, πρὸ τοῦ μ τὸ ο μικρὸν θέλει ἔχειν.

8 ὀφθεις: ὀφθῆς a. corr. L

102. Νίκας σοι καὶ τρόπαια κατ' ἐχθρῶν τότε παρέξει Θεός, ὅποταν αὐτὸς
 τρόπαια καὶ νίκας στήσης κατὰ τῶν παθῶν· νικῶντι γάρ σοι τοὺς ἀοράτους
 ἐχθροὺς ἐπάναγκες ἔπεσθαι νικᾶν καὶ τοὺς ὄρατους. Ὅν γὰρ ὡς ἀνδράποδον αἰ
 ἠδοναὶ παρασύρειν ἰσχύσουσιν, οὐκ εὐδοκήσει Θεὸς ἐλευθερίαν νίκης τιμηθῆναι
 5 ποτέ, ὃς δὲ τὴν κατὰ τῶν παθῶν νίκην τοῖς ἐκουσίοις ἀναδήσεται πόνοις, εἰς
 δεῖγμα σαφές τῆς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἀντιδόσεως καὶ τὴν κατ' ἐχθρῶν νίκην
 χρεωστικῶς αὐτῷ χορηγουμένην κομιεῖται παρὰ Θεοῦ.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 11 (p. 53 Emminger)

4 ἐλευθερίας a. corr. L

Στήσης. Κανόνισον. Ἰστημι, ὁ μέλλων στήσω, ὁ ἀόριστος ἔσθησα, καὶ τὸ ὑποτα-
 κτικὸν ἐὰν στήσω ἐὰν στήσης. Τὸ σης, η. Πᾶν ὑποτακτικόν. Καὶ τίνοι ὑποτέτακται; Τῷ
 ὅποταν, συγκειμένῳ ἐκ τοῦ ὅποτε καὶ ἂν συνδέσμου, τοῦ δυναμένου ὑποτάττειν αἰ.

Ἀναδήσεται. Κανόνισον. Ἀναδέω ἀναδῶ, τὸ στεφανῶ, ὁ μέλλων ἀναδήσω, καὶ ὁ
 5 μέσος μέλλων ἀναδήσομαι | (146r) ἀναδήση ἀναδήσεται.

Κομιεῖται. Κανόνισον. Κομίζω, ὁ μέλλων κομίσω, καὶ δωρικῶς κομιῶ, καὶ ὁ μέσος
 μέλλων κομιούμαι κομῆ κομιεῖται. Τὸ μι, ι, ἐκ τοῦ κομίζω. Τὸ ει, δίφθογγον, κλίσιν δὲ
 ἔχει ὁμοίαν τοῖς ἐνεστώσι καὶ παθητικοῖς.

2-3 τὸ ὅποταν συγκειμένον L : correximus

103. Περὶ φίλων πιστῶν

Χαίρε τοῖς σπουδάζουσι περὶ σὲ τῶν φίλων μᾶλλον ὡς ἀληθέσιν ἢ τοῖς τῷ
 γένει προσήκουσιν. Ἡ μὲν γὰρ τοῦ γένους φιλία οὐκ ἐξ ἀρετῆς, ἀλλ' ἐκ φύσεως
 περὶ σὲ γέγονεν, ἥτις οὐδ' ἐκούσιος σὺν δίκῃ κριθείη· ἡ δὲ τῶν σπουδαίων φιλία
 5 ἐξ ἀρετῆς καὶ γνώμης ἐκουσίου κατῴρθωται περὶ σέ. Κάκεῖνη μὲν τὴν φύσιν ἔχει
 νόμον, αὐτὴ δὲ τὸν Θεόν. Πολλῶ γὰρ κρείττων ἐν χρεῖα καὶ ὁ τρόπος τοῦ γένους
 καὶ ἡ προαίρεσις τῆς ἀνάγκης. Συγγενεῖς μὲν γὰρ συγγενέας πολλάκις μικρῶν
 ἔνεκα χρημάτων ἐπεβούλευσαν, φίλοι δὲ ἀληθεῖς τὸν κόσμον ἅπαντα παριδόντες,
 οὐδὲ τὴν ζωὴν αὐτὴν τῆς τῶν φίλων ἀγάπης προέκριναν.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 12 (p. 53 Emminger)

2 τῶν φίλων s.l.: πολλῶ a. corr. ὡς ἀληθέσιν s.l. 3 γὰρ s.l. 4 σὲ s.l. 5 περὶ: ἐπὶ s.l.

104. Ῥώμην σώματος καὶ τίμα καὶ ἀποδέχου, ἐὰν καὶ φρονήσει κοσμηται
 ὅσον γὰρ μετὰ φρονήσεως ὠφελεῖν δύναται, τοσοῦτον ἄτερ φρονήσεως βλάπτειν
 τοὺς ἔχοντας εἴθωεν. Ἴσχυς γὰρ ἔμφρων ἄνθρωπον χαρακτηρίζει, ἡ δ' ἀφροσύνη
 ταύτη τῇ ἰσχύϊ ἢ παρέπεται, ἢ θηρίον ἄλογον ἐξεικονίζει. Ἀποδέχου τοίνυν μὴ
 5 τοὺς ἄφρονοι Ῥώμη, ἀλλὰ τοὺς ἔμφρονοι χρωμένους. Ἡ μὲν γὰρ μετὰ ἀφροσύνης

ρώμη θράσος λέγεται, ἡ δὲ μετὰ φρονήσεως, ἀνδρεία.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 13 (p. 54 Emminger)

4 ἦ² s.l.

105. Περὶ ταπεινοφροσύνης

- Ἰλεων ἔχειν βούλει περὶ σὲ τὸν Θεόν; Ἰλεως γενοῦ περὶ τοὺς ὑπηκόους καὶ αὐτός. Κἂν γὰρ δεσπότης ἐκρίθης, ἀλλὰ καὶ σύνδουλος ὑπάρχεις· ἓνα γὰρ δεσπότην τῶν ὄλων καὶ μόνον κεκτήμεθα πάντες ἄνθρωποι, καὶ πηλὸς ἡμῶν |
5 (146v) τοῦ γένους εἷς ὑπάρχει προπάτωρ, κἂν κατ' ἀλλήλων οἱ χόες φουσώμεθα. Μέμνησο τοίνυν ὁ ὑψηλὸς χοῦς ἑαυτοῦ, καὶ εὖ ἴσθι, ὡς ὅπου δ' ἂν ὑψωθῆς ἀπὸ τῆς γῆς, πάντως πάλιν κατενεχθήσῃ πρὸς γῆν, καὶ οὐδέποτε κατὰ χοὸς ἐπαρθῆση ταπεινοῦ. Μέμνησο τῶν σεαυτοῦ σφαλμάτων πρὸς Θεόν, καὶ ἐπιλήσῃ τῶν τοῦ πλησίον σφαλμάτων πρὸς σέ.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 14 (p. 54 Emminger)

5 φουσώμεθα L

106. Περὶ φρονήσεως

- Σκόπει κατὰ σεαυτόν, ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ φρόνησις τιμιωτάτη, <οὐ> πᾶσι δὲ ὑπάρχει διὰ σπουδῆς· πάντες μὲν γὰρ ὡς ἀγαθὸν ἐπαινοῦσιν, οὐ πάντες δὲ κτήσασθαι πονοῦσι, διὸ καὶ σπανιώτερον <εὐροις> τὸν ταύτην κατωρθωκότα.
5 Μὴ μόνον οὖν αὐτὸς σπουδάσῃς τὴν φρόνησιν σύνοικον ἔχειν, ἀλλὰ καὶ τὸν ταύτην κεκτημένον αἰδοῦ καὶ τίμα, καὶ συναναστρέφου αὐτῷ καὶ ἐν ἡμέρᾳ καὶ νυκτί· ἐκεῖνος γὰρ σε δύναται μόνος ὠφελεῖσαι τὰ μέγιστα εἰς ψυχὴν, καὶ ἅ πολ- λάκις ἀμήχανά σοιπραχθῆναι δοκοῦσιν ἐν περιστάσει, ταῦτα δι' αὐτοῦ ῥαδίως σὺν Θεῷ κατορθώσεις. Ἡ γὰρ φρόνιμον εἶναι δεῖ, ἢ φρονίμοις ἔπεσθαι, ἐν οἷς
10 ἀληθῶς ὡς ἐπὶ θρόνου Θεοῦ ἀναπέπαιται.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 15 (p. 54 Emminger)

2 οὐ om. L 4 εὐροις om. L κατορθωκότα a. corr. L 8 ῥαδίως in mg. L

107. Περὶ τρόπων πιστῶν

- Τρόπος ἔστω σοι τοῦ λόγου πιστότερος, ἵνα μὴ μόνον λέγων, ἀλλὰ καὶ σιω- πῶν τὸ αἰδέσιμον ἔχῃς. Ἀλλὰ μὴ δὲ τοὺς λόγῳ μὲν πιθανούς, ἔργῳ δὲ τοὺς λόγους οὐ βεβαιοῦντας ἀποδέχου. Εἰσὶ γὰρ οἱ λέγειν μὲν εἰσὶν ἀγαθοί, ἔργῳ δὲ καὶ λίαν
5 ψυχροί. Μῆτε οὖν αὐτὸς εἶναι θέλε τοιοῦτος, μήτε μὴν ἑτέρους περὶ σὲ τοιοῦτους εἶναι καταδέχου, ἀλλ' ἐκεῖνους στέργε | (147r) καὶ οἰκείου, οἷτινες οὐ κοσμοῦσι

τοὺς τρόπους λόγῳ, ἀλλὰ τοὺς λόγους τρόπῳ, καὶ ἅ πάλιν πράττειν αἰσχύνῃ, ταῦτα λέγειν μὴ ἀναισχύντει, μὴ δὲ ἅ λέγειν αἰσχύνῃ, ταῦτα πράττειν διαλογίζου.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 16 (p. 55 Emminger)

2 καὶ s.l. 7 πάλιν in mg.

Αἰδέσιμον λέγεται τὸ τίμιον καὶ ἄξιον αἰδοῦς, ἀπὸ τοῦ *αἰδέω αἰδῶ αἰδέσω, αἰδέσιμος*.

Ἐταίρους, τοὺς φίλους, ψιλὸν καὶ δίφθογγον. *Ἐτέρους* δέ, τοὺς ἄλλους, ψιλὰ τὰ δύο.

5 *Οἰκείου*. Κανόνισον. *Οἰκειῶ οἰκειῶ*, καὶ ὁ παρατατικὸς *ὠκείιον ὠκείιον*, τὸ τρίτον *ὠκείιον ὠκείιον*, καὶ τὸ προστακτικὸν *οἰκείου*.

Αἰσχύνῃ. Κανόνισον. *Αἰσχύνω*, καὶ τὸ παθητικὸν *αἰσχύνομαι αἰσχύνῃ*· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ *αἰσχος αἰσχύνω*, καὶ *αἰσχύνῃ* θηλυκόν. *Αἰσχίνῃ* δέ, τῷ ῥήτορι, ἰῶτα τὸ *σχι*.

108. Ὡσπερ τὰ νεοθαλῆ τῶν φυτῶν ἀρδευόμενα τοῖς ὕδασι θάλλει καὶ καρποφορεῖ, οὕτω καὶ ἡ σὴ διάνοια ταῖς τῶν θείων λογίων μελέταις ἔτι μᾶλλον ἀυξηθήσεται, καὶ καρποφορήσει τὰς ἀρετάς. Σῶμα μὲν γὰρ αἱ κατάλληλοι τροφαὶ λιπαίνουσι, ψυχὴν δὲ οἱ πνευματικοὶ λόγοι διατρέφουσιν. Ἄλλ' ἐκείνη μὲν
5 ἡ τροφή μέχρι φάρυγγος ἤδει καὶ φθορὰν αὔξει, καὶ ὑπὸ φθορᾶς δαπανᾶται, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς τροφή αἴδιον ἔχει τὴν εὐφροσύνην, καὶ ἀφ<θ>αρσίαν προξενεῖ καὶ εἰς ἀφθαρσίαν μεταχωρεῖ.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 17 (p. 55 Emminger)

1 καὶ s.l. 6 ἀφαρσίαν L

Νεοθαλῆ. Ἡ εὐθεῖα τὸ νεοθαλές, τοῦ νεοθαλέος καὶ νεοθαλοῦς, ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν τὰ νεοθαλέα καὶ νεοθαλῆ· σημαίνει δὲ τὸ νεωστὶ θάλλον.

Αυξηθήσεται. Κανόνισον. *Αὔξω*, ὁ μέλλων *αὐξήσω*, ὁ παρακείμενος *ἠύξηκα*, ὁ παθητικὸς *ἠύξημαι*, ὁ ἀόριστος *ἠύξῃην ἠύξῃθης ἠύξῃθι*, καὶ ὁ μέλλων πρῶτος *αὐξηθήσομαι αὐξηθήσῃ αὐξηθήσεται*.

Φάρυγγος. Ἡ εὐθεῖα ὁ *φάρυγξ*, καὶ σημαίνει τὸν λαιμόν, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ φέρεσθαι δι' αὐτοῦ τὴν ἰυγὴν, καὶ τὴν βοήν.

Αἴδιον, | (147v) τὸ διηνεκές, ἰ τὰ δύο. *Ἄιδειον* δέ, τὸ τοῦ Ἄδου, ἰ καὶ δίφθογγον.

6-7 EM 788, 34-35: Ἄντι τοῦ φάρυγγι. Ὡρος δὲ λέγει, δι' ἧς φέρεται ἡ ἰυγὴ, ὃ ἔστιν ἡ φωνή.

6 ὁ: ἡ a. corr.

109. Περὶ βουλῆς

Βουλῆς ἀρίστης οὐδὲν ἀσφαλέστερον, καὶ πράξεως οὐ προβεβουλευ[μένης] οὐδὲν σφαλερώτερον. Ἴνα οὖν μετὰ ἀσφαλείας πράττης ἅ βούλει, αἰροῦ προβου-

λεύεσθαι, <. . .> μετὰ δὲ τὸ βουλευσασθαι <. . .>. Ὅρα οὖν ἐκάστου πράγματος
 5 τὸ τέλος, καὶ οὕτω τῆς πράξεως ἀπάρχου. Συμβούλοις δὲ χρῶ τοῖς καλῶς περὶ
 τῶν οἰκείων βουλευσαμένοις καὶ διοικήσασιν, ἀλλὰ μὴ τοῖς κακῶς τὰ ἑαυτῶν ἐξ
 ἀβουλίας οἰκονομήσασιν. Ὁ γὰρ κακῶς περὶ τὰ οἰκεία διατεθεὶς οὐδέποτε καλῶς
 βουλεύεται περὶ τῶν ἀλλοτρίων. Ἀλλὰ μὴ δὲ τοῖς ἀπείροις περὶ ὧν ἂν βούλη
 10 πραγμάτων ἀνακοινοῦ, μήτε μὴν ταῖς κολακείαις περὶ σὲ χρωμένοις (οἱ μὲν γὰρ
 ὡς τυφλοὶ ἀνεπιστημόνως βουλεύσονται, οἱ δὲ κατὰ χάριν προελεύσονται), ἀλλ’
 ἐκείνοις μάλιστα συμβουλεύου, οἱ καὶ περὶ τὸ ἐπίστασθαι τῶν πραγμάτων ὀρθῶς
 ἔχουσι, καὶ οἱ μάλιστα ἐπὶ τοῖς ἐσφαλμένοις σοὶ πολλάκις διελέγγχειν εἰώθασι·
 μόνοι γὰρ οὗτοι καὶ φίλων καὶ συμβούλων τάξιν πιστεύεσθαι ἄξιοι.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 18 (p. 55-56 Emminger)

1-13 totum textum in mg. suppl. L 2 ἀπροβεβουλευ[μένης] L 9 ἀνακινου̅ a. corr. L

110. Ἄγνὸν σεαυτοῦ συντήρει μὴ μόνον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν διάνοι-
 αν. Ὡσπερ γὰρ ὁ διεφθαρμένος βίος χωρίζει Θεοῦ, οὕτως ἡ ἐν ἀγνείᾳ ζωὴ οἰκειοῖ
 πρὸς Θεόν. Ἔστω οὖν τὸ φῶς σου λάμπον ἐνώπιον τῶν ὑπὸ χεῖρα, καὶ ἀγαθὴ
 5 γενοῦ τοῖς ὑπηκόοις εἰκῶν. Εἰ γὰρ αὐτὸς τὴν ἀγνεῖαν οὐ τιμήσεις, ποίῳ προσώπῳ
 τοὺς ὑπὸ σὲ ταύτην ἔχειν νοουθήσεις; Ἄ γὰρ ἂν σε πράττοντα ὀρώσι, τὰ αὐτὰ
 καὶ αὐτοὶ πράττειν συνενεχθῶσι. Πέφυκε γὰρ ταῖς ἀρχαῖς συμμεταβάλλεσθαι
 τὸ ὑπήκοον. Ὡσπερ οὖν εἰ μὴ καλῶς βιοῦν προαιρῆ, τῆς τῶν ὑπηκόων βλάβης
 10 αἴτιος ὑπάρξεις, οὕτω τὴν ἀγνεῖαν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν ἐξασκῶν, πρόξενος
 σωτηρίας τοῦ παντός σου λαοῦ γενήσῃ καὶ μέγαν σεαυτῷ ἐντεῦθεν τὸν μισθὸν
 περιποιήσῃ τῷ μὴ μόνον ἑαυτὸν ἄξιον Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπὸ χεῖρα, γενέσθαι
 παρασκευάζειν.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 19 (p. 56 Emminger)

6 πρὸς post γὰρ obliteravit L

111. Περὶ τιμῆς γονέων

Στέφανον ἐκ Θεοῦ διὰ τῆς ἐμῆς ἐδέξω χειρός· ἄμειψαι τῷ δεδωκότι τὸ ἀντά-
 ξιον δῶρον. Τίμησον τὸν Θεόν, τὸν σὲ τετιμηκότα, διὰ τῆς εἰς τὸν γεγεννηκότα
 τιμῆς. Ἐμὲ δὲ τιμήσεις, οὐ καθάπερ τινὲς τῶν ὑπηκόων, ἢ γονυπετῶν, ἢ δορυ-
 5 φορῶν, ἢ ἐπευφημῶν (ἀνάξια γὰρ ταῦτα βασιλέως ἀνδρός), ἀλλὰ τιμῶν μὲν τὴν
 ἀρετὴν, ἀσκῶν δὲ τὴν σωφροσύνην, κοσμῶν δέ σου τὸ ἦθος, σπουδάζων δὲ περὶ
 τοὺς λόγους, οἷς ἡ τῶν νέων καλλωπίζεται γνώμη, καὶ ἀπλῶς οὕτω πως σκευάζων
 αὐτὸν ἄξιον βασιλεία τῶν ἐπὶ γῆς καὶ εἰκόνα τοῦ βασιλέως τῶν οὐρανῶν. Μόνος
 10 γὰρ ὁ τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι δυνάμενος εἰκῶν τοῦ καταστήσαντος αὐτὸν Θεοῦ
 δικαίως κριθήσεται, καὶ μετὰ Θεὸν παρὰ τῶν ὑπηκόων εἰκότως ἀγαπηθήσεται,

καὶ ὡς εὐεργέτης κοινὸς ἑαυτοῦ τὲ καὶ τῶν ὑφ' αὐτὸν ἀξίως τιμηθήσεται.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 20 (p. 56-57 Emminger)

5 ἐπ' εὐφημῶν L 8 αὐτὸν L

112. Περὶ δικαιοσύνης

Ἴνα σου τὴν βασιλείαν ἄμεμπτον διαφυλάξης, ἅπερ ἂν ἑτέροις πράττουσιν ἐπιτιμῆσης, ταῦτα πράττειν αὐτὸς μὴ ἐπιχειρήσης· δεινὸν γάρ πως τὸ ὑπήκοον τὰς τῶν ἀρχόντων πράξεις λογοθετεῖν. Εἰ γὰρ τοῦτο φυλάξεις, δύο ταῦτα τὰ
5 μέγιστα | (148r) κατορθώσεις, καὶ σεαυτὸν ἀνέγκλητον παντὸς μώμου διατηρήσεις, καὶ τοὺς ὑπὸ χεῖρα διδάξεις, καὶ σιωπῶν καὶ λέγων, πᾶσαν ἀσκεῖν ἀρετὴν. Εἰ δὲ ἐναντία ὧν λέγεις πράττεις, ἕξεις σου εὐκατήγορον τὴν συνείδησιν. Εἰ δὲ λέγων ἀγαθὰ τὰ ὅμοια πράττεις, ἕξεις τοὺς λογοθετοῦντας σου τὸν βίον ὁμοῦ καὶ μάρτυρας καὶ μιμητὰς τῆς σῆς καλοκαγαθίας ἀπαραγράπτους.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 21 (p. 57 Emminger)

2 ἄμεμπτον L

113. Περὶ εὐεργεσίας

Λανθανέτω σου μηδεὶς τῶν παρὰ σοῦ δωρεὰς αἰτούντων ἢ ἀξιώματα ἐπιζητούντων, καὶ τούτους ἀναμανθάνων, τοὺς μὲν ἀγαθοὺς εὖ ποιεῖ. Ἐξεις γὰρ
5 αἰετὴν τὴν εὐνοίαν ἀδιάπτωτον· ἄσυλος γὰρ θησαυρὸς παρ' ἀνδρὶ σπουδαίῳ, καὶ πολλαπλασίῳ ἢ χάρις παρ' αὐτοῖς ἐποφείλεται. Ὁ δὲ τοὺς κακοὺς εὐεργετῶν ἐγκόλπιον ἔχει τὸν ὄφιν, ἐν καιρῷ μὲν θαλπόμενον, ἐν καιρῷ δὲ τὸν εὐεργέτην ἰοβόλῳ δῆγματι ἀμννόμενον. Ὡσπερ γὰρ οἱ ἀλλότριοι κύνες τῶν σιτιζόντων ξένων καθυλακτοῦσιν, οὕτως οἱ κακοὶ τοὺς ὠφελοῦντας ὥσπερ τοὺς βλάπτοντας ἀδικοῦσιν. Ἀγαθοὺς γὰρ εὐεργετῶν, ἕξεις σεαυτὸν πολλαπλοῦν, καὶ κτήση καὶ
10 μίαν ψυχὴν ὑπὸ πολλῶν φίλων καὶ ὀφθαλμῶν κύκλῳ διαφυλαττομένην.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 22 (p. 57 Emminger)

7 κύνες L

114. Περὶ φίλων

Ἐκείνους κτῆσαι φίλους καὶ θεράποντας οἰκειοτάτους, οἵτινες ἀγαθοὶ καὶ πρὸς ἑτέρους φίλους ἢ δεσπότης προγεγονότες τυγχάνουσιν. Ἄ γὰρ ἂν ἐκείνοις εἰργάσαντο, ταῦτα καὶ εἰς σὲ ποιήσιν οὐκ ἀποκνήσουσιν· ὁ μὲν γὰρ σπουδαῖος
5 περὶ τοὺς πάλαι φίλους γεγονώς, σπουδαῖος ἄρα καὶ περὶ σὲ γενέσθαι πιστευθήσεται, ὁ δὲ τοῖς προτέροις φίλοις ἢ δεσπότηταις ἄχρηστός τε <καὶ> ῥάθυμος

γεγονώς σχολῆ γε, εἰ περὶ σὲ σπουδαῖος καὶ χρήσιμος ὀφθείη ποτέ.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 23 (p. 57-58 Emminger)

5 τοὺς: τῶν L 6 καὶ om. L 7 γε: σε L

115. Περὶ μέθης

Συνουσίας τὰς ἐν πότοις εὐλαβοῦ· μέθη γὰρ τῇ φρονήσει ἐναντίον τι χρῆμα καὶ πολέμιον. Ὅταν γὰρ ὁ νοῦς ὑπὸ τοῦ οἴνου τυραννηθῆ, ταῦτ' ὅν πάσχει τοῖς φαύλοις ἠνιόχοις, οἳ τὸ ἄρμα κυβερνᾶν ἀδυνατοῦντες, καὶ ἑαυτοὺς | (148v)
5 καὶ τοὺς ἵππους ὧδε κάκεισε περιφέρουσι, καὶ γέλωτα τοῖς ὀρώσι μέγιστον ἐμποιοῦσιν· οὕτω δὲ πασχούσης τῆς διανοίας, ἀνάγκη καὶ τὴν ψυχὴν πολλὰ σφαλλομένην διατελεῖν.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 25 (p. 58 Emminger)

116. Περὶ φίλων

Ῥαδίως κτῆσαι φίλον, ὃν ἂν βουλευθῆς, εἰ ἀγαθὰ τινα λέγεις περὶ αὐτοῦ ἀπόν-
τος ἐπὶ τῶν ἀπαγγελλόντων· ἀρχὴ γάρ, ὡς ἔοικε, φιλίας μὲν ἔπαινος, ἔχθρας δὲ
ψόγος ἐστίν. Ἀλλὰ καὶ οὐδ' ἤδη κέκτησαι φίλους, εἰ βούλει πλείους ἐφέλκεσθαι,
5 ἔπαινει ἀπόντας ἐπὶ τῶν παρόντων· καὶ γὰρ οὕτω δόξεις ἐπαινεῖν καὶ τοὺς πα-
ρόντας ἐπὶ τῶν ἀπόντων. Δοκίμαζε δὲ τοὺς φίλους ἐν τε ταῖς ἀνάγκαις καὶ ταῖς
δυσπραγαίαις (τῶν γὰρ εὐημερούντων φίλοι πολλοί), κάκεινους ἀληθεῖς φίλους
λογίζου, ὅσοι μὴ κέρδους ἕνεκα φιλοῦσιν, ἀλλὰ δι' αὐτὴν τὴν ἀρετὴν τῆς ἀγά-
πης. Ἡ γὰρ ἄλλως φιλία, τῷ καιρῷ δουλεύουσα, ἐμπορία τίς, ἀλλ' οὐ φιλία οὕσα
10 ἐλέγχεται.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 26 (p. 59 Emminger)

4 ἐφελκέσθαι p. corr.: ἐφελέσθαι a. corr.

117. [Ἵν ἕνεκα τὴν πολιτείαν ὑψώσεις, τούτων] χάριν πονεῖν μὴ κατόκνει·
ἄριστα δὲ τὸ ὑπήκοον διασώσεις, εἰ χρημάτων δημοσίων κτῆσιν ἐπιμελῶς ποι-
ήσεις, ἀλλὰ τὸν ἐκ δικαίων πορισμόν, οὐχὶ τὴν ἐξ ἀδίκου συναγωγὴν, οὐδὲ τὴν
ἐκ δακρῶν συλλεγομένην· χρήματα μὲν γάρ, εἰ μὲν δικαίως συνάγεται, πολλὰ
5 τὲ τὸν κεκτημένον ὠφελήσει, καὶ ἰσχύς τῇ βασιλείᾳ χρηματίσει, εἰ δ' ἐξ ἀδικίας
καὶ δακρῶν πορίζεται, καὶ τὰ ἐκ δικαίου συνηγμένα συναφανίζει, καὶ Θεὸν
ἀντίδικον τὸν τοῦ δικαίου νομοθέτην ἐπισπᾶται. Οὐχ' οὕτω γὰρ πῦρ ἀφανίζει
χόρτον, ὡς ὁ κακῶς καὶ ἀδίκως συναγόμενος πλοῦτος καὶ τὸν καλῶς καὶ δικαίως
ἐπισωρευθέντα προσαπόλλυσι.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 27 (p. 59 Emminger)

1-9 totum textum i. mg. suppl. L

118. Περὶ μακροθυμίας καὶ πραότητος

Μὴ ἦσθα φιλαίτιος ἐν τοῖς ὑπὸ χεῖρα (βαρὺ γάρ), μὴ δ' ἐτοίμως ἐπιτιμῶν ἐν ταῖς ἀναστροφαῖς (φορτικὸν γάρ), μὴ δὲ γέλωτα ἀκρατῆ στέργε (ἀπαίδευτον γάρ), ἀλλ' ἔσο μακρόθυμος μὲν ἐν τοῖς πταίσμασι, φιλάνθρωπος δὲ ἐν τοῖς ἐπιτιμίαις, σεμνὸς δὲ τὸ ἦθος, πρᾶος τῷ λόγῳ, ἡμερος δὲ καὶ ὀμιλητικὸς τὸν τρόπον. Ταῦτα γὰρ ἅπαντα ποθητὸν σε ποιήσει τοῖς ὑπὸ χεῖρα, καὶ πατέρα μᾶλλον ἢ βασιλέα καλεῖσθαι παρασκευάσει.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 28 (p. 59 Emminger)

1-7 textus i. mg. 7 παρασκευάσει: -η sscr. L

119. Περὶ ἀρχῆς

Ίατρος ἐκεῖνος ἐστίν, ὅστις καταλλήλους τοῖς νοσήμασι τὰς ἰατρείας ἐπιτίθησι, καὶ βασιλεὺς ἐκεῖνος ἀγαθός, ὃς ἀδικουμένων τῶν ὑπηκόων, τοὺς τὰς ἀδικίας ἐκδιώξαντας προβάλλεται ἄρχοντας. Ὡσπερ γὰρ ἵπποκόμου ἴδιον μὲν τὸ τῶν ἵππων ἐκάστου τὴν ἀρετὴν ἐπιγινώσκειν, κυνηγέτου δὲ τὸ τοὺς διώκοντας τῶν κυνῶν καλῶς ἐξεπίστασθαι, καὶ στρατηγοῦ δὲ τὸ τοὺς στρατιώτας γνωρίζειν ὅποιοι τὰς ἀρετὰς ὑπάρχουσιν ἕκαστος, ἴν' ἐν παρατάξει τὸν ἄριστον ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἔχοι, οὕτω καὶ βασιλέως ἀγαθοῦ τὸ τὰ ἦθη, τοὺς τρόπους, τὰς ἀρετὰς καὶ γνώμας τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀρχόντων ἀναμανθάνειν, ἴν' ἐπιστημόνως ἔχοι περὶ ἐκάστου καὶ καταλλήλως τὸν καθένα τῇ προσηκούσῃ τάξει διατάσσειν, καὶ τοὺς μὲν λοιμοὺς τῆς πολιτείας ἐξορίζειν, τοὺς εὐσεβεῖς δὲ καὶ ἐναρέτους τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς διοικεῖν καταπιστεύειν. | (149r)

Ps.-Basil., Cap. paraen. 30 (p. 60 Emminger)

7 ἐπὶ i. mg. L

120. Ἀληθῆ λόγον περὶ πλείστου ποιοῦ καὶ αὐτὸς ἔχειν καὶ ἑτέρους τοὺς ἔχοντας οἰκειοῦσθαι. Οὕτω γὰρ βεβαίως τε εἶναι δόξεις πρὸς ἅπαντά σου τὰ λεγόμενα τά τε πραττόμενα, καὶ βεβαίαν καὶ ἀνύποπτον τὴν εἰς σὲ φιλίαν τῶν ὑπηκόων διαφυλάξεις· εἰ γὰρ ψευδέσι λόγοις χρῆσθαι ὑποπτευθείς, κἂν βασιλεύειν κατηξιώθης, ἀλλ' ἀνάξια τῆς τοιαύτης ἀξίας διαπραττόμενος ἐλεγχθῆς, περιδεεῖς τοὺς ὑπὸ χεῖρα καὶ τεταραγμένους σοι πάντοτε εἶναι παρασκευάσει. Ὅσον γὰρ ὁ τῆς ἀληθείας λόγος τὸν κεκτημένον ἄνδρα ποθητὸν ἀπεργάζεται,

τοσοῦτον ὁ ψευδής τε καὶ ὕφαλος τὸν ἐπιτηδεύοντα μισεῖσθαι παρασκευάζει.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 29 (p. 59-60 Emminger)

1-8 textum i.mg. sup. suppl. L 4 ὑποπτευθεῖς L 5 ἐλεγχθεῖ[ς] L

121. Ὡσπερ τὸ ἑαυτῶ συμφωνεῖν ἔμφρονα καὶ ἐπαινετὸν τὸν ἄνδρα χαρακτηρίζει, οὕτω τὸ τοῖς οἰκείοις διαμάχεσθαι καὶ λόγοις καὶ πράγμασι ψεκτόν τι χρηματίζει καὶ ἀγεννές, καὶ οὐκ ἀγαθῆς ὑπολήψεως ἐστὶν ἐγγύς. Ἄπερ οὖν ἢ λέγειν ἢ πράττειν βούλει, μὴ δέ ποτε ἀπερισκέπτως προβάλλῃ, καὶ οὐδαμοῦ 5 σεαυτῶ διαμαχόμενος φωραθῆς. Ῥίζα μὲν γὰρ τοῦ τοιοῦτου πάθους ἡ ἀβουλία, εἰ δὲ μετὰ βουλῆς ἅπαντα πράττεις, τὴν ρίζαν προεκτεμών, οὐδέποτε σεαυτῶ μαχόμενος εὐρεθῆς.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 31 (p. 60-61 Emminger)

6 σεαυτοῦ L

122. Περὶ δικαιοσύνης

- Νόμον ἄγραφον τὸν σεαυτοῦ τρόπον τοῖς ὑπηκόοις παρέξεις, καὶ τὴν μνήμην ἄληστον τῆς σῆς βασιλείας διατηρήσεις, ἐὰν καὶ αὐτὸς τοῖς καλῶς κειμένοις νόμοις τῶν πρὸ σοῦ βασιλέων ἀκολουθήσης, καὶ τούτους ἀπαραβάτως πολιτεύεσθαι 5 διατηρήσης· ἂ γὰρ ἂν τοὺς ὑπὸ χεῖρα φυλάττειν ἀναγκάσης, ταῦτα πολλῶ μᾶλλον τηρεῖν σεαυτῶ τὴν ἀνάγκην ἐπίθες. Εἰ γὰρ αὐτὸς τῶν πρὸ σοῦ τοῖς νόμοις οὐ πολιτεύσῃ, οὐδὲ τοῖς σοῖς ἕτεροι θεσπίσμασιν ἔψονται, καὶ οὕτως οἱ νόμοι ὑπ' ἀλλήλων ἀνατρεπόμενοι, ταραχῆς καὶ συγχύσεως τὸν βίον ὄλον ἐμπλήσουσι, δι' ὧν πολλάκις ὀλόκληρα ἔθνη πρὸς καταστροφὴν κατωλισθησαν.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 32 (p. 61 Emminger)

7 πολιτεύσει a. corr. L 8 ἐμπλήσωσι L

123. Λοιμοὺς ἄνδρας τῆς πολιτείας ἐξόριζε, καὶ μηδέποτε τοῖς τοιοῦτοις ἀρχὴν καταπιστεύσης, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς ὁμοῖος ἐκείνοις εἶναι δόξης, καὶ χαίρων ἐπὶ ταῖς ἐκείνων ἀδικίαις. Ἄ γὰρ ἂν ἐκείνοι πράξωσι κακά, σοὶ τούτων τὰς αἰτίας ἀναθήσουσι, καὶ τῆς ἐκείνων φαύλης γνώμης κοινωνόν σε νομίσουσι, καὶ λόγον 5 ὑφέξεις περὶ αὐτῶν τῷ Θεῷ. Καὶ γὰρ ἡ τῶν φαύλων ἀνθρώπων προαγωγή τῶν προαγόντων ἐστὶν ἔλεγχος ἀκριβής, καὶ τὰ ἐκείνοις πεπραγμένα πονηρὰ τοῖς προχειριζόμενοις αὐτοὺς ἅπαντα ἐπιγράφονται. Σπούδαζε οὖν μάλιστα τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας προβαλέσθαι ἄρχοντας, ἵνα αἱ καλαὶ αὐτῶν φῆμαι σὸς γένωνται κόσμος, καὶ ἅπερ ἐκείνοι πράττουσιν ἀγαθὰ, σοὶ ταῦτα τὸ ὑπήκοον ἐπιγράφεται.

10 Πολλῶν γὰρ χρημάτων κρείττων ὁ παρὰ τοῦ πλήθους ἔπαινος.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 33 (p. 61 Emminger)

1 πολιτείας et ἐξόριζε e corr. 2 καταπιστεύσεις a. corr. 3 ἄν s.l. 4 λόγων L 5 ἡ s.l. 9 ἐπιγράφηται a. corr.

124. Ἔρα χρημάτων μὴ χάριν ἡδονῆς, ἀλλὰ χρείας εἵνεκα τῆς ἀναγκαίας, ἢ ἵνα τοῖς δυστυχοῦσι βοηθῆς, ἢ ἵνα τοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων θνήσκειν αἰρουμένοις χορηγῆς. Ἡ γὰρ ἄλλως φιλοχρηματία οὐ μόνον | (149v) ὠφέλειαν οὐ ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ βλάβην μᾶλλον προξενεῖ. Πλοῦτος μὲν γὰρ μὴ κατ' ἀρετὴν ἐνυπάρχων κα-
5 κίας μᾶλλον, ἀλλ' οὐκ ἀρετῆς ὑπηρέτης ἐστίν. Ὁ δὲ χάριν ἀρετῆς προσῶν τοῖς κεκτημένοις, μεγάλα δύναται ὠφελεῖν καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν καὶ τὰ σώματα, τὸ μὲν τοῖς δεομένοις δαψιλευόμενος, τὸ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς τῶν φίλων χορηγούμενος· εὐποῖα γὰρ ἀμφοτέρα, κἂν διαφόροις ἐπιγράφηται τοῖς ὀνόμασιν.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 34 (p. 61-62 Emminger)

2 ἢ ἵνα pr. p. corr. : ἦνα a. corr. L 4 μὴ κατ' e corr. L

125. Περὶ ἀγάπης

Οὐδὲν ἀγάπης, ὡς ἔοικε, κραταιότερον· φίλου γὰρ ἀληθῶς οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα τῶν ὄντων οὐδέν. Φύλαττε οὖν τὴν φιλίαν ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ πρὸς τοὺς γνησίους σου φίλους, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἀνύποπτόν σοι καὶ βεβαίαν τὴν ἀγάπην
5 διατηρῶσι, καὶ μὴ γίνου τῇ γνώμῃ ἀχάριστος, ἀλλ' ἔσο τοῖς τρόποις εὐχάριστος· μέρος γὰρ εὐσεβείας τὸ ἀνταποδιδόναι τοῖς εὖ ποιούσι τὰς χάριτας· ὁ γὰρ ἀχάριστος ἑαυτῷ ὑπάρχει πολέμιος. Χάρις μὲν γὰρ ἀνταποδιδομένη πλεονάζεται, μὴ ἀνταποδιδομένη δὲ καὶ τὴν καταβληθεῖσαν προσαπόλλυσιν. Εὐχάριστος τοίνυν γινόμενος, πολλοὺς ἕξεις τοὺς περὶ σὲ σπουδάσοντας, καὶ πολλὰς σοι καταβα-
10 λοῦντας τὰς χάριτας, ἀχάριστος δὲ ὑπάρχων, οὐδ' ἓνα κτήσῃ φίλον οὐδαμῶς, μεθ' οὗ συμβιώσεις ἡδέως, κἂν ἅπαντες ἄνθρωποι τὴν πρὸς σὲ φιλίαν ὑποκριθῶσιν.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 35 (p. 62 Emminger)

2-3 ἀντάλλαγμα a. corr. L

126. Νουνεχῆς ἔσο καὶ φρόνιμος ἐν τῷ τὸ ἐκάστου ἦθος ἀναμανθάνειν, καὶ τῶν μὲν σπουδαίων τὰς γνώμας ἀποδέχεσθαι, τῶν δὲ φαύλων ἀποστρέφειν. Ἀλλὰ καὶ ὅπερ ἂν μέλλοις ἐρεῖν, προεπισκόπει τῇ γνώμῃ, ἵνα μὴ ἡ γλῶττα προ-
5 κύριος εἴ πρὸ τοῦ τί εἰπεῖν, ὧν μέλλεις εἰπεῖν, εἴ που καὶ μετὰ τὴν προτέραν γνώ-

μην ἢ δευτέρα κρείττων ἀναφανῆ· λαλήσας | (150r) δὲ ἅπαξ, οὐ δυνήσῃ τοῦ λα-
ληθέντος ἐναντία προσεπειπεῖν, εἴ γε μώμου χωρὶς τὰς ὀμιλίας ποιεῖσθαι ποθεῖς.
Λέγειν δὲ ἀναγκαῖον, ἢ περὶ ὧν ἀκριβῶς γινώσκεις, ἢ περὶ ὧν ὁ καιρὸς ἀπαιτεῖ,
ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἅπασι κρείττων τοῦ λέγειν ἢ σιωπῆ.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 36 (p. 62-63 Emminger)

3 μέλλης a. corr. 4 λογισμοῦ e corr. ὀνειδισθῆς L

127. Περὶ ἐλεημοσύνης

Τὸν ἔλεον δαφιλεύου τοῖς δεομένοις, ἵνα ἔλεον ἐπισπάσῃ παρὰ τοῦ τῶν ὄλων
βασιλέως. Εὐσέβεια γὰρ κυρίως ἢ τῶν δεομένων ἐστὶ μετάδοσις, καὶ μηδὲν ἡγοῦ
τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐν ἣ μηδένα εὐεργετήσεις, ὑπὲρ ὧν παρὰ Θεοῦ καὶ αὐτὸς
5 εὐεργετήθης. Κτῆσαι οὖν τὴν ἐλεημοσύνην, ἵνα τὸ ὅμοιον παρὰ Θεοῦ ἀντιδέξῃ,
κλίνον τὸ οὖς σου τοῖς ἰκετεῦουσι, δυσωπήθητι ὄμματι ἰλαρῶ τοὺς δυσωποῦντας,
οἴκτειρον δάκρυα χήρας, καὶ στεναγμοὺς ὄρφανῶν μὴ ἀπόσῃ· ἃ γὰρ ἂν ποιή-
σωμεν, ταῦτα καὶ πάθοιμεν, καὶ ὡς ἀκούομεν, ἀκουσθησόμεθα, καὶ ὡς ὀρώμεν,
ὄραθησόμεθα. Οἶον οὖν εὐχῆ τὸν Θεὸν γενέσθαι περὶ σέ, τοιοῦτος περὶ τοὺς
10 ἰκέτας σου καὶ αὐτὸς· ἐν ᾧ γὰρ μέτρῳ μετρήσεις, καὶ ἀντιμετρηθήσεται σοι.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 37 (p. 63 Emminger)

10 ἀντιμετριθήσεται L

128. Περὶ τοῦ προσκαίρου βίου

Ἴσθι, τέκνον ἐμόν, ὡς οὐδὲν ὁ βίος οὗτος ἔχει τὸ στάσιμον, οὐδὲν τὸ βέβαιον
ἢ ἀμετάβλητον. Ἄλλοτε γὰρ ἄλλως ἀμείβει τὰ πράγματα, καὶ τροχοῦ δίκην κυλιο-
μένου, τὰ μὲν ἄνω κάτω φέρεται < . . >. Διὸ μήτε ἐν ταῖς εὐτυχαῖς ἐπαίρου, μήτε
5 ἐν ταῖς δυσπραγαῖς καταφέρου, ἀλλ' ἔσο κατ' ἄμφω σταθιρὸς καὶ ἀμετάπτωτος,
μόνον τῷ καλῷ σπουδάζων, τὰ δ' ἄλλα προσανατιθεῖς τῷ Θεῷ. Ὅταν δ' εὐτυχῆς,
τῇ ἐλπίδι τῆς δυστυχίας < . . > καταφέρεσθαι παρενεχθῆς· μικροψυχία γὰρ τὸ
τοιοῦτον καὶ ἀνάξιον βασιλικῆς ἀρετῆς, διότι τὸ μέλλον ἀόρατον. Μήτε οὖν στυ-
γνάζων ποτέ, μήτε γελοιάζων αὐθαδῶς | (150v) φωραθῆς· οὕτω γὰρ φρόνιμος
10 δόξεις καὶ τὰ ἐξ ἑκατέρου πάθη διαφύγῃς, καὶ οἱ τὰ σὰ λογοπραγ<μον>οῦντες,
οὐδεμίαν ἔξουσι λαβῆν τοῦ μέμφεσθαι τὰ προσπίπτοντα.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 38 (p. 63 Emminger)

7 καταφέρεσθαι: ταῦτα φέρεσθαι L 10 λογοπραγοῦντες L

129. Περὶ ἐπιμελείας

Ταύτην σεαυτῷ τὴν ἀνάγκην ἐπίθεες, τὸ πάντα μὲν ἐθέλειν ἐφορᾶν, μηδὲν δὲ καταδέχεσθαι παρορᾶν, ἐπεὶ βασιλεὺς ὑπάρχων, οὐδένα ἔχεις ἐπὶ γῆς ὑπὲρ σέ, ὃς ἀναγκάσαι σε δύναται. Ἄλλ' εἰ καὶ βασιλεύεις τῶν ἐπὶ γῆς, ἀλλ' ἔχεις αὐτὸς τὸν
 5 ἐν οὐρανοῖς βασιλέα. Εἴ γε οὖν ἐκείνῳ μέλει πάντων ὡς Θεῷ, οὕτω χρῆ καὶ σὲ μὴ παρορᾶν, ὡς ὑπὸ Θεῷ βασιλεῖ. Ὡσπερ γὰρ τὰ παρὰ σοῦ ἐπιμελῶς ὀδηγούμενά τε καὶ διοικούμενα μεγάλως ἀπολαύει τῆς ὠφελείας, οὕτω καὶ τὰ παρορούμενα πρὸς μεγάλην κατολισθαίνει ἀπώλειαν. Εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ πάντων «οὐ μικρὸν τὸ παρὰ μικρὸν», ἀλλ' οὖν ἐπὶ βασιλεῖ τὸ σοφὸν τουτί ἀρμόσειεν.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 39 (p. 63–64 Emminger)

5 γε οὖν: γοῦν a. corr. μέλλει (μέλλειν a. corr.) L

130. Περὶ φυλακῆς

Ὡς ἀγαθὴ λίαν σώματι βασιλικῶ φυλακῆ ἢ παρὰ τῶν ὑπηκόων εὖνοια σὺν Θεῷ, καὶ τὸ πάντας εὖ ποιεῖσθαι παρ' αὐτοῦ, ὡς μηδὲν ὑφορᾶσθαι τυραννικὸν τι παθεῖν. Ἄλλ' ὡσπερ δεῖ σου τὴν βασιλείαν φυλάττειν ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἀνεπιβού-
 5 λευτον, οὕτω χρῆ τηρεῖν καὶ τοῖς ποθοῦσιν ἀνεπίβατον. Ἀμφότερα γὰρ ἐπιβουλήν ὁ λόγος ὀρίζεται, καὶ ἐν ἑκατέροις μέγας ὁ κίνδυνος. Ἄλλ' ἢ μὲν τοῦ σώματος ἐπιβουλή παρὰ τῶν ἐχθρῶν, πρόσκαιρον ἔχει τὸν θάνατον, ἢ δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς ἐπιβουλή παρὰ τῶν παθῶν, τιμωρίαν προξενεῖ καὶ μετὰ θάνατον τὴν ἀθάνατον.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 40 (p. 64 Emminger)

2 φυλακῆ L παρὰ: περὶ L

131. Πολλοὶ βασιλεῖς τὰ βασίλεια ταῦτα παρῶκησαν, ἀλλ' ὀλίγοι τὴν ἐπουρά-
 νιον βασιλείαν κατῶκησαν. Σπούδαζε οὖν, τέκνον ἡγαπημένον, μὴ μόνον ταύτην
 τὴν βασιλείαν κατορθῶσαι διὰ τῆς τῶν τρόπων καλοκαγαθίας, ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐπουράνιον κληρονομήσαι διὰ τῆς τῶν ἀρετῶν ἀγαθοεργίας. Σήμερον γὰρ εἰσὶ
 5 τὰ βασίλεια σά, | (151r) καὶ αὔριον ἔσονται οὐ σά, μετὰ δὲ τὴν αὔριον ἑτέρου, καὶ
 τὴν μετ' ἐκείνην τοῦ μετ' ἐκείνου, ὥστε εἰσὶν οὐδέποτε οὐδενός. Εἰ γὰρ καὶ πολ-
 λούς ἀμείβουσι τοὺς δεσπότης, ἀλλ' οὐδένα ἔχουσι τὸν γνήσιον δεσπότην. Ἐπεὶ
 οὖν μεταβῆναι χρῆ τῆς ἐντεῦθεν ἐξουσίας, σπεύσωμεν ἀμείψασθαι δι' ἀρετῆς τὴν
 ἐκεῖθεν βασιλείαν, ἥτις ἀμογητὶ ἀφθόνητον κέκτηται καὶ ἀδιάδοχον, τὰ δ' ἄλλα
 10 πάντα ρεῖ καὶ παρέρχεται.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 41 (p. 64 Emminger)

1-2 ἐπουράνιον i. mg. 9 ἀμογητὶ ἀφθόνητον (cum signo additionis s.l.): μόνη τὸ ἀθάνατον
 Emminger

132. Ἐὰν νόμον σεαυτοῦ τὴν συνείδησιν ἔχῃς, καὶ ἅπερ αὐτὸς παθεῖν οὐκ ἐθέλεις, οὐδ' ἑτέροις παθεῖν ἐπιτρέψῃς, οὐδέποτε μέμψιν ἀμαρτίας ὑποστήσῃ. Εἰ δὲ καὶ τὸν Θεὸν ἐν πάσῃ σου πράξει ἐπόπτῃν καὶ ἐξεταστήν, ὡς περ ἔστιν, ἀναλογίῃ, οὔτε φανερώς ποτὲ οὔτε κρυπτῶς ἀμαρτήσεις. Καὶ γὰρ ἑτέροις λανθάνειν δόξης, ἅπερ ἐν κρυφῇ πράξεις, ἀλλ' οὖν γε τὴν ἑαυτοῦ συνείδησιν καὶ Θεόν, τὸν καὶ αὐτῶν τῶν τῆς ψυχῆς ταμείων ἔφορον, ἐπαισχυνθήσῃ. Τὰ μὲν γὰρ τοῦ σώματος ἐφορῶσιν ἄνθρωποι, τὰ δ' ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς ὁ μόνος ἀλάθητος ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ ἐφορᾷ· ὡς περ γὰρ ἡλίου λάμποντος ἐν αἰθρία κεκρυμμένον οὐδέν, οὔτω τοῦ Θεοῦ ἐποπτεύοντος τὰς πράξεις, λαθεῖν οὐδὲν δυνατόν.

Ps.-Basil., Cap. paraen. 42 (p. 65 Emminger)

1 ἔχεις a. corr. 2 ἐθέλεις a. corr. ἐπιτρέψεις L 9 notitia i. mg. ζῆτει τὰ ἕτερα εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου (sed textus in hoc codice non reperiuntur)

133. Διογένης ὁ Κυνικός ἐπεὶ τινὰ εἶδεν ἐπ' ἀλλοδαπῆς μέλλοντα τελευτᾶν καὶ ὀδυρόμενον, «μὴ ὀδύρου» ἔφησεν «ἄνθρωπε, ἐπεὶ πανταχοῦ γ' ἴση πρὸς τὸν Ἄδην κάθοδος ἐστί. Μὴ κλαῖε τοίνυν, μὴ δὲ ὀδύρου, χαῖρε δὲ μάλλον, ὅτι πρὸς τὸν Ἄδην πορεύῃ ἄνευ ὀχλήσεως. Ἐν οἰκίᾳ σοι τεθνήξαντι, πολλοὶ γεγόνασιν ἂν πρόξενοι τῆς ὀχλήσεως,

γυνὴ ταλανίζουσα τὴν συζυγίαν,
παῖδες κεφαλῶν ἐξανασπῶντες τρίχας,
ἄλλοι τὲ πάντες συγγενεῖς, φίλοι, ξένοι
τὴν σὴν ἀποκλαίοντες ἀποδημίαν. | (151v)

10 Ἐνταῦθα δὲ θνήσκοντα κηδεύσουσί σε
θρήνων τὲ χωρὶς καὶ στεναγμῶν καὶ γόων,
καὶ κατελεύση πρὸς τὸν Ἄδην, ὃ ξένε,
ψυχῆς ἔχων ἅπασαν ἀταραξίαν».

fons: cf. Ps.-Max., Loc. comm. 65.23./36.22. Ihm (PG 91, 904A-B); Corp. Paris. 3.459 (p. 279 Searby); Ant. Mel. 1.58 (PG 136, 957C 3-5)

1 μέλλοντα scripsimus: θέλοντα L

134. Πάλαι μὲν ἡ ἱερωσύνη πταίουσαν τὴν βασιλείαν διωρθοῦτο καὶ ἐσωφρόνιζε, νῦν δὲ ὑπ' ἐκείνην γέγονεν, οὐ τὸ οἰκεῖον ἀξίωμα ἀπολέσασα, ἀλλὰ τοὺς ἐγχειρισθέντας οὐχ' ὁμοίους τοῖς ἐπὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων ἔχουσα. Πρώην μὲν γὰρ ἀγγελικὸν καὶ ἀποστολικὸν πολιτευομένων βίον τῶν τὴν ἱερωσύνην ἐστεμμένων, εἰκότως ἡ ἱερωσύνη τῇ βασιλείᾳ ἦν φοβερά, νῦν δὲ ἡ βασιλεία τῇ ἱερωσύνῃ, μάλλον δ' οὐκ αὐτῇ, ἀλλὰ τοῖς ἱεραῖσθαι μὲν δοκοῦσι, δι' ὧν δὲ πρᾶττουσιν αὐτὴν ὑβρίζουσι. Διό, οἶμαι, δοκεῖ ἡ βασιλεία εἰκότως ποιεῖν· οὐ γὰρ τὴν

ιερωσύνην ὑβρίσαι προηρημένη, ἦν ἐκθειάζει, ἀλλ' ἐκδικῆσαι ὑβριζομένην, τοὺς οὐ δεόντως αὐτῇ χρωμένους σωφρονίζει.

fons: Isidor. Pelus., Epist. 1582 (p. 290 Énieux) = V 268 (PG 78, 1492D–1493A)

6 αὐτὴ L τοῖς: τῆς L

135. Φαιδρός, ὃ οὗτος, καὶ γεγηθὼς καὶ χαρίεις καὶ ἰλαρὸς πρόσιθι τῶ νηστεύειν· ἀρχαῖον γὰρ τοῦτο δῶρον, μὴ γηράσκον ἔτει, οὐδὲ ἐκλειπτὸν τῶ παλαιουῖσθαι, ἀλλ' ἔνω νεάζον. Δεῦρο δὴ διὰ τῶν ἱστορικῶν λόγων γνῶθι τὴν τῆς νηστείας ἀρχαιογονίαν· οὐ γὰρ ἔστι τὸ εὔρεμα τῶν πατέρων, νέον τὸ κειμήλιον.
- 5 Ὅπερ δ' ἔτει διαφέρει, πάντως αἰδέσιμον. Δυσωπήθητι τοίνυν τὴν πολιάν, καὶ σεβάσθητι τὴν προξενούσαν νηστείαν εἰσδύναμι σε ἀναπαύσεις καὶ αἰώνιους σκηνάς· συνηλικιώτις γὰρ ἦδε τῇ ἀνθρωπότητι καὶ τοῦ βροτείου γένους σύντροφος. Ἡ νηστεία γὰρ ἐπὶ τῶν τοῦ παραδείσου τόπων νενομοθέτηται. Ταύτην ὁ πρῶτος βροτὸς πρώτην ἐντολήν ἐν τῶ παραδείσῳ εἰλήφει, ἦν ἄνπερ ἐτήρει, οὐκ
- 10 ἂν ἐκεῖθεν ἐρρίφη, οὐδὲ κατεκρίθη τὴν αἰῶν ἐργάζεσθαι, οὐδ' ἄρτον ἔσθαι ἐν πόνῳ καθημέραν.

fons: cf. Basil. Caes., De ieiun. hom. 1, 2–3 (PG 31, 165C1–168A7); Ioann. Dam., Sacr. Par. PG 96, 193C 3–15

7 ἦδε L 11 versum i.m. inf. add. L οὐδὲ L ἔσθει L

136. Ὅταν τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν ταύτην σταδιοδρομοῦσαν, ὃ οὗτοι, πρὸ τῶν λοιπῶν κατίδω καὶ ἀεθλεύουσιν, ἐκεῖνο κατὰ διάνοιαν ἐπεισὶ μοι δινεῖν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ σοφωτάτου τῶν ῥαψωδιῶν Ὀμήρου ἀνελεξάμηνη ποθέν· ὅστις οὐχ' ἄλωσιν
- 5 Ἰλίου ἰστόρησε πρότερον, οὐδὲ ἐγεγράφει τὰ πολυθρύλλητα | (152r) δυσπραγῆματα, εἰ μὴ τὸ κατὰ τοὺς βατράχους καὶ μύας πρότερον ἔπλεξεν ἀθυρμάτιον, ὥσπερ οὐδὲ δημιουργηθῆναι τὸν ἀνθρώπον, πρὶν ἡ διαπεπλάσθαι τὸν πίθηκον καταφλυαρεῖ τίς τῶν θύραθεν.

- Ταυτὶ μὲν ὕθλος <ἔστι> καὶ λῆρος μόνον,
ἡμεῖς δ' ὅμως ὅμοια δρῶμεν ἐνθάδε,
10 ὅπου βρεφικὴν ἐγκαθιστῶμεν μάχην
πρὸ τῆς ἀμίλλης τῶν ὑπερφερεστέρων,
ὑπερβεβηκότων δὲ πρὸς γνῶσιν λόγων·
μυῶν γὰρ αὐτόχρομα καὶ τῶν βατράχων
μάχην κροτοῦμεν συγκροτεῖν πρὸ τῆς μάχης
15 Ἀχιλλέως θ' Ἐκτορος, ὡς δ' ἀνθρωπίνην
δεῖ τῶν πιθήκων ἀποθαυμάζειν θεάν.
Ὅμως διορθούσθωσαν ἐκ τῶν ἐσχάτων
οἱ βελτίους βλέποντες ὡς ἐν εἰκόνι

πόνων ἀμοιβὴν ὧδε καὶ ῥαθυμίας,
20 κρείττους δὲ γενέσθωσαν ἔνθεν τοῖς πόνοις.

6-7 fontem non invenimus

1 ταύτην ἡλικίαν a. corr. L 6 διαπεπλάστω L 8 ἔστι metri gratia supplevimus

137. Ἐσθίεις τοὺς ὄρκους ὡς λάχανα, καὶ κτύπος ὀδόντων εἶναι σοι δοκεῖ τὸ πραττόμενον, καὶ τοῖς ἐγκαλοῦσιν ἀντιφθέγγη, παμπόνηρε· «ἡ γλῶττα ὁμώμοκεν, ἡ δὲ φρήν ἀνώμοτος ἔμεινεν», οὐκ εἰδὼς ἀχαλίνωτον γλῶτταν μείζονα τοῦ πλημμελήματος εἰσπραττομένην τὴν κόλασιν· ἃ γὰρ ἂν λόγοις ἀμάρτωμεν,
5 ἔργοις τὴν τιμωρίαν ὑφέξομεν. Τὴν γλῶτταν τοίνυν σῶφρονα κέκτησο, ὁμνύειν καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν εὐλαβοῦμενος· ἀβαρὲς γὰρ τι χρῆμα ὁ ὄρκος εἶναι δοκεῖ, καὶ παντὸς ἄχθους ἐστὶ δυσφορώτερον. Ἐντεῦθεν καὶ Τάνταλος ἐκολάζετο· περὶ τὰ θεῖα γὰρ εἶχε τὴν γλῶτταν ἀκόλαστον.

fons: Theophyl. Sim., Epist. 67 (p. 37 Zanetto)

4 πλημμελήματος L

138. Τοὺς πολυπόδας φασὶν ἀθηρίας τυγχάνοντας, τοὺς ἑαυτῶν κατεσθίειν πλοκάμους, ὅψον ὡσπερ ἀληθῶς ἐμπαράσκευον τὰ ἑαυτῶν ποιούμενοι δυστυχήματα. Ἐσθίουσι γοῦν οἱ τάλανες τῶν ἑαυτῶν μορίων τὰ καίρια, καὶ δαιτυμόνες τῶν οἰκείων σαρκῶν ἀναδείκνυνται. Ἄρα γε, Ξάνθιππε, οὐ πολυπούς τὴν
5 γνώμην εἶναι δοκεῖς; Ἐγὼ μὲν οἶμαι τοῦτο | (152v) σαφέστατα· ἀδικεῖς γὰρ τὸν σὸν πατέρα λίαν ἀπανθρωπότερα, μήτε τὴν φύσιν αἰδούμενος, μήτε τὴν δίκην ὡς βάρβαρον εὐλαβοῦμενος. Ἄλλ' εἰ μὲν οὐ μεταγνοίης, ἀμνήμονα τῶν παρῶν κότων κακῶν οὐχ' ἔξεις τὴν πρόνοιαν, καὶ παῖδας ἔξεις πατρικῆς κακίας εἰκόνας ἀληθεῖς καὶ ἰνδάματα. Οὕτω καὶ τὰ τῆς ἐχίδνης κηρύματα μητρικὴν ἀνοσιότητα
10 διαδέχεται, τὴν κυοφόρον καὶ τιθηνὸν γαστέρα ρηγνύοντα.

fons: Theophyl. Sim., Epist. 73, 2-9. 11-14 (p. 39-40 Zanetto)

7 βάρβαρον L: βάραθρον fons 9 ἐχίδνης L

139. Τιμῆς ἀπάσης ὑπέρτερον ἔχων ἀξίωμα, βασιλεῦ, τιμᾶς ὑπὲρ ἅπαντας τὸν τούτου σε ἀξιώσαντα Θεόν, ὅτι καθ' ὁμοίωσιν τῆς ἐπουρανίου ἐξουσίας ἔδωκε σοὶ τὸ σκῆπτρον τῆς ἐπιγείου δυναστείας, ἵνα τοὺς ἀνθρώπους διδάξης τὴν τοῦ δικαίου φυλακὴν καὶ τῶν κατ' αὐτοῦ λυσσόντων ἐκδιώξης τὴν ὑλακὴν, ὑπὸ τῶν
5 αὐτοῦ βασιλευόμενος νόμων, καὶ τῶν ὑπὸ σὲ βασιλευῶν ἐννόμως.

Agapet. diac., Cap. admon. 1 (p. 26 Riedinger)

Σκῆπτρον, η. *Σκίμπους* δέ, τὸ ὑποπόδιον, ι. Τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ *σχῶ*, τὸ κρατῶ, ἢ τοῦ *σκέπτομαι* ἐτυμολογούμενον, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ *ἴσχεσθαι*, ἥτοι διαναπαύεσθαι, αὐτόθι τοὺς πόδας.

5 *Ἐπίγειος, περίγειος, πρόσγειος* καὶ *ἔγγειος*, ὁ πρὸς τὴν γῆν νεύων, δίφθογγον – καὶ ἔμαθες εἰς τὰ διὰ τοῦ *οἶος* ἐπίθετα.

Δυναστεία καὶ *βασιλεία*, δίφθογγον. *Ἐξουσία* δὲ καὶ *αὐθεντία*, ι.

Λυσσάντων. Κανόνισον. *Λυσσάω λυσσῶ*, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ *λυσσῶν* ὁ *λυσσῶν*, τοῦ *λυσσάοντος* τοῦ *λυσσῶντος*, ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν *τῶν λυσσαόντων τῶν λυσσῶντων*.

10 *Ὑλική* καὶ *ὕλακῆ*, τῶν κυνῶν κραυγῆ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ *ὕλακτεῖν*, καὶ *φυλακῆ*, ψιλόν. *Φοινικῆ* δέ, δίφθογγον οἰ.

Ἰστέον ὅτι τὸ *ἡγοῦμαι*, ἀρχὴν ἐξουσιάζω, δοτικῆ συντάσσεται, πλὴν τοῦ *ἄρχω ὄγκον ἀρχῆς*, καὶ *κρατῶ ἀγωνισμόν καὶ μαχησμόν*, αἰτιατικῆ.

2 ἴσχεσθαι L 4 περίγειος in mg. 6 αὐθεντία L 7 λυσσάντων a. corr. L 8 λυσαόντος L 11 δίφθογγον in mg. L 13 μαχησμόν L

140. Ὡς κυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διαπαντὸς ὁ τοῦ βασιλέως πολυόμματος νοῦς, διακατέχων ἀσφαλῶς τῆς εὐνομίας τοὺς οἴακας καὶ ἀπωθούμενος ἰσχυρῶς τῆς ἀνομίας τοὺς ῥύακας, ἵνα τὸ σκάφος τῆς παγκοσμίου πολιτείας μὴ περιπίπτῃ κύμασιν ἀδικίας.

Agapet. diac., Cap. admon. 2 (p. 26 Riedinger)

1 πολυόμματος L

Κυβερνήτης λέγεται ὁ ἐξισωτῆς τῆς νηός, ἀπὸ τοῦ τὰ κύματα ἐρευνᾶν.

Πολυόμματος γίνεται ἀπὸ τοῦ *πολύ* καὶ τοῦ *ὄμμα*, ὁ ὀφθαλμός.

Εὐνομία λέγεται ἡ δικαιοσύνη, ἀπὸ τοῦ *εὖ νέμειν*.

5 *Οἴακας*. Ἡ εὐθεΐα ὁ *οἴαξ*, καὶ κλίνεται τοῦ *οἴακος*. Γίνεται ἀπὸ τοῦ *οἶω*, τὸ κομίζω, ὁ μέλλων *οἶσω* καὶ ἐξ αὐτοῦ *οἴαξ*, καὶ γράφεται δίφθογγον ο και ι. *Ῥύαξ* δέ, καὶ κλίνεται *ῥύακος*, ψιλόν.

Ἀπωθούμενος. Τὸ θέμα *ἀπωθέω ἀπωθῶ*, καὶ τὸ παθητικὸν *ἀπωθέομαι ἀπωθῶμαι*, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ *ἀπωθεούμενος* ὁ *ἀπωθούμενος*. Τὸ *πω*, μέγα. *Ἀπόθου*, ἀντὶ τοῦ ἀπόρριψον, μικρόν. *Ἀπωθούμενος* δὲ καὶ *ἀπωσμένος*, μέγα.

10 *Ἀνομίας*, τὰς ἀδικίας, ι. *Ἀνομοίας* δέ, τὰς μὴ ἐχούσας ὁμοιότητα, ο και ι.

1 cf. Et Gud. 351, 9-11: Κυβερνήτης, ἀναλόγως οἱ Αἰολεῖς κυμερνήτην λέγουσιν, παρὰ τὸ ἐρευνᾶν τὰ κύματα, καὶ πρὸς αὐτὰ ἰθύνειν τὴν ναῦν.

1 πολυόμματος L 4 τὸ: τῶ L 8 ἀποθούμενος a. corr. L

141. Θεῖον μάθημα καὶ πρῶτον οἱ ἄνθρωποι τοῦ γνῶναι τινὰ ἑαυτὸν διδασκόμεθα. Ὁ γὰρ ἑαυτὸν γνοὺς γνώσεται Θεόν, Θεὸν δὲ ὁ γνοὺς ὁμοιωθήσεται

- Θεῶ, | (153r) ὁμοιωθήσεται δὲ Θεῶ ὁ ἄξιος γενόμενος Θεοῦ, ἄξιος δὲ γίνεται Θεοῦ ὁ μὴδὲν ἀνάξιον πράττων Θεοῦ, ἀλλὰ φρονῶν μὲν τὰ αὐτοῦ, λαλῶν δὲ ἅ φρονεῖ, ποιῶν δὲ ἅ λαλεῖ.

Agapet. diac., Cap. admon. 3 (p. 26 Riedinger)

4 μὴδὲν L ἀλλαφρονῶν L

Γνώμαι. Κανόνισον. *Γνώμι*, ὁ μέλλων γνώσω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔγνω, ἡ μετοχή ὁ γνοὺς τοῦ γνότος, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον γῶναι.

- Ὁμοιωθήσεται. Χρόνου μέλλοντος πρώτου παθητικοῦ. Τὸ θέμα ὁμοίω ὁμοιῶ, ὁ μέλλων ὁμοιώσω, ὁ παρακείμενος ὁμοίωκα, ὁ παθητικὸς ὁμοίωμαι, ὁ ἀόριστος ὁμοιόωθην ὁμοιόωθης ὁμοιόωθῃ, καὶ ὁ μέσος μέλλων πρώτος ὁμοιωθήσομαι ὁμοιωθήσῃ ὁμοιωθήσεται.

4 ὁ παρακείμενος – ὁμοίμαι (sic) in mg. al. man. add. L

142. Ἐπὶ προγόνων εὐγενεῖα μηδεὶς ἐναβρυνέσθω· πηλὸν γὰρ ἔχουσι πάντες τοῦ γένους προπάτορα καὶ οἱ ἐν πορφύρα καὶ βύσσῳ καυχώμενοι καὶ οἱ ἐν πενία καὶ νόσῳ τρυχόμενοι καὶ οἱ διαδήματα περικείμενοι καὶ οἱ διὰ δόματα προσκείμενοι. Μὴ τοίνυν εἰς πῆλινον ἐγκαυχώμεθα γένος, ἀλλὰ ἐπὶ χρηστότητι σεμννώμεθα τρόπων.

Agapet. diac., Cap. admon. 4 (p. 28 Riedinger)

3 διὰ δῆματα L δόματα e corr. 4 πύλινον a. corr.

Ἐναβρυνέσθω. Ἐγκλίσεως προστακτικῆς. Τὸ θέμα ἐναβρύνω, καὶ τὸ παθητικὸν ἐναβρύνομαι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἐναβρυνόμην ἐναβρύνου, καὶ τὸ προστακτικὸν ἐναβρύνου ἐναβρυνέσθω.

- Πηλός,* ὁ βόρβορος, ἡ. *Πῖλον* δέ, τὸ κέντουκλον, ἰ· ὁμοίως καὶ *σπίλος*, ὁ ρύπος. *Πορφύρα* ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ περιφέρειν τὴν ὄψιν, ἥτοι τὴν θεωρίαν. *Βύσσο*ς ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ βύειν τοὺς ὄσσοις, ἥτοι τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ τὴν ἴσως ἀποπαλλομένην ἐκ τούτου διαύγειαν. Ἔστι δέ, ὡς λέγουσι τινές, εἶδος βοτάνης ἢ λίθου, καλουμένου οὕτως ἀρσενικοῦ.

- Τρυχόμενος* καὶ *τυφόμενος*, μικρόν. *Τετρυχωμένος* δὲ καὶ *τετυφωμένος*, μέγα. *Διαδήμα.* Τὸ δη τὸ δεύτερον, ἡ, ἐκ τοῦ διαδέω διαδῶ, *διαδήσω* μέλλοντος. Ἔνδυμα δέ, ψιλόν.

- Δόματα*, τὰ δωρήματα, μικρόν. *Δώματα* δέ, τὰ οἰκήματα, μέγα. *Σεμννώμεθα.* Ἐγκλίσεως προστακτικῆς. Τὸ θέμα σεμνύνω, οὗ ὁ μέλλων σεμνυνῶ, | (153v) ὁ ἀόριστος ἐσεμνύνα, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἐὰν σεμνύνω, καὶ τὸ ὑποτακτικὸν παθητικὸν ἐὰν σεμνύνωμαι, τὸ πληθυντικὸν τὸ πρῶτον ἐὰν σεμνυνώμεθα.

4 cf. Hdn. Ep. 175, 15-16: πῖλος, τὸ κέντουκλον· σπῖλος, ὁ ρύπος 5 cf. EM 684, 10-12: Πορφύρα. Ἀπὸ τοῦ πορφύρω ῥήματος, τοῦ σημαίνοντος τὸ βουλευομαι, γίνεται πορφύρα.

Τοῦτο παρὰ τὸ περιφέρειν τὸν νοῦν ὥδε κάκεισε.

4 σπῖλος: πῖλος L ῥῦπος L 10 διαδήσω a. corr.: διαδώσω a. corr.

143. Ἴσθι, ὧ εὐσεβείας θεότευκτον ἄγαλμα, ὅτι ὄσων ἠξιώθης παρὰ Θεοῦ δωρεῶν, τοσοῦτων μείζονος ἀμοιβῆς ὀφειλέτης ὑπάρχεις αὐτῷ. Οὐκοῦν ἀπόδος τῷ εὐεργέτῃ τὸ χρέος τῆς εὐχαριστίας, τῷ λαμβάνοντι τὸ χρέος ὡς χάριν, καὶ τῆς χάριτος χάριν ἀντιδιδόντι. Αὐτὸς γὰρ αἰεὶ καὶ χαρίτων ἄρχει, καὶ ὡς χρέος
- 5 τὰς χάριτας ἀποδίδωσιν. Εὐχαριστίαν δὲ ζητεῖ παρ' ἡμῶν, οὐ τὴν διὰ ῥημάτων ἀγαθῶν προφορὰν, ἀλλὰ τὴν διὰ πραγμάτων εὐσεβῶν προσφορὰν.

Agapet. diac., Cap. admon. 5 (p. 28 Riedinger)

1 ὄσων (pro ὄσω): ἴσων L 2 τοσοῦτων (pro τοσοῦτω) L οὐκ οὔν L 3 ἐβεργέτη L

Ἴσθι, ἀντὶ τοῦ γίνωσκε, καὶ *ἴσθι*, ἀντὶ τοῦ ὑπαρχε, καὶ *ἴσθι*, ἀντὶ τοῦ ἐλθέ, ἰ τὰ δύο. *Θεότευκτον* γίνεται ἀπὸ τοῦ θεός καὶ τοῦ τεύχω, τὸ κατασκευάζω.

- Ἄγαλμα*, ἀνδριάς, *στήλη* καὶ *εἶδωλον* διαφέρει. *Ἄγαλμα*, τὸ τοῦ θεοῦ ἐκ χαλκοῦ ἢ ξύλου ἢ λίθου· ἀνδριάς δέ, τὸ τοῦ ἀνθρώπου ὁμοίωμα· *στήλη*, κυβοειδῆς λίθος ἐπιγράμματα τινὰ φέρων· *εἶδωλα* δὲ λέγεται τὰ φαινόμενα ἐν ταῖς ἐρημίαις νυκτὸς ἢ ἡμέρας φαντάσματα, παρὰ δὲ τῇ θείᾳ γραφῇ εἶδωλα, τὰ τῶν θεῶν Ἑλλήνων σεβάσματα.
- 5 Τὸ *ἀξιώ* ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, ὡς τὸ «ἀξίωσον ἡμᾶς τῆς βασιλείας σου, Κύριε» [Paracl. Rom. 692 “Ὁ ἐν Ἐδέμ παράδεισος”].

Τὸ *ἀξιώ* ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ἔχει τὴν σύνταξιν, ὡς τὸ «ἀξίωσον ἡμᾶς τῆς βασιλείας σου, Κύριε» [Paracl. Rom. 692 “Ὁ ἐν Ἐδέμ παράδεισος”].

Προφορὰ λέγεται ἐπὶ λόγου, *προσφορὰ* δὲ ἐπὶ ἐνέξεως καὶ εἰσοδίας.

6 θεΐα a. corr. L

144. Οὐδὲν οὕτως εὐδόκιμον ἐργάζεται ἀνθρωπον, ὡς τὸ δύνασθαι μὲν, ἃ βούλεται, πράττειν, αἰεὶ δὲ φιλάνθρωπα καὶ βούλεσθαι καὶ πράττειν. Ἐπειδὴ τοίνυν ἐκ Θεοῦ σοι κεχάρισται δύναμις, ἧς ἐδεῖτο ἡ ἀγαθὴ σου βούλησις, πάντα καὶ βούλου καὶ πράττε, ὡς ἀρέσκῃς τῷ ταύτην σοι δεδωκότι.

Agapet. diac., Cap. admon. 6 (p. 28 Riedinger)

1 οὕτω a. corr. L 3 κεχάρισθαι (καὶ χάρισθαι a. corr.) L 4 ἀρέσκῃς L δεδοκῶτι a. corr. L

Εὐδόκιμος λέγεται ὁ *προκόπτων*, καὶ *Εὐδόκιμος*, κύριον ὄνομα, καὶ *εὐδοκιμεῖ*, ἀντὶ τοῦ προκόπτει, οὐ τὸ ἐναντίον *ἀδόκιμος*.

- Βουλή* λέγεται ἀπὸ τοῦ *βοῦ* ἐπιτακτικοῦ μορίου καὶ τοῦ *λῶ*, τὸ θέλω, ἢ ἄγαν θελητική καὶ ἀποδεκτική· σημαίνει δὲ τρία, ὡς τὸ «βουλήν πρῶτον μεγα<θύμων ἴζε> γερόντων» [II. B 53], τὴν <...>, ὡς τὸ «Διὸς δ' ἔτελείετο βουλή» [II. A 5]· ἢ γὰρ γνώμη τοῦ Διὸς καὶ τὴν θέλησιν <...> «Θέτιδος ἐξήνυσε βουλᾶς» [II. Θ 370].
- 5 *Κεχάρισται*. Τὸ θέμα *χαρίζω*, ὁ μέλλων *χαρίσω*, ὁ παρακείμενος | (154r) *κεχάρικα*, ὁ παθητικὸς *κεχάρισμαι* *κεχάρισαι* *κεχάρισται*.

10 *Πράττω*, τὸ ἐνεργῶ, παθητικὸν δὲ *εἰσπράττομαι*, τὸ ἀπαιτῶ, καὶ *εἴσπραξις*, ἡ ἀπαί-
τησις.

Δεδωκότι. Τὸ θέμα *δίδωμι*, συζυγίας πρώτης τῶν εἰς μι, ὁ μέλλον *δώσω*, ὁ παρα-
κείμενος *δέδωκα*, ἡ μετοχή ὁ *δεδωκώς τοῦ δεδωκότος*, ἡ δοτική *τῷ δεδωκότι*. Τὸ *δω*,
μέγα, ἐκ τοῦ *δίδωμι*: τὰ μὲν ἐνεργητικὰ *δέδωκα δεδωκώς δώσω*, τὰ δὲ παθητικὰ διὰ
τοῦ ο μικροῦ.

15 *Ἐδεῖτο*. Τὸ θέμα *δέω*, τὸ χρῆζω, καὶ τὸ παθητικὸν *δέομαι δοῦμαι*, καὶ ὁ παρατακτικὸς
ἐδεόμην ἐδοῦμην, ἐδέου ἐδοῦ, ἐδέετο ἐδεῖτο: καὶ συντάσσεται γενικῇ.

3 βουλή a. corr. L 3-4 θελητικῇ a. corr. L 4-5 μέγα γερόντιω L: *correximus* 6 ἐξύνυσε
L 7 κεχάρισθαι L κεχάρηκα a. corr. L 8 κεχάρισθαι L 9 παθητικὸς L

145. Τῶν ἐπιγείων χρημάτων ὁ ἄστατος πλοῦτος τῶν ποταμίων ρευμάτων
μιμείται τὸν δρόμον, πρὸς ὀλίγον μὲν ἐπιρρέων τοῖς ἔχειν νομίζουσι, μετολίγον
δὲ παραρρέων, εἰς ἄλλους ἀπέρχεται. Μόνος δὲ τῆς εὐποΐας ὁ θησαυρὸς μόνιμος
ἐστὶ τοῖς κεκτημένοις. Αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν ἔργων αἱ χάριτες ἐπὶ τοὺς ποιοῦντας
5 ἐπαναστρέφουσι.

Agapet. diac., Cap. admon. 7 (p. 30 Riedinger)

2 ἐπιρρέων L 3 παραρέων L 4 κεκτημένοις αὐτὸν fons

Ἄστατος γίνεται ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ *στάσιμον*, τὸ βέβαιον, τὸ
μὴ στάσι, ἢ γουον ἐδραΐωσι, δεχόμενον.

5 Σημείωσαι ὅτι τῶν ποταμῶν τὰ ὀνόματα, <ῶσα> εἰς ἡς λήγουσι, τὸ τοῦ ρεύματος
ἀντίστοιχον δίφθογγον ἔχει, οἷον *Χοάσπης Χοάσπειον* ρεῦμα, *Γάγγης Γάγγειον*, *Ἰορ-
δάνης Ἰορδάνειον*, καὶ τὰ ὅμοια: ῶσα εἰς ος, διὰ τοῦ ι, *Ἰωκεανὸς Ἰωκεάνιον*, *Πακτωλὸς
Πακτώλιον*. Οὕτως οὖν καὶ τὸ *ποταμὸς ποτάμιον*.

Θησαυρὸς ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ *τίθημι θήσω* καὶ τὸ *ἄβρόν*, τὸ πλούσιον: ὁ γὰρ
θησαυρὸς οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ χρυσοὺς ἄβροδς καὶ πολὺς τοῖς κιβωτίοις ἐναποκείμενος,
ἢ καὶ ὑπὸ γῆν τοῖς φειδωλοῖς καταχωννύμενος.

3 σημείωσαι: σημαίνει a. corr. L <ῶσα> εἰς ἡς *scripsimus*: εἰς σης L λήγουσι a. corr.:
λήγοντα p. corr. L 8 κυβωτίοις L 9 καταχωννύμενος a. corr. L

146. Ἀπρόσιτος μὲν ὑπάρχεις ἀνθρώποις διὰ τὸ ὕψος τῆς κάτω βασιλείας,
εὐπρόσιτος δὲ γίνη τοῖς δεομένοις διὰ τὸ κράτος τῆς ἄνω ἐξουσίας. Ἀνοίγεις τὰ
ῶτα τοῖς ὑπὸ πενίας πολιορκούμενοις, ἵνα εὔρης τὴν τοῦ Θεοῦ ἀκοὴν ἀνεφωγμέ-
νην. Οἷοι γὰρ τοῖς ἡμετέροις γινόμεθα συνδούλοις, τοιοῦτον περὶ ἡμᾶς εὐρήσο-
5 μεν τὸν δεσπότην.

Agapet. diac., Cap. admon. 8 (p. 30 Riedinger)

3 πολιορκούμενοις a. corr. L 4 ὑμετέροις γενώμεθα a. corr. L

Ἀπρόσιτος, ὁ ἀπρόσψαυστος, ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ *προσίεμαι*, τὸ προσδέχομαι, ἀφ' οὗ καὶ *προσιτός*. Σημειώσαι δὲ καὶ οὕτω *προσιτὸς* καὶ *εὐπρόσιτος* καὶ *ἀπρόσιτος* καὶ *ἀπήριτος* καὶ *ἀπέριττος*, ι. *Ἀπείρητον* δέ, τὸ ἀπέραντον, δίφθογγον.

- 5 *Πολιορκία*, ἡ πόρθησις τῶν πόλεων, καὶ *πολιοῦχος*, ὁ φύλαξ τῆς πόλεως, καὶ *πολισούχος* ποιητικῶς, καὶ γράφεται ι.

Τὸ *εὐρύης* αὐθυπότακτον ἐστί, καὶ τὸ *εὐρωμεν*, καὶ γράφεται η καὶ | (154v) μέγα· τὸ *εὐρήσει* δὲ καὶ τὸ *εὐρήσομεν* οὐχ' ὑποτάσσονται, καὶ γράφεται δίφθογγον καὶ μικρόν.

- 10 *Ἀνεωγμένη* γίνεται ἀπὸ τοῦ *ἀνοίγω*, ὁ μέλλων *ἀνοίξω*, ὁ παρακείμενος *ἀνώχα*, ἄχρηστος, καὶ ἄττικῶς *ἀνέωχα*, ὁ παθητικὸς *ἀνέωγγμαι*, ἡ μετοχὴ ὁ *ἀνεωγμένος*, τὸ θηλυκὸν ἢ *ἀνεωγμένην*. Τὸ ω, μέγα, ἐκ τοῦ *ἀνοίγω*, τοῦ μικροῦ ο τραπέντος εἰς ω μέγα εἰς τὸν παρακείμενον.

- Οἶον*, καὶ ὅποιον, ἡ εὐθεία τῶν πληθυντικῶν *οἱ οἶοι*, δίφθογγα τὰ τρία, ο καὶ ι. *᾿Υει*, καὶ βρέχει, ψιλὸν καὶ δίφθογγον, ε καὶ ι. *Οἷει*, καὶ ὑπολαμβάνει, δίφθογγα, ο καὶ ι, καὶ ε καὶ ι.

Γινόμεθα, μικρόν. *Γινώμεθα* δέ, καὶ τραπώμεθα, μέγα.

1 στερητικοῦ L 3 ἀπέριτος a. corr. L 4 δίφθογγον s.l. 5 πόρθησις scripsimus: πρόθεσις L: ἐπι supra πρόθεσις al. man. 5 πόλεων: πολεμίωv al. man. s.l. 8 εὐρήσει et εὐρήσομεν L 9 ἀνώχα a. corr. 13 εὐθεία L

147. Τὴν πολυμέριμον τοῦ βασιλέως ψυχὴν κατόπτρου δίκην ἀποσμήχεσθαι χρή, ἵνα ταῖς θεαῖς αὐγαῖς αἰεὶ καταστράπτηται, καὶ τῶν πραγμάτων τὰς κρίσεις ἐκεῖθεν ἐκδιδάσκηται· οὐδὲν γὰρ οὕτω <ποιεῖ> τὰ δέοντα καθορᾶν, ὡς τὸ φυλάττειν ἐκεῖνην διὰ παντὸς καθαράν.

Agapet. diac., Cap. admon. 9 (p. 30 Riedinger)

1 ἀποσμήχεσθαι L 3 ποιεῖ om. L 3-4 φυλάτειν L

Πολυμέριμον. Ἡ εὐθεία ἢ *πολυμέριμος* γίνεται ἀπὸ τοῦ *πολὺ* καὶ τοῦ *μέριμνα*, ἢ φροντίς· καὶ <ἢ *μέριμνα*> ἀπὸ τοῦ *μέλω*, τὸ φροντίζω, καὶ τοῦ *μένος*, ἢ ψυχῆ, <*μέλιμνα*>, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ *μέριμνα*, ἀπὸ τοῦ μερίζειν τὸν νοῦν εἰς διαφόρους φροντίδας.

- 5 *Κάτοπτρον*, τὸ λεγόμενον καὶ *ἔσοπτρον*, παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς *καθέπτριον*. Ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τῆς κατὰ προθέσεως καὶ τοῦ *ὄπτω*, τὸ βλέπω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, *κάτοπτρον*.

Ἀποσμήχεσθαι, ἀντὶ τοῦ καθαίρεσθαι, η. *Σμύχω* δέ, τὸ καίω, ψιλόν.

1 εὐθεία L

148. Ὡσπερ ἐπὶ τῶν πλεόντων, ὅταν μὲν ὁ ναύτης σφαλῆ, μικρὰν <φέρει> τοῖς συμπλέουσι βλάβην, ὅταν δὲ ὁ κυβερνήτης, παντὸς ἐργάζεται τοῦ πλοίου ἀπώλειαν, οὕτω καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἂν μὲν τις τῶν ἀρχομένων ἀμάρτη, οὐ τὸ

κοινὸν τοσοῦτον ὅσον ἑαυτὸν ἀδικεῖ, ἂν δὲ αὐτὸς ὁ ἄρχων, πάσης ἐργάζεται τῆς
5 πολιτείας βλάβην. Ὡς μεγάλας οὖν ὑφέξων εὐθύνας, εἴ τι παρίδοι τῶν δεόντων,
μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ λεγέτω πάντα καὶ πραττέτω.

Agapet. diac., Cap. admon. 10 (p. 32 Riedinger)

4 ἑαυτὸν L 5 πολλῆς a. corr. L 6 λεγέτω p. corr.: τω a.corr. L

149. Κύκλος τίς τῶν ἀνθρώπων περιτρέχει πραγμάτων, ἄλλοτε ἄλλως φέ-
ρων αὐτὰ καὶ περιφέρων· καὶ τούτοις ἀνισότης ἐστί τὸ μηδὲν τῶν παρόντων ἐν
ταυτότητι μένειν. Δεῖ οὖν σε, κράτιστε βασιλεῦ, τῆ | (155r) τούτων ἀγχιστρόφω
μεταβολῇ, ἀμετάβλητον ἔχειν τὸν εὐσεβῆ λογισμόν.

Agapet. diac., Cap. admon. 11 (p. 32 Riedinger)

1-2 φέρων: φερόντων postea add. L 2 παρόντωντων (sic, παρόντων postea additum)
L 3 Δεῖ: δὴ a. corr. L

150. Ἀποστρέφου τῶν κολάκων τοὺς ἀπατηλοὺς λόγους, ὥσπερ τῶν κο-
ράκων τοὺς ἀρπακτικοὺς τρόπους· οἱ μὲν γὰρ τοὺς τοῦ σώματος ἐξορύττουσιν
ὀφθαλμούς, οἱ δὲ τοὺς τῆς ψυχῆς ἐξαμβλύνουσι λογισμούς, μὴ συγχωροῦντες
ὀρμᾶν. | (155v)

Agapet. diac., Cap. admon. 12 (p. 32 Riedinger)

2 ἀρπακτικὸς a. corr. L 3 ὀφθαλμούς L δὲ s.l. 4 ὀρμᾶν (ὀρᾶν fons): hic textus abrupte
desinit

151. Ἡ τοῦ κακοῦ ἀποχὴ ἀπαρχὴ τῆς κατ' ἀρετὴν ἐστὶν ὀρμῆς. Οὐχ' ὑπομέ-
νει τὸ σκότος τὴν τοῦ φωτὸς παρουσίαν. Οὐ νόσος ὑγείας ἐπιλαβοῦσης ἴσταται.
Οὐκ ἐνεργεῖ τὰ πάθη τῆς ἀπαθείας παρουσίας. Ἐλευθέραν εἶναι προσήκει παντὸς
φόβου τὴν ἀρετὴν καὶ ἀδέσποτον. Ἀδέσποτον γὰρ ἡ ἀρετὴ καὶ ἐκούσιον καὶ
5 ἀνάγκης ἐλεύθερον.

fons: Ps.-Max., Loc. comm. 1.20./21. – 1.25./23. Ihm

2 ἡγείας (ἡγίας a. corr.) L 4 φόφου a. corr. L

Ὀρμῆ. Εἰς τὸ ορ δασεῖαν. Τὸ ο καὶ ε πρὸ τοῦ ρ δασύνονται, οἶον ὄρμος, ὁ λιμὴν,
καὶ ὀρμίζω, τὸ ἐλλιμενίζω, ὀρμῆ, ἡ κίνησις, καὶ ὀρμῶ ῥῆμα, ὀρμίσκος, τὸ δακτύλιον,
Ἐρμῆς καὶ ἐρμηνεύω καὶ ἐρμηνεία καὶ ὄσα ἐξ αὐτοῦ, ἐρμαιον, τὸ εὔρημα, Ἐρμαγόρας,
εἰρμός, καὶ τὰ ὅμοια. Σημεῖωσαι δὲ ὅτι ὀρμεῖς ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ἐλλιμενίζεις, ἐξ οὗ καὶ
5 ὀρμίζεις παράγωγον, δίφθογγον. Καὶ ἔστι τὸ θέμα ὀρμέω ὀρμῶ, τὸ δευτέρον ὀρμέεις
ὀρμεῖς. Ὀρμῆς δέ, τῆς κινήσεως, η. Καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ἡ ὀρμῆ, τῆς ὀρμῆς.

Ἰστέον ὅτι εἰκόσ, τὸ πρέπον, δίφθογον. Προσῆκον δέ, τὸ πρέπον, καὶ προσήκει, ἀντὶ τοῦ πρέπει καὶ ἀρμόζει – καὶ ἔμαθες [cf. supra Ep. 83.6-8].

1-3 cf. Et. Sym. ε 787, 1-6 (p. 324): Ἑρμαιοιν. Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσιν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν ἔθει λέγεσθαι κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ τῶν εὐρισκόντων τι, οἷον κοινὸν τὸ εὖρημα. Δασύνεται δέ. τὸ γὰρ ε α ο πρὸ τοῦ ρ, ἐπιφερομένου τοῦ π ἢ τοῦ μ, δασύνεται, ἄρμα Ἑρμῆς ὄρμος ὄρηξ ἄρπαξ ἔρπω.

2 ἔλιμενίζω a. corr. L δακτύλιον p. corr.: δακτυλίδιον a. corr. L 5 δίφθογον p. corr.: δίφθογον (sic) a. corr. L

152. Ἀλώπηξ καὶ ἀλεκτρυὼν φιλίαν ποιησάμενοι ἀμφοτέροι ὤδευον. Ἐπεὶ δ' ἔν τινι παρεγένοντο χώρῳ, ἐν ᾧ πλείστη πόα πέφυκεν, ὁ ἀλεκτρυὼν ὑπνώττειν ἔμελλεν. Ἡ δ' ἀλώπηξ, ὑπνοῦντα τοῦτον ἰδοῦσα, κρυφίως αὐτὸν κρατήσασα, ἤρξατο κατεσθίειν. Ὁ δὲ μέλλων ἀναιρεῖσθαι «δίκαια», ἔφησεν, «πάσχω, ὅς μετ' 5 ἐχθρῶν συνοικεῖν ἐπεχείρησα».

Ἀλεκτρυὼν, ἐπὶ εὐθείας, μέγα. Ἀλεκτρυόνος δέ, ἐπὶ γενικῆς, μικρόν.

Ἐπνώττειν. Τὸ ω, μέγα. Τὰ διὰ τοῦ ωττω καὶ ωσσω προφερόμενα ῥήματα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, οἷον κνώττω κνώσσω, τὸ κοιῶμαι, ὑπνώττω ὑπνώσσω, τὸ αὐτό, ὄνειρώττω ὄνειρώσσω, τιθαιβώττω τιθαιβώσσω, κυρίως τὸ μελίσσας τρέφω, 5 ἀ<μ>βλυώττω ἀ<μ>βλυώσσω, τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀσθενῶ, λιμώττω λιμώσσω, τὸ πεινῶ, καὶ ἕτερα. Πλήν τοῦ ὄττω ὄσσω, τὸ προβλέπω καὶ μαντεύομαι, ὅθεν καὶ ὄττα καὶ ὄσσα, ἢ φήμη καὶ ἢ μαντεία.

Τὰ εἰς ηξ λήγοντα ὀνόματα διὰ τοῦ η γράφεται καὶ διὰ τοῦ η κλίνεται, οἷον μύρμηξ μύρμηκος, σκώληξ σκώληκος, καύηξ, ὄρνεον ὁ λάρος, καύηκος. Σεσημείωται τὸ 10 ἀλώπηξ ἀλώπεκος, διὰ τοῦ ε κλιθέν. | (156r)

2-7 cf. Hdn. Ep. 252, 1-5: Τὰ διὰ τοῦ ωττω καὶ ωσσω ῥήματα ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, οἷον, λιμώττω, λιμώσσω, ὄνειρώττω, ὄνειρώσσω, κνώττω, κνώσσω, τὸ κοιῶμαι, καὶ τὰ λοιπά. Πλήν τοῦ ὄσσω, τὸ μαντεύομαι, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

153. Ὅς ἤρηται σοφῶν πληθῦν συναριθμηθῆναι καὶ δόξης γενέσθαι ἐν μετοχῇ, ὀφείλει μὴ δέ ποτε ἀναπίπτειν, μὴ δὲ ἀνεμίμενον βίον φιλεῖν, ἀλλ' ἐγγηγορότως καὶ ἀνημμένως τῶν λόγων ἐξέχεσθαι, καὶ ὀσημέραι τῷ διδασκαλείῳ προσεδρεύειν, καὶ τῶν παρὰ τοῦ μυσταγωγοῦ ἐκδιδομένων λόγων ποιεῖσθαι, καὶ 5 διέρχεσθαι ταῦτα καλῶς, καὶ ἀπαγγέλλειν ὡς δεῖ. Εἰ δὲ μὴ οὕτω ποιεῖ, μωλώπων μυρίων πλησθήσεται, καὶ τῇ τῶν ἀδόξων μοίρα ταχθήσεται.

L f. 156r; Vat. gr. 18, f. 66r 3 ἀνημμένος et ἐξέρχεσθαι L

1. Index nominum propriorum

Ep. = Epimerismi

- Ἄβαρος 75.4
 Ἀγαμέμνων 14.4; 15.5; 16.1, 4; 17.3; 18.1;
 19.1, 3
 Ἀγιοηλίτης *Ep.* 47.24
 Ἀγιοπαντίτης *Ep.* 47.24
 Ἄδης 31.25; 68.1, 3, 12; *Ep.* 31.38, 54; 63.2;
 68.1, 10
 Ἀδμήτη 65.1, 7
 Ἀθανάσιος, πρεσβύτερος 46.1
 Ἀθῆναι 87.4; *Ep.* 59.17
 Ἀθηναία *Ep.* 37.14
 Ἀθηναῖος *Ep.* 71.25-26
 Ἀθήνη *Ep.* 37.14
 Αἰακίδης (Ἀχιλλεύς) 13.1; 17.2; 80.8
 Αἴγινα *Ep.* 47.28
 Αἰγινήτης *Ep.* 47.29
 Αἰδωνεύς 68.4-5; *Ep.* 68.10
 Αἰνεΐας *Ep.* 52.14
 Αἰολεύς *Ep.* 52.18
 Αἰσχύλος *Ep.* 82.71
 Αἴσων *Ep.* 75.1
 Αἰτωλός 21.2
 Ἄκραγαντίνος 26.1, 2; *Ep.* 26.1
 Ἀκράγας *Ep.* 26.1-2
 Ἀκρίσιος *Ep.* 47.40; 57.5
 Ἀκτεΐσιος *Ep.* 47.41
 Ἀλεξανδρεύς *Ep.* 30b.11
 Ἀλέξανδρος (Πάρις) 12.1; 14.1; 15.1
 Ἀλέξανδρος (ὁ Μέγας) 84.1, 3
 Ἄλις (Ἥλις) *Ep.* 61.6
 Ἄλυκτώ *Ep.* 31.56
 Ἄλφειός 61.11
 Ἀμαζόνες 65.2, 3, 7, 9, 10, 12-13
 Ἀμάθεια 32.11; *Ep.* 32.34
 Ἀμφιτρύων *Ep.* 61.16
 Ἀμφίων 22.1
 Ἀντιόχεια *Ep.* 47.30
 Ἄντοχείτης *Ep.* 47.30
 Ἀπόλλων 16.5; 18.2; 19.2; 22.4; 59.6
 Ἀργεῖος 13.2
 Ἄρειος 44.4; *Ep.* 44.12
 Ἄρης 65.1; *Ep.* 44.12; 65.3, 5-7; 69.24
 Ἀρητιάδης *Ep.* 65.4
 Ἀριστοφάνης *Ep.* 82.71
 Ἀρίων *Ep.* 15.4
 Ἀρκάδες 62.2
 Ἀρκαδία 59.5; *Ep.* 62.1
 Ἀρκεΐσιος *Ep.* 47.41
 Ἄρτεμις 22.5; 59.6
 Ἀρτεμίσιον 59.4
 Ἀρτεμίσιος *Ep.* 47.39
 Ἄτλας 67.2, 6; *Ep.* 67.9
 Ἀτρείδης (Μενέλαος) 12.3; 14.2; 18.1; 19.1
 Ἄττική 63.9
 Ἄττικοί *Ep.* 52.1; 73.1
 ἄττικόν *Ep.* 34.6; 45.2
 Αὐγείας 56.2; 61.2, 4, 7, 9-10, 13
 Αὐδηρίτης *Ep.* 47.23
 Αὐδηρος 64.7, 8, 10; *Ep.* 64.16
 Αὖσων *Ep.* 75.1; Αὖσωνες 75.3
 Ἀφρική 76.1; 77.4, 24
 Ἀχαιός 13.3; 16.2; 17.2; 18.3; 20.5, 6; 21.1
 Ἀχέρων 31.24; 68.9; *Ep.* 31.53
 Ἀχίλλειον *Ep.* 34.9
 Ἀχιλλεύς 13.1; 17.2, 4; 19.3; 20.2; 80.7;
 136.15
 Βασίλειος, Μέγας 8.2; 72.5
 βασιλεύουσα 76.5, 77.3
 Βελώνη *Ep.* 65.18
 Βερόη *Ep.* 59.4
 Βήφυρος *Ep.* 61.15
 Βίκτωρ, μάρτυς 77.21
 Βίστονες 64.2, 8; *Ep.* 64.7
 Βουθοΐνας 96.6
 Βούλγαρος *Ep.* 75.3, 5
 Βρισηΐς 17.4
 Βυζάντιον 75.5; 76.4; *Ep.* 75.9, 10

- Βύζας *Er.* 75.9
 61.1-2, 7, 13, 19, 20; 64.10, 11; 65.2;
 66.13; 67.8; 68.11; *Er.* 57.5, 16; 58.1
 Γάγγειος *Er.* 145.4
 Γάγγης *Er.* 145.4
 Γάδειρα 66.1, 3-4; *Er.* 66.18
 Γαλήνειον 34.8
 Γεώργιος (μαθητής) 24.1
 Γηρούνης 56.4; 66.1, 10; *Er.* 66.1, 2, 19
 Γοργών 68.6; *Er.* 68.23
 Ζέλεια *Er.* 47.31
 Ζελείτης *Er.* 47.31
 Ζεύς 22.7; 57.1, 8, 9, 15; 63.1; 67.2; *Er.* 29.2;
 63.1; 69.28; 70.3
 Ζώσιμος, πρεσβύτερος 43.1
 Δαμασκηνόν (μῆλον) 45.11; *Er.* 45.44; 67.2
 Δάννουβις 76.6
 Δαρεικός *Er.* 34.11
 Δαρείος *Er.* 34.10, 12, 13
 Δεκέλεια *Er.* 34.14
 Δεκελεικός *Er.* 34.11, 14
 Δημήτριος (μάρτυς) 36.6, 11, 12; 69.4;
 71.1-2; 74.13; 76.10, 11, 14, 23, 25, 29;
 77.25; 79.15
 Δημοσθένης 87.6; *Er.* 65.5
 Διογένης 29.1; 84.2; 133.1; *Er.* 29.1
 Διομήδης 21.1-2; 56.3; 64.1, 8
 Διόνυσος *Er.* 69.26, 27
 Δουλίχιον 61.17
 Δρύοπες 96.7
 Ἐδέμ *Er.* 143.8
 Ἐκτωρ 136.15; *Er.* 33.2
 Ἐλένη 12.2; 14.1; 15.1
 Ἐλευσίς 68.4
 Ἐλλην *Er.* 31.62; 50.12; Ἑλληνες 16.7;
 19.3; 21.5; 59.9
 Ἐπιμενίδης 83.5
 Ἐρίθεια 66.3, 9; *Er.* 66.18
 Ἐριννύς 31.25; *Er.* 31.55, 57
 Ἐρμῆς 68.7; *Er.* 83.26
 Ἐρμάνθιος 60.1
 Ἐρύμανθος *Er.* 60.1
 Ἐσπερίδες 56.5; 67.1, 4, 7
 Εὐδόκιμος *Er.* 144.1
 Εὐμολπος 68.4
 Εὐριπίδης *Er.* 82.73; 83.1
 Εὐριπος 31.20; *Er.* 31.39
 Εὐρυσθεύς 57.3, 4-5, 15; 58.1, 14, 15; 59.7;
 Ἡδωνοί 84.1; *Er.* 29.14
 Ἡλιος 61.5; 66.12
 Ἡλις 61.4, 17; *Er.* 61.4, 6
 Ἡλύθιον *Er.* 32.69
 Ἡλύσιον 31.25; *Er.* 32.68, 70
 Ἡπίων *Er.* 61.26
 Ἡρα 57.1; 67.2
 Ἡρακλῆς 56.6; 57.1; 58.1, 6, 10, 15; 59.3;
 60.1, 6, 8; 61.1, 7, 10, 18; 62.1, 3, 6; 63.6;
 64.5; 65.7, 10, 11; 66.5, 10, 12; 67.1, 7;
 68.1, 6 (et subscr. 1); 96.1, 3, 4, 5, 6-7,
 9; *Er.* 66.19; 74.16
 Ἡσίδοδος *Er.* 29.6; 82.109
 Ἡσιόνη 65.14; *Er.* 29.6; 65.18
 Ἡσύχιος *Er.* 29.5
 Θεοδάμας 96.3, 7
 Θεοδώρα, ἀγία 35.1
 Θεόδωρος, σχολαστικός 40.1
 Θερμῶδων 65.3
 Θεσσαλονικεῖς 70.4; 75.8-9, 24
 Θεσσαλονίκη 76.13; 79.1
 Θεσσαλονίκης, ὁ *Er.* 82.61; 88.250
 Θεστορίδης (Κάλαχος) 20.3
 Θέτις 13.1
 Θετταλικός 75.10; *Er.* 61.19
 Θετταλός *Er.* 70.2
 Θῆβαι *Er.* 59.17
 Θράκες 64.1, 2, 7
 Θράκη 64.5
 Θρακῆσιος *Er.* 47.39
 Θρακικός 56.3; *Er.* 64.7
 Θωμᾶς *Er.* 82.79

- Ίαμνια *Ep.* 44.17
 Ίάσων *Ep.* 75.1
 Ίβηρικόν (μῆλον) *Ep.* 45.45; 67.2
 Ίδαίος 14.1
 Ίεροσόλυμα 5.1
 Ίερουσαλήμ 5.1
 Ίθακήσιος *Ep.* 47.38
 Ίλάριος *Ep.* 29.15
 Ίλαρίων *Ep.* 29.16
 Ίλιος 12.4; 14.2, 3; 15.2; 21.1; 136.4
 Ίλλυριός *Ep.* 70.1, 2, 4; Ίλλυριοί 70.2, 3
 Ίλλυρίς *Ep.* 70.1
 Ίνδικόν (μῆλον) *Ep.* 45.45
 Ίόλαος 58.6, 10, 15
 Ίόνιος *Ep.* 70.1
 Ίορδάνειος *Ep.* 145.5
 Ίορδάνης 72.2, 11; *Ep.* 145.4-5
 Ίπποκράτης *Ep.* 27.8
 Ίππολύτη 56.4; 65.1, 3, 6, 8, 12
 Ίσίδωρος *Ep.* 29.6
 Ίσις *Ep.* 29.6
 Ίσοκράτης 46.5
 Ίστρος 76.5; *Ep.* 76.2
 Ίωάννης Χρυσόστομος 1.3
 Ίωάννης, Βαπτιστής 73.2; *Ep.* 36.7
 Ίωσηφ Ἀριμαθαίας 2.1
- Καίσιων *Ep.* 75.1
 Καλλικλῆς *Ep.* 66.4; 69.15
 Καλλίνικος *Ep.* 66.4
 Καλλιρρόη 66.1; *Ep.* 66.3, 4
 Κάλχας 20.3
 Καρχηδών 76.1; 77.24
 Καύκασος 67.5
 Κεραμεικός *Ep.* 34.11, 12
 Κέρβερος 56.5; 68.1, 8; *Ep.* 68.1
 Κλεάνθης 86.1
 Κλεωναί 57.7, 10, 14; *Ep.* 57.7
 Κρής 63.1; *Ep.* 63.5
 Κροῖσος 29.2; *Ep.* 29.12
 Κυπριανός, ἐπίσκοπος 76.2, 23; 77.1, 22
 Κυπριανός, ἱερομάρτυς 76.2
 Κύρειον (στράτευμα) *Ep.* 34.8
 Κύρος *Ep.* 34.8
- Κωνσταντῖνος Ε΄, Κοπρώνυμος 89.3
 Κωνσταντινούπολις *Ep.* 75.9
- Λάζαρος 53.1
 Λακεδαίμων 15.2
 Λάκων 12.2; 14.1
 Λάχης *Ep.* 65.4
 Λεόντιος 70.2, 9, 12
 Λερναία ὕδρα 58.3
 Λέρνη 58.4, 6
 Λήδα 12.3
 Λητοῖδης 18.4
 Λητώ 22.3, 4, 5
 Λιβύη 77.25; *Ep.* 76.21, 22
 Λιθιφύη *Ep.* 76.22
 Λυαῖος 36.1, 10
 Λυδία (χώρα) *Ep.* 29.12
 Λυκόφρων *Ep.* 61.15
- Μακεδονικός 75.10
 Μακεδών *Ep.* 29.14; 70.1; Μακεδόνες 80.1
 Μαραθῶν 63.9
 Μαρτιανός 71.8
 Μαρώνεια *Ep.* 47.31
 Μαρωνείτης *Ep.* 47.31
 Μαυρίκιος 75.3
 Μαχάων *Ep.* 61.27
 Μεγάβυζος *Ep.* 75.10
 Μέγαιρα *Ep.* 31.57
 Μέδουσα 68.5
 Μειδίας *Ep.* 29.10
 Μελέαγρος 68.5
 Μενδήσιος *Ep.* 47.37
 Μενέλαος 12.3; 14.2-3; 15.1, 3
 Μήδεια *Ep.* 29.11
 Μηδικά (μῆλα) *Ep.* 67.3
 Μίδας 29.2; *Ep.* 29.10
 Μίνως 63.1, 3, 6; *Ep.* 63.1
 Μινώταυρος 56.3
 Μνησιμάχη 61.18
 Μυκῆναι 57.15; 58.2; 59.8 (Μυκῆναζε);
 60.10; 64.4
 Μυκῆνη *Ep.* 28.3; 57.5, 10; 58.12; 59.18
 Μύρα, τά *Ep.* 50.14

- Μύρρα, ή *Er.* 50.14
 Μυσός *Er.* 75.3; Μυσοί 75.4; 76.6
 Μωσής 72.10
 Νείλος 31.24
 Νεκρά (θάλασσα) *Er.* 67.8
 Νεμέα 56.1; 57.7, 10; *Er.* 57.6
 Νέμεια *Er.* 57.6
 Νεμειάιος 57.5; *Er.* 57.6
 Νέστωρ (μάρτυς) 36.4, 11
 Νέστωρ 19.4; *Er.* 33.2
 Νηρέυς 13.1
 Νιόβη 22.1, 6, 7

 Ξάνθιππος 138.4

 Οινόη 59.1; *Er.* 59.1, 3, 4
 Όλυμπος 64.11; *Er.* 75.5
 Όμηρος 136.3; *Er.* 37.17; 50.11
 Όρθος 66.4, 9

 Πακτώλιον *Er.* 145.6
 Πακτωλός *Er.* 145.5
 Παλλάς 62.4; 67.9
 Πάρις 14.1
 Παρνασσός *Er.* 31.33
 Πελοπίδης (Αγαμέμνων) 17.3
 Περσεύς 57.3; *Er.* 57.5, 10
 Πέρση *Er.* 75.5
 Πέρσης *Er.* 34.14
 Περσικόν (μήλον) 45.5; *Er.* 45.44-45; 67.3
 Πέτρος 41.1
 Πηλείδης (Αχιλλεύς) 13.1; 20.2; 80.8
 Πηλεύς *Er.* 65.6
 Πηνεϊός 61.11; *Er.* 61.18, 19
 Πιττακός, ό Μιτυληναϊός 40.2
 Πλάτων 26.1; *Er.* 27.5-6
 Πλούταρχος *Er.* 31.34
 Πλούτων 68.7-8; *Er.* 68.22
 Ποσειδών 63.2, 5
 Πριαμίδης 14.1; 15.1
 Πρίαμος 12.1; 19.5
 Προμηθεύς 67.6; *Er.* 67.13
 Πυθαγόρας *Er.* 66.37
 Πυθών 57.1

 Ραδάμανθους 63.1
 Ρουσός *Er.* 75.6
 Ρωμαϊκός *Er.* 33.5, 6
 Ρωμαίοι 27.2-3; 75.6-7, 9
 Ρώς 75.4; *Er.* 75.6-8

 Σαλαβρία *Er.* 61.19
 Σαμάρεια *Er.* 47.31
 Σαμαρείτης *Er.* 47.31
 Σατάν 74.7
 Σελήνη *Er.* 28.1
 Σεμέλη 69.8; *Er.* 69.28
 Σθένελος *Er.* 57.5
 Σικελία *Er.* 26.2
 Σιμοείσιος *Er.* 47.41
 Σιών *Er.* 36.7
 Σκύθαι 75.4
 Σκύλλα 31.19
 Σολομών 5.2
 Σοφοκλής *Er.* 45.2, 34
 Σταγειρίτης *Er.* 47.22-23
 Στέφανος νέος, μάρτυς 89.5
 Στράβων *Er.* 75.4
 Στυμφαλός 56.2; 62.1, 2; *Er.* 62.1, 2
 Στύξ 31.20; *Er.* 31.48
 Συμπληγός 31.19
 Σωφρόνιος *Er.* 28.13

 Ταίναρον 31.23; 68.4
 Τάνταλος 22.1; 137.7
 Ταρτησός 66.12
 Ταύροι 75.4
 Τίρυνς 57.4
 Τισφόνη *Er.* 31.57
 Τιταρήριος *Er.* 47.38
 Τριβαλλός *Er.* 70.2
 Τροία 12.4; 15.2, 3
 Τροϊζήν 68.11; *Er.* 68.26-27, 30-31
 Τρώες 13.3; 19.5; 21.2
 Τυδείδης 64.1
 Τυδεύς 21.3; *Er.* 64.1
 Τυρρηνικόν *Er.* 36.22
 Τυρσηνικόν *Er.* 36.22
 Τυφών 57.6

- Ὑλλος 96.1, 2
 Ὑπερβόρειον *Ep.* 75.2
 Ὑπερβόρειοι 59.9; 67.2; 75.3
 Ὑπερβόρειος *Ep.* 67.7

 Φέρεκλος 12.1-2
 Φιλιππίσιος *Ep.* 48.39
 Φιλιππίδης (Ἀλέξανδρος) 84.1
 Φοίνιξ *Ep.* 66.16; Φοίνικες 76.1
 Φολόη 60.3; *Ep.* 59.4
 Φόλος 60.3, 4, 5
 Φόρβας 61.5
 Φυλλεύς 61.10, 15-16, 17
 Φωκίς 60.1

 Χαιρώνεια *Ep.* 31.33
 Χαιρωνεύς (Πλούταρχος) *Ep.* 31.34
 Χαλκηδών *Ep.* 68.24-25

 Χαρίσιος *Ep.* 47.40
 Χάρυβδις 31.19; *Ep.* 31.43, 45, 47
 Χείρων *Ep.* 31.31, 33
 Χειρώνιος *Ep.* 31.32
 Χίμαιρα 31.11
 Χίοι *Ep.* 71.26
 Χοάσπειος *Ep.* 145.4
 Χοάσπης *Ep.* 145.4
 Χοιροβοσκός *Ep.* 32.4, 10
 Χρυσάωρ 66.2
 Χρυσῆς 16.2; 18.1; 20.6
 Χρύσης 16.1; 18.2; 19.1; 65.3

 Ψελλός 27.8

 Ὠκεανός 66.1; *Ep.* 145.5
 Ὠλενος 61.18

2. Index verborum notabilium

- ἀνθακείσιος *Ep.* 47.40
 ἐνωθέω 74.7
 ἐράνζιον *Ep.* 45.45; *Ep.* 67.3
 εὐάρθρωτος 72.12
 ἰβηρόκοκκον *Ep.* 45.45
 καθέπτριον *Ep.* 147.5
 κωλοέντερον *Ep.* 27.8-9

 πατζός *Ep.* 32.65
 πολυχώραφον *Ep.* 79.1
 σαρδαράχινον *Ep.* 45.37
 σενδούκιον 77.12
 στιχόκροτος 54.14
 σχιδευτής 54.16, 6
 χωρικότριτος 54.15

3. Index fontium

- Aelianus
 Varia historia 12, 29: 26

 Agapetus diaconus
 Capita admonitoria, ed. Riedinger
 1 (p. 26): 139
 2 (p. 26): 140
 3 (p. 26): 141
 4 (p. 28): 142
 5 (p. 28): 143
 6 (p. 28): 144
 7 (p. 30): 145
 8 (p. 30): 146

 9 (p. 30): 147
 10 (p. 32): 148
 11 (p. 32): 149
 12 (p. 32): 150

 Anonymus
 In Hermogenis librum de ideis commen-
 tarius
 60 (ed. Walz, *Rhetores graeci* VII.2,
 1032): 81

 Anonymus
 Miracula S. Demetrii, sylloge II (BHG)

- 516z-523), ed. Lemerle, 167-241
 3, 29-40 (p. 75-79): 80
 6, 307-11 (p. 237-39): 76
 6, 312-15 (p. 239-40): 77
- Anonymus
 Vita Alexandri Magni, ed. Trumpf
 6, 2, 17-18: 79.4
- Antonius Melissa
 1.58 (PG 136, 957C 3-5): 133
 1.69 (PG 136, 980C): 23
 2.45 (PG 136, 1121C): 23
- Aristophanes
 Plutus 298: 33
- Athanasius Alexandrinus
 Quaestiones in scripturam sacram
 PG 28, 764D 10: 73.4-5
 Liber de definitionibus
 PG 28, 537B 3-4: 73.4-5
- Basilii Caesariensis
 De ieiunio hom. 1, 2-3 (PG 31, 165C1-168A7): 135
 Epistulae, ed. Courtonne
 4, 7-9 (I p. 15): 86.3
 277, 22 (III p. 150): 98.3
- Constantinus Acropolites
 Laudatio S. Demetrii (BHG 540-542),
 ed. Papadopoulos-Kerameus, Ἀνάλεκτα
 I, 162-215
 p. 181-82 (25): 70
 p. 182-184 (26): 71
 p. 186-188 (31-32): 75
 p. 194-196 (41-42): 76
- Constantinus Arabites
 Parechbolaeon, ed. Nousia
 1, 1-10 (p. 173): 82
 2, 1-8 (p. 173): 83
 2, 8-15 (p. 173): 37
- Corpus Parisinum
 3.459 (p. 279 Searby): 133
- Cosmas Maiouma, Canon in s. Theophania
 od. 3, 1: 73.2-3
- Dositheus
 Fabula 2 (1.2, p. 121 Hausrath-Hun-
 ger): 85
- Euripides
 Bacchae 1213: 75.13
 Phoenissae 489: 75.13
- Eustathius arch. Thessalonicensis
 Commentarii ad Homeri Iliadem, ed.
 van der Valk
 II, 832, 9: 75.13
 III, 88, 11: 75.13
- Gnomologium Vaticanum, ed. Sternbach
 181 (p. 74): 29
 96-97 (p. 44): 84
- Gregorius Nazianzenus
 Orat. 40, 31, 5-8 (p. 268 Moreschini): 23
- Homerus
 Ilias
 A 50: 80.5
 A 53: 80.6
- Ignatius Diaconus
 Fabulae, ed. Müller
 I 35 (p. 277): 25
- Ioannes ep. Thessalonicensis
 Miracula S. Demetrii (sylloge I) (BHG
 499-516**), ed. Lemerle, 50-165
 1, 10-23 (p. 57-67): 71
 4, 46-49 (p. 84-86): 74
 8, 68-72 (p. 101-03): 79
 13, 116-130 (p. 133-38): 75

- Ioannes Georgides
Gnomologium, ed. Odorico
G 989: 23
- Ioannes Damascenus
Sacra Parallela
PG 96, 193C3-15: 135
- Ioannes Pediasimus
De xii Herculis laboribus, ed. Levrie
inscriptio metrica (p. 123): 56
I (p. 123-25): 57
II (p. 127-29): 58
III (p. 129): 59
IV (p. 131): 60
V (p. 133-35): 61
VI (p. 135-37): 62
VII (p. 137-39): 63
VIII (p. 139-41): 64
IX (p. 141-43): 65
X (p. 143-45): 66
XI (p. 145-47): 67
XII (p. 147-49): 68
In mulierem malignam,
ed. Agati, *BollClass* III 6, 1985, 96-97
p. 96-97: 31
In mulierem prudentem,
ed. Agati, *BollClass* III 6, 1985, 98-99
p. 98-99: 32
Technologia, ed. Agati, *BollClass* III 7,
1986, 157-62
p. 157-59, 159-62: *Ep.* 31, 32
- Ioannes Stauracius
Miracula S. Demetrii (BHG 532),
ed. Ioakim Iberites, *Μακεδονικά* 1 (1940)
334-376
p. 337-340 (A): 70
p. 340-342 (B): 71
p. 344 (E): 79
p. 354-357 (IA): 76
- Ioannes Tzetzes
Epistulae, ed. Leone
- 24 (p. 42, 6): 72.13
- Isidorus Pelusiota
Epistulae
I 15 (PG 78, 189A-B): 39
I 255 (PG 78, 336C): 27
I 290 (PG 78, 352D-353A): 41
I 470 (PG 78, 440B): 40
II 128 (PG 78, 573A): 46
II 261 (PG 78, 693C): 43
II 275 (PG 78, 708C): 42
III 26 (PG 78, 748C): 38
V 268 (PG 78, 1492D-1493A) = 1582
(p. 290 Évieux): 134
- Isocrates
Ad Demonicum
30, 1-2: 46.5-6
- Laudatio S. Pauli iunioris, ed. Delehay
18, 5: 75.15
- Manuel Philes
Poemata, ed. Miller
Par. 32, 1 (II p. 74): 69.4-5
- Menaemum Romae
II 307 (Nov. 28): 89
IV 51: 30a
- Nicetas ep. Thessalonicensis
Miracula S. Demetrii (BHG 531m),
ed. Sigalas, *EEBS* 12 (1936) 329-360
3 (p. 330-31): 70
8-9 (p. 334-36): 71
11 (p. 337-39): 74
12 (p. 339-40): 75
14 (p. 341-44): 76
15-16 (p. 344-45): 77
19 (p. 347-48): 79
- Novum testamentum
Matthaeus
3, 10: 73.16

- 3, 11: 73.3
 Lucas
 3, 9: 73.16
 3, 16: 73.3
 Acta Apostolorum 9, 3: 71.18
 2 Ad Corinthios 3, 3: 47.2
 Ad Hebraeos 13,5: 76.9
- Plotinus ep. Thessalonicensis
 Laudatio S. Demetrii (BHG 534),
 ed. Ioannou, Μνημεία ἀγιολογικά, 40-
 53
 p. 48: 79
 p. 48-52: 75
- Plutarchus
 Coniugalia praecepta 139C 1-5: 28
- Ps.-Basilii I imperator
 Capita paraenetica, ed. Emminger
 1 (p. 50): 90
 2 (p. 50): 91
 3 (p. 51): 92
 4 (p. 51): 93
 5 (p. 51-52): 94
 6 (p. 52): 95
 7 (p. 52): 97
 8 (p. 52): 98
 9 (p. 52-53): 100
 10 (p. 53): 101
 11 (p. 53): 102
 12 (p. 53): 103
 13 (p. 54): 104
 14 (p. 54): 105
 15 (p. 54): 106
 16 (p. 55): 107
 17 (p. 55): 108
 18 (p. 55-56): 109
 19 (p. 56): 110
 20 (p. 56-57): 111
 21 (p. 57): 112
 22 (p. 57): 113
 23 (p. 57-58): 114
 25 (p. 58): 115
- 26 (p. 59): 116
 27 (p. 59): 117
 28 (p. 59): 118
 29 (p. 59-60): 120
 30 (p. 60): 119
 31 (p. 60-61): 121
 32 (p. 61): 122
 33 (p. 61): 123
 34 (p. 61-62): 124
 35 (p. 62): 125
 36 (p. 62-63): 126
 37 (p. 63): 127
 38 (p. 63): 128
 39 (p. 63-64): 129
 40 (p. 64): 130
 41 (p. 64): 131
 42 (p. 65): 132
- Ps.-Maximus Confessor
 Loci communes, ed. Ihm
 1.20./21. – 1.25./23.: 151
 62.-./69.9.: 23
 65.23./36.22. (PG 91, 904A-B): 133
 68.31./39.29.: 28
- Ps.-Nonnus
 Scholia mythologica in Gregorii
 Nazianzeni Orationes
 4, 41 (p. 108 Nimmo Smith): 96
- Septuaginta
 Psalmi
 15, 3: 75.1-2
 58, 10-11: 34.2
 65, 12: 30°
 68, 30: 76.7-8
 92, 1: 34.1
 103, 2: 37.1
 103, 9: 37.4
 133, 1: 34.4
 138, 17: 41.3-4
- Ecclesiastes
 3, 1: 78.1
 3, 17: 78.1

Siracides	φ 696: 86.3
1, 2: 71.2-4	
Isaias	Theophylactus Simocata
47, 14: 72.15-16	Epistulae, ed. Zanetto
	67 (p. 37): 137
Suidae lexicon, ed. Adler	73, 2-9. 11-14 (p. 39-40): 138

4. Index locorum parallelorum quae ad *Epimerismos* spectant

Anecdota Orthographiae, ed. Ludwich	Etymologicum Magnum, ed. Gaisford
108, 13-25: 33.1-6	107, 5-10: 79.11-14
118, 24-30: 47.36-40	274, 47: 69.27-28
137, 27-33: 24.10-13	395, 25-26: 31.40-42
158, 8-18: 48.16-21	470, 1: 74.1-2
	512, 45-48: 71.25-27
Apollonius Dyscolus	536, 26-30: 66.32-34
De constructione, ed. Lallot	544, 12: 88.127-28
1, 50 (p. 111): 82.5-7	558, 34-36: 32.41
	568, 40-41: 69.1-3
Georgius Choeroboscus	589, 31-34: 50.11-12
Epimerismi in Psalmos, ed. Gaisford	599, 49-50: 99.14-15
25, 17-26: 88.35-36	684, 10-12: 142.5
49, 8-10: 101.15	691, 9-10: 79.9-10
51,35-52,1: 88.263-65	709, 25: 28.1
52, 32-35: 83.50-53	788, 34-35: 108.6-7
61, 16-19: 85.6-8	825, 11-20: 83.26-32
88, 26-29: 52.2-4	
110, 25: 82.19	Epimerismi Homerici, ed. Dyck
125, 29-30: 36.3-4	α 369, 13: 31.54
159, 10: 73.23	η 33, 2-4: 45.10-11
185, 11: 82.36	
Orthographia, ed. Cramer	Etymologicum Gudianum, ed. Sturz
183, 12: 51.3	Et. Gud. 253, 45: 37.41
251, 27-28: 32.60-61	Et. Gud. 351, 7: 32.1-3
251, 29-30: 32.59-60	Et. Gud. 363, 21-23: 57.18-19
Scholia in Theodosii Alexandrini canones, ed. Hilgard	Et. Gud. 384, 10-11: 64.10-11
IV/1, 405, 7-33: 8861-79	Et. Gud. 424, 29-32: 88.146-47
IV/2, 43, 26-27 et ibid. 44, 17-20: 32.4-8	Et. Gud. 458, 33: 37.36
IV/2, 56, 14-17: 80.1-3	Et. Gud. 464, 2-3: 88.229-230
IV/2, 106, 30-34: 88.175-76	Et. Gud. 494, 52-55: 98.5
IV/2, 132, 6-13: 71.2-4	Et. Gud. 565, 1: 82.25
IV/2, 411, 27-36: 88.272-79	Etymologicum Gudianum, ed. de Stefani
	25, 12-15: 89.7-8
	330, 8: 75.16

- 441, 4-5: 63.7
 531, 6-8: 86.1-2
 Add. 61, 7-8: 93.14-15
 Add. 104, 20-21: 65.10-11
 Add. 139, 22: 57.20
 Add. 534, 19-20: 60.9
- Etymologicum Symeonis, ed. Baldi
 δ 101, 1-4 (p. 71): 26.7-9
 ε 787, 1-6 (p. 324): 151.1-3
 ε 870a, 1-3 (p. 345): 51.32-33
- Eustathius arch. Thessalonicensis
 Commentarii ad Homeri Iliadem, ed.
 van der Valk
 I, 36, 10-11: 73.1-3
 I, 87, 6-8: 82.64-65
 I, 94, 2: 37.4-5; 88.2-3
 I, 98, 5-7: 88.178-80
 I, 289, 8-10: 37.11-13
 I, 418, 12: 64.1-2
 I, 649, 17-18: 32.60-61
 I, 669, 11: 82.17
 I, 718, 9: 86.1-2
 I, 442, 14: 67 *Ep.* 32
 II, 628,22-629,1: 44.9; 66.1
 II, 655, 10-13: 88.376-77
 III, 235, 8-10: 66.36-37
 III, 439, 15-17: 79.1-2
 III, 613, 2-4: 82.90-92
 IV, 247, 19: 76.1-2
 IV, 673, 5-6: 74.23-24
 IV, 979, 7-9: 85.9-10
- Commentarii ad Homeri Odysseam, ed.
 Stallbaum
 I, 156, 45: 69, 1-3
- Gregorius Corinthius
 De compositione orationis, ed. Donnet
 430-31 (p. 209): 45 *Ep.* 30
 Scholia in Hermogenis de methodo
 vehementiae, ed. Walz
 1134, 6-7: 60.9
- Herodianus (Ps.-)
 Epimerismi, ed. Boissonade
 19, 5: 75.15
 19, 6: 75.16
 76, 2: 79.15
 84, 4: 45.5-6
 97, 7-10: 53.3-4
 121, 1-2: 75.6
 166, 5: 35.9-10
 170, 11-12: 64.12-13
 175, 15-16: 142.4
 181, 1-15: 92.12-16
 181,1-182,2: 47.21-33
 183, 10-11: 88.164-65
 184, 6-11: 47.36-40
 186, 12-14: 48.16-21
 202, 2-3: 49.28
 204, 11-12: 86.4
 210,7-211,2: 90.2-7
 212, 8-12: 52.24-26
 221, 18-19: 91.6
 222, 3-7: 23.3-6
 225, 10-11: 45.15-16
 226, 3-12: 28.2-3
 236,12-237,1: 87.12-14
 243, 3-8: 52.7-11
 243, 3-10: 66.30-31
 247, 4-5: 49.14
 251, 13-14: 93.6-7
 252, 1-5: 152.2-7
 265, 3-5: 69.24-25
 266, 2: 30b.2-3
 267, 17: 71.7-8
- Herodianus Technicus
 Reliquiae, ed. Lentz
 I, 11, 1-4: 88.48-50
 I, 151, 14-20: 34.10-14
 I, 335, 1-8: 65.18-21
 I, 403, 12-13: 60.3
 I, 413, 20: 87.19-21
 I, 523, 16: 101.12-13
 II, 379, 31: 37.11
 II, 427, 4-5: 82.63

- II, 428, 13-14: 82.1-2
 II, 433, 30-31: 25.1-3
 II, 450,31–451,6: 44.14-17
 II, 461, 16-17: 48.49
 II, 462, 25-30: 68.17-21
 II, 497, 1: 88.198
 II, 509, 18-19: 74.15-17
 II, 575, 22-23: 52.17-18
 II, 638, 26-28: 65.3-7
 II, 639, 21-24: 65.3-7
 II, 673, 2-8: 53.13-17
 II, 692, 8-19: 53.13-17
 II, 710,37–711,2: 73.9-10
 II, 721, 14-24: 68.23-25
 II, 747, 20-23: 83.14-16
 II, 771, 17-25: 82.109-11
 II, 809, 35-36: 200-01
 II, 826, 42–46: 92.23-24
 II, 835, 10-12: 45.18-19
 III/2, 728, 14-15: 68.23-25
- Hesychius Alexandrinus
 Lexicon, edd. Latte, Hansen, Cunningham
 θ 540, 1: 82.38
 λ 174, 1: 79.15
 μ 1956: 75.3
- Lexicon Αἰμωδεῖν, ed. Dyck
 α 125: 79.4-6
- Lexicon syntacticum, ed. Sturz
 591, 3: 82.94
- Lexicon syntacticum Laurentianum,
 ed. Arco Magri – Masssa Positano
 60: 82.66-67
- Lexicon Vindobonense, ed. Guida
 o 26 (16): 50.35
- Maximus Planudes
 Dialogus de re grammatica, ed. Bachmann
 73, 14-17: 72.11-14
- Manuel Moschopulus
 Erotemata, ed. Vualder
 p. 56: 33.1-6
- Iohannes Pediasimus Pothus
 Scholia in Hesiodi Scutum, ed. Gaisford
 618, 20-24: 88.233-37
 624, 7-8: 58.5-6
 644, 4-5: 58.4
 644, 18-21: 83.45-47
 645, 4: 66.6-7
- Photii Patriarchae
 Lexicon, ed. Theodoridis
 ι 210: 32.54
- Scholia in Aelii Aristidis Panathenaicus,
 ed. Dindorf
 213,36–214,2: 61.19-20
- Scholia in Aeschlyi Septem adversus Thebas, ed. Smith
 7a (p. 15, 1-2): 82.71-72
 189j (p. 96, 8-9): 88.159
- Scholia in Aristophanis Plutum,
 ed. Chantry
 231d, 2: 87.19-21
 366a, 1-3: 57.27-28
- Scholia in Batrachomachiam, ed. Ludwich
 73 (p. 240, 18-25): 88.149-53
- Scholia in Dionysium Periegetam
 (sch. vetera), ed. Müller
 431b 20-21: 77.21
- Scholia in Euripidis Orestem, ed. Dindorf
 1065 (p. 262, 28): 87.23
- Scholia in Oppiani Halieutica, ed. Bussemaker
 1, 453 (p. 286a, 18-19): 45.15-16
 1, 47 (p. 264a, 36): 30b.1
 2, 27 (p. 303a, 49-52): 82.13-14

- Suidae Lexicon, ed. Adler
 α 4654, 1: 82.53
 κ 832: 75.12
 λ 208: 79.15
 ν 294: 88.203-07
- Theodosius Alexandrinus
 Canones, ed. Hilgard
 5,21-6,1: 88.101-02
 11, 10-14: 53.13-17
 37, 7-8: 32.22-23
 40, 10-12: 88.58-61
 50, 10-12: 31.3
 66, 11-12: 47.6-7
 150, 11-15: 88.113-17
- Thomas Magister
 Ecloga vocum Atticarum, ed. Ritschl
 74, 11-12: 83.1
 78, 3-6: 45.27-28
 408, 8: 71.20
- Tractatus Urbinas de re metrica, ed. Koster
 p. 38-53: 88.297-379
- Zonarae (Ps.-)
 Lexicon, ed. Tittmann
 46, 3-4: 75.14-15
 82, 10-11: 50.17
 225,26-226,2: 31.24-26
 524, 15-17: 49.43-44
 596, 15: 63.7
 735, 1: 80.8
 790, 2: 48.12-13
 879, 11-12: 67.5
 1097, 9: 74.1-2
 1290, 3: 79.15
 1318, 2: 87.12-14
 1432, 13-14: 31.58-59
 1453, 6: 69.34
 1495, 6: 77.1
 1533, 17-18: 83.22
 1535, 19: 37.36
 1553, 13: 77.16.
 1574, 14-15: 79.9-10
 1596, 22: 83.9
 1852, 4: 82.25

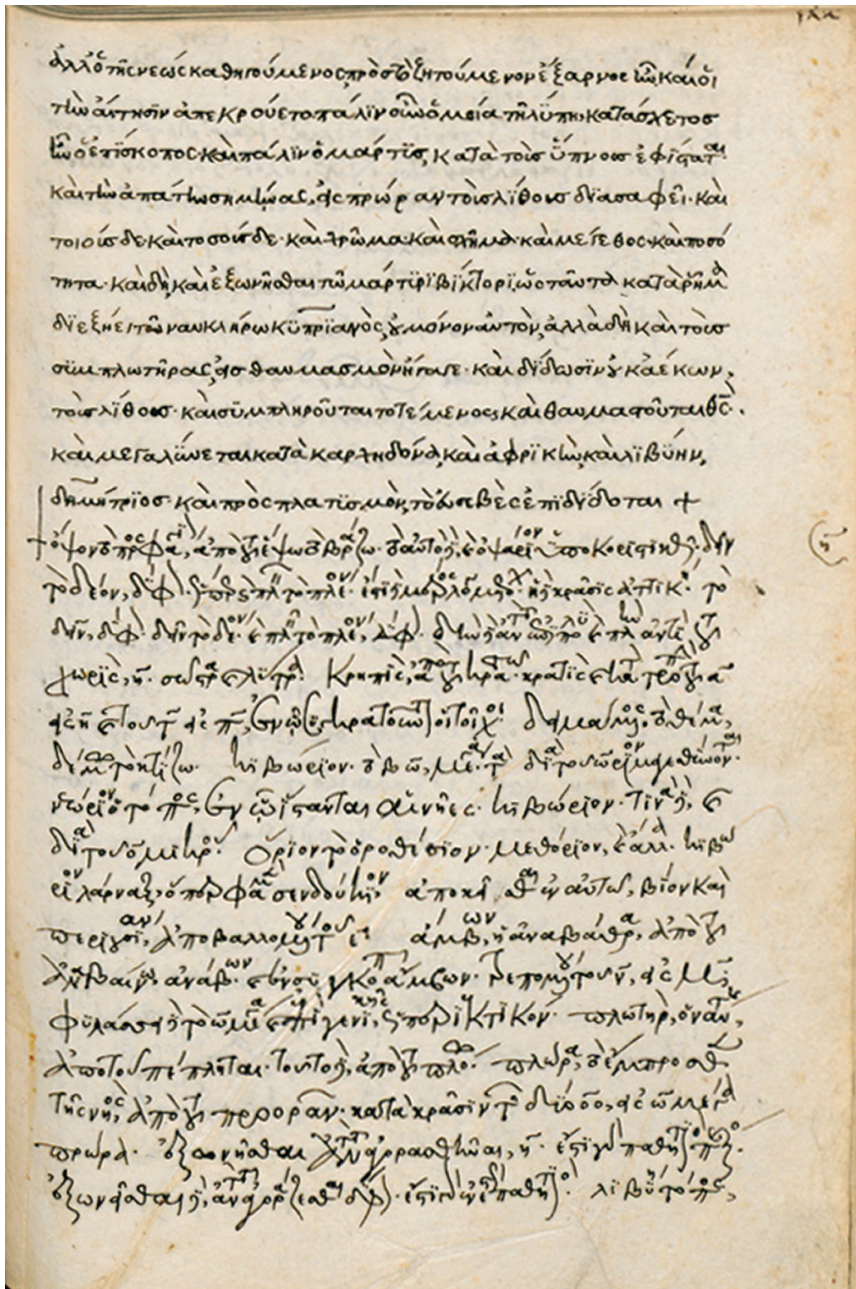
5. Index manuscriptorum

- CITTÀ DEL VATICANO
Biblioteca Apostolica Vaticana
 Barberinianus gr. 102: 52
 gr. 18: 50, 153
 gr. 1587: 54
 gr. 2226: 31, 32, 69, 70
 gr. 2299: 35, 44, 56, 57, 58, 59, 60, 61,
 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 79, 82
 Palatinus gr. 92: 47, 48, 52, 84
 Pianensis gr. 54: 47, 48, 50, 52
- CONVENTI SOPPRESSI
 Conventi Soppressi 2: 47, 48, 52
- OXFORD
Bodleian Library
 Baroccianus 112: 49, 50, 53
- PARIS
Bibliothèque nationale de France
 gr. 2578: 50
- NAPOLI
Biblioteca Nazionale
 Brancaccianus IV A 5 (gr. 121): 51
- FIRENZE
Biblioteca Medicea Laurenziana
 56.17: passim

ABSTRACT

The article focuses on a schedographic collection preserved in codex Laurentianus 56.17, dated to the first decade of the XIV century. The collection was probably produced inside the intellectual circle surrounding John Pediasimos Pothos in Thessalonike. The unique nature of this manuscript, which is the result of the collaboration of a teacher and his student, led us to the decision to publish in full the school exercises it contains (both the *schede* and their *epimerismoi*), and to explore their sources, as an example of the school praxis in the Palaeologan period.

Department of Philology
Aristotle University of Thessaloniki
National and Kapodistrian University of Athens

Florence, Biblioteca Medicea Laurenziana, ms 56.17, f. 122
 Su concessione del Ministero per i Beni e le Attività Culturali
 E' vietata ogni ulteriore riproduzione con qualsiasi mezzo

